

MOIRA ÜÇLEMESİ: BİR

Henri Lœvenbruck

Dişi Kurt ile Çocuk

Çeviren: Elif Gökteke

YKY

MOİRA ÜÇLEMESİ: BİR

HENRI LÆVENBRUCK
Dişi Kurt İle Çocuk

ÇEVİREN: ELİF GÖKTEKE

Yapı Kredi Yayınları - 2365

Doğan Kardeş -183

Moira Üçlemesi: Bir

Dişi Kurt ile Çocuk / Henri Lœvenbruck

Özgün Adı: La louve et l'enfant - La Moira-livre premier

Çeviren: Elif Gökteke

Kitap Editörü: Orçun Türkay

Düzelti: İncilay Yılmazyurt

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel

Çeviriye Temel Alınan Baskı: La louve et l'enfant - La Moira-livre premier, 2001

YKY'de 1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2006

ISBN 975-08-1105-4

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2006

© 2001 Editions Bragelonne

Bu çeviri "Agence l'Est" Ajans ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Yapı Kredi Kültür Merkezi

İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul

Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23

<http://www.yapikrediyayinlari.com>

e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr

İnternet satış adresi: <http://yky.estore.com.tr>

www.teleweb.com.tr

*Anne Menatory'ye ve 109 kurduna kocaman bir teşekkür...
Bu kitap yeni doğan minik Sarah'ya ithaf edildi.*

Gaelia

MOIRA

Kumdaki El

Toprağın belleği yabancıdır insanlarinkine. Tarih ve dünya konusunda her şeyi bildiğimizi sanırız, ama, bugün gözden yitik bin bir harikanın birbirine karıştığı, unutulmuş çağlar vardır. Ağaçlar anımsar yalnız, bir de gök, bir de deniz. Eğer bir yaz akşamı, tüm iyi niyetinizle, çimenlere uzanıp da yüreğinizi açarak kulak verirsiniz onlara, bir başka zamanın öyküsünü işitebilirsiniz belki; Gaelia ülkesinde geçen, beyaz dişi kurtla Aléa adındaki çocuğun öyküsünü.

O akşam, Sarre kontluğunda, Üçüncü Çağ denilen zamanda, bir çocuk, geniş fundalığın orta yerinde, kumların üstünde ağlıyordu.

Göz alabildiğine uzanan bu yerde, güneşin son ışıkları altında büzülüp kalmış bu paçavralar içindeki çocuktan başka bir şey görünmüyordu. Çocuğun ayak izlerinin oluşturduğu düz çizgi gelip bitiyordu burada. Rüzgâr, çevresinde oynaşyordu kızın. Horozibiği çalılarını sürükleyen, beyaz kum bulutlarını havalandıran kuru, sıcak bir rüzgâr. Günün sonu, uzaklardaki dumanların kokularıyla dolmaya başlamıştı bile.

Aléa hiçliğin ortasında oturmuş, sallanan buğuların gelgitinde yitmişti, darmadağın saçlarının perçemleri yüzüne çarpıp duruyordu. Yüzü zar zor seçiliyordu, başını omuzlarına gömmüştü, derin mavi, çekik gözleri, uçuşan siyah saçlarının gerisinden ara sıra ortaya çıkıyordu. Çocuk silueti, değişken esintilerle kıpırdayıp havalanan gömleğinin altından beliriyordu.

Ellerini toprağa daldırarak iki avuç kum aldı, parmaklarını gevşetti, aralardan ağır ağır kayıp düşsün kumlar diye. Tanecikler zamanı ölçercesine peş peşe dökülüyordu. Rüzgârın soluğu öylesine boğuyordu ki yaşamın seslerini, zamanın akışı ağırlaşmış gibiydi. Güneydeki Gor-Draka dağı öyle yaşlıydı ki eteklerinde yıllar saniyeler gibi geliyordu insana. Dağ öyle yüksekti ki yanında insanlar bir hiçti, bir bahar melteminin sürükleyip götüreceği toz taneleri gibiydiler, yazgının, Moïra'nın, büyük oyununda bir o yana bir bu yana çekiştirilip duran yaşam parçacıkları gibiydiler.

Aléa, acaba Moïra beni tümünden yüzüstü bırakıp gitti mi, diye düşündü, hem de bu kez sonsuza dek. Ne kadar da yalnız hissediyordu kendini!

Şimdi çenesini kaldırıp on üç yaşındaki yüzünü rüzgâra verdi. Öyle zarif, öyle üzüntülü bir yüzdü ki bu, hem sert hem yumuşak. Koyu renk çizgiler iniyordu yanaklarından aşağı, kurumuş gözyaşlarının anısı. Aléa farklıydı; bin defa söylemişlerdi kendisine bunu. Sarre'lıların alışılmış görünüşü yoktu onda. Her yanıyla ayrılıyordu öbür köylülerden; ince bedeni, esmer teni, çekik gözleri, yabanıl, uzun ve sert saçlarıyla.

Kum taneleri altın bir yağmur gibi saçlarından, bedeninden kayıp düşüyordu. Ellerini dizlerinin arasından sarkıttı, öfkesini, gözyaşlarını, karnını buran sancıyı unutmak için yeri kazmaya koyuldu. Hiç böyle bir sancı hissetmemişti. Sanki karnına, böbreklerine yumruklar atılıyordu. Ne olduğunu

kavrayamıyordu Aléa. Üzüntülüken her seferinde yaptığı gibi, ağlamak için fundalığa gelmişti, toprağın yanbaşında, onu dinler gibi görünen doğanın karşısında yapayalnızdı.

Her zamankinden farklı bir gündü bugün, daha sabahleyin anlamıştı. Köylüler yine kovmuştu onu, yine dayanılmazdı başına gelen. Kalçalarından karnının içine kadar ulaşan sancı hiçbir şeyi halletmemişti. Ama masalsı bir öykü yaşayacağını bilmiyordu daha; çok çok sonraları, günümüzde, bu sayfalarda anlatılmaya degecek inanılmaz bir öykü.

Birdenbire, eli kumun altında bir şeye çarptı.

Biraz daha eskiden, baharın ortasında, efsaneye göre bir dişi kurt da aynı yalnızlığı yaşamış. Eski zaman masalcıları bu kurda İmala demişler, dilimizde Beyaz anlamına geliyor İmala; kurda bu adı vermişler çünkü kürkü, bütün öbür kurtların tersine kar beyazıymış.

O akşam, bir tepenin eteğine su aramaya gitmişti İmala, sonra inine dönüp dinlenecekti, kısa süre sonra uzanıp doğum yapacaktı.

İniltiler çıkararak ve rahat bir yer arayarak dönüp duran dişilerin tuhaf davranışını gören erkek kurtlar ini büyütmüş, tepenin yukarısında, eğik bir kayanın loş cephesinin altını kazmışlardı. Muhteşem bir in olmuştu burası: gündüz güneş gören ama rüzgârdan korunaklı bir yerdi, birkaç adım ilerisinde, iri balıkların yüzdüğü küçük bir göl vardı. Hem in başka yırtıcıların istilasını önleyecek kadar da yüksekteydi. Sürü mevsimlerdir yer değiştirmemişti: O dönemde, toprak yeterince zengin, av açısından bereketliydi, av sıkıntısı hiç çekilmezdi. Yeterince karaca ve geyik bulunurdu; kurtlar da her kış göç etmek zorunda kalmazdı.

İmala temkinli bir biçimde yamaçta ilerliyordu, kuyruğunu, kulaklarını dikmiş, başını öne uzatmış, atlamaya hazırdı. Karnı ağırlaşmıştı, kolayca yara alabilecek bir halde olduğunu biliyordu; öbür yırtıcı hayvanlar gebe bir dişi karşısında pek duraksamazdı. Bir haftayı aşkın bir süredir yağmurlar kesilmişti, epey seyrek olan bitki örtüsü sonunda yeşermeye başlamıştı. Gölcüğün çevresini en yumuşak cinsinden, yeni bitmiş öbek öbek otlar çevreliyordu. Böylece bu yer uzaktan fark ediliyordu, otların rengi daha koyu, kokusu daha tazeydi. İmala aradığını bulmakta hiç zorlanmadı. Uzun uzun su içti; ara sıra durup başını kaldırıyor, çevresine bakınıyordu, sonra, güneş batmadan inine döndü. Birkaç gündür karnından dökülen tüyler yerde rahat bir yatak oluşturuyordu; İmala, gözleri yarı kapalı, bu yumuşak döşeğe bıraktı kendini. Bitkindi, görünüşü acıklıydı, ama erkekler, dominant dişi kurt Ahéna'yla ilgilenmeyi yeğliyordu, o da gebeydi; İmala'yı kendi başının çaresine baksın diye bırakmışlardı.

İmala ötekiler gibi bir kurt değildi. Dominant bir çiftin bulunduğu bir sürüde başka hiçbir dişi çiftleşmeye cesaret edemezdi. Klanın doğasına aykırıydı bu. Dişi kurtlar doğal olarak dominant dişinin otoritesine boyun eğer ve kızgınlıklarına gem vururlardı. Ama İmala başka türlü davranmaya karar vermişti. Kararlı, baş eğmez bir kurttu o; dominant dişinin yerine geçemezse sonunda sürüden ayrılacağına hiç şüphe kalmamıştı. İmala artık boyun eğemiyordu. Doğanın ona sunacağı başka şeyler vardı. Doğum yapması gerekiyordu.

Kendini sürüye kabul ettirmekte hep zorlanmıştı. Belki kürkünün beyazlığı yüzünden, belki de, görünüşe bakılırsa renginden duyduğu gurur yüzünden. Dolayısıyla, yavrularının doğumuyla kendi başına uğraşmaya razı oldu, ama babaları Taïmo, Ahéna'yı bırakır da yavruları beslemek için

yardıma gelir diye umuyordu sadece.

Kış geçmiş, kurtlar sağ kalmıştı, sayıları çoktu, İmala dünyaya getirdiği yavruların klana kuşkusuz fazla geleceğini anladı. Ne var ki gururlu bir hayvandı o, hiçbir kurt gözünü korkutamazdı. Genç dişi kurtların en güçlüsüydü, peş peşe iki kış, çiftleşme mevsiminde dominant dişinin yerine geçmeyi denemişti. Ama Ahéna hâlâ en güçlü olandı; yenik düşen İmala genç kurtlardan Taïmo'yla gizlice çiftleşmişti. Aynı gün Ahéna'ya rakip haline gelmişti; Ahéna hırlayarak ya da sert hareketler yaparak ona üstünlüğünü hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Sanki her şey klanın bütünlüğünün tehlikeye girdiğini gösteriyordu. Sürü bir kopuşa doğru gidiyordu. Doğanın kanunuydu bu. Dövüşmek ya da ölmek. İmala içgüdüsel olarak anlıyordu ki bu klanda fazla uzun kalırsa Ahéna sonunda üstüne saldırarak, onu kesinlikle öldürecek. Dolayısıyla İmala'nın ayrılması, yanında da en az bir kurt götürmesi gerekiyordu. Ama hemen değil. Her şeyden önce bir dişi kurt olduğunu ve doğum yapabildiğini gösterecekti.

İmala yeni inine rahatça yerleştikten ve güneş inin tepesindeki kayanın ardında tümüyle gözden kaybolduktan sonra, ilk uluyan İmala oldu; kendi sürüsündekilerden önce uzaklardan, öbür sürülerin kurtlarından yanıt geldi bu ulumaya.

Soğukkanlılığını yitiren Aléa birdenbire kumu kazmayı bıraktı. Fundalığın orta yerinde, şu kumların altında ne vardı acaba? Parmaklarının değdiği o nesnede bir tuhaflık, bir anormallik sezdi. Orada bulunmaması gereken bir şey. Değerli bir şey miydi? Saklanmış para mıydı?

Küçük yetim bütün çocukluğunu şans peşinde koşarak geçirmişti ama şansı yakalamayı hiç becerememişti. Sonunda talihten bir şey ummamayı ve kimsenin iyiliğine güvenmemeyi öğrenmişti. Sanki Moïra çocukcağının üstüne çullanıp gücünü denemeye karar vermiş gibiydi. Aléa tek başına, korumasız yaşamayı öğrenmişti, hatırlayabildiği kadarıyla öteden beri, yaşlılarının oyunlarını, gülüşlerini uzaktan seyrederek, hayatta kalmak için mücadele vermek zorunda kalmıştı hep. Bütün Sarre kontluğunda olduğu gibi Saratea'da da Aléa gibi sefil çocukları kimse sevmiyordu.

Köy, acınacak durumdaki çocuklara hiç merhamet göstermiyordu, Aléa gibilerin sığınabileceği, taş köprülerin altı vardı sadece. Aléa köprü altına, yere uzanır, uykuyu beklerdi, bakışları, rıhtımın kaldırım taşlarındaki nemli yansımalara dalıp giderdi. Saratea'da aylıklık etmeye hakkı yoktu insanların, herkese iş vardı, daha doğrusu yaşlılar, esnaf, anneler öyle söylüyordu; Aléa, ellerini cebine sokmuş, saçları darmadağın, şüphesiz bir hinlik düşünerek geçerken, yetişkinler kendi kıymetli yavrularının bakışını başka yöne çevirtirdi. Herkes terk edilmiş çocukların başıboş dolaşmasından şikâyetçiydi ama Aléa'ya bir iş veren çıkmıyordu, zaten kızın canı da çalışmak istemiyordu herhalde. Aléa artık kimseye imrenmez olmuştu, çünkü için için kendisinin benzersiz olduğunu düşünüyordu. Köyden kaçtığı akşamlarda, doğanın dinginliğinde kendini mutlu hissediyordu bir tek, o yüzden "Ben Toprağın Kızı'yım, yegâne arkadaşlarım rüzgâr, kumlar, ağaçlar, gökyüzü ve hayvanlar" diye düşünüyordu. Takma adı "Toprağın Kızı" olmuştu, köylü çocuklardan kendisini böyle çağırılmalarını istiyordu.

Saratea'yı Aléa'dan iyi tanıyan yoktu, iki yanı ağaçlı küçük yolları, eski kuyuları, korulukları, unutulmuş ambarları avucunun içi gibi biliyordu o. Köyün kuytu köşelerinde onun gibi saklanmayı bilen yoktu. Gece olurken karanlık, daracık sokakların dehlizlerinde onun gibi kaçıp gözden kaybolan

yoktu. Kafa tuttuğu sokak çocukları bile boy ölçüşemiyordu onunla. Yalnızlığına karşın ayakta kalmayı öğrenmişti Aléa, önemli olan da buydu. Kavga etmeyi biliyordu, yaşıtı olan küçük serserilerle sık sık kavga etmek zorunda kalıyordu. Koşmayı, açık havada uyumayı, kısacası yeni gün ne getiriyorsa onunla mutlu olmayı biliyordu. Elbette ara sıra arkadaş buluyordu, ya da iyi yürekli bazı köylüler ona bazen yardım ediyordu, ama bu durum uzun sürmüyordu, zaten köyü perişan eden bir kıtlık ya da bunalımda kesiliveriyordu yardım.

Aléa başının çaresine bakmak zorunda kalıyordu. Çoğunlukla köyün batısında, pazarın yakınında, insanların çok kalabalık olduğu ve ona dikkat edemeyecek kadar kendi işleriyle meşgul olduğu bir kesimde yaşıyordu. Bazen bazı satıcılar, kendilerine el arabalarını boşaltmakta ya da tezgâhları yerleştirmekte yardım eden Aléa'ya bu yardımının karşılığında birkaç kuruş veriyorlardı. Kızcağız birkaç gün yiyeceğini bu parayla alıyor ama parası çabucak bitiveriyordu. Bu kez başka bir çare bulması gerekiyordu. Köyün dışına çıkıp şansını deniyor, satabileceği ne varsa topluyordu: böğürtlen, mantar, hatta Sarre ovalarının çiçekleri. Çiçekleri, kuru ya da taze, güzelce sunuyordu alıcılara. Bazı köylüler Aléa'nın topladıklarını satın alıyordu, hatta Kaz ve Izgara adlı hanın göbekli sahibi kızın istediğinden biraz fazlasını veriyordu. O zaman yaşam tekrar başlıyordu işte, Aléa çok memnun oluyor, yiyecek bir şeyler satın alıyordu.

Kış mevsimi bir başka meseleydi. Ufaklık pek istemese de eninde sonunda biraz yiyecek çalıyordu, ya da köye uğrayan göçebelerin kafilesine takılıyordu, onlar da kıza biraz yardım etmeye razı oluyorlardı. Göçebeler köyden ayrılınca Aléa yine yalnız kalıyordu.

Hep yalnız yaşamıştı. Köyün sokaklarında, tek bildiği yalnızlıktı. Ya da yalnızlıktan başka hiçbir hatırası yoktu. Nasıl gelmişti buraya? Bencil köylüler bunu kızcağıza söyleyecek değildi. Annesi babası var mıydı eskiden? Kim bırakmıştı onu buraya, terk edildiğinde yaşı kaçtı? Bütün bu soruları düşünmemeyi yeğliyordu Aléa. Unutmuştu... yanıtları.

Ama bugün sorular üşüştü beynine. Sanki şu gözyaşları ve karnındaki tuhaf sancı kızı birdenbire uyandırmıştı ve kafasının içinde bir ses ona başını alıp gitmesini, hayatını değiştirmesini söylüyordu bağıra bağıra.

Ya şu kumun altındaki bir defineyse, ya Aléa sonunda zengin olduysa? Saratea'ya geri dönüp, bir asalaktan kurtulur gibi kendisini dışlayanlardan öç almaya ant içti. Sonunda zengin köylülerin sofrasına oturup yemek yiyebilecekti. Daha sonra da krallığın en büyük kenti olan Providence'a gidip saygıdeğer bir hanım olacaktı.

Ama her şeyden önce, Saratea'daki şişko kasap Almar'dan öç alacaktı, sabahleyin iki parça et çalmaya çalışırken yakalamıştı Aléa'yı. Yakındaki bir tezgâhın arkasına saklanıp beklemiş, Aléa gömleğinin altına sakladığı iki dilim dana etiyle kaçmaya kalkıştığında enseleyivermişti kızı. Zavallı Aléacık kasabın ağırlığına dayanamamış ve çarşının orta yerinde, kahkahalar ve alkışlar arasında yere yıkılıvermişti. Öbür dükkâncıların alaycı bakışları altında kasap iki parça eti geri almıştı.

"Şu köyden çek git, yoksa bir dahaki sefere askerleri çağırırım!"

Kızcağız yerden kalkmaya çalışırken birisi bir elma fırlatmıştı. Aléa sırtına sertçe çarpan elma yüzünden acıyla bir çığlık atmıştı. Çok geçmeden bütün dükkâncılar elmayı fırlatan meslektaşları gibi yaptılar ve hiç acımadan kızcağıza elma fırlatmaya koyuldular. Aléa gülle gibi çarpan elmalardan kaçarak köyün çıkışına kadar koştu, çok sonra, fundalığa varınca durabildi. Şimdi oradaydı işte, yanakları gözyaşlarından sırılsıklamdı.

Normalde bu kötü macerayı çabucak unuttur, gözyaşlarını içine atar, hatta kasabın tehditlerine karşın köyden kaçmazdı bile. Çünkü bir satıcıya yakalanması ya da herkesin onu aşağılayarak

eğlenmesi ilk kez başına gelen bir olay değildi. Saratea halkının zalimliğini zaten biliyordu Aléa, o yüzden uzun zamandır kendine bir zırh örmüş, onun içinde yaşıyordu.

Ama bugün zırh delinmişti işte. Aléa nedenini bilmiyordu ama her zamankinden farklı bir durumda olduğunu hissediyordu, biraz yalnız kalabilmek için fundalığa kaçmayı yeğlemişti. Kendini zayıf, güçsüz, özellikle de çok bıkkın hissediyordu. Hiç mücadele etmek istemiyordu canı, sanki iyi niyetle geçen on üç yıldan sonra dayanma gücünün sınırına varmıştı, sanki bu derbeder yaşamını sürdürmesini sağlayan son ip kopuvermiş, onu güçsüz bırakmıştı. Artık böyle bir yaşam istemiyordu Aléa.

Göğüs geçirdi ve kumların altına gömülü şey her neyse, onu ortaya çıkarmaya girişti.

O zamanlarda geceler bugünkünden öyle değişik, öyle bambaşkaydı ki! O küçük dağın tepesinde yatabilseydiniz, bugün çoktan ortadan kaybolmuş ya da insanların gürültüsü yüzünden duyulmaz olmuş her şeyi işitebilirdiniz. Rüzgârın dallarla yapraklar arasındaki uğultusunu, birdenbire gürleyip sonra kısa bir an yatışmasını. Ağaçların ve bu ağaçlarda yaşayan canlıların gürültüsünü. Kuşlar ve kemirgenler uyku nedir bilmezdi sanki. Bir de orman cinlerinin mırıltısı vardı hep. Sanki sinsice, gizlice bir işler çevirir gibi, ağaçtan ağaca, karanlığın başından ucuna, fısıldaşırlardı. Ormanın derinliklerinde verilen zarif bir konserdi bu, kuytuya çekilmiş bir orman ninnisiydi.

İninde tostoparлак olup yatmış İmala, zaman zaman uyanıyordu. Avlanmaya gitmek için karanlığı fırsat bilen erkekler uyandırıyordu onu, ya da artık dışarı çıkmak ister gibi karnında kıpırdaşan yavrular.

Taïmo avlanmaya gitmeden önce usulca İmala'ya yaklaşmış, omzuyla dostça sürtünmüştü ona. İmala'nın korkusunu ve yorgunluğunu hissettiğini, ona yiyecek getireceğini gösteriyordu bu hareketle. Ama annelik içgüdüleriyle huzursuzlanmaya başlamış olan İmala, savunma amaçlı bir homurtu çıkardı, erkek kurdun başını eğerek uzaklaşmasını seyretti. Şimdiye dek hiç yavrulamamıştı ama bunun kendisine acı vereceğini, yavrularının hayatta kalabilmesi için çok fazla sabır ve kuvvet gerektiğini biliyordu. Belki de kendi annesini anımsıyordu, işin o tarafı pek açık değildi. Ama neyi nasıl yapacağını biliyordu işte. Şimdi uyuması gerekiyordu.

Gecenin geç saatlerinde, İmala'yla aynı yaşlardaki bir dişi kurdun uzaklardan gelen uluması anne adayının içini rahatlattı en sonunda, İmala bu ahenkli ninniye bıraktı kendini. En tiz notalara kadar çıkan, şiddetini yitirmeden bir an o ulaştığı tepe noktasında asılı kalan, sonra da hem ses hem de kuvvet açısından aşağı inen ve bir anlığına yok olan, sonra yeniden başlayan bir ulumaydı bu. İmala daha önce de bu ulumanın aynısını işitmişti. Böyle uluyan dişi kurdu tanımadığı halde kendini ona yakın hissediyordu İmala, uykuya davet eden rahatlatıcı bir haz aldı bu sestten.

Aynı anda, ormanın derinliklerinde, Taïmo ve öbür erkekler yavaş yavaş, yolunu kaybetmiş bir geyiğe yaklaşıyordu. Sürünün başındaki Taïmo karın üstü sürünmeye başladı, çok dikkatli bir şekilde, her adımda duraklayarak, temposunu ormanın doğal seslerine uydurarak ilerledi. Ağzından salyası akmaya başlamıştı bile. Açlık ve heyecandan Taïmo'nun karnı buruluyordu. Öteki kurtlar avlarını çember içine almak için sessizce sağa ve sola yayıldılar. Ama tam bir çember oluşturmaya zaman bulamadan, geyik başını dikip kıpırtısız kalıverdi. Ormanın her zamanki şarkısına ait olmayan bir gürültü duymuştu. Havayı kesik kesik koklamaya koyuldu, kurtlar harekete geçmeye fırsat

bulamadan, kendisinin tehlikede olduğunu hissetti, karanlığa kaçmak için ansızın sıçrayıverdi. Av başlıyordu.

Kurtlar avın peşinden koşmaya başladılar, geyik kadar usta, geyik kadar süratli değildiler ama sayıları daha çoktu ve açlıktı onları harekete geçiren. Sürünün gücü inatçılığında ve sabrında yatıyordu, avı tam anlamıyla hırpalamaya dayanıyordu.

Kovalamaca hızlandı, ama orman avın karşısına olduğu kadar avcılarının karşısına da çeşitli engeller çıkartıyordu, alçak dallar, kayalar, bayırlar ve çukurlar vardı, yorgunluk çabucak kendini belli etti. Çok geçmeden geyik, peşinden gelen, yaklaşan kurtların soluğunu işitti, yüz geri dönüp yüksek bir kayanın dibinde, tehlikeye karşı koymak için kendini sağlama aldı. Kurtlar hemen koşmayı bıraktılar ve geyiği kayaya doğru kıstırmak için yarım daire oluşturdular. Avlarının üstüne doğrudan doğruya atlamak yerine kıpırdamadan beklemeye başladılar, hatta bazıları gözlerini geyiğin üstünden ayırmadan yere yattı. Geyik boynuzlarını toprağa sürterek saldırganları korkutmak için boğuk bir böğürtü çıkardı. Ama kurtlar kımıldamadı. Geyiğin olduğu yerde tepinmesini sabırla seyrediyorlardı ve üstüne atlamak için dikkatinin dağılmasını bekliyorlardı. Geyik öne eğilmiş, iki ön ayağını iyice germiş, görkemli ve ürkütücü boynuzlarını kurtların boyu hizasında tutmuş, kendini savunmaya hazırlanmıştı. Ama avcılar kıpırtısız durduğu için hayvancağız başını kaldırdı, kurtların kısırcasında bir gedik arayarak yengeç gibi yan yan ilerlemeye koyuldu. Taïmo bunu fırsat bildi. Ağzını kocaman açarak geyiğe doğru sıçradı, ağzının kenarları kıvrılıp kalkmış, ensesindeki tüyler dimdik olmuştu. Geyik hemen tepki gösterdi ve saldırgan bir boynuz darbesiyle karşılık verdi. Geyiğin boynuz çatallarından biri Taïmo'nun ağzına saplandı. Kurt bir kafa darbesiyle yere çakıldı, koyu bir kan fişkırdı. Öbür kurtlar avın üstüne atılırken geyik sırtını kamburlaştırarak arkasını döndü ve zar zor doğrulmaya çalışan Taïmo'ya şiddetli bir çifte attı. Toynaklar hayvanın tam kafasına isabet etti ve kurt hemen oracıkta can verdi.

Ama geyik dört bir taraftan üstüne saldıran yırtıcılara karşı koyamadı. Canını kurtarmak için son kez çevresine boynuz darbeleri ve çifteler savurdu ama, genç bir kurt geyiğin boğazına saldırdı, çenesini gırtlığında kilitledi. Geyik kan kaybettikçe gücünü de kaybetti, en sonunda can havliyle yapılan birkaç umutsuz çırpınışla sarsıldı bedeni.

Kurtlar can çekişen geyiği sürükleyerek götürdüler, Taïmo'nun cansız bedenini ormanın ortasında, bir kan gölünün içinde bırakıp gittiler.

Ertesi sabah İmala sürünün gürültüsüyle ve taze etin güçlü kokusuyla uyandı. Erkekler geyiği ine getirmişti ve bütün klan müthiş bir iştahla avı yiyip yutmaya koyulmuştu. İmala gerindi, ayağa kalktı ve çevresine bakındı. Taïmo'nun orada olmadığını hemen fark etti. Geyiği yiyen kurtlara yaklaştı, türdeşlerinin tüylerindeki ve geyiğin boynuzlarındaki kırmızı kanı görünce avın çok sert geçtiğini ve hiç kuşkusuz Taïmo'nun sağ kurtulmadığını anladı. Kaygı dolu bir inilti çıkardı, dominant erkek Ehano bir an için yemek yemeyi bıraktı, Ehano'nun bakışı İmala'nın kaygısını doğruladı.

Taïmo artık yoktu, geyik onu öldürmüştü.

Aléa dehşet dolu bir çığlık attı.

Kumun altında bir el belirmişti.

Küçük kız arkaya doğru sıçradı, bağırarak birkaç metre geri geri süründü. Şaşkınlığı karnındaki

sancıyı bile unutturmuştu. Sonunda tehlikeden yeterince uzaklaştığı kanısına varıp durunca gerçekten kavradı az önce bulduğu şeyi. Oysa bir define bulacağını ummuştu! Bir cesetten başka bir şey değildi işte, kum fırtınası yüzünden üstü örtülmüş bir ceset.

Aléa, acaba ne yapabilirim, diye düşündü. Bir koşu Saratea'ya gidip askerlere kumların altında bir ceset olduğunu mu haber vermeliydi? Üstüne biraz daha kum atıp unutsa mıydı olanları? Ama cesedi Aléa'nın bulduğu öğrenilirse başına dert açılmaz mıydı?

Güneş Sarlia ormanının ardında neredeyse iyice görünmez olmuştu. Ağaçların gölgeleri, fundalığın engebeli arazisinde yavaş yavaş uzuyordu. Güneye doğru uzaklarda, Saratea'nın kırmızımsı ışıkları ve dumanı belli belirsiz seçiliyordu. Birazdan karanlık basacaktı.

Birdenbire küçük kızın aklına bir fikir geldi. Ya ölü zenginse? Ya mücevherler varsa, tıka basa dolu bir kese varsa üstünde? Aléa asla cesedi kumların altından bütünüyle çıkarmaya cesaret edemeyeceğini, hele hele asla soyamayacağını düşündü. Elbette ömründe ilk kez ceset görmüyordu, hatta bir kış gecesi köyün kaldırımlarında kendi yaşında bir çocuğun öldüğünü bile görmüştü, ama bu kumların altına gömülü cesedin kızcağıza dehşet veren bir tarafı vardı. Hiç kuşkusuz, elin duruşu bir uyarı gibiydi. Yaşlı bir adamın eliydi bu, ama sert ve dik duruyordu, aynı zamanda da yakarır gibiydi. Aléa'ya doğru tehdit edercesine uzanmıştı adeta.

Her neyse, artık ölü olduğuna göre, adamın servetiyle pek işi kalmamış sayılırdı... Ama bu, Moïra'ya karşı çıkmak anlamına gelmez miydi? Yazgıya meydan okumak demek olmaz mıydı? Bir başkasının bahtını çalarak olayların gidişini değiştirmeyi göze almak değil miydi? Yoksa Moïra bu cesedi Aléa'nın karşısına bile bile mi çıkarmıştı?... Aléa'nın kumlarda doğru yeri doğru zamanda kazmaya başlamasının olasılığı neydi?

Ufaklık sanki cesaretini toplamak için ağzını gömleğinin koluna sildi ve tam karşısında kumlardan çıkmış ele doğru emekleyerek, ağır ağır ilerledi. Parmaklardan birinde, parıl parıl yanan kırmızı taşlı, muhteşem bir yüzük olduğunu fark etti. Aléa taşın adını bilmiyordu ama kuşkusuz paha biçilmez bir taşıtı bu. Mücevher sanki kuşkularını gidermek ve cesedi kumların altından çıkarması için kıza cesaret vermek üzere oradaydı. Aléa eğer şu yüzüğü almayı başarırsa kendinde devam etme gücü bulacağına inandı. Ama belki de günlerdir orada bulunan bir cesede dokunma düşüncesi düpedüz midelerini bulandırıyor. Kimsenin kendisini görmediğinden emin olmak için çevresine bakındı. Ova elbette bomboştu.

Aléa elini mücevhere doğru uzattı, tereddüde kapılarak avucunu bir açıyor, bir kapıyordu, en sonunda dudaklarını ısırıp kararını verdi.

Önce, kumdan çıkan elin sandığı kadar soğuk olmadığını görünce şaşırdı. Ölülerin hep buz gibi olduğu söylenirdi, bu ceset güneşten ve kumdan ısınmış olsa gerekti. Aléa soluğunu tutup yüzüğü çıkartmaya çalıştı. Kuru parmakta kaymıyordu halka. Deri kırışıp yüzüğün hareket etmesini engelliyordu. Aléa daha kuvvetli çekti. Titriyordu.

Sonunda yüzük çıktı. Aynı anda da el Aléa'nın elini kavrayıverdi.

Ufaklık müthiş bir çığlık attı. El onun elini bırakmıyordu. Sımsıkı tutuyor, canını yakıyordu. Sanki Aléa'yı kumun altına çekmek istiyordu. Çölün kalbine sürüklemek istiyordu, cezalandırmak için. Birdenbire, kızcağız kolunda tuhaf bir şok hissetti, kuma gömülü bedenini, belki de düpedüz korkunun verdiği bir duyguydu bu. En yalın haliyle dehşetin verdiği bir duygu. Aléa geriye, elinden geldiğince uzağa sıçradı, ayağa kalktı, hiç düşünmeden Saratea'ya doğru koşmaya başladı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, durmaksızın haykırdığı için boğazı yanıyordu; ufka doğru sıkılmış bir yumruk bıraktı ardında.

Öğleden sonra yavrular dünyaya geldi,

İmala beş yavru doğurdu, annelerinin dili sonunda onları sakinleştirene kadar, dakikalarca bağırarak beş yavru. Kızıl yansımalar taşıyan koyu gri renkte beş minik tüy yumağı, gözleri kapalı, burunları neredeyse yamyassı. Kulak yerine belli belirsiz iki küçük üçgen kaplıyordu kafalarını. Pençeli ayakları hafifçe, beceriksizce titriyor, yuvanın zeminine gömülüyor, dengeyi bulmaya çalışıyor ama beceremiyordu.

İmala yorgunluktan bitip tükenmişti, şaşkıncı. İçgüdüsüne güvenmeye çalışıyordu ama şu beş minik yavru onda hem şefkat hem de dehşet uyandırıyor. Her şey bir yana, kendini yalnız hissediyordu İmala. Taïmo'nun ölmesi, İmala'nın bebekleriyle tek başına ilgilenmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Daha iyi tanımak ister gibi baktı yavrularına. Her birinin küçücük bir farklı tarafı vardı; koku, kürk rengi, kulakların biçimi, ya da düpedüz büyüklük açısından değişik bir özellik taşıyordu her yavru. İmala kısa sürede beşini de birbirinden ayırt etmeyi öğrendi. Biri belirgin biçimde iriydi ötekilerden. Daha açık göz görünüyordu. İçlerinden en zayıfıysa pek narin duruyordu ve güçlkle soluk alıp veriyordu. Hepsi de İmala için şimdiden birer bireydi, umut vaat eden minik kurtlardı.

Oradan birkaç adım ötede, Ahéna da doğum yapmıştı ama İmala toplanıp daire olmuş sürünün arkasından pek bir şey göremedi. Dominant dişi kurda imreniyordu, ama yeniden, karnına sokulmuş yavrularına yöneltti ilgisini. Çok acıkmıştı, kendi plasentasını yemeye koyuldu, ara sıra duruyor, kısa süre içinde memelerin yolunu bulacak olan beş yavruyu rahatlatıcı biçimde yalıyordu. Acaba hangi erkek Ahéna'yı bırakıp da bana biraz taze et getirecek, diye merak etti ve klana doğru bir homurtu çıkardı. Birkaç kurt başını çevirip baktı ama hiçbiri yanına gelmedi. Hiçbiri Ahéna'nın rakibesine fazla şefkat göstererek Ahéna'ya karşı çıkmaya cesaret edemedi; üstelik dominant dişi, klanın yeni üyelere gereksinim duymadığı bir sırada yavrulamanın gururunu taşıyordu.

İmala rahat bir pozisyon almaya çalıştı; burnunun ucuyla yavrularını yeniden karnına yaklaştırdı, sonra başını koyverdi, dinlenmeyi hak etmişti.

Yavruların ilk meme emişleriyle uyandı bu kez. Aralarında en iri olan yavrunun da bulunduğu üç yavru annenin memelerinin yolunu ve yararını çoktan keşfetmişti, hiç utanmadan çekiştirip duruyorlardı. İmala hem yorulduğunu hem de rahatladığını gösteren uzun bir solukla göğüs geçirdi. Gözleri ışığa alışınca, sürünün esas üyelerinin avlanmaya çıktığını, kayanın gölgesinin vurduğu yerde sadece Ahéna'yla yavrularının kaldığını fark etti. Dominant dişinin yavrularını sonunda görebildi. Kendi yavrularından daha fazla ve şimdiden daha iriydiler. Ahéna gözlerini İmala'ya doğru kaldırdı, başını sallayıp kulaklarını öne yatırarak bir işaret yaptı.

İmala karşılık vermedi. Çok yorgundu, hem zaten bin kez boyun eğmişti Ahéna'ya. Ahéna'nın, üstünlüğünü göstermeye neden bu kadar can attığını bir türlü anlayamıyordu. Belki de dominant dişi, İmala'nın kürkünün benzersiz rengini kıskanıyordu. Yoksa hep böyle mi olurdu? Doğanın kanunundan, sürünün koyduğu düzenden kaçış yoktu.

Güneşin ışınları, tepeyi örten bodur meşelerin birbirine geçmiş dallarının ardında kayboluyordu. Aşağıda sümbül ve mügelerin oluşturduğu kırmızılı, morlu, beyazlı halının üstüne ışık öbekleri saçılıyordu ağır ağır. Baharın ninnisi, bir yeşil ağaçkakanın uzaklardan gelen takırtılarıyla, bir çift kumrunun kanat sesleriyle iyice sakinleşen anne kurtla yavrularını tatlı tatlı sallıyordu. İmala tam

yeniden uykuya dalmak üzereyken iri bir kurt tek başına ine geldi. Kuşkusuz yalnız çıkmıştı ava çünkü ağzında bir tavşanla dönmüştü. Lhor'du bu kurdun adı, Ehano kadar kuvvetli görünen, görkemli bir kurttu. Bir an durdu, tavşanı önüne koydu, kokusunu bırakmak için sürtündü avına. Bu avın kendine ait olduğunu göstermek istiyordu açıkça. Ahéna Lhor'a küçümseyen bir bakış yöneltti ve başını yavrularının üstüne koydu.

Kurt yeniden ayağa dikildi, köpek dişleriyle tavşanın kürkünü yırtmaya koyuldu, pençeleriyle avını yere bastırmıştı. Dişlerini göstere göstere birkaç kez hırladı, sonunda tavşanın içi bütünüyle açıldı. Lhor bir süre yavrularını koruyan iki anneye baka baka yedi, sonra ansızın, beklenmedik biçimde, tavşandan kalanları İmala'ya getirdi. Sanki dişi kurdu yemek yemeye zorlamak istercesine yanına oturdu. İmala duraksadı. Az ilerde, Ahéna hırlamaya başladı ama dövülecek halde değildi, üstelik onun yerine düzeni koruyacak olan Ehano da yoktu şimdi. Lhor biraz daha yaklaştı, paramparça edilmiş tavşanı İmala'ya doğru, artık dişinin reddedemeyeceği bir uzaklığa gelene kadar itti. İmala avı birden kaptı ve hiç duraklamadan yiyip yuttu.

Bunun üzerine Lhor geri dönüp ormanda kayboldu.

Yeni Bir Yuva

Büyük-Drüid^[1] Aldero, gizemli Shankha sarayının önünde duruyordu, yorgunluktan bitmiş tükenmişti ama neredeyse bir yıldır aradığı bu gizli yeri sonunda bulduğu için çok mutluydu. Yaşlı bir adamdı Aldero, ama gencecik biri gibi kararlıydı. Çünkü sonunda misyonunu tamamlayabilecekti. Onca beklediği ödülü alacaktı, belki de alacağı sonuncu ödül olacaktı bu. Aldero tek başınaydı, soluk soluğaydı, ama dünyanın öbür ucunda kuşkusuz onu düşünen drüidlerin enerjisini hissedebiliyordu. İhtiyacı vardı bu enerjiye.

Suluk aşiboyası renginde, rüzgârın ve yağmurun yiyip bitirdiği yapı, ön cephesiyle kayadan ayrılıyordu. Sanki dağın karnından doğmuş gibiydi, tek blok kayadan yontulmuştu. Dimdik, sarı kaya duvarının tam ortasına yontulmuş bu saray, hem görkemli hem de tedirgin edici bir görünüm sergiliyordu. Böylesi bir yapı hangi büyü sayesinde insanların gözünden kaçmıştı acaba? Bu sanat yapıtını, artık varolmayan, bilgili, kadim bir halk yapmadıysa, kim meydana getirmişti? Dikey kaçış çizgileri, kıpırtısız bir zarafet taşıyan kemerlerin ve pencerelerin eğimleriyle uyum içindeydi. Güzellik taş kazınmıştı, ölümsüz güzellik.

Güneş tapınağın eşiğinde duruyordu. Her şey dingin, el değmemiş, neredeyse ölü görünüyordu, ama Aldero düşmanın burada, bu sarayın içinde saklandığını biliyordu. Varlığını hissediyordu, düşmanın geçerken, taşların yüzünde, gölgelerin kıpırtısızlığında bıraktığı izi seziyordu. Düşmanı burada, öldürmeye hazır onu bekliyordu. Ama artık geri adım atmanın zamanı değildi. Savaş kaçınılmazdı. Shankha sarayının girişini örten koyu renk kemerin üstüne görkemli harflerle kazınmıştı adeta.

Aldero'nun kırışıklarla dolu yüzü kahverengi kukuletasının gölgesine, uzun kır sakalının ardına gizlenmişti. Yaşlı drüid üstü çizik çizik olmuş kılıcını ayaklarının dibine koydu. Artık ona ihtiyaç duymayacağını biliyordu. Bu düşmana karşı kılıçla, madenî bir silahla savaşılamazdı. Heybesini yere bıraktı, palaskasını çözdü.

Birkaç adım atıp durdu, sanki son defalığına ellerini göğe doğru kaldırdı. İçine giren, damarlarında dolaşan, bedenindeki her kasın daha da farkına varmasını sağlayan, kendi bedenine ve doğa güçlerine bütünüyle egemen olmasına yol açacak enerjiyi hissetti. Bu enerjinin gücüne bıraktı kendini, kendi kastından olanların yakalamayı öğrendiği, Saîman denilen o iç güce.

Aldero devasa kapıdan içeri adımını atar atmaz buz kesti. Gölge, dış dünyayla sarayın dondurucu havası arasında koyu bir sınır gibi mekânı ikiye bölüyordu. Havada kötülük vardı. Her adımda Aldero'yu tutan bir kötülük. Sanki her gölgenin ardında onu izleyen, sessizce peşinden gelen bir göz vardı. Çok geçmeden Aldero'nun gözleri karanlığa alıştı, yaşlı drüid çevresini seçebildi. İki paralel merdivenin başladığı geniş bir salondur burası, duvarların üst kısımları, yukarı doğru çeşit çeşit ışık

ve gölge oyunlarının içinde kayboluyordu. Tek tük güneş ışınları düşüyordu. Yer yer, toz bulutlarını rengârenk dans ettiren bir ışık vardı. Hem güzel hem de ürkütücü bir duygu veriyordu burası, sanki çok eski zamanlardan kalma bir mezara giriliyordu. Ama Aldero mekânın güzelliğiyle zaman yitirmemesi gerektiğini biliyordu. Sadece bir tek şey düşünmeliydi: Savaş. Ölüm kalım.

Saîman ağır ağır bedenini ısıtıyor, duyularını alevlendiriyordu. Çevresindeki sesler ve ışıklar keskinleşti. Salonun her köşesini araştırsın, çevresinde süzülüp bir iz, bir kalp atışı duysun diye bilincini salıverdi Aldero. Yüksek mi yüksek dört duvarın cilalı taşlarından başka hiçbir şey yoktu salonda. İhtiyar drüid gözlerini kapattı ve hemen yukarı çıkması gerektiğini bildi. Salondan ayrıldı, gürültü yapmadan, Saîman'ın kılavuzluğunda, sol taraftaki merdivenlerden çıkmaya başladı.

Merdivenin tepesine vardığında, gizli bir duvar kulakları sağır eden bir gürültüyle indi, geriye kaçış olanağını ortadan kaldırdı. Aldero gözlerini yeniden açtığı anda gürültü hâlâ kafasının içinde çınılıyordu. Sanki yazgısı ağır ağır üstüne kapanmıştı. Artık seçim şansı kalmamıştı. Kendini toparlamaya çalıştı, sonunda, rüyasında gördüğü odayı karşısında buldu. Geniş, upuzun bir dörtgen biçimindeydi burası, sağ ve sol tarafta açık saçık freskolarla süslü sütunlar vardı, tavan görülemeyecek kadar yüksekteydi. Uzaklardan, insanlara ait olmayan birtakım çığlıkların yankısı geliyordu dalga dalga. Odanın gerisinden yoğun bir kırmızı ışık yayılıyordu, yerden taş duvarlara doğru yay gibi, alev alev bir aydınlık çıkıyordu. Tam ortada, kırmızılı siyahlı yapış yapış lav havuzlarının üstünden geçen bir köprü vardı. Ara sıra, parlak kabarcıklar patlıyordu lavların yüzeyinde. En uçta taht duruyordu.

Yüksek, dar, uğursuz bir tahttı bu, sanki insan kemiklerinden yontulmuşu benziyordu. Tahtın üstünde, kara kayadan bir heykel gibi, tersten gelen ışıkta bir siluet görülüyordu. Maolmòrdha. Gorgûn'ların Beyi, Herilim'lerin Efendisi, Karanlıklar Alevi'nin Taşıyıcısı. Drüidlerin "Dönme" dediği kişi. Oradaydı işte. Kollarını tahtın kolçaklarına koymuş, Aldero'yu sabırla bekliyordu. Bakışlarında geçmiş kurbanlarının, gelecek düşmanlarının ölümü parlıyordu. Kıpırdamıyordu ama kıpırtısızlığından bile kudreti hissediliyordu. Ağır, yıkıcı, hiçbir şeyin durduramayacağı bir kuvvet gibiydi. Bu sessiz yaratığın insana özgü hiçbir yanı yoktu artık, bakışlarında da, yüzünün karanlığında görülmeyen ama varlığı tahmin edilen gülümseyişinde de insanca hiçbir şey yoktu.

Aldero dar köprüden ilerledi, her saniye benliğini biraz daha dolduran korkuya karşın, içindeki güçle temasını yitirmemek için uğraşıyordu. Düşmanı karşısındaydı. Onunla çarpışmak artık tek çözümdü. Sadece ölüm bir sonuca ulaştıracaktı bu karşılaşmayı. Ve düşman sanki mücadelenin sonunu şimdiden biliyor gibiydi.

"İçinizden biri sonunda buldu beni..."

Maolmòrdha'nın sesinden drüidlere duyduğu nefret fişkırıyordu. Zamanın kökleştirdiği bir nefret. Geri dönüşü olmayan. Ölümcül. Hiç kapanmayan bir yaranın, Maolmòrdha'yı canavara çeviren bir yaranın izi.

Aldero sadece "Seni öldürmeye geldim" diye karşılık verdi; kastına yaraşır bir özgüven bulmaya çalışıyordu yüreğinin derinliklerinde.

Ama drüidlerin büyü sanatında ne kadar bilgili olsa da, en korkunç düşmanla göğüs göğüse gelme düşüncesiyle içini kemiren korkuyu bastırmayı başaramıyordu bir türlü. Maolmòrdha bir kahkaha patlattı. Kollarını başının üstüne uzatarak aniden tahttan kalktı. Siyah maden ve etten oluşan kaslı bedeni, tahtı çevreleyen kıpkırmızı ışığın içine girdi. Başını öne eğdi, tıraşlı kafasında yol yol duran şişmiş damarlar görüldü. Gözleri birdenbire alevlendi, gülüşü mekânı doldurdukça sanki silueti de irileşti. Sonra bu gülüş bir öfke çığılığına dönüştü. Odanın ısısı aniden yükseldi. Havuzcuklardan

lavlar fişkırdı, yer sarsılmaya başladı.

Kısıvrak yakalanan Aldero, her an gelebilecek saldırıdan korunmak için enerjisini çevresine yoğunlaştırdı. Saîman'ın ateşi bedeninin çevresinde dans etmeye koyuldu.

O anda Maolmòrdha'nın sesi yankı yapmadan kesiliverdi. Korkunç yaratık, avının üstüne atlayan bir yırtıcı hayvan gibi Aldero'nun üstüne atladı.

Aldero bu saldırıyı kıl payı savuşturdu, neredeyse lavların içine düşüyordu, taş köprüünün ortasına dikilip yeni saldırıya karşı hazırlandı. Ama savunmayla yetinemezdi, onun da saldırıya geçmesi gerekiyordu. Şaşırtmacayla Maolmòrdha'ya saldıracak bir yol aramadan önce o da yakıcı bir enerjiyle bedenini şişirmeye karar verdi. Saîman'ı damarlarında yoğunlaştırmak için Aldero da bir çılgılık attı, kasları alevlenmeye başlarken Maolmòrdha yeni bir saldırıya girişmişti bile.

Dönme'nin bedeni bir anda erir, sonra alev alır gibi oldu. Şaşıran Aldero dikkatini toparlayamayınca Maolmòrdha fırsattan yararlanıp onun üstüne atıldı. Bir ateş topu haline geldi, havayı yararak ilerledi ve Aldero'nun önünde patladı. Drüid savunmaya geçti, enerjisini önüne yoğunlaştırdı ve tam zamanında kendini korumayı başardı. Maolmòrdha'nın bedeni Aldero'nun ayaklarının dibinde iki büklüm olmuştu, yeniden insan biçimini aldı, gösterişli kaslarını alevler yalarken zarif bir hareketle gevşedi.

Aldero burğu gibi dikilerek iki yumruğunu birden yıldırım hızıyla indirmeye çalıştı ama rakibi insanüstü bir süratle darbeleri atlattı.

Maolmòrdha'nın kahkahası yeniden işitildi, bu sırada kendisi de aşağılama, kin ve meydan okuma dolu bakışlarıyla Aldero'nun çevresinde yavaş yavaş dönüyordu.

Birdenbire Maolmòrdha'nın yüzü, kaygı uyandıran bir sırıtışla donakaldı. Bir an sonra, bedeni belli belirsiz, hızlı bir hareketle çoğalır gibi oldu. Aldero bir değil dört düşmanı göğüslemek zorundaydı şimdi. Önceki saldırıdan çok daha hızlı darbeler, her yönden ve aynı anda yağmaya başladı. Maolmòrdha'nın alevli kolları Aldero'nun enerji kalkanına gömüldü. Aldero yağmur gibi gelen bu beklenmedik darbelerden kaçamadı. Böğrünün sol tarafından ve karnından vuruldu. Acıyla haykırarak dizlerinin üstüne düştü ve ansızın Saîman'ın denetimini yitirdi.

Silahsız kalan, şaşkına dönen Aldero hiçbir direnç gösteremiyordu. Karnını yakan keskin acı yüzünden iki büklüm olmuş, savunmasız kalmıştı. Maolmòrdha yeniden insan biçimini aldı, rakibinin üstüne eğildi.

Mezar ötesinden gelen bir sesle "Samildanach'ın adını ver bana" diye emretti.

Aldero karşı koyamadı. Düşmanının söylediği sadece bir buyruk değildi, bir büyüydü. Sözcükler kendiliğinden çıktı yaşlı drüidin ağzından.

"Samildanach'ın adı Ilvain" diye mırıldandı, dudaklarından kan süzülüyordu. "Ilvain Iburan. Ama sen onu göremeden ötekiler seni öldürecek. Maolmòrdha... beni öldürebilirsin, dostlarım şu anda nerede olduğunu biliyorlar."

Maolmòrdha yeniden bir kahkaha patlattı.

"Gelip bana katıldığına memnun oldum Aldero..."

Drüid ağır ağır başını kaldırdı, celladına şaşırarak baktı:

"Sana katılmak mı?"

Maolmòrdha gözlerini kapattı. Bir an sonra eli incelik uzadı, parlak, uzun bir kılıca dönüştü, bir vuruşta Aldero'nun bedenini omzundan karnına kadar yarıp geçti.

Çevrelerindeki duman sonunda dağılınca, Maolmòrdha, dudaklarında bir gülümseme, can çekişen düşmanına doğru eğildi ağır ağır. Aldero'nun eti ve kanı zemindeki taş döşemeye yayılıyordu.

"Elveda zavallı kaçık" diye mırıldandı Maolmòrdha, sonra dönüp tahtına oturdu, çoktan başka cinayetler düşünmeye başlamıştı bile.

Odanın öbür ucunda, Aldero'nun bedeni son kez kımlıdadı.

Köyün ışıkları neredeyse tümünden söndürülmüştü ki Aléa büyük giriş kapısının eşiğine yığıldı. Soluk soluğaydı, bir elini yere koydu, şimdi bulantıya dönüşmeye başlayan ağrıyı dindirmek istercesine, öbür elini de karnına götürdü. Neler oluyordu ona? Neden karnı böyle kasılıyor gibiydi? Panik tüm benliğini sardı, öyle ki en sonunda bulantısını tutamaz oldu kızcağız. Gözlerinden yaş geldi, yere kusmaya başladı, neredeyse dengesini yitiriyordu.

Defalarca kustu, sonra başını kaldırıp biraz temiz hava almaya çalıştı.

Uzaktan, hanların kapılarından, yiyip içip eğlenenlerin kahkahaları ve peş peşe kapanan kepenklerin gıcirtısı duyuluyordu. Sarre'daki bütün köyler gibi Saratea da Moïra'nın iyilik dolu bakışı altında karanlığa gömülüyordu huzurla.

Ufaklık uzunca bir süre kıpırdamadan durdu, soluğunu düzenlemeye, kafasını toparlamaya çalışıyordu. Ayağa kalktı, bulantıya tutulduğu yerden iç çekerek uzaklaştı. Boğazı öyle yanıyordu ki, acaba bir daha konuşabilecek miyim, diye düşündü. Elini cebine soktu, yüzük hâlâ duruyor mu diye emin olmak için bir kez daha baktı. En az on kez kontrol etmişti cebini. Kaybetmemesi gerekiyordu, yüzüğü kanıt olarak kullanabileceğini düşünüyordu.

Rüzgârın soğuk öpüşünü ensesinde hissedince içeri girip muhafızların komutanı Yüzbaşı Fahrio'yu bulmaya, ona başından geçenleri anlatmaya karar verdi. Köyün karardığa gömüldüğü her akşam olduğu gibi, bu akşam da Aléa Fahrio'yu ana meydanda, Kaz ve Izgara hanının önünde, *fidchell* oyuncularının hareketlenmeye başladığı yerde bulacağını biliyordu.

Saratea'nın en büyük caddesinden koştu, ortadan akan pisliklere basmamak için yolun kenarından gitmeye dikkat etti. Akşamın bu saatinde güzel kokuyordu köy. Mutfaklardan gelen kızarmış et dumanlarıyla ocaklarda yanan odunun, odunun reçinesinin sıcak ve kuru kokusu birbirine karışıyor, insan bu kokulardan oluşan bir bulutun içinden geçiyordu ara ara.

Ayın ışığı güneşin yerini aldıkça sokak mavili kırmızılı yansımalarla aydınlanıyordu, açık pencereleden, içeride yanan şöminenin uzun alevlerinin titreştiği görülebiliyordu.

Aléa uzaktan köy meydanını gördü, birkaç adım daha atınca hanın önünde toplanmış adamların arasında Yüzbaşı Fahrio'yu net bir şekilde seçti. Sarre askerlerinin deri zırhını giymişti yüzbaşı, üstünde kırlangıç armasası vardı - kontluğun armasası böyleydi. Sağ kolunun altına miğferini kıstırmış, sol elinde deri eldivenlerini tutuyordu.

Yüzbaşı akşamleyin buraya uğrar, köylülerle çene çalardı. Aylakların nabzını yoklamaya gelir, dedikodularda Saratea'nın güvenliği için yararlı olabilecek bilgiler arardı... Sarre'lilerin Gaelia krallığındaki en konuşkan insanlar olduğu söylenirdi zaten.

"Görünüşe bakılırsa kral evlenecek" dedi esnaftan biri, kendinden emin bir sesle, Sarre köylülerine özgü o belirgin şiveyle.

"Hıristiyanlarla ve Harcourt'la ilgilense daha iyi ederdi" diye lafa girdi bir başkası. "Şu kaçıklar Alev Askerleri'ni bize gönderiyorlarmış, duyduğuma göre, kendi rızamızla ya da zorla dinimizi değiştirtceklermiş bize... Ben derim ki Kont Al'Roeg'ü asmalı, Harcourt'u ondan geri almalı,

Hıristiyanları da başımızdan defetmeli."

Fahrio dışında herkes bu sözleri onayladı, Fahrio, konumunun gerektirdiği ciddi, ağırbaşlı yüz ifadesini hiç değiştirmiyordu.

Köylülerden biri konuşmayı sürdürdü: "Bir akrabamın anlattığına göre, Alev Askerleri koca bir köyü yerle bir etmişler, sözde, köy halkı onların lanet olası piskoposunu konuk etmek istememiş de ondan."

"Thomas Aeditus."

"Eğer şu Eoghan salağı harekete geçmezse, Hıristiyanlar hepimizi öldürecek."

"Yüce-Kral hakkında böyle konuşmayın!" diye araya girdi Fahrio.

Köylüler bir an sustu. Yüzbaşının varlığı, ağızlarından çıkan sözlere biraz dikkat etmeye zorluyordu onları.

Sonunda bir köylü "Kral evlenecek mi?" diye sordu.

"Evet, evlenecek" diye karşılık verdi Fahrio, ağırbaşlı bir tavırla.

"Galatie'den bir hanımla mı?"

"Bizim kontluktan bir genç kızla diye duydum..."

Köylüler "Sarre'lı bir kadın mı?" diye şaşırıldılar.

Yüzbaşı yanıt vermek yerine kaşlarını çattı ve sokağın ucuna doğru baktı.

Kuzeye doğru bakışlarını takip eden kalabalığa "Şu küçük kız kim?" diye sordu.

Aléa en sonunda köy meydanına geldi, soluk soluğaydı.

"Yüzbaşı! Yüzbaşı!" diye bağırdı, köylülerin önünde yorgunluktan iki büklüm durdu.

Yüzbaşı Fahrio ufaklığa yaklaştı.

"Vay canına, Moïra aşkına, Aléa değil mi bu gelen? Söyle ufaklık, bugün yine yaramazlık etmişsin duyduğuma göre..."

"Yüzbaşı, beni dinleyin, köyün güneyinde, fundalığın ortasında inanılmaz bir şey keşfettim... Gidip bakmanız gerek."

Toplanmış olan öbür insanlar da meraklanarak küçük kızın çevresinde halka oluşturdular. Aléa can düşmanı kasap Almar'ı gördü, adam ellerini yuvarlak göbeğinin üstünde kavuşturmuştu, önlüğü kan lekeleri içindeydi.

"Neler söylüyorsun?" diye kızın sözünü kesti yüzbaşı, gözleri parlıyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Fundalığın kumlarına batmış bir ceset buldum, yüzbaşı. Yaşlı bir adam, kumlara gömülmüştü ve eli dışarıda kalmıştı."

Kasap Almar göbeğine vura vura kahkahalar atmaya başladı.

"Çok komik! Küçük hırsız ilgi çekmek için her türlü saçmalığı anlatmaya hazır!" diye alay ederek ötekilerin de gülmesine yol açtı.

"Hayır! Yemin ederim ki anlattıklarım doğru!" diye bağırdı Aléa, cebinden yüzüğü çıkartarak, "Bakın, hatta parmağında bu yüzük vardı" dedi.

Yüzbaşı bir şey söyleyecek fırsat bulamadan, kasap "Hah, tam tahmin ettiğim gibi, sen yine birisini soydun, kendini temize çıkarmak için de masal uyduruyorsun, değil mi? Kim bilir belki de o yaşlı adamı sen öldürmüşsündür!" dedi.

Korkunç bir öfkeye kapılan Aléa "Kapa çeneni!" diye bağırdı.

Ağızından çıkan söz havayı şimşek gibi yardı, öyle güçlüydü ki kendisi de korktu. Aynı anda Almar, sanki şiddetli bir tekme yemiş gibi, iki metre geriye, yere çakıldı.

Kasap kış üstü düştü, köylülerin ağız açık kaldı. Sonra, Almar'ın allak bullak olmuş suratını görünce gülmeye başladılar.

Ama Aléa hiç gülmüyordu. Bedeninden şiddetli bir kasılma geçtiğini hissetmişti, kumların ortasında cesedin eli kendi elinin üstüne kapanıverdiğinde hissettiği şok duygusunun aynısını yaşamıştı yine. Neler oluyordu ona? Tam anlamıyla şaşkına dönmüştü, anlamsız bir şeyler gevelemeye başladı.

Ama yüzbaşı küçük kızı içine düştüğü uyuşukluktan çıkardı. Onunla daha önce de defalarca ilgilenmişti ve özünde kötü biri olmadığını biliyordu.

"Peki Aléa, bak, yarın sabah gidip bakacağım. Ama sen hiç iyi görünmüyorsun... Yüzün çok berbat duruyor. Geceyi bir handa geçirecek paran var mı?"

"Evet" diye yalan söyledi Aléa.

"Sana söz veriyorum, eğer bu gece gidip bir handa yatarsan ve bana bir seferlik olsun uslu durma sözü verirsen, yarın oraya gideceğim. Anlaşıldı mı?"

Aléa kabul etti. Ama Fahrio gerçekten dışarıda uyumadığından emin olmak için beni takip ederse hanın parasını nasıl ödeyeceğim, diye düşünüyordu. Cebinde metelik yoktu. Birazcık parası olsa Almar'dan et çalmaya asla kalkışmazdı.

"Sana gelince Almar" dedi Yüzbaşı, "akşamları biraz daha az içsen iyi edersin, ayakta bile duramıyorsun şişko."

İşsiz güçsüz takımı gülerek dağıldı, gururu incinen Almar da tek kelime etmeden uzaklaştı, ara sıra arkasını dönüp Aléa'ya kaygılı bakışlar yöneltiyordu.

Bir anda meydan boşaldı. Aléa kendini toparlamaya çalışıyordu, yüzbaşının kendisini izlediğini görünce Kaz ve Izgara'ya doğru yöneldi.

Sekiz uzun hafta boyunca İmala yuvada kalıp yavrularını emzirdi. Ama sürünün paylaşmaya yanaşmadığı et parçaları için birçok kez yerinden kalkıp yavruları yalnız bıraktığı oldu. Ufaklıklar gözle görülür derecede büyümeye başladılar. Ahéna'nın yavrularıyla yaşıt oldukları halde daha zayıf, daha narin görünüyorlardı. İmala bitkindi, açtı. Emzirme acı veren bir işleme dönüşmüştü, anne kurt çok kilo kaybetmişti. Derisinin altından kemikleri belli oluyordu.

Sütten kesilme aşaması zor oldu. Yavrular bir deri bir kemik kalmıştı ve hâlâ pek beceriksizdiler. İmala onları ilk kez bir geceden daha uzun bir süre yalnız bıraktı. Ertesi sabah bir karacayla döndü, avını sürünün geri kalanına karşı savundu ve yuvaya getirdi. Eti yemeye ve yutup geri çıkardıklarını yavrularına yedirmeye koyuldu. O gün ufaklıkları kurtaran kuşkusuz bu oldu çünkü bir haftadan uzun bir süredir açlıktan iyice güçsüz düşmüşlerdi.

Bir sabah, karacanın iskeletinde sıyrılacak hiçbir şey kalmadığı için, İmala yeniden, tek başına, ormana et aramaya gitti.

Beş küçük kurt yavrusu artık annelerinin hazırladığı yuvada duramaz olmuşlardı, doğa onları çağırıyordu, inin çevresinde dolaşmak için analarının gidişini fırsat bildiler. Dışarıda Ahéna'nın yavrularıyla karşılaştılar; sağa sola dağılmış, kanlı canlı bu yavrular otlarda oynuyor, koşuyor, birbirlerini ısırarak, boğuşarak, zıplayıp hoplayarak eğleniyorlardı. İmala'nın yavrularının geldiğini gören Ahéna'nın yavruları çok sevindiler, yeni oyun arkadaşları bulduklarını sandılar. Önce, yeni

gelenlerin çevresinde döndüler, sonra burunlarıyla dürttüler, sonra da kendilerine fazlasıyla zayıf gelen bu yeni rakiplerle oynamaya giriştiler. İmala'nın kötü beslenmeden zayıf düşmüş olan yavruları zar zor kendilerini savunuyorlardı, onlara aşırı sert gelen bu oyundan bitkin çıktılar. Ahéna'nın yavruları oynamaktan sıkılınca annelerinin hazırladığı yuvaya döndüler, İmala'nın beş yavrusu da düşse kalka onları izledi. İki değişik annenin yavruları birlikte uykuya daldılar, birkaç saat sonra dominant dişi kurdun hırlamalarıyla uyandılar. Ahéna belli ki İmala'nın yavrularının kendi yavruları arasına karışmasına şaşırmişti. Delice bir öfkeye kapıldı ve davetsiz misafirlerin üstüne çullandı.

İlk yavru gırtlığından ısırıldı, sertçe kilitlenen çeneler, parçalanan etin altına geçip boynu kırana dek ısırış devam etti. Yavrucuk inlemeden öldü, sızlanmaya gücü bile kalmamıştı. Kanın görüntüsü dominant dişiye daha da heyecanlandırdı, Ahéna homurdanarak öbür dört yavrunun üstüne saldırdı. Birer birer inden çıkardı onları.

Boğazlarından ısırılıp silkelenen, sonra da havaya fırlatılan dört cılız yavru, kurdun sivri dişlerinin arasından bir kan gölü içine peş peşe yığıldılar. Ahéna hiçbirinin kıpırdamadığından emin olunca yüz geri dönüp yuvasına girdi, kendi yavruları korkudan titreyerek bekleyiyordu. Uzun bir iç çekişle anne de yanlarına yattı.

Güneş batarken, İmala ine av bulamadan döndüğü sırada, yavrularından dördünü, aldıkları yaralar sonucunda ölmüş buldu, beşincisi ise yan yatmış, güçlükle soluk alıp veriyordu. Çok büyük bir korkuya kapılan anne, sanki yeniden hayat vermek istermiş gibi, cansız bedenleri burnunun ucuyla yuvarlamaya başladı. Ama çabucak durumu kavradı, inin önündeki düzlükte dört yavrunun ölüsünü bıraktı, sağ kalan tek yavrusunu alıp yuvaya götürdü; uzun uzun yaladı. Beşinci yavru acıdan hafif hafif viyaklıyor, viyaklamaları düzensiz soluk alıp verişiyle kesintiye uğruyordu. Gri tüyleri boynunun altında ve kaburgalarının üstünde kendi kanından yapış yapış olmuştu.

Öbür kurtlar ine gelip de dört yavrunun cansız bedenlerini koklamaya başlayınca İmala hırlayarak ayağa kalktı, dişlerini gösteriyordu, sırtı kamburlaşmış, tüyleri dimdik olmuştu. Çok korkutucu görünüyordu, bunun üzerine öbür kurtlar kuyruklarını indirip inin girişinde yatan kanlı bedenlere dokunmaya cesaret edemeden çekildiler. İmala son yavrusunun çevresine kıvrılıp yattı, uzun bir solukla iç çekti, yara bere içindeki minik bedeninin yanına başını usulca koydu.

Ertesi sabah dört cansız beden ortadan kaybolmuştu. İmala bunun nasıl olduğunu öğrenmeye çalışmadı, karnına dayanmış inleyen yavruya verdi dikkatini. Bebeğini besleyecek sütü kalmamıştı, çevrede et de yoktu. Yeniden ava çıkmak gerekiyordu ama yavrusunu bırakmak istemiyordu çünkü geri döndüğünde onu da ölü bulmaktan korkuyordu. O yüzden yavrusunu da yanında götürmeye karar verdi. Olabildiğince nazik bir şekilde yavrusunu ağzına aldı ve ağır ağır inden uzaklaştı, sürüye aldırış etmeden ilerledi, kurtları ardında bıraktı. Ahéna'nın inin girişinde boğuşan yavrularının yanından hiç yavaşlamadan geçti, kuyruğunu indirip ormana daldı. O anda bu sürüye bir daha hiç dönmeyeceğini düşündü.

Yaz sıcağında, kayın ormanının ortasında uzun uzun yürüdü. Renkler ve kuşların neşeli cıvıltısı anne kurdun durumunda bir değişiklik yaratmadı: İmala bitkin ve endişeliydi, yüreği paramparçaydı.

İmala ağzındaki yavrunun artık kıpırdamadığını, minik bedeninin soğuduğunu hissettiğinde, yavru zaten çoktan ölmüştü. Yine de zavallı anne son bebeğinin cansız bedenini ağzında taşıyarak uzun bir süre daha yürümeye devam etti, en sonunda karanlık çökerken durdu ve kıpırtısız bedeni dev bir meşe ağacının kökünün altına bıraktı.

Arka ayaklarının üstüne oturup uzun uzun uludu, türdeşlerinden içini rahatlatacak bir karşılık bekledi boş yere, sonra kendisini bu iç parçalayan anılardan uzaklara taşıyacak hızlı ve düzenli

adımlarla gecenin içine daldı.

Efsaneye göre, İmala işte böylece, yalnız gezen bir kurt oldu.

"Bu yüzüğe ne kadar verirsiniz?"

Kaz ve Izgara hanının göbekli sahibi Kerry, kuşkucu bir tavırla küçük kızı süzdü, sonra kızın uzattığı yüzüğü incelemeye karar verdi.

Han epey kalabalıktı, yorucu bir iş gününün ardından buraya gelmiş bir sürü köylü, ayrıca Sarre'a özgü sarı üniformalarını çıkarmamış üç asker ve bir gezgin tiyatro topluluğu vardı. Aléa köy meydanında gezgin oyuncuların arabasını fark etmişti. Büyük şöminede yanan odunların çıtırtısı belli belirsiz duyuluyordu, her akşam köyün *fidchell* oyuncuları dış masalarda yer bulamayınca bu şöminenin çevresine toplanırdı. Ufaklık bunca yetişkin insanın arasında pek rahat değildi ama Yüzbaşı Fahrio'nun gazabından sakınmak için böylesi daha iyiydi. Üstelik hanın döşemesinde insanın içini rahatlatan bir şey vardı. Camları renkli birkaç fener asılmıştı taş duvarlara; bu fenerlerden kâh kırmızı kâh yeşil, alacalı bir aydınlık yayılıyordu içeriye. Aşiboyalı, kalım bir kumaşla kaplı koltuklar ve sıralar insanı gevşemeye çağırıyordu, üstelik mutfaktan gelen nefis bir kızarmış et kokusu süzülüyordu havada. Aléa bu hana daha önce hiç girmemişti, burada yaşamak güzel olsa gerek, diye düşündü kendi kendine. İnsanın kendini samimi bir ortamda hissetmesine yetecek kadar loştu içerisi, ama hoş bir sıcaklık duygusu verecek kadar da aydınlıktı.

"Kimden çaldın bunu?" diye sordu hancı, Aléa'nın uzattığı yüzüğü itti.

"Çalmadım! Annemden bana kalan tek şey bu, hanınızda bir gece kalmak için verecek param yok..."

Aléa hiç yalan söylemeyi beceremiyordu, dudağının kıyısında bir gülümseme vardı, beni yumuşatmak için özellikle mi böyle yapıyor acaba, diye düşündü hancı. Zaten öyle bile olsa işe yaramaya başlamıştı.

"Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum, senden bu çalıntı yüzüğü satın almam söz konusu bile olamaz, ama eğer istersen, bu gece burada kalabilirsin, ama mutfakta karıma yardım etmek koşuluyla. Güzel de bir yemek yiyebilirsin, hem inan olsun karım Saratea'nın en iyi aşçısıdır."

Elini meşeden yapılma ağır kapıya koydu, başını küçük kıza doğru eğdi:

"Sana uyar mı?"

Aléa duraksarmış gibi yaptı.

"Peki, tamam" dedi sonunda.

Hancı gülümsedi. Köyün sokaklarını arşınlayan bu küçük kız öteden beri içine dokunurdu. Aléa'nın satacak nesi varsa, Kerry ihtiyacı olmasa bile satın alırdı elinden geldiğince. Birçok kez ona iş bile teklif etmişti ama kız sabit bir yerde duramıyordu görünüşe bakılırsa...

"Çok güzel. Senin adın Aléa, değil mi?"

Ufaklık onayladı. Adam kıza nazikçe gülümsedi sonra karısını çağırmak için mutfaka doğru yürüdü.

"Tara! Gel bak Moïra bize ne getirmiş! Bu ufaklığa yıkanacak bir tekne, bir de oda ver lütfen, sonra sana mutfakta yardıma gelecek."

Kadın kapının eşiğinde belirdi. Ufak tefek, şişman bir kadındı, dolgun yüzünün alt tarafına geniş

bir gülümseme yayıldı. Aléa Tara'nın, kafasında canlandırdığı Sarre'lı hancı kadın görüntüsüne tıpatıp uyduğunu düşündü... bu da kızın gözünde kadını sevimli kıldı.

"Gel bakalım küçüğüm, bu akşam yerimiz var, şanslısın."

Aşağı yukarı bir saat geçmeden Tara Aléa'ya bir oda vermişti ve sıcak su dolu bir tekne hazırlamıştı. Ufaklık bulantısını, karnındaki sancuları unutmuştu, rahatladığını gösteren derin bir iç çekişle kocaman teknenin içine uzanmıştı. Çok uzun zamandır kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Sıcak su derisini yumuşatan bir okşama gibiydi. Aléa'nın içi yepyeni bir huzur duygusuyla doldu. Bir süre sonra teknenin yanında, cebinde duran yüzüğü aldı, uzun uzun baktı yüzüğe. Harika bir mücevherdi bu, sonuçta yüzük onda kaldığı için Aléa epey memnundu. Yüzüğü kaldırıp değerli taşın kırmızısından biraz ışık geçmesi için tuttu, o zaman yüzüğün içine kazılı sembolleri fark etti. Yüzüne yaklaştırıp bakınca desenleri seçebildi: İki el bir kalbi ve bir tacı örtüyordu. Gravür zarif ve çok güzeldi. Aléa gülümsedi. Bu işaretlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama mücevherine daha da değer kattığından emindi.

Sonunda kendini hazır hissedince giyinip mutfığa indi, Tara'nın yanına gitti. Hancı kadın gevezeydi, bir yandan durmaksızın konuştu, bir yandan da Kaz ve Izgara'yı meşhur eden yemekleri hazırladı: atıştırmalık olarak servis edilen, küp küp doğranmış ve balda kızartılmış jambon, pişmiş şaraplı bir sos içinde verilen üzümlü beç tavuğu dolması, karamelize edilmiş elmayla sunulan süt domuzu kebabı; bir de -Tara'nın spesiyalitesiydi bu- kızarmış iri soğanlarla ve doldurulmuş domateslerle sunulan, alkolde flambe edilmiş, sarımsaklı yabandomuzu budu. Mutfak neredeyse salon kadar genişti, duvarlara asılmış bir sürü mutfak gereci vardı, Aléa bazılarının adını bile bilmiyordu.

"İstersen bizimle kalabilirsin ufaklık. Zaten çok daha önce gelmeliydin bize, sokaklarda yatıp kalkmak yerine..."

Aléa ses çıkarmadı. Hancı kadının iyiliği merakını uyandırmıştı ama güvensiz mizacı değişmemişti. Hancı geçmişte de ona iş teklif etmişti ama ilk kez bu kadar ciddi bir teklifte bulunuyorlardı. Aléa bunu hem gurur okşayıcı hem de kaygı uyandırıcı buluyordu... Ne diyeceğini bilemiyordu. Böyle durumlarda kendini öyle yalnız, öyle savunmasız hissedirdi ki... Yetişkinlerle nasıl konuşacağı, karşılıksız bir iyiliği nasıl kabul edeceği öğretilmemişti ona. Birdenbire Aléa kendini inanılmaz derecede zavallı ve çaresiz hissetti, kesinkes bir tepki veremeyecek haldeydi. Yetim olduğuna hiç bu anki kadar üzülmemişti. Göz pınarlarını yakan utanç gözyaşlarını tutmakta zorlandı.

Birkaç dakika süren bir sessizliğin ardından "Yemek pişirmeyi biliyor musun?" diye sordu Tara. Elleri önlüğüne kuruladı.

Aléa duraksadı, sonra bütün akşam dilsiz gibi davranamayacağını anladı.

"Pek sayılmaz" diye yanıt verdi sonunda.

Aşçı kadın kötülük düşünmeden "Ne yapmayı biliyorsun?" diye sordu.

"Siz bana açıkladıktan sonra ne olursa yaparım" diye övündü ufaklık, biraz cesaret toplamıştı.

Tara gülümsedi, Aléa'nın elini tuttu, avucuna biraz tuz koydu. Küçük kız şaşırды, bir an duraksadı, sonra "Neden böyle yaptınız?" diye sordu.

Hancı kadın Aléa'nın bu hareketin anlamını bilmemesine hayret etti. Ama Aléa hep sokaklarda yaşamıştı, Sarre'lıların bütün geleneklerini bilemezdi.

"Moïra'nın iyiliğini üstüne çekmek için Aléa. Moïra'dan fazla şey istemeye gelmez, değişikdir, çabuk öfkelenir, ama ara sıra ufak bir iyilik istenebilir ondan, olmaz mı? Sonunda biraz seninle de ilgilen sin istiyorum... Bizimle çalışmanı istiyorum..."

Böylece Aléa o akşam hanın müşterilerine servis yaparken buldu kendini, yaşıtı olan bütün kızların uslu uslu yatmaya gittiği saatte o çalışıyordu. Bir iki kez yemek götürürken masaları şaşırdı, sıcak bir tabağa dokunup parmaklarını yaktı, yere bir fincan düşürüp kırdı, ama genel olarak şaşırtıcı bir atılganlık göstererek hem müşterilerin hem de hancı karı kocanın gülümsemesine yol açtı. Onu tanıyanlar böyle çalıştığını görünce şaşırdılar. Bazılarının hoşuna gitti bu durum, bazıları da iki günden fazla dayanamayacağını söylediler...

Akşamın ilerleyen saatlerinde Aléa yorgunluk hissetmeye başladığı sırada, çarpıcı derecede güzel bir kadının, kolunun altında arpıyla hana girdiğini gördü. Müşteriler bir an için sustular, sonra daha canlı, daha coşkulu konuşmaya koyuldular, sanki bu kadının içeri girişi hepsini büyülemişti. Kadın Saratea'nın soylu kadınları gibi giyinmemişti, dikkat çekici bir güven ve çeviklikle yürüyordu. Yüksek yakalı, kabarık kollu, keçe bir bluz giymişti, duruşunun soyluluğunu daha da artıran zarif bir mavidendi bu giysi. Kelt ozanlarının^[2] mavisiydi bu, onların rengiydi, Aléa yeni gelenin konumunu tahmin etmekte hiç güçlük çekmedi. Bir Kelt ozanı! İnanılmaz! Bluzunun ortasına, arma olarak bir tekboynuzun zarif silueti işlenmişti. Elbise yerine uzun, hafif, siyah bir pantolon vardı üstünde, tenine yapışıyor, uzun bacaklarının kıvrımını daha da belirginleştiriyordu. Kızıl saçları zarif bukleler ve perçemler halinde sırtına dökülüyordu.

"İyi akşamlar Faith" dedi hancı, kollarını açıp kadını karşılamak için elindeki bezi tezgâha bıraktı. "Ne kadar uzun zaman olmuş! Nerelerdeydin?"

Aléa kadının hancı karı kocayı tanıdığını görünce şaşırdı. Kelt ozanı önce Kerry'yi kucakladı, sonra tezgâhın ardında beliren Tara'ya uzattı kollarını.

"İyi akşamlar dostlarım. Harcourt krallığında dolaştım, şarkılarım ve haberlerim orada yaşayanların acısını dindirir diye umdum, ama şu meşhur *İsa*'larına dua etmeyi kabul etmezseniz orada yaşam gerçekten berbat. Ben de, Sarre hanları için birkaç yeni şarkıyla geri döndüm işte."

"Bu gece burada kalıyorsun değil mi?" diye sordu Tara, ozan için bir masa hazırlıyordu.

"Elbette, tabii bana şu ünlü beç tavuğunuzdan ikram ederseniz..."

Tara göz kırparak karşılık verdi, sonra Aléa'ya yaklaştı. Ufaklık, ozan içeri girdiğinden beri kadının yüzüne ve parıl parıl gözlerine hayranlıkla bakarak ağzı bir karış açık, kıpırdamadan durduğunun o zaman farkına vardı.

"Galiba bu akşamlık yeterince çalıştın Aléa, biraz dinlenmenin vaktidir. Git bak, şu tezgâha yakın masaya otur, sana yiyecek bir şeyler getireceğim, Faith'i dinlersin. İnan bana bütün kontlukdaki en iyi ozandır o. Hiç kimse o kadar sürükleyici öyküler, o kadar güzel şarkılar bilmez. Eh, ne yemek istiyorsun bakalım?"

Ufaklık yanıt vermek yerine "İlk kez bir Kelt ozanı görüyorum" dedi.

"Tabii, heyecanını anlıyorum! Kelt ozanları olağanüstü insanlardır. Drüidlerin eğitiminden geçerler, sonra şarkılar yazmak, hikâyeler uydurmak, aynı zamanda da köyden köye haber taşımak için dört bir tarafı dolaşmak zorundadırlar. Faith buraya sık sık gelirdi."

"Ben hiç drüid de görmedim."

"Drüidler büyük kulelerinde çok meşguller. Eskiden daha çok görülürlerdi etrafta ama Harcourt krallığıyla gerilim başlayalı beri yapacak daha önemli işleri var galiba. Hadi, git otur da Faith'i dinle."

Ufaklık kendini naza çekmedi, gözlerini kadından ayırmadan gidip o masaya oturdu. Bir ozan ha! Hiç görmemişti daha önce! Ne kadar da güzeldi, ne kadar da inceydi! Aléa'nın ömründe gördüğü en zarif kadındı bu. Aléa günün birinde kendisinin de böyle bir görünüşü, böyle bir asaleti, belki de

böyle bir mesleği olacağını düşünmeye koyuldu. Kadın ozan ne çok ülke görmüştü kim bilir, ne çok serüven yaşamıştı! Olağan dışı bir hayranlık uyandırmıştı Aléa'da ve kendisi de bakışları karşılaştığında bunu fark etmiş olsa gerekti.

Faith ufaklığa sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı.

Aléa o kadar büyülenmişti ki başına gelen kötü olayı, kasap Almar'ın zalimliğini, fundalıktaki çılgınca koşusunu, acı dolu gözyaşlarını, kumdaki cesedi, hatta cebindeki muhteşem yüzüğü bile tümüyle unuttu. Bütün bunları düşünmez oldu. Ortamın büyüüne, kızartmaların kokusuna, sallanan fenerlerin kırmızılı yeşilli ışığına, hancıların iyi yürekliliğine, özellikle de şu karşısındaki gizemli kadına kaptırdı kendini. Aléa Tara'nın getirdiği küp küp kesilmiş lezzetli jambon parçalarını çabucak yedi, Faith bir masanın kenarına oturarak eline arpını alıp ilk şarkısına başlamaya hazırlanırken ufaklık coşkuyla alkış tuttu.

"İşte Borcelia ormanındaki orman perilerinin söylediği bir şarkı. Bizim dilimize çevirdim ama ezgiyi değiştirmedim, böylece orman perilerinin müzikten nasıl iyi anladığını göreceksiniz..."

Birkaç masa ötede oturan Aléa "Ama orman perisi diye bir şey yok ki!" diye bağırdı, bütün bakışlar üstüne çevrilince de konuştuğuna pişman oldu.

Saç diplerine kadar kıpkırmızı kesildi, zoraki gülümsemeye çalıştı. Mavi gözleri utançla parlıyordu. Ozanın büyüüne öyle bir kapılmıştı ki yalnız olmadığını unutmuştu. Ozanla konuşmaya can atıyordu, o yüzden aklından ilk geçen cümleyi yüksek sesle söyleyivermişti.

Neyse ki ozan gülümsedi. Arpını yavaşça masanın kenarına koydu, hanı dikkatli bir sessizlik doldurmuşken, gözlerini Aléa'dan ayırmadan bir öykü anlatmaya girişti. Sesi bir şiir gibiydi.

Drüid

Faith'in öyküsü şöyle başlıyordu:

"Çok uzun zaman önce, bu topraklarda Toland adında bir kral yaşıyordu, iyi yürekli ve adil bir kraldı. Bugün hiçbir kralın yaptıramayacağı cinsten, görkemli bir şato yaptırmıştı Providence kentinde. O zamanlar Providence değil Amelsön idi kentin adı. Toland'ın krallığı Ebone Koyu'ndan Gaelia'nın kuzeyine kadar uzanıyordu. Kralın uyrukları huzur içinde yaşıyor, balıkçılık, avcılık, hayvancılık ve tarımla geçiniyordu. Galatie'lilerin gelişinden önceki zamandı bu, kuzeyde görkemli Saî-Mina sarayının inşa edilmesinden bile çok önceydi.

O zamanlarda, bu zengin topraklarda insanlar, cüceler, cinler, kurtlar ve bugün unutulmuş başka bir sürü yaratık vardı, uyum içinde yaşarlardı. Herkesin birbirini tanıdığı ve sevdiği kocaman bir köy gibiydi ülke. Savaş yoktu, insanlar sadece toprağı, ağaçları, çiçekleri, kuşları, denizi, balıkları ve güneşi bilirdi...

Ama kral gitgide yaşlanıyordu, oğlu Ersen'e zaman uzun gelmeye başladı. Prens hem bencil hem de hırslı bir delikanlıydı ve beklediğı tek şey vardı: krallığı keyfince yönetmek için babasının yerini almak. Kraliçe birkaç yıl önce ölmüştü, devlet işleriyle fazlasıyla meşgul olan kral oğlunu gerektiğı gibi yetiştirmeye vakit bulamamıştı. Çocuklarıyla pek zaman geçirmeyen bütün babalar gibi ömrü boyunca pişmanlık duydu bu yüzden. Ama zavallı Toland, demin söylediğim gibi iyi yürekli ve adil biri olduğu için, oğluna iyi kötü bir eğitim vermeye çalıştı. Oğlu için Mont-Tombe adasında harikulade bir kent inşa ettirdi. Buraya Mur Ollavan, yani "bilginler kenti" denildi çünkü kral en büyük bilginleri getirtti. Bilginin kitaplar aracılığıyla aktarıldığı çağlardı, drüidlerin gelişinden önceki zamanlardı. Evet, çünkü drüidler daha sonraları, söylenen sözlerin yazılan sözlerden daha üstün olduğunu öğretiler bize. Gerçek bilgi kulaktan kulağı yayılır, tıpkı değerli bir sır gibi. Ama şunu da belirteyim ki Thomas Aeditus, Mont-Tombe Üniversitesi'ni bu Mur Ollavan kentinin yıkıntıları üstüne kurdu, çünkü onun, kitaba ve yazıya inancı var. Şu Aeditus denilen adama pek değer vermesem de, kütüphanesinin Gaelia'da gördüğüm en zengin kütüphane olduğunu itiraf etmeliyim. Bu dünyanın en büyük kentlerini gezdim, Farfanaro'yu, Tarnea'yı, Providence ve Ria'yı gördüm, Güney denizlerinin ötesindeki büyük kentleri bile gördüm ama Mont-Tombe'daki kütüphaneden daha güzelini görmedim. Orada müstensihler gece gündüz çalışıyor, sepilenmiş koyun derilerinin üstüne tükalemle yazarak dünyanın en güzel kitaplarını çoğaltıyorlar. İstilalar Kitabı'nın tek nüshası bu kütüphanededir, Bisagne denizcileri tarafından yapılmış büyük dünya haritaları bu kütüphanededir... Oradaki kitapların tümünü okumak için bir ömür yetmez, birçok kez dünyaya gelmek gerekir.

Her neyse, biz öykümüze geri dönelim: Mur Ollavan'da yatılı okuyarak birkaç yıl geçirdikten

sonra, Prens Ersen de son derece bilgili biri haline gelmişti. Aa, elbette drüidler kadar bilgili değildi ama çok iyi coğrafya, tarih ve eski felsefe bilgisi vardı. Savaş olmamasına karşın, genç prens kendisine dövüş sırları ve askerî strateji öğretilmesini istedi. Babasının kıpırtısızlığına dayanamıyordu, kralın yararlanmaya cesaret edemediği bütün kraliyet topraklarından çıkar sağlamak istiyordu. İktidarın hizmetine verilen bilgi, eğer işin içinde iyi yüreklilik olmazsa, her zaman iyi bir formül değildir.

Dolayısıyla, genç Ersen, daha kral bile olmadan, ülkeyi baştan başa gezip babasının uyrukları üstünde egemenliğini sağlamlaştırmaya, yeni vergiler toplamaya ve herkesin kraliyet yasalarına (en azından kendi anladığı şekliyle kraliyet yasalarına) boyun eğdiğinden emin olmaya karar verdi. Babasının bütün itirazlarına karşın, krallığı bir uçtan öbür uca, üç yüz kişilik bir ordunun başında, at üstünde dolaştı. Toland'ın uyruklarında sevgi ve saygı uyandırmayı başardığı her yerde prens, zalimliği ve bencilliği dolayısıyla nefret ettirdi kendinden. Ama olağandışı bir önderdi, güzel ve etkili konuşma becerisiyle ustaca yönlendiriyordu insanları, misyonunun iyi bir amaç güttüğüne kolayca inandırdı askerlerini. Sadece birkaç haftalık bir yolculuğun sonunda, Ersen'in yanındaki üç yüz adam kaba, dar görüşlü, korkunç derecede söz dinleyen birer vahşi olup çıktı.

Şikâyetler Amelsön şatosundaki krala çabucak ulaştı, çok geçmeden Toland derin bir umutsuzluğa gömüldü. Yaşlıydı, eğer ölürse uyruklarını, kendine benzemeyen, zalimliği gitgide artan ve artık hiçbir sözünü dinlemeyen bir oğlun insafına bırakacaktı. Bunun üzerine Toland danışmanlarına ne yapması gerektiğini sordu, hepsi de sadece bir çözüm yolu görüyorlardı: bu berbat oğuldan kurtulmak. Toland söylenen çözüme razı gelemiyordu ve bu da umutsuzluğunu daha da büyütüyordu.

Bir sabah, üzüntünün ve çaresizliğin kemirdiği kral ölmek üzereyken, siyahlar giymiş, başını ürkütücü bir kukuletanın altına saklamış tuhaf bir elçi, Toland'la görüşme talebinde bulundu. Kralın danışmanları bu koşullar altında böyle bir isteğe pek iyi gözle bakmadı ama elçi o kadar bastırdı ki danışmanları ikna edip ölüm döşeğindeki kralın başucuna gitmeyi başardı. Belki sihir de kullandı.

Uzun boylu, ince biriydi, zarif hareketleri vardı. Yürüyüşünde, duruşunda bir şeyler saygı uyandırıyor, bir kral edası vardı onda.

'Haşmetmeap' diye söze başlarken kukuletasını geriye itti, ince hatları, ince uzun kulakları, ahşap dokusuna sahip derisinin tuhaf rengi ortaya çıktı, 'Haşmetmeap, ben orman halkının kralı Obéron'um, size yardımlarımızı sunmak için Borcelia ormanından geldim.'

'Benim krallığımda bir başka kral mı?' diye mırıldandı Toland boğulacakmış gibi.

Orman perisi cebinden kurumuş ama yine de pembe rengi solmamış bir çiçek çıkardı.

'Her yıl, ormanımızdaki Hayat Ağacı biz orman perilerinin Muscaria dediği bir çiçek açar.'

'Hayat Ağacı da nedir? Benim ormanımda kimler yaşıyor?' diye öfkelenildi kral.

Ama orman perisi yanıt vermedi, tatlı, sakın bir sesle, sanki bir çocukla konuşur gibi, öyküsüne devam etti.

'Bu çiçeği yiyen bir yaş gençleşir. Hayat Ağacı'nın armağanıdır bu. Nitekim, efsaneye göre, eğer bir adam her yıl yeni Muscaria'yı yerse ölümsüz olur.'

Toland kaşlarını çattı, orman perisinin arkasında duran danışmanlarına kaygı dolu bakışlar yöneltti. Ama danışmanlar ölmekte olan kraldan çok çiçekle ilgilenmişe benziyorlardı.

'Bu çiçeği yiyin Haşmetmeap, her yıl orman perileri size bir yenisini getirecek, böylece ölümsüz olacaksınız ve oğlunuz hiçbir zaman kral olamayacak.'

İki hükümdar, orman perisi ve insan, gün batana dek böyle konuştular. Güneş Gor-Draka dağlarının pembe doruklarının ardında büsbütün kaybolduğu zaman, Kral Toland orman perilerinin

armağanını kabul etti.

Böylece her yıl kral bir yaş gençleşti ve hızla eski gücüne kavuştu. Kısmetinin çalındığını anlayan Prens Ersen öfkeden delirdi ve ordusuyla babasına saldırdı (ordu artık beş yüz kişiye ulaşmıştı). Ama kralın birlikleri daha güçlüydü ve Ersen savaş meydanında, bildiğiniz gibi iyi yürekli ve adil biri olan babasının yaşlarla dolu gözleri önünde can verdi.

Ertesi yıl kral, orman perilerinin getirdiği Muscaria'yı yemeyi bıraktı. O zamandan beri ikinci karısından ikinci bir çocuğu olmuştu. Bu çocuk devleti yönetecek yaşa geldiğinde Toland, orman perilerinin anlaşmasına uyacağı konusunda yemin ettirdi oğluna. Ertesi kış kral öldü. Oğlu da iyi yürekli ve adil bir kral oldu; Toland'ın orman perilerine verdiği söze uydu, bugüne dek bütün krallar da öyle yaptı."

"Peki neydi o söz?" diye sordu Aléa ozana; kadın sanki bu soruyu bekler gibi gözlerini kapatmıştı.

"Borcelia ormanının ve sırlarının sonsuza dek hükümdarın koruması altında kalacağı. İşte bu yüzden orman perileri hakkında pek az şey bilinir, hatta bazı küçük kızlar onların var olmadığını sanır..."

Handaki bütün müşteriler ozanı alkışladı, bazıları gülerek alkış tuttu. Faith Aléa'ya göz kırptı, sonra da şarkısını söylemek için arpını eline aldı.

*Bir. Bir sayısı için şarkı yok,
Çünkü bir ve tek olan Ölüm'dür yalnız,
Öncesinde de sonrasında da hiçlik vardır.*

*İki öküz koşulmuş bir arabaya
Götürüyor oyuncularını yolda
Ölüme kadar, ne acı!*

*Dünyada üç bölüm;
Üç başlangıç, üç bitiş
Samildanach için üç krallık.*

*Gaelia'nın dört ucunda
Yiğitlerin kılıcını bileyecek
Dört tane bileyi taşı.*

*Tanrılara, hayvanlara, insanlara
Zamanın akışında beş çağ
Beş çağ, sonra yeniden başlayacak.*

*Altı şifalı ot,
Küçücük kazanında
Cüce karıştırıyor ilacı.*

*Aramızda yedi gezegen,
Ozanın arpında yedi tel,
Dünyanın ahenginde uyumlu birbiriyle.*

*Dünyanın yedi denizinden
Esip gelir sekiz yel
Savaş dağının üstüne.*

*Dans eden dokuz cin
Avlanan dokuz Herilim
Dokuz rakamı özetliyor dünyayı.*

*On düşman gemisi
Güneyden geliyor besbelli
Vah bize vay halimize!*

*On bir rahip silahlanmış
Kılıçları kırılmış
Cüppeleri kan içinde.*

*On iki ay bir yılda
On iki Büyük-Drüid bir arada
Her şeye son verecek.*

Gece geç vakitte, handaki bütün müşteriler gittiğinde, Aléa iki hancıya teşekkür edip bitkin bir halde odasına çıktı. Karnı yeniden ağrımaya başlamıştı, biraz dinlenebilmeyi umuyordu küçük kız.

Uykusu geldiği halde bir türlü uyuyamıyordu. Gün içinde olup bitenler yüzünden sinirleri altüst olmuştu. Acaba hancılarla buluşmam nasıl sonlanacak, diye merak ediyordu. Burada uzun zaman kalabileceğine bir an olsun inanmamıştı. Hiç kimsenin yanında uzun süre kalmamıştı. Amine hariç... Arkadaşının anısı gecenin karanlığında şimşek gibi çaktı kafasında.

Demircinin kızı Amine Salia, Aléa'ya benzersiz bir dostluk göstermişti. On bir yaşındayken iki kız her akşam gizlice buluşurdu. Oyunlar uydururlar, birbirlerine armağanlar getirirler, gün içinde yaptıklarını anlatırlar, taşkın bir heyecanla dinlerlerdi birbirlerini. Amine babasının mesleğini anlatırdı, Aléa sokaklardaki yaşamı anlatırdı, sonra, çiftçilerin budalaca kurallarından uzakta, birlikte yaşayabilecekleri başka bir yerin, başka bir yaşamın hayalini kurarlardı. Bunun üzerine koşarak köyün çatılarına çıkar, oradan seyrettikleri aptal yetişkinlerle, onların beyhude uğraşlarıyla alay ederlerdi.

Aléa için devrim gibi bir şey olmuştu bu. İlk kez biri hayranlıkla bakıyordu ona. İlk kez biri anlattıklarına kulak veriyor, onu anlıyordu. Bu durum onu büsbütün dönüştürdü, sanki kendini daha az yalnız hissetmek Aléa'yı çocukluktan çıkardı da harika bir çağa soktu, kişinin kendine güvenmeyi denediği, başarısızlıkların bile bir öğrenme, bir çiraklık tadı taşıdığı bir çağa geçirdi. İki küçük kız birbirlerini tam anlamıyla anlıyorlardı çünkü aynı şeyleri hissediyorlardı, aynı anda aynı tepkileri veriyorlardı, basit bir bakışla birbirlerine çok şey anlatabiliyorlardı. Her gün birbirlerine anlatacak yeni öyküler, keşfedecek yeni oyunlar, yaşayacak yeni serüvenler olacağını sandılar, bu mutluluk anı hiç bitmeyecek sandılar, hiçbir şeyin, hiç kimsenin demircinin kızıyla Toprağın Kızı'nı ayıramayacağı

konusunda söz verdiler. Dostluklarının sonsuza dek süreceğine söz verdiler... Ah, vaktiyle kim vermemiştir ki bu sözü?

Sonra bir akşam Amine her günkü buluşmaya gelmedi.

Ertesi gün Aléa'ya, babasının öldüğünü ve halasının onu buradan uzaklara, Gaelia'nın başkenti Providence'a götüreceğini söyledi.

Aléa bir daha Amine'i hiç görmedi, çocukluğundan beri terk edildiği sessiz yalnızlığın içinde buldu tekrar kendini. Yazgısına boyun eğdi, Moïra'nın ona sunduğu tek yaşam biçimini, unutulmuş bir yetimin yaşamını kabullendi.

Aléa göğüs geçirdi, Amine'in yüzü düşüncelerinin derinliklerine gömülerek silindi. Küçük kız sonra yavaş yavaş uykuya daldı.

Ama gece yarısı ağrıyla uyandı. Karnı gitgide daha çok sancıyordu, kalkınca bacaklarının arasından sıcak bir sıvının aktığını hissetti.

Paniğe kapıldı, dolunayın donuk ışığının süzüldüğü pencereye yaklaştı. Eğilip bacaklarının arasına bakınca kanı fark etti. Bir dehşet çığılığı atarak başını ellerinin arasına aldı, sırtını duvara dayayıp yere çöktü, bayılacak gibiydi, yanakları gözyaşlarından sıırılsıklam olmuştu. Hem başında hem de karnında çok şiddetli bir ağrı vardı. Başının çatlayacağını sandı. Neler oluyordu böyle? Ölmek üzere olduğunu, kanının son damlasına kadar akıp gideceğini ve öleceğini sandı. Hırsızlık yaptığı için Moïra'nın onu cezalandırdığını düşündü. Belki de kasap Almar kötü bir büyü yapmıştır bana, dedi kendi kendine.

Birdenbire dayanılmaz bir kirlenme duygusuna kapıldı, olmaması gereken yerdeki bu kan fena halde iğrendirdi küçük kıızı. Yaptığım bütün hataların somutlaşmış biçimi bu kan, eğer Moïra'nın beni bağışlamasını istiyorsam bu kandan kurtulmam gerek, diye düşündü. Yatağın yanbaşında duran, su dolu leğene doğru fırladı dehşetle, yıkanmak için içine girdi. Tam o sırada, kızın çığlıklarından telaşa kapılan Tara odaya girdi.

Leğenin içinde çıplak oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlayan Aléa'yı görünce "Ne var, ne oluyor?" diye sordu.

Kızın kocaman mavi gözleri yaşlarla dolmuştu; ne yapacağını ne söyleyeceğini bilemez haldeki Aléa, karnının alt kısmını işaret ederek "Kan..." diyebilirdi.

Şişman hancı kadın kaşlarını kaldırdı, sonra rahatlayarak bir kahkaha patlattı. Aléa Tara'nın gülmesine o kadar şaşırıldı ki ağlamayı kesiverdi, biraz sıkılmıştı. İyi yürekli kadıncağzın kendisine uzattığı havluyu aldı; Tara iç rahatlatıcı bir gülümsemeye, yatağa gelmesini, yanına gelip oturmasını işaret etti.

Bundan sonraki yarım saat boyunca Aléa Tara'nın anlattıklarını dinledi. Hancı kadın genç kıza, bu olayın bütün küçük kızların başına geldiğini, böylece kadın olduklarını anlattı, endişelenmesine hiç gerek olmadığını, dahası, bu durumdan gurur duyabileceğini söyledi.

"Doğa da senin gibidir Aléa. Sen doğanın büyük döngüsüne giriyorsun. Mevsimler var, yaşam, ölüm, güneş, ayın halleri var. Kadınlar da aybaşı olarak bu döngünün içine girerler, anlıyor musun? Doğal bir şey bu."

Aléa pek anlamıyordu ama, tam da artık bir çocuk olmadığını öğrenmişken ilk kez bir anne sıcaklığıyla karşılaşmıştı. Gerçekten içi rahatlayınca, şefkat dolu hancı kadının dizlerinde uyuyakaldı.

Ertesi sabah Aléa ömrünün en güzel kahvaltısını etti. İki hancıya neredeyse bir saat teşekkür etti. Keyfi hiç bu kadar yerinde olmamıştı, kendini bambaşka hissediyordu. Şimdi şundan emindi, dün fundalığın ortasına onu gönderen, kumlara gömülü cesedi bulduran Moïra'ydı. Adeta yaşamını yeni

bir geleceğe yönlendiren bir dizi sürprizin başlangıcıydı bu. Artık çocuk değildi Aléa.

Bir sonraki gün Yüzbaşı Fahrio hana gelip Aléa'ya bazı sorular sordu. Fundalıkta cesedi bulamamıştı ve gerçekten neler olup bittiğini merak etmişti. Ufaklık onu rahat bıraksınlar diye yalan söylemeyi yeğledi, bütün anlattıklarını ilgi çekmek için uydurduğunu, sadece fundalıkta bir yüzük bulunduğunu, başka bir şey olmadığını söyledi. Yüzbaşı kaşlarını çattı, hancı karı kocadan, kendisi bu işi çözene kadar kıza göz kulak olmalarını istedi.

Aléa böylece Kerry ve Tara'nın hanında haftalarca kaldı, elinden geldiğince onlara yardım etti, yeni mesleğinin sırlarını öğrendi, hanın müdavimleriyle ahbaplık etti, gecenin geç saatlerinde sarhoşların yaptığı densiz şakalara bile alıştı ve ozan Faith'in bir başka köye gitmek için Saratea'dan ayrıldığı akşam ağladı...

Her akşam, son müşteriler de gittikten sonra, hanın yerlerindeki pişmiş topraktan büyük döşeme taşlarını yıkıyor, ateş usul usul sönsün diye şöminedeki iri odunları yan yatırıyor, kendisine her zaman sıcak bir gülümsemeyle karşılık veren iki hancıya teşekkür ettikten sonra yatmaya çıkıyordu. Uykuya dalmadan önce, fundalıktaki cesedin üstünde bulunduğu yüzüğü çıkartıyordu ortaya. Gerçek bir tören haline gelmişti bu. Tek servetim, tek hâzinem diye çok sevdiği yüzüğe mum ışığında hayran hayran bakıyordu. Halkanın iç tarafına kazınmış sembollerin ne anlama geldiğini tahmin etmeye çalışıyordu. Bir yüreği ve bir tacı örten iki el. Yüreğin aşkı, tacın da krallığı simgelediğini düşündü. Peki ama ikisi birlikte ne oluyordu? Yüzüğü parmağına geçiriyor, yüzüğün ona hep şans getireceğini düşleyerek uykuya dalıyordu, çünkü Moïra'nın ona yeni bir yaşam verdiğinden emindi artık.

Aléa her geçen gün iki ev sahibine daha çok bağlanıyordu. Karı koca ona kendi kızlarıymış gibi davranıyor, onu dinliyor, onunla konuşuyor, çocukken kendi kendine öğrenemediği pek çok şeyi ona öğretiyorlardı; hatta çalışması karşılığında ona biraz para vermeye bile başlamışlardı. İlk haftalarda Aléa bir rüyada yaşadığını sandı.

Ama bir süre geçtikten sonra, eskiden olduğu gibi serbest kalamadığına hayıflanır oldu. Hancı karı koca ona öz kızları gibi davranıyorlardı davranmasına ama Aléa yerinin burası olmadığını düşünmeden edemiyordu ara sıra. Müşterilerin onu kabullenmesi biraz zaman alıyordu, kızcağız bazılarının bakışlarındaki kini görmeye devam ediyordu. Dahası, hancıların yaşam temposuna, düşünme biçimine, geleneklerine, alışkanlıklarına uymakta zorlanıyordu. Ne kadar cömert olurlarsa olsunlar hüznü bir şey vardı onların yaşamında: Sürprize hiç yer yoktu. Aléa bir akşam yüzüğünü evirip çevirirken, şimdi bana sunulan yaşam gerçekten bana göre mi acaba, diye düşündü.

Elbette handa mutluydu ama içinin derinlerinde bir şey onu handan çıkıp gitmeye dürtüyordu. Kendini yalnız hissetmeye, büsbütün özgür hissetmeye, hatta belki de tehlikede hissetmeye ihtiyacı vardı. Derbeder yaşamını özlüyordu. Sokağı, korkuyu, yasadışılığı. Yeni yaşamını büsbütün terk edecek kadar özlemiyordu ama bazı akşamlar birkaç saatliğine ortadan kaybolacak, eskiden duyduğu kaba heyecanları duyacak kadar özlüyordu bunları. Böylece ara sıra handan kaçmaya başladı. Kerry ve Tara bu yüzden ona kızmadılar. Ufaklığın biraz kabuğuna çekilmeye ihtiyaç duyduğunu anlıyorlardı. Aléa geri döndüğünde gülümsemekle yetiniyorlardı, ona her zaman kapılarının açık olduğunu, yeni yaşamını kabullenmesinin biraz zaman alabileceğini göstermek ister gibiydiler. Kerry'yle Tara'nın istemelerine karşın hiç çocukları olmamıştı. İyi mi ediyorlardı bilinmez ama Aléa'yı mutlu etmek için varlarını yoklarını vermeye hazırdılar. Onlara, bu kocaman mavi gözlerdeki ışıltı kadar keyif veren başka bir şey yoktu.

Alea'nın gecenin bir yarısında eve geldiğini duydukları sırada "Ufaklığın kendini özgür hissetmeye ihtiyacı var" demişti iyi yürekli hancı. "Yaşamdaki bu değişikliğe bu kadar çabuk

alışmasına zaten çok şaşırıyorum. Fahrio da gözlerini inanmıyor!"

"Biliyorum, ama bir akşam hiç geri gelmeyecek diye korkuyorum" dedi Tara. "Ya bir saldırıya uğrarsa?"

"Bugüne kadar başının çaresine bakmayı pekâlâ bildi. Hadi hadi, sen bence artık bizimle kalmak istemeyeceğinden korkuyorsun..."

"Sen korkmuyor musun sanki?"

Hancı yanıt vermedi. Elbette korkuyordu, karısı da bunu biliyordu. Alea'nın gelişinden beri çok mutluymuştu. Ufaklık pek çok şeyi değiştirmişti. Kerry ile karısının birbirine duyduğu aşkı bile uyandırmıştı varlığıyla. Ama Kerry ufaklığın sonsuza dek yanlarında kalamayacağını biliyordu.

Bir akşam, yemek saatine doğru, Aléa sokaklarda yavaş yavaş yürürken iki köylü arasındaki bir konuşmaya tanık oldu. Bir taş çeşmenin başına oturmuş, Gaelia'nın Yüce-Kralı'ndan söz ediyorlardı.

Eoghan Mor adadaki gelmiş geçmiş krallar arasında pek sevilmezdi. Kuşkusuz kötü bir insan değildi ama çok çabuk etki altında kaldığı ya da kolayca korkutulup sindirilebildiği söylenirdi. Sözelimi drüidlere göğüs germeyi beceremiyordu ve Harcourt'un din adamlarına karşı savaşmaktan pek çabuk vazgeçmişti. Uzun sözün kısası, Eoghan Gaelia'daki beş kontluğa kendini saydırmayı başaramıyordu. Ama yine de adanın en yoksul kontluğu olan Sarre'ın halkını sevindiren bir haber duyulmuştu: Yüce-Kral Sarre'lı bir kızla evlenecekti; daha da iyisi, Saratea'da doğmuş bir genç kıza alacaktı eş olarak!

Aléa konuşulanların daha fazlasını duymak için gizlice biraz daha yaklaştı.

"Adı neymiş kızın?" diye sordu adamlardan yaşlı olanı.

"Amine. Demircinin kızı Amine Salia. Hatırlıyor musun onu?"

Aléa çocukluk arkadaşının adını işitince olduğu yerde sıçradı. Duyduklarını kabul edebilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Amine Yüce-Kral'la mı evlenecekti yani? Olanaksızdı bu!

"Ama o kız daha on beşinde bile değildir!" dedi yaşlı köylü.

Öteki "Tam on beş yaşında" diye karşılık verdi. "Babası ölünce Amine, halasının evine, Providence'a gitmişti. Orada bir drüidin yanında öğrenim gördü, kızcağız öyle yetenekli çıktı ki geçen yıl kâhin^[3] oldu. Moira'nın işi, kız öyle genç ki bütün başkent ondan harika çocuk diye söz ediyor! Saratea'lı bir ufaklık, aklın alıyor mu? Yüce-Kral da onu böyle fark etmiş olsa gerek..."

"Sence kraliçe olduğunda bizi düşünür mü? Belki de Yüce-Kral sonunda Sarre kontluğuyla ilgilenmeyi kabul eder ha?"

"Senin gibi ben de öyle olmasını umut ederim" diye içini çekti genç köylü.

Aléa kulaklarına inanmıyordu. Sıkılmış yumruğunda parmağına takılı yüzüğe baktı ve gülümsedi. Evet, yaşamı değişmeye devam ediyordu! Şimdi istediği tek şey Kaz ve Izgara hanına koşup Kerry'yle Tara'ya duyduklarını anlatmaktı. Geri döndü, Saratea'nın öbür ucuna doğru koşmaya başladı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Birkaç köylü onun koşarak geçtiğini görünce laf attılar. Uzun zamandır köyde küçük Aléa'nın böyle koştuğu görülmemişti.

Küçük kız soluk soluğa hana vardı, müşterilerin arasına dalıp Tara'nın mutfağına koştu. İki hancı da mutfaktaydı. Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar, küçük kızın başına ne geldi acaba diye meraklandılar.

Aléa onlara bütün hikâyeyi baştan sona ama epey bölük pörçük anlattı, her cümlesinin ardından soluğunu toparlamaya çalışıyordu ama o kadar heyecanlanmıştı ki iki laftan birini yutuyordu. Amine'in kim olduğunu ve kendisi için ne ifade ettiğini açıklamayı bitirince "Providence'a gitmem gerek!" dedi.

Tara kocasına kaygı dolu gözlerle baktı. Kızın neler düşündüğünü tahmin ediyordu.

Kerry genç kıza doğru bir sandalye iterek "Aléa, biraz sakinleş bakalım..." dedi. "Heyecanımı anlıyorum, ama yine de biraz fazla acele ediyorsun. Arkadaşının seni tanıyacağından emin misin?"

Aléa şaşırmışa benziyordu. Ev sahiplerinden daha farklı bir tepki geleceğini ummuştu. Hancı, Amine'in onu tanıyacağından nasıl kuşku duyabilirdi ki, aslında hancıyı kaygılandıranın bu olmadığını tahmin etti.

"Tabii ki tanır beni!" diye karşılık verdi kaşlarını çatarak.

Kerry karısına doğru döndü, kadının bakışlarında doğru sözcükleri okumayı umdu ama Tara da onun kadar rahatsız hissediyordu kendini. Adam dudaklarını ısırды, yeniden Aléa'ya baktı, zoraki gülümsedi.

"Ya sonra?" dedi üzgün bir tavırla. "Yıllardır görmediği bir çocukluk arkadaşıyla ilgilenmektense düğün hazırlıklarıyla uğraşacaktır o kız... Aléa, şey... Böyle paldır küldür gitmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum..."

Bu kez Aléa, Kerry'nin bu yolculuğa itirazını doğrudan doğruya söylemeye cesaret edemediğini anladı.

"Beni gördüğüne çok sevineceğinden eminim. Zaten ben çok sevineceğim. Tara, gitmek istiyorum oraya!"

"Ama Providence buraya çok uzak Aléa, kontluğumuzun içinde bile değil! Öyle bir yolculuğa çıkacak olanağın yok ki, at satın alman gerek, yoldaki hanlarda konaklayabilmek için para gerek... Hem zaten kralın askerleri saraya girmene asla izin vermez! Gerçekten Aléa, olanaksız bir şey bu!"

"Hiç sorun olmaz, ben hallederim! Her zaman başımın çaresine baktım, ne at almama gerek var ne de hanlara para ödememe! Neden beni engellemek istiyorsun?"

Tara gözlerini kapadı ve yemek pişirmekle uğraşıyormuş gibi görünmek için arkasını döndü. Ufaklıkla ilk kez anlaşmazlığa düşmüşlerdi ve hancı kadın nasıl tepki göstereceğini bilemiyordu. Hem, Aléa için nasıl duygular beslerlerse beslesinler, ufaklık öz kızları değildi, onun üstünde gerçekten bir yaptırım güçleri yoktu. Bununla birlikte, kocası gibi Tara da Aléa'nın bu budalalığı yapmasını önlemenin bir görev olduğuna inanmıştı. Ufaklığın sonunda durumu kavrayacağını umdu.

Kerry'ye gelince, sabrı yavaş yavaş tükeniyordu. Sadece birkaç haftadır tanıdığı bu çocuk üstünde otoritesini kullanın aya fazla cesaret edemiyordu ama Aléa'nın inadı gülünç olmaya başlamıştı. Kız normal yaşamı yeni yeni öğrenmeye başlarken böyle kalkıp Providence'a gitmesi, Kerry için kabul edilecek bir şey değildi.

"Dinle beni küçüğüm, inan ki bu çok berbat bir fikir. Canın gitmek istiyor, bunu anlıyorum, ama insanın hayatta her zaman her istediğini yapamayacağını öğrenmen gerek... Tek başına yollara düşmenin sırası değil. Daha çok gençsin, hayatını yeni yeni kazanmaya başladın... Arkadaşın evlendiğinde yeniden konuşuruz bu konuyu. Belki de Saratea'ya, bütün köylüleri görmeye o kendiliğinden gelir, seni kolayca tanır o zaman. Ama bu arada senin beklemen gerek. Sabırlı olman gerek. Anlıyor musun?"

"Gitmemi istemediğinizi anladım, hepsi o kadar!" diye bağırdı Aléa, sesindeki hıçkırıkları saklamaya çalışıyordu.

Aniden ayağa kalktı ve sabırsızlanmaya başlayan müşterilerin siparişlerini almak için yemek salonuna geçti. Ağlamamak için kendini tuttu, bütün akşam boyunca Tara ve Kerry'nin endişeli bakışlarından kaçırıldı gözlerini. Müşteriler bile üzüntüsünü fark ettiler. Her zamanki şakacı müşterilerin şakalarına ilk kez gülmedi, her seferinde güzel bir karşılık yapıştırıverirdi, bu kez öyle yapmadı.

Gece olup da Aléa odasının karanlığında tek başına kaldığında, bütün akşam tuttuğu gözyaşlarını bırakıverdi. Kerry'yle Tara'nın tepkisini anlamaya çalışıyor, ama hayır, başaramıyordu. Şimdiye kadar ona bu kadar iyi davranan karı koca, şimdi onu daha da mutlu edebilecek bir şeye neden böyle birdenbire karşı çıkıyorlardı? Gerçekten mutlu olmasını istemiyorlar mıydı yoksa? Aléa hancıların sonuçta bencil olduğunu ve onlara hizmet ettiği için kendisini yanlarında tutmak istediklerini düşündü. Aléa'yı Aléa olduğu için değil handaki çalışmasından ötürü seviyorlardı! İnsanların iyiliğine bu defa da güvenmemesi gerekirdi. Cömertlikte hep bir çıkar olduğunu hatırladı! Ama bu böyle sürüp gitmeyecekti! Amine'i bulmaya Providence'a gitmek istiyordu, hancılar ona engel olamayacaktı! Hem zaten öz anne babası değillerdi ki!

Uykuya dalmakta çok zorlandı. Gitmek istemekte haklı olduğuna kendini inandırmak istiyordu, ama Kerry'yle Tara'nın bencillik ettiğini de bir türlü kabullenemiyordu. Belki de samimiydiler. Belki sadece onun için korkuyorlardı. Nasıl öğrenmeliydi bunu? Ona bunca iyilik eden, bunca şey yapan karı kocaya kızdığı için en sonunda kendinden nefret etti. Evet ama, Amine'i yeniden görmeyi öyle çok istiyordu ki!

Yatağında bir sağa bir sola döndü durdu, ancak çok geç vakitte uykuya dalabildi.

Ertesi sabah, kalkıp aşağı inmeye cesaret edemeden yatağında epey oyalandı. Hancılar kızgın mıydı, yoksa hak mı veriyordu, kendi de bilemedi. Emin olduğu bir tek şey vardı, Amine'i yeniden görmek istiyordu.

En sonunda aşağı indiğinde, Tara onu gülümseyerek karşıladı, kucakladı, hiçbir şey söylemeden sıkıca göğsüne bastırdı. Bu davranış Aléa'nın içini rahatlatmıştı, o da gülümseyerek karşılık verdi ve kahvaltı etmeye gitti. Önceki günkü meseleyi unutmaya çalıştı, Tara'nın özene bezene hazırladığı yağlı ballı, kocaman, kızarmış ekmeğin dilimlerini mideye indirdi.

O sırada yaşlı bir adam içeri girdi, beyaz meşeden yapılmış büyük bir âsâya dayanıyordu her adımında.

Uzun boylu, zayıf, görünüşü kaygı uyandıran biriydi, koca bir kukuleta gözlerini örtüyordu, uzun, beyaz bir cüppeye bürünmüştü, cüppenin ortasına Moïra'nın sembolü işlenmişti: karmaşık bir frizin ortasında kırmızı, ince uzun bir ejderha. Samonios şenlikleri sırasında ve yaz gündönümünde evlerin kapılarına asılırdı bu işaret.

Aléa kahvaltı etmeyi bıraktı, yaşlı adam bir masaya oturana kadar kıpırdamadan bekledi. Hem kaygılanmış hem de heyecanlanmıştı. Mümkün müydü bu? Saratea'ya bir drüid mi gelmişti?

Adam onu öyle meraklandırdı ki Aléa gözlerini ihtiyarın üstünden ayıramıyordu. Buraya, bu hana ne yapmaya gelmişti acaba? İyiye mi işaretledi bu durum, yoksa kötüye mi? Aléa, acaba benim içeri mi gitmem gerekir, diye düşündü. Tara mutfaktaydı ve ufaklık yemek salonunda ihtiyarla yalnız kalmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Ne olursa olsun, gidip siparişini almaya cesaret edemezdi.

Sonra ansızın drüid başını kıza doğru çevirdi, kukuletasını çıkarmadan "Merhaba Aléa" dedi, derinden gelen, boğuk bir sesle.

Ufaklık irkildi, bakışlarını önündeki tabağa yöneltti, duymamış gibi yaptı.

"Bana merhaba demek istemiyor musun?" dedi ihtiyar, sesinde hafiften bir alay seziliyordu.

"Siz... siz kimsiniz?" diye kekeledi Aléa, yeniden önündeki yemeğe çevirmişti gözlerini. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

O anda Tara salona girdi. Aléa derin bir oh çekti. Hancı kadın ne yapılacağını bilirdi nasılsa.

Tara salonun ortasında kalakaldı. Yaşlı adamın gelişine çok şaşırılmış görünüyordu. Ufaklığa baktı, gülümsedi, sonra drüide doğru ilerleyip saygıyla elini uzattı.

"Merhaba" diye kekeledi. "Merhaba, drüid, ben... ben hiç beklemiyordum... Öyle uzun zaman oldu ki..."

"On yıldan fazla oldu, gerçekten de. Beni hatırlamanıza şaşırdım zaten..."

Hancı kadın rahatsız bir gülümsemeyle "Sizin gibi biri unutulmaz" diye karşılık verdi. "Aléa ne arzu ettiğinizi sordu mu?"

Yaşlı adam gülümsedi. Ağır hareketleri yine de Aléa'nın içini rahatlatmadı.

"Hayır, galiba onu korkutuyorum, değil mi Aléa?"

Ufaklık çıtını çıkarmadı, kaşlarını çatarak hancı kadına doğru baktı.

Tara küçük kıza "Korkmana hiç gerek yok Aléa" diyerek kahvaltısına rahatça devam etmesini işaret etti.

Aléa sakinleşmeye çalıştı, sonunda kukuletasını çıkararak yaşlı adama kaçamak bakışlar yöneltmek için yeniden kahvaltısını etmeye koyuldu. Adamın kafasında hiç saç yoktu, yaşını kestirmek çok zordu, kesin olan tek bir şey vardı: adam çok yaşlıydı ama bakışları kıpır kıpırdı. Çıkık çenesinde grili beyazlı, kısa kesilmiş bir keçi sakalı vardı. En korkunç tarafı geniş alıydı, ufaklığın hayal bile etmeye cesaret edemediği bir yığın tuhaf düşüncüyü gizliyordu sanki bu alın. Ama Aléa, Tara'nın rahatlatıcı sözlerine güvendi, böyle küçücük bir köyde bir drüide rastladığı için şanslı olduğunu düşündü.

Tara yaşlı adama gülümseyerek "Hiç kuşku yok ki bu ay Moïra bizimle" dedi. "Sevgili arççımız Faith Dana da birkaç hafta önce uğradı, yıllardır görmemiştik onu! Size ne ikram edeyim Phelim?"

Demek adı Phelim'miş, diye düşündü ufaklık. Bana hiçbir şey çağrıştırmıyor, oysa o benim adımı biliyor.

"Sadece biraz haşlama isterim hanımefendi, eğer varsa."

Hancı tamam deyip mutfığa yollandı.

Drüid gelip Aléa'nın yanına oturmak için ayağa kalkarken "Büyümüşsün Aléa, seni neredeyse tanıyamayacaktım" dedi.

Aléa hiç kıpırdamadı. *Beni tanıdığını iddia ediyor, diye düşündü. Ama ben onu tanıdığımı hiç sanmıyorum... Belki de küçücükken görmüştür.*

"Geçen gün Yüzbaşı Fahrio hikâyeni anlattı bana. Saçmaladığımı, şu yüzüğü bir yabancından, belki de köyden birisinden çaldığımı düşünüyor."

Aléa ağız bir karış açık, ellerini masanın üstüne bıraktı. Demek durum buydu. Drüid onu yargılamaya gelmişti. Büyük kentlerde bir suç işlendiğinde suçluyu yargılama işini drüidlerin üstlendiğini duymuştu. Bu drüid de ta buralara kadar sırf onun için mi gelmişti yoksa? Aléa titremeye başladı.

"Ben doğruyu söylediğime eminim. Nasıl oldu bana anlatır mısın?" dedi yaşlı adam.

Aléa olduğu yere çakılıp kalmıştı. Ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Adam ona tuzak mı kurmuştu acaba? Kendini korumak için yalan mı söylemeliydi? Drüid hiçbir şey söylemeden, uzun uzun küçük kıza süzdü, kuşkusuz Aléa'nın açıklamada bulunmasını bekliyordu, sonra sakin bir sesle konuşmaya başladı:

"Şu parmağındaki yüzük, o adamın üstünde bulduğun yüzük, değil mi?"

Aléa elini aletlece masanın altına soktu, ama bu hareketine hemen pişman oldu. Korkunç bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. Bu hikâye biter, devamı gelmez sanmıştı. Fahrio hiç geri dönmemişti, Tara da Kerry de yüzükle ilgili soru sormamışlardı ona.

"Galiba ben bu yüzüğü tanıyorum Aléa" dedi drüid. "Eğer benim bildiğim yüzükse... o zaman kumlarda bulduğun adamın kim olduğunu da biliyorum."

Tara yeniden salona girdi, yaşlı adama haşlama getirmişti. Phelim kadıncağızın uzattığı kâseyi alıp başıyla teşekkür etti. Sessizce yedi, bitirince "Geçen gün Almar'ı nasıl devirdiğini anlatabilir misin hiç olmazsa? Bilerek mi yaptın?" diye sordu.

Bu kez Aléa gerçekten korkuya kapıldı. O küçük olayı neredeyse unutmuştu, o gün ayaklarından başına kadar bütün vücudunu kat eden o tuhaf kuvveti hatırlayınca içi daraldı.

"Şey... hatırlamıyorum" diye kekeleyerek yalan söyledi.

Phelim sabırsızlanmaya başlamış gibiydi. İç çekti ve sıranın üstüne bıraktığı âsâsını alıp iki eliyle yaslandı.

"Aléa şu yüzüğü mutlaka görmem gerek. Benim için çok önemli" dedi.

Küçük kız geri çekildi, dehşet içinde "Söz konusu bile olamaz! Beni rahat bırakın!" diye bağırdı.

Ufaklığın ıçlıklarını işiten iki hancı hemen salona geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu Tara.

Aléa hiç düşünmeden "Yüzüğümü çalmak istiyor" diye bağırdı.

Drüid ağır ağır sağ elini masanın üstüne koydu.

"Aléa, saçmalama, ben yüzüğü senden çalmak istemiyorum, sadece görmek istiyorum" dedi.

Tara zoraki bir gülümsemeye küçük kıza yaklaştı, yaşlı adama karşı gelmek istemiyor gibiydi:

"Aléa, drüid sana yüzüğü sadece görmek istediğini söylüyorsa doğrudur. Gösterebilirsin. Bir drüidin sözünü dinlemek gerekir Aléa."

Ama ufaklık ansızın ayağa fırladı.

"Olmaz!" diye bağırdı.

Baştan aşağı titriyordu. Drüidin kendisini cezalandırmak istediğinden emindi şimdi ve panik içinde, kaçmanın daha iyi olacağına karar verdi. Kafasının içinde bin bir düşünce birbirine karışıyordu. Bir aciliyet duygusu kaplıyordu içini. Karar vermesi gerekiyordu. Artık Amine'i bulmak için yeni bir gerekçesi olduğunu düşündü, Amine kuşkusuz onu koruyabilirdi. İki hancıya doğru yaşlı gözlerle baktı, elveda demek için onlara sarılmak isterdi ama drüid ayağa kalkmıştı; Aléa, oturduğu sırayı da devirerek kapıya doğru fırladı.

İçgüdüsel olarak güneye doğru koştu, yanaklarına akan yaşları koluna siliyordu. Tara ve Kerry'yi çünkü tartışmanın ardından böyle terk ettiği için çok pişmandı ama kafasının içinde bir ses ona kaçmasını emrediyordu; yüreğinin derinliklerinde, yapılacak en iyi şeyin kaçmak olduğuna emindi kızcağız.

Bir gün geri dönüp hancıları bulacağına ve iyi yürekliliklerinden ötürü onlara teşekkür edeceğine söz verdi kendi kendine.

Gözlerini neredeyse yumarak koşu temposunu hızlandırdı; böyle hızla, sanki bir kurt sürüsünden kaçır gibi koştuğunu görerek şaşırın köylülerin bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Köyün çıkışına vardığında soluk almak için durdu. Önünde Providence'a giden uzun yol başlıyordu.

Şimdi seçimini yapmalıydı. Burada kalıp drüidin sorularına göğüs germek mi, yoksa, hancıların öğütlerine rağmen, Amine'i bulmak üzere şu uzun yola çıkmak mı? Aléa derin bir soluk aldı, köye son

kez baktı ve yeniden koşmaya koyuldu. Moira'nın da istediği buydu kuşkusuz. Amine'i bulma umuduyla hareketlenen küçük kız, çok geçmeden, Saratea'nın büyük giriş kapısının ardında, fundalığın içinde gözden kayboldu.

Gaydacı

Gücü tükenen Aléa beyaz papatyalarla dolu taze otların üstüne bıraktı kendini, sırtüstü uzanıp, sakin sakin, soluk alıp verişlerinin düzelmesini bekledi. Birdenbire kahkahalarla gülmeye başladı. Ansızın yakalandığı, hâkim olamadığı bir gülme gelmişti. Drüid onu o kadar korkutmuştu ki sınırları birden gevşemişti şimdi; daha önce kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Köyden bu kadar uzakta. Bu kez gerçek anlamda yola koyulduğunu biliyordu, bu da kalbini hoplatıyordu. Korkusunu, döktüğü gözyaşlarını çoktan unutmuştu ve bir sabırsızlık duygusu dolduruyordu içini.

Uzunca bir süre çimenlerde yatmaya devam etti, kızaran güneşe gülümsüyor, tepesinde gürültüyle dönüp duran kocaman bir kara sineği izliyordu bakışları. Ellerini ensesine koyup kafasını biraz kaldırdı, ufku seyretmeye koyuldu hayran hayran. Batıda, ormanın inişli çıkışlı silüetini seçebiliyordu. Bu görüntü, orman perilerinin, o efsanevi yaratıkların öykülerini anlatan ozan Faith'in tatlı hatırasını canlandırdı zihninde. Ama unutmaya çalıştı ozanı, herhalde bir daha onu hiç göremem, diye düşünerek üzüldü. Yeniden ufka baktı. Güneyde, daha ileride, dorukları pembeli beyazlı yansımalarla bir bulut okyanusunda yitip giden Gor-Draka sıradağlarını seyretti.

Şimdi Providence'a gitmeye iyice kararlıydı, orada Amine'i bulacağından emindi. Bir sıçrayışta ayağa kalktı, fundalığın beyaz kumlarında ayaklarını sürükleyerek yeniden güneye doğru yürümeye başladı.

Saatlerce yürüdükten sonra acıktığını hissetti. Yemek yemenin ve bir yerde yatmanın yolunu yine tek başına bulması gerekiyordu.

İşte o sırada tuhaf bir sahneye tanık oldu. Fundalık iki tepe arasında bir vadi gibi çukurlaşıyordu, beyaz kum yolu iri kayalar çevreliyordu. Bu geçit, yol kesmek için birebirdi. Gerçekten de birkaç metre ötede, yolun tam ortasında, eli sopalı iki haydut ufak tefek birini sıkıştırmıştı. Bir adam olamayacak kadar kısa, bir çocuk olamayacak kadar tıknaz biriydi sıkıştırılan kişi. Bir cüce olsa gerekti, Aléa cücenin yardıma ihtiyacı olduğunu anladı. Cücenin kendini savunacak hiç silahı yoktu, adamlar sopalarıyla tehdit ediyorlardı onu. Aléa yerden bir avuç taş toplayıp cebine koydu, üç yabancıya doğru hızla ilerledi.

Cüce iki adama "Paramı alamazsınız!" diye bağırdı.

Aléa yaklaşınca iki haydudun tuhaf giyim kuşamını gördü. Beyaz giysilerinden ve alınlarındaki dövmeden haydutların iki sürgün olduğunu anladı.

Aléa sadece bir kez, Saratea'da görmüştü sürgünleri. Kimsenin konuşmaması gereken bu zavallılar için merhamet duymuştu o zaman. Drüidler, kontlar ya da Yüce-Kral tarafından ilan edilen sürgün cezası Gaelia'nın bütün kontluklarında ölüm cezasından önceki son cezaydı. Aléa sürgün mü daha kötü ölüm cezası mı karar verememişti. Sürgünlerin hiçbir hakkı yoktu. Onlarla

konuşulmuyordu, onlara ne sadaka verilebiliyordu, ne de en ufak bir merhamet ya da yakınlık gösterilebiliyordu. Halka açık hiçbir yere giremiyorlardı, hanlara, dükkânlara gelemiyorlardı, zaten hiç paraları yoktu. Sıklıkla kırdan toplanır, avladıkları hayvanları ya da balıkları paylaşırlardı, ama biraz kalabalık bir topluluk oluşturduklarında askerler gelip dağıtırdı onları. Çoğu zaman sürgünler en ufak bir merhamet uyandırmaksızın, güneşin altında ölüme terk edilirdi.

Birkaç yıl önce Aléa bir deri bir kemik kalmış sürgünleri köyde gördüğünde, kendisinin onlara göre epey talihli olduğunu, adaletin her zaman da o kadar adil olmadığını düşünmüştü.

Ama bugün cüceye acıyordu daha çok. Sürgünlerden biri sopasını havaya kaldırıp yaklaştı, ama cüceye indirmeden, Aléa var gücüyle bir taş attı. Bu mesafeden isabet ettirmesi düşük bir olasılıktı ama Saratea'da sık sık taş atarak alıştırma yapmıştı, kuşlara ya da canını sıkın köylülerin camlarına taş atarak epey ustalaşmıştı.

Şans eseri fırlattığı taş tam da nişan aldığı yere çarptı. Sürgünün tam ensesine isabet etti, adam kafaüstü yere düşüverdi. Aléa'nın geldiğini gören cüce, taşlı saldırının yarattığı şaşkınlıktan yararlanarak ikinci haydutun karnına müthiş bir yumruk indirdi, adam acıdan bağırarak iki büklüm oldu. İki sürgün yeterince ikna olmamış bir halde yeniden doğrulurken, Aléa zaman yitirmeden başka taşlar fırlattı ve küçükken köydeki oğlanları korkutmak için yaptığı gibi "*Ben Toprağın Kızı'yım! Ben Toprağın Kızı'yım!*" diye haykırdı.

Acıdan kıvranan iki haydut, şişko cücenin alaycı kahkahaları altında süklüm püklüm kaçıp gittiler.

Aléa iki korkağın uzaklaşmasını izlerken elindeki son taşları da fırlattı, hiç gizlemediği gururlu bir tavırla cücenin yanına geldi, elini uzattı:

"Benim adım Aléa" dedi gülümseyerek, keyfi iyice yerine gelmişti.

"Yaman bir kadınsın doğrusu!" dedi cüce gülmeye devam ederek. "Benim adım da Mjolln Abbac."

"Nasıl?"

"Mjolln!"

"Tuhaf bir isim" diye şaşırdı küçük kız. Cücenin ona 'kadın' demesine biraz alınmıştı.

"Bir cüce için hiç de tuhaf bir isim değil. Öhöms. Taş atan bir kadın için tuhaf olabilir elbette. Sizinkiler bana çoğunlukla 'gaydacı' der."

Sırtına asılı gaydasını gösterdi.

"Neyse, yardımın için sağ ol, o iki aptalı epey korkuttun! Öhöms, öhöms. Sensiz başımın çaresine bakamayacağımdan değil tabii ama, hah hah hah, bayağı güldürdün beni!"

"Tabii bence de öyle" dedi Aléa alaycı bir ifadeyle.

"Moïra aşkına, kralınızın şu sürgünlerin icabına bakması gerek. Öyle ya! Zavallı adamlar bayağı saldırganlaşıyorlar. Öhöms! En hafifinden söyleyebileceğim bu. Peki sen nereye gidiyorsun böyle bir başına, taşçı kız?"

"Providence'a" diye karşılık verdi Aléa, cüceyi tepeden tırnağa süzerek.

Ne tuhaf biri! Saratea'daki hanlarda bir iki cüce görmüştü daha önce ama ilk kez bir cüceyle konuşuyordu; boğuk sesine ve garip konuşma tarzına rağmen cüce Aléa'ya sevimli göründü. Baştan aşağı deri giysiler giymişti, iki palaska takmıştı, çapraz asılmış bir matarası, başında da uzun, bembeyaz bir kaz tüyünün süslediği tuhaf, kahverengi bir şapkası vardı. Sırtında, çalgısının ahşap boruları çıkıntı yapıyor, kıpırdadığında birkaç nota duyuluyordu. Aléa'dan daha kısaydı ama daha şişmandı; kızıl sakalı göğsüne sürünüyordu.

"Ah, ben kuzeye Blemur'e doğru gidiyordum, oradaki tepelerde hayat çok güzel. Ama sana bir şekilde teşekkür etmek isterim. Öhöms. Minnetimin ifadesi olarak ne sunabilirim acaba?"

Aléa bir an duraksadı, kaba görünmek istemiyordu ama açlık iyiden iyiye bastırıyordu.

"Eh, şey, yiyecek hiçbir şeyim yok ve acıkmaya başladım..." dedi.

"Anladım. Yam yam yam. Yemek ha, gayda çalmaktan sonra en iyi becerdiğim şeydir yemek! Oburlar kralıyım ben.

Eğer yaşça epey büyük olmama karşın bana sen demeyi kabul edersen, şu biraz daha güneyde gördüğüm hana güzel bir yemek yemeye davet ederim seni. Öhöms. Ahbaplık eder, biraz şarkı söyler, gökle dalga geçmek için bulutları sayarız."

"Ama sizin kuzeye gitmeniz gerekiyordu..."

"Güney ya da kuzey, kafanı ne yana koyduğuna bağlı. Derler ki ne kadar kuzeye gidersen kendini güneyde bulmuşsun! Öhöms. Hah hah hah. Harika değil mi? Cüce sözü veriyorum, güneyi her kim icat ettiyse, bulunca kuzeyini şaşırtacağım ona! Hadi bakalım taşçı kız, benim acelem yok. Senin gibi bir serüvenciye her zaman rastlanmaz. Daha sonra giderim kendi yoluma."

Serüvenci mi! Cüce ona *serüvenci* demişti! Daha önce hep hırsız diye, bitli diye çağrılan Aléa bu söze bayıldı, gururu okşandı. Serüvenci sanılmak çok hoşuna gitmişti. Sadece bir yetişkine böyle seslenilir diye düşündü. Başını kaldırdı, yüzü kocaman mavi gözlerinin ışığıyla aydınlanmıştı adeta.

"Hadi gidelim, zaman kaybetmeyelim" dedi cüce, bu sırada uzaklarda iri gri bulutların birdenbire toplandığı görüldü, göğün öbür tarafındaki aydınlıkla tam bir karşıtlık oluşturuyordu bu durum.

Eski dostlar gibi yan yana yola koyuldular. Cüce sıcakkanlı ve güleç biriydi, baştan beri genç kıza güven vermişti. İkisinin kişiliği birbirine çok iyi uyum sağlamıştı. Mjolln geveze, komik ve çok meraklıydı, durmaksızın genç kıza sorular soruyor, aldığı yanıtlar üstüne de uzun uzadıya yorumlar yapıyordu.

"Nerden geliyorsun?"

"Saratea'dan."

"Saratea'ya sarmamak gerek. Hah hah hah. Saratea'ya sarmamalı. Oradan mı geliyorsun? Öhöms. Anladım neden yola sardığımı..."

"Nedenmiş?"

"Saratea'da sarsak sarsak durulur da ondan. Hahaha. Değil mi? Yoksa neden ayrıldın ki oradan?"

"Beni kovdular..."

"Kovayla mı kovdular? Tüylerini de yoldular mı bari hah hah?"

Aléa cücenin zırdeli olduğunu düşündü, güle eğlene uzun uzun konuştular, her şeyi, zamanı, haydutları, yürüyüşü, hatta ertesi günü bile unuttular...

Mjolln Eski-Liman'dan geldiğini söyledi, dükkânı kapandıktan sonra elinde avucunda kalan malları orada satmışmış. Mjolln'un yaşamı epey karışık gibiydi, Aléa cücenin çok uzun yaşaması nedeniyle inanılmaz sayıda meslekte çalıştığını öğrendi.

Bütün cüceler gibi Mjolln da başlangıçta, Farfanaro'nun güneybatısında bulunan, çocukluğunun köyü Pelpi'de demircilik yapmıştı. En uzun süre yaptığı meslek buydu, bütün sırlarını biliyordu demirciliğin, hatta Bisagne kontunun yeğeni için bir kılıç dövdüğünü söylüyordu. Ama karısı ölünce Mjolln köyünden ayrılıp yollara düşmeye, ülkenin kuzeyini keşfetmeye karar vermiş. İnsan boyuna erişmedikçe dünyayı dolaşacağını söylemiş kendi kendine - yani ömrü boyunca!

Önce bir grup gezgin oyuncuya katılmış, bu çok gülyüzlü insanların yanında hem tiyatroyu öğrenmiş hem dedoğada yön bulmayı ve başının çaresine bakmayı. Gezgin oyuncular gösterilerini

sundukları kentte bir geceden fazla kalmıyorlarmış, rengârenk arabalarında, yollarda geçiriyorlarmış ömürlerini. Onlara Moïra'nın çocukları da deniyormuş çünkü Moïra'nın işaretlerine kulak vererek, yazgılarını onun ellerine bırakarak yaşamlarını ona adıyorlarmış. Gezgin oyuncular hiç plan yapmıyor, geleceği, yarını düşünmüyormuş. Kendilerini Moïra'nın akışına bırakıyor, günü gününe yaşıyorlarmış. Mjolln onların yanında öğrenmiş ölümden korkmamayı. Daha sonra işine yarayacak başka şeyler de öğrenmiş, örneğin çiçeklerin, ağaçların adlarını, yenebilir bitkilerin ve öldürücü mantarların adlarını. Böylece Mjolln iki koca yıl oyuncularla kalmış, Providence yakınlarından geçtikleri bir gün ayrılmış en sonunda onlardan.

Birkaç gün devasa kentte gezinmiş, geniş ve kalabalık caddelerin labirentinde kaybolmamayı öğrenmiş, sonra bir mobilya cilacısının yanında çıraklık işi bulmuş. Ahşabı bezle cilalamayı, doğal malzemeye zarar vermeden hafif bir parlaklık kazandırmayı öğrenmiş, reçine ve ağaçların özsuyla cila ve gomalak yapmayı, bir eşyanın tamamına tek renk vermek için boyaları karıştırmayı öğrenmiş. Özellikle de, tek bildiği demir iken, artık ahşabı sevmeyi öğrenmiş. Öyle soylu bir malzemeymiş ki ahşap, öldükten sonra da uzun zaman yaşıyormuş. Ahşap kıpırdıyor, değişiyor, geceleri sanki Mjolln'la konuşuyormuş. Cüce atölyede yığılı duran mobilyaların üstünde koca avucunu gezdirerek, ahşabı, ağacın damarları yönünde, tıpkı bir kadının tenini okşar gibi ağır ağır okşayarak geçirirmiş akşamlarını. Hatta öyle nazik davranırmış ki henüz kurumamış cilaya bile dokunabilirmiş yüzeyi bozmadan. Atölyeyi dolduran, iş bitince de parmaklarında kalan cila kokusunu çok severmiş. Yeni işini öyle benimsemiş ki üç yıl kalmış o atölyede. İhtiyar cilacı dükkânını kapatıp, Providence'taki zanaatkarların pek çoğu gibi, ömrünün son günlerini Eski-Liman'da geçirmek üzere kentten ayrılana kadar cüce orada çalışmış. Mjolln yeniden yola koyulduğunda, tırnaklarının dibine kadar simsiyahmış elleri - şimdi de zanaatkârlığından kalma bu izleri hâlâ gururla taşıyordu.

Ertesi yıl cüce için en zorlu ama en önemli yıl olmuş. Gor-Draka dağlarına kadar tek başına yolculuk etmiş ve bu dağları aşmaya girişmiş. Dünyanın en kısa adamı dünyanın en yüksek dağına aşabilirse, hiçbir şey imkânsız değildir, demiş kendi kendine, insan boyuna erişmek bile! Gor-Draka'nın güney yamacından tırmanmaya başlamış, önce yalnız çobanlarla ve koyun sürüleriyle karşılaşmış, sonra rüzgârın soluğunda, yıldızların altında uyumuş. Her sabah yüreği sevinçle dolu uyanıyor, dağın yamacındaki bitmez tükenmez dolambaçları, kıvrıntıları aşarak akşama kadar yürüyormuş. Çok geçmeden, yoluna hiç insan çıkmaz olmuş, sadece sessizce onu gözleyen birkaç dağ keçisi ve köstebek varmış. Yamacın eğimi gitgide artıyor, şist zemin kayganlaşıyormuş, güneşin ışınları öyle kuvvetliymiş ki Mjolln birçok kez delireceğini sanmış. Ama işin en zor tarafı karın doyurmakmış. Yükseklere çıktıkça Mjolln bitki ve balık bulmakta zorlanıyormuş, açlıktan öleceğini düşünmeye başladığı sırada, şans eseri, eski, ahşap bir kulübeye rastgelmiş. Muhtemelen çobanların özenle tuzlayıp bıraktığı birtakım yiyecekler bulmuş burada. Doğru dürüst yemek pişirecek bir malzeme değilmiş ama gücünü ve cesaretini toplamasına yardım etmiş buldukları. Ertesi gün Mjolln yola koyulmuş.

Her gün vücudunun yeni bir yeri ağrıyormuş. Ağzı kurumuş, yanıyormuş. Gözleri kıpkırmızıymış, yaşlarla doluymuş. Elleri yara bere içindeymiş. Sırtı kaskatıymış, ağrıyormuş. Bacaklarına kramplar giriyormuş. Ayaklarına kan oturmuş. Her adımda acı çekiyormuş, zaman kavramını da çoktandır yitirmiş, salt gururun gücüyle devam ediyormuş yoluna. Gor-Draka'nın doruğuna yakın bir geçide ulaştığında bir deri bir kemik kalmışmış.

Daha yukarılara tırmanmak delilik olurmuş, yol çok sarpmış ve Mjolln çok güçsüzmüş. Ama iddiasını kazanmış işte: Dağın öte yanına geçmiş. Yere yığılmış, acıyla sevincin birbirine karıştığı

gözyaşları içinde sarsılıyormuş.

Günlerce orada kalmış, aşağıdaki Atarmaja kentine ve daha güneydeki Borcelia ormanına bakarak Gor-Draka geçidinin koynunda yavaş yavaş gücünü toparlamış. Akşam olup da güneş batarken deniz göz kamaştırıcı mor bir elbise kuşanıyormuş. Mjolln'un ömrü boyunca gördüğü en muhteşem görüntüymüş bu. Çevrede bulduğu nadir bitkiler onu ayakta tutmaya yetmiş. Sadece dağların ve dağları çevreleyen dünyanın güzelliğiyle beslenebiliyormuş adeta. Günlerini dünyanın zarafetini içine doldurarak geçiriyormuş, ta ki bir gün kendi yolculuğunun anlamını kavrayana kadar.

Artık boyunun bir insanoğlununki gibi uzamasını istemiyormuş.

Ertesi gün Mjolln, dağın öte yüzüne doğru uzun iniş yolculuğuna başlamış, yüreği sevinçle doluymuş.

Birkaç hafta sonra küçük Blemur köyüne yerleşmiş ve orada kumaş ve deri boyacılığı, aşçılık, kunduracılık, seyislik... gibi çok çeşitli işlerde çalışmış, günün birinde de kendi dükkânını açmış, içinde yok yokmuş bu dükkânın. Çok sevimli, nazik bir tüccarmış cüce, köylüler tarafından çok tutuluyormuş, onun dükkânında ne ararlarsa bulabileceklerini biliyorlarmış. İstenen mal kendinde yoksa bile bir ay içinde temin ediyormuş. On yıl geçmiş, bir ozanın yanında gayda çalmayı öğrenmiş, sonra günün birinde yeniden yollara düzölmeye karar vermiş. Bıkkınmış ve yolculuk özlemi duyuyormuş. Ulaşılması güç, yeni bir hedef gerekiyormuş, Gor-Draka dağından daha çılgınca bir hedef bulmuş: Artık gayda çalmayı öğrendiğine göre dünyanın ilk cüce ozanı olmaya ant içmiş. Dükkânını satmış, Blemur'de kimselerin istemediği, elinde kalan ve belli bir türe sokulamayacak son malları elden çıkartmak için Eski-Liman'a gitmiş.

"İşte böyle, Eski-Liman'dan geliyorum. Ve beni ozan yapma nezaketini gösterecek bir drüid arıyorum. Gördün mü, demircilikle işe başlayınca insan az çok her telden çalışıyor" dedi cüce.

"Ben bir demirci tanıdım, daha doğrusu bir demircinin kızını tanıdım" diye söze girdi Aléa.

"Benim kızım falan yok! Lay lay lom. Karım vardı, uzun zaman önce, o da başka hikâyeye. Öhöms."

"Anlatsana!" dedi küçük kız; bu sırada uzakta, konaklayacakları han seçilmeye başlamıştı.

"Daha da mı anlatayım? Öhöms. Peki, anlatayım. Aşağı yukarı senin yaşındayken, ya da belki senin yaşının iki katı, belki de üç katı yaşındayken, unuttum şimdi, çocukluk arkadaşşıma âşık oldum. Adı Zaïne'di, öhöms, güzel Zaïne, Pelpi sokaklarında birlikte büyümüşük... Adı nasıl da tatlı bir çağrışım yapıyor anılarımda. Pelpi... Pardon, ha evet, Zaïne... Zaïne afacan, canlı, neşeli bir kızdı, bense babam gibi sakar, hantal ve hayalciydim. Neden gülüyorsun? Evet hayalciyim ben taşçı kız! Her şeye gülmeyi Zaïne öğretti bana, ben de buna karşılık yıldızlara duyduğum sevgiyi paylaştım onunla. Sen sever misin yıldızları? Öhöms, bak gündüz nasıl gizleniyorlar, uykusuzları ve sokak fenerlerini yakanları biraz olsun avutmak için geceye saklıyorlar kendilerini. Dur bakayım, bu akşam taş atan kızın anısına bir yıldıza Aléa adını vereceğim. Neyse, efendime söyleyeyim, çok eskiden beri arkadaş olduğumuz halde, günün birinde birbirimizi sevdiğimizi fark ettim, öhöms, aşkla demek istiyorum yani. Ertesi gün evlenme teklif ettim ona. Başlangıçta delirdiğimi sandı ama hiç de delirmemiştim, yıllar sonra tarih beni haklı çıkardı: Birbirimize düpedüz âşıkmişiz. En sonunda karım olmayı kabul etti, köy halkı da bize yeni bir ev verdi."

"Evi size verdiler mi?" diye şaşırdı Aléa.

"Evet, bizim orada âdet böyledir. Öhöms. İki kişi karı koca olmaya karar verince bütün köy halkı birleşip yeni çiftin evini yapar. İki hafta sürer inşaat, iki haftanın sonunda da çift resmen evlenmiş olur. Bizde düğün töreni, iki haftalık şantiyedir! Öhöms. Elbette çocuklarımız olacağını umuyorduk: Zaïne'i çok seviyordum ve minik cücelerimin anası olsun istiyordum, *mini küpelerimin laması* değil,

kimi pikelerimin danası da değil... Hah hah hah. Sözcüklerle ne istersen yapılıyor, öyle değil mi? Sözcüklerden daha komik bir şey yoktur ve de... Pardon, ha evet... Zaïne diyordum. Ondan başkasını düşünemiyordum. Zaten... Neyse, uzun sözün kisası, öhöms, çocuğumuz olsun istiyorduk, hatta odalarını bile hazırlamıştık, Zaïne çocukların odalarını dayayıp döşeyerek koca bir yıl geçirdi... Sonra bir gece gorgûn'lar geldi Pelpi'ye."

"Gorgûn'lar mı?"

"Hiç duymadın mı gorgûn'lardan söz edildiğini?"

"Duydum tabii, ama çocukları korkutmak için uydurulan masallardandır sanıyordum... Gorgûn'lar gerçekten var mı?"

"O ho, tabii, gorgûn'lar var, üstelik de cücelere karşı müthiş bir kin beslerler. Öhöms, biz de pek aşağı kalmayız doğrusu..."

Aléa gözlerini faltaşı gibi açarak "Neye benziyor gorgûn?" diye sordu.

Handa ozanın anlattığı orman perisi hikâyelerinden sonra şimdi de bir cüce gorgûn'lardan söz ediyordu! Eskiden Aléa'ya çok gizemli görünen bütün bu efsanevi yaratıklara şimdi inanmak güç geliyordu, her gün bu kadar çok ve yeni harikalar keşfetme düşüncesine de bayılıyordu küçük kız.

"Gorgûn neye mi benzer? Çok çirkindir. Daha çirkin bir şey yoktur dünyada. Deminki haydutlar gorgûn'lar diyarında bir güzellik yarışmasında birinci olurlardı. Öğgk, bütün vücutlarındaki eklemler yerinden oynamış gibi çarpık çurpuktur, sanki kemikleri yeşil derilerinden fırlayacak gibidir. Evet, öhöms, derileri yeşildir, kurbağa gibi, pis bir deri; ürpertici, küçük kırmızı gözleri vardır, vücutları kıllarla kaplıdır, en önemlisi de çok saldırgandırlar. Ay ay ay, tiksiniyorum onlardan. Beni duyuyor musunuz, ey gorgûn'lar, sizden tiksiniyorum! Neyse, uzatmayalım, gorgûn'lar köyü yağmalamaya geldiler, o vıcık vıcık canavarları biz geri püskürtmeyi başarana kadar Pelpi halkının yarısını öldürmüşlerdi... Eve döndüğümde, karımı yerde yatarken buldum. Zaïne.

Gorgûn'lar öldürmüştü onu. Yaşama nedenimi elimden almışlardı. Güzelim, nasıl da özlüyorum onu. Ona hep sadık kaldım, işte bu yüzden çocuğum yok, anladın mı?"

"Hüzünlü bir öykün varmış..."

"Ah! Ben de yollara düştüm, Gor-Draka dağı yaramı biraz sardı. Öhöms. Peki senin hikâyen nasıl?"

"Mmh, anlatacak pek önemli bir şey yok. Sadece doğdum, işte o kadar galiba."

Cüce kıza şaşırılmış gibi baktı, sonra Aléa yaşamını, Saratea sokaklarını, demircinin kızını, şişko kasabı ve yüzbaşıyı anlattı biraz, kumlara gömülü cesetten, şu bildiğiniz hikâyeden söz etti; hatta cüceye yüzüğü gösterdi ve Providence'a bu yüzüğü satmaya gittiğini söyledi.

Bulutlar kalınlaşıyor, gökte yavaş yavaş ilerliyordu, havanın ağırlığı çok geçmeden bir fırtına kopacağını haber veriyordu adeta. Ama iki kafadar buna aldırmıyordu, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorlardı. Aléa cüceyi dinlerken çok eğleniyordu, bir zamanlar Amine'in yanındayken hissettiği güven duygusunu hissediyordu. En sonunda hana vardıklarında öyle acıkmışlardı ki tika basa yemek yiyecek olmanın düşüncesi bile çok mutlu etti ikisini de.

"Sizi dinliyorum efendim."

"Bana şu Ilvain denen kişiyi getirin."

Maolmòrdha, Aldero'yu öldürdüğünden beri Shanka sarayındaki tahtından ayrılmamıştı. Salon, soğuk ve sağlıksız bir karanlığa gömülüydü. Efendinin enerjisi dolduruyordu atmosferi. Tahtın sağında iki ceset vardı. Belki de sırf zevk olsun diye kurban edilmiş iki hizmetkâr. Kanın ve nemli taşların kokusu mide bulandıracak kadar dolduruyordu salonu. Çırılçıplak soyulmuş, karınüstü yatırılmış, üstü başı kan içinde, canavarca tırmık ve ısırıklarla etleri delik deşik edilmiş bir genç kız, el ve ayak bileklerinden Maolmòrdha'nın tahtına bağlanmıştı. Kızın boğuk hıçkırıkları işitiliyordu geriden. Duvarlar canlı gibiydi, üstlerinden yapışkan bir sıvı yol yol sızıyor, lav gibi kayıp yere damlıyordu. Taht odasını Maolmòrdha 'nın ruhu ele geçirmişti, ölüm kadar soğuk, ölüm kadar boş, gizemli ve dehşet vericiydi burası.

Zırlı bir dev Maolmòrdha'nın karşısında diz çökmüş duruyordu, efendisinin yüzünü görmek için başını kaldırmaya bile cesaret edemiyordu. Maolmòrdha belki kızmazdı, ama denemeye kalkışmadı, efendinin tahammülünü sınamak isteyen pek çok kişi can vermişti ondan önce.

Ayn' Sulthor, Herilim'lerin prensi, Gölge Atıcısı ve ruh hırsızlarının eski sülalesinin mirasçısıydı. Maolmòrdha bütün Herilim'lerin sadakatini sağlamak, onları kesin müttefiki kılmak için Ayn' Sulthor'u sağ kolu yapmıştı. Sulthor insanüstü bir devdi. Boyu yaklaşık iki metre on beş santimdi, kasları sanki kayadan yontulmuş gibiydi. Siyah zırhı kasvetli suratını daha da karartıyordu, miğferinin altında iki karanlık göz küresi pırıldıyordu. Adı da buradan geliyordu, Ayn' Sulthor, Kara Gözler demektir.

Ama Maolmòrdha'nın karşısında bir hiçti Ayn' Sulthor. Efendisinin güçlerinden korkan ve ona boyun eğen bir hizmetkârdan başka bir şey değildi. Maolmòrdha, amacına ulaşmak için küçük bir gorgûn ordusu oluşturduğu şu son günlerde, kudretini iki defa göstermişti. Gorgûn'lar aptaldı, Maolmòrdha ibret olsun diye birçoğunu öldürmek zorunda kalmıştı. Bedeninden fişkırان alevler ve şimşekler sayısız gorgûn'un ve gorgûn'ları yöneten Herilim'lerin karşısında efendi konumunu uzun süre korumasını sağlıyordu.

Sulthor konuşmadan önce biraz duraksadı. Gözlerini kaldırıp efendisine bakmaya kalkışmamak için bir döşeme taşının köşesindeki küçük bir aydınlık noktaya dikmişti bakışlarını; efendisinin yüzünü zihninde canlandırıyor: içinde kötülüğün özsuynunun dolaştığı çıkık damarlarla dolu, kandan şişmiş, patlamaya hazır bir yüz. Yüzün ortasında da boş gözler, öfkeli bir büyü'nün kaynayışını zar zor gizleyen iki donuk pencere.

"Onu nasıl tanıyacağım efendim?" diye sordu Ayn' Sulthor gözlerini kaldırmadan. Elini kılıcının yaldızlı topuzuna koymuştu.

"O Samildanach'tır. Gücü kim olduğunu belli edecektir ve tanımakta hiç güçlük çekmeyeceksiniz, Herilim'ler Prensi. Ama onunla dövüşmeye kalkışmayın. Onu buraya getirin. Şu Ilvain'i bana getirin. Dövüşmekten başka çıkar yol kalmazsa, öldürün onu ve şu kefene sarıp bana getirin. Böylece yanıma gelene kadar kudretini koruyacaktır."

"Baş üstüne, efendim."

"Aferin, Herilim'ler Prensi, aferin."

Sulthor ayağa kalktı, arkasını dönüp Maolmòrdha'ya bakmadan taht odasından çıktı. Çıkarken, boğazı kesilen genç kölenin son çığlığını işitti sadece.

İmala güneye doğru yola çıktı, çok geçmeden kocaman meşe, çam ve kayın ağaçlarıyla dolu, sık bir ormana girdi. Ayakları yüksek otlara gömülerek, temkinli bir şekilde yürüyordu, hiç tanımadığı bu bölgede kendisini izleyen kimse olmadığından emin olarak atıyordu adımlarını. Ormanda özsu, reçine, ıslak ot ve toprak karışımı güzel bir koku vardı. Hafif, serin bir rüzgâr kurdun burnunu gıdıklıyor, gözlerini kırıştırmasına yol açıyordu. Rüzgârın dansıyla gidip gelen koku dalgalarının arasında İmala kendinden geçiyordu. Ayakları canlandırıcı, yoğun bir çiy katmanına batıyordu. İyi hissediyordu kendini.

Önceki günden beri bir şey yememişti, bu ormanın yüksek otları arasında av bulabileceğini umuyordu. Tuhaftır, yavrularını kaybetmiş olmanın acısını pek hissetmiyordu ama dominant Ahéna'ya karşı kin besliyordu. Şimdi yeni bir heyecan tadıyordu, serüvenin ve bilinmeyenin heyecanını. Yalınp ormanın derinliklerine daldı, kuşların cıvıltısı, bir baykuşun ötüşü ninni gibi geliyordu İmala'ya.

Bir saat yürüdüktan sonra, yolunu kaybetmiş bir yaban domuzu yavrusu buldu. Domuzcuk durmadan homur homur ses çıkartıyor, kuşkusuz kaybettiği annesini çağırıyordu. Ama sadece açlığın harekete geçirdiği dişi kurdu durduramazdı bu. İmala kıpırdamadan durdu, bir an avını gözledi, sonra yere yapıştı, kuyruğunu dümdüz geriye, başını ileriye uzattı, kulaklarını yatırdı ve ağır ağır küçük yaban domuzuna doğru ilerledi. Domuzcuk kanlı canlıydı ama hâlâ beceriksiz görünüyordu. İdeal bir hedefti.

İmala yaban domuzu yavrusunun birkaç metre ötesine gelmişken hayvan birdenbire dikleşti. Kurdun sesini işitmiş ya da kokusunu duymuş olsa gerekti. Ama kurt buna hazırlıklıydı ve bir saniye bile kaybetmedi, ağzını kocaman açarak avının üstüne atladı. Yavru domuz yeni yeni çıkmaya başlayan dişleriyle saldırganla vurmaya çalıştı ama dişi kurdun çenesi domuzcuğun geniş boynuna kenetlendi. Domuzcuk darbenin etkisiyle yere düştü, İmala tuttuğu yeri bırakmadı, kafasını şiddetle sağa sola sallayarak hayvanı boğmaya çalıştı. Domuzcuk viyakladıkça sıkımayı sürdürdü. Ağzından yapış yapış kan aktığını hissettikçe daha da heyecana kapılıyordu.

Yavru yaban domuzu birkaç kez daha çırpındıktan sonra dişi kurdun dişleri arasında can verdi. İmala bir süre daha avını bırakmadı, sonra biraz daha ileri götürüp yaşlı bir meşenin kımıltısız gölgesinde karnını doyurdu. Bir saat sonra midesi dolu, içi rahat bir şekilde uykuya daldı.

Uyandığında öyle bir şaşırıldı ki geriye sıçrayıp yere çöktü ve dişlerini göstermeye başladı; karşısında oturan 'dikey'in geldiğini duymamıştı.

Kurtlar, insanları ve ayakta durabilen her şeyi böyle görüyordu: dikey. Dikey, İmala uyurken yaklaşmış, tam oracığa oturup kurdun uyuyuşunu seyretmişti. İmala bir dikeyi hiç bu kadar yakından görmemişti, dehşet vericiydi bu durum. Ama İmala'ya kötülük yapacak birine benzemiyordu dikey. Kokusunda saldırganlık yoktu, ağır ve sakin hareketleri hayvanı rahatlatıcak türdendi. Otlara yapışmış İmala ara sıra kalkıp, kıpırdamadan kendisine bakmaya devam eden dikeyi daha iyi görmeye çalışıyordu. Dikeyin ince ve uzun boylu olduğunu, uzaktan dikeyler hakkında kafasında oluşturduğu görüntüye hiç benzemediğini fark etti. Özellikle derisinin rengi, kulakları ve yüzünün inceliği şaşırtıyordu İmala'yı. Meraka kapılan kurt, içgüdüğü kaç dese de hemen kaçmamaya karar verdi.

Tam o sırada dikey, tatlı, ninni gibi bir sesle İmala'ya seslendi:

"Hath ne frian, imala cloth."

Ayağa dikilip yana yürüyen kurdu hemen sakinleştirdi bu ses. Dikey de yavaşça kalkıp gürültü etmeden uzaklaştı.

Kurt zınk diye durdu, dallar arasından bir ışık yağmuru gibi süzülen donuk güneş ışınlarının ve

ağaçların ortasında dikeyin gözden kayboluşunu izledi.

İmala dikeyin az önce oturduğu ezilmiş otları koklamaya gitti, bu tuhaf ve dost yaratığın kokusunu sonsuza dek belleğine kazıdı. Geri dönüp kısa ve hızlı adımlarla o bilinmeyen yaratığın yolunu tuttu, yürüdükçe kuyruğu inip kalkıyordu.

Küçük han tam yolun kıyısına yapılmıştı. Fundalık burada daha da engebeli bir hal alıyordu, binanın çevresinde birçok ağaç yükseliyordu. Güneye doğru hanın ek yapıları vardı: ambar, ahır, cendere... Yolcuların uğramadan edemeyeceği bir menzildi burası, penceresi bile bile açık bırakılan mutfaktan gelen lezzetli koku ayartıyordu geçenleri. Geniş, alçak bir handı burası, harçsız örülmüş taş duvarların üstünde kalınca bir saz damı vardı. Aléa ile Mjolln içeri daldılar. Dışarıda, fırtınanın ilk uğultuları duyuluyordu.

Hanın büyük salonu Kaz ve Izgara'ninkine hiç mi hiç benzemiyordu. Duvarlar kirliydi, eşyalar sıradandı, yıpranmıştı, masalar düzensizce konulmuştu. Sersemletici bir gürültü vardı. Ama hanın içine sıcak bir duygu egemendi. Yolculuk havası, hak edilmiş molanın, yeniden yürümeye koyulmadan önceki dinlenmenin keyfi vardı ortamda. Saratea'daki hanın sunduğu ev rahatlığından çok uzak bu handa, insanlar nezaketi, poz atmayı bir kenara bırakmış, gürültüyle yemek yiyorlardı. İki sevimli garson kız hiç durmadan masadan masaya koşuyorlardı. Aléa, ben hiç bunların yerine geçemem, diye düşündü, Saratea'daki hanın temposuyla ilgisi yoktu buradaki temponun. Buradaki kızların eli kolu hep tabaklar, testiler, bardaklarla doluydu, sanki çok karmaşık bir düzene göre dans eder gibiydiler.

Fırtınanın bastırması her zamankinden daha çok kişiyi hana toplamıştı. Pipolardan ve sıcak yemeklerden çıkan duman kalın, ağır bir örtü oluşturuyor, içerideki gürültü de eklenince ortam boğucu oluyordu. Dışarıda gök kapkara olmuştu. İlk şimşek bulutları yarıp geçti.

Hiç boş yer yoktu, Mjolln ve Aléa masalar arasında, ne yapacaklarını pek bilemez halde, dönüp dolaştılar, o sırada birisi arkalarından seslendi:

"Küçük hanım, beyefendi, bizim masamıza oturabilirsiniz, üç kişiye yer varsa beş kişiye de bulunur."

Siyah, düz, tuhaf birer şapka takmış üç delikanlı iki kafadara gülümsüyordu. Aléa şaşırmış gibiydi, bakışlarıyla cüceyi sorguladı.

"Bunlar Mont-Tombe öğrencileri, Aléa. Üni-formaları ne tuhaf, değil mi?"

Cüceyle küçük kız çağrıyla yineletmediler, Mont-Tombe öğrencilerine bölgede pek iyi gözle bakılmadığım kuşkusuz bilmiyorlardı, delikanlıların yanına, karşılıklı oturdular.

"Merhaba, ben Darragh, bunlar da Garrett'le Pearse."

Fırtınanın ve müşterilerin gürültüsü yüzünden, insanın sesini duyurmak için neredeyse bağırması gerekiyordu.

"Size de merhaba" dedi cüce, Aléa ise çekingen bir gülümsemeyle yetindi.

Üç üniversiteli, altın gibi kızarmış, insanın canını çektiren bir domuz budu yiyorlardı. Aşçı kadın derinin çoğunu almış, iç yağına hafifçe şeker serpip budu kemiğine varıncaya dek yeniden ısıtmış, pişirme suyuyla da biraz ıslatmıştı ki yakmadan hem bu rengi hem de bu kokuyu versin. Muhteşem et parçası haşlanıp tereyağında çevrilmiş sebzelerle servis edilmişti. Mjolln ellerini ovuşturdu, yalanan bir köpek yavrusu gibi dilini dudaklarında dolaştırdı. Garson kızlardan biri onu işitebilecek kadar

yakına geldiğinde, sabırsızca, aynı yemeği istediklerini belirtti. Garson kız gülerек peki deyip mutfağa daldı.

"Güneye doğru mu gidiyorsunuz, kuzeye doğru mu?" diye sordu Darragh.

"Ben güneye doğru, Providence'a gidiyorum" diye yanıt verdi Aléa gururla; başkente gitmek bir ayrıcalık gibi geliyordu ufaklığa.

"Ben de" dedi Mjolln, küçük kızı şaşırtmıştı.

Yürüyüş sırasında Mjolln yeni arkadaşına Providence'a kadar eşlik etmeye karar vermişti gizlice. Aléa ona pek sıcak, pek sevecen geliyor, cüce, kızdan o kadar da erken ayrılmak istemiyordu. Blemur'e dönmeye acele etmiyordu, hem zaten onu orada bekleyen hiçbir kadın yoktu. Ayrıca şunu da söylemek gerekiyor, şakalarına Aléa'nın nasıl da içten güldüğünü görmek gururunu çok okşuyordu; çabucak kuruluveren ama güçlü bir arkadaşlık ikisini de mutlu ediyordu. Yeni bir karşılaşmanın ışığında geleceğin birdenbire şekillendiği o büyülü anlardan biriydi.

"Aléa'yla birlikte Providence'a gidiyordum" dedi, sanki güzel bir şaka yapmış gibi gülümseyerek. "Ya siz?"

"Biz de güneye doğru iniyoruz, ama Ebone Koyu'na kadar, Fakültelerimiz orada bitecek..."

Mont-Tombe Üniversitesi öğrencileri, öğrenimlerini bitirmek için üçlü-dörtlü gruplarla dünyanın yollarında bir yıl geçirmek zorundaydılar. Onlara yerine getirmeleri gereken bir görev veriliyordu. Genellikle, çok yüksek düzeyde bir kitabın bitirilebilmesi için gereken birtakım kesin bilgilerin Mont-Tombe kütüphanesine getirilmesi görevi oluyordu bu. Herhangi bir alanla ilgili olabiliyordu söz konusu bilgi. Bazı öğrenciler bir meslek üstüne uzun bir incelemeyle dönmek zorundaydı, bazıları bir bölgenin coğrafyası, bazıları da siyaseti ya da tarihi üstüne bir inceleme yapıp gelmek zorundaydı... Piskopos Aeditus'un ve Kilise'sinin merakı her konuya her alana uzanıyordu, dahası, Fakülte adı verilen bu küçük yolculuklar Hıristiyanlığın erdemlerini ve dünya görüşünü övmek için de bir fırsat oluşturuyordu. Çünkü Hıristiyanlar Gaelia halkı gibi görmüyordu olayları. Açık açık söylemeye cesaret edemeseler de, onların felsefesi Moïra kavramını bile tartışma konusu yapıyordu. Üniversite'deki keşişler bilgilerini yavaş yavaş popüler kültür tarafına aktarmaya çalışıyorlardı, belki gün gelecekti, kuramlarının sonuçlarını açıkça ileri süreceklerdi... Ama şimdilik, olabildiğince çok öğrenci toplamaktı esas mesele, Fakültelerini tamamlamak için yollara düşenler de Üniversite'ye öğrenci toplayan birer görevli gibi çalışıyordu...

"Ebone Koyu'nda ne incelemeniz gerekiyor?" diye sordu Aléa, şu Koy'un ne olduğunu bildiğinden bile pek emin değildi.

"Meşhur uzun bacaklıları tabii ki" diye yanıt verdi Pearse, Aléa'ya biraz küçümseyici gibi gelen bir ses tonuyla.

Genç üniversiteli, sanki ders anlatır gibi "Ebone halkıdır onlar" dedi, "aynı adla anılan koyda, direkler üstüne kurulu bir kenttir Ebone, günde bir kez sular çekilir. O zaman insanlar evlerinden çıkar, çamurlara batan upuzun cambaz ayaklıklarının üstünde yürüyerek rahatça balık avlarlar. Bu yüzden uzun bacaklılar denir onlara. Çok değişik bir gelenektir bu ve hakkında pek fazla şey bilinmez. İncelememizin konusu bu olacak."

"Heyecan verici" dedi Mjolln, ama bakışları garson kızın dikkate değer bir beceriyle taşıyıp getirdiği, dumanı tüten domuz buduna kayd.

Aléa ise bu hikâyeye, özellikle de Mont-Tombe Üniversitesi'ne gerçekten meraklanmıştı. Demek dünyanın bütün bilgilerinin biriktirildiği ve her şeyin yazıya geçirildiği böyle bir yer vardı! Sadece kitapları okuyarak ve hocaları dinleyerek, dünyanın bütün kentlerini, bütün meslekleri, bütün öyküleri

keşfedebileceğiniz bir yer! Ah, okumayı bir bilseydi, Aléa Mont-Tombe'a gitmeyi ve öğrenim yapmayı ne çok isterdi! Hıristiyanlar hakkında söylenenlere hiç aldırılmıyordu, bilmediği öyle çok şey, öyle çok isim ve öykü vardı ki! Varlığından haberdar bile olmadığı ne çok insan, olağanüstü ve değişik ne çok düşünce vardı! Önceki günden beri öğrenmesi gereken birçok şey olduğunu, henüz dünya ve yaşam hakkında hiçbir şey bilmediğini hissediyordu, o zamana dek Saratea'nın duvarları olmuştu tek ufku, şimdi her günün ona yeni bir sürpriz getirdiğine inanıyordu. Bilgiden, öğrenmeden daha iyi bir şey olmadığını düşündü, altından daha büyük bir servet bu ve ulaşılabilir bir servet, dedi kendi kendine.

"Üniversite'nizde kızlar da var mı?" diye sordu uzun bir suskunluktan sonra.

Üç öğrenci rahatsız olmuş gibi birbirlerine baktılar. Belli ki bu soruyu beklememişlerdi ve görünüşe bakılırsa nazik bir konuydu bu.

"Hayır" diye yanıt verdi Darragh, "Kızlara yasak."

"Yaa" dedi Aléa, "ne yazık."

"Ama... kızlar kütüphaneye gelip oradaki bütün kitapları okuyabilir, yıllık giriş ücretini ödemek koşuluyla elbette... Keşişler drüidlere benzemez! Okuma ve yazmaya izin verirler, böylece herkes bir şeyler öğrenebilir. Biz Hıristiyanlarda bilgi, seçkin bir zümrenin değildir."

Ama Aléa söylenenleri işitmez olmuştu. Dışarıda ortalığı kasıp kavuran fırtınanın gürültüsünden sersemlemiş, düşüncelerine dalıp gitmişti. Dünya kötü yapılmıştı, erkek olmayı yeğlerdi kuşkusuz. Adalet yoktu. On üç yaşında Saratea kaldırımlarında başıboş dolaşmamak için zengin doğmuş olmak, Mont-Tombe'a gidip şeylerin adlarını ve sırlarını öğrenmek için kız doğmamış olmak gerekiyordu. Nasıl bir mantığı vardı bu işin? Kentin sokaklarında erkek çocuklar da Aléa'dan daha iyi durumda değildi, ne kaba kuvvetle ne de akıllarını kullanarak kurtarabiliyorlardı paçayı, peki öyleyse neden? Birkaç hafta önce, Aléa'nın bacaklarının arasından, önce bir ceza sandığı kan akarken, hancı Tara, kadın olmanın ne onurlu bir şey olduğunu anlatmıştı. Bugün kadın olmuştu Aléa ama daha özgür değildi ki. Ebone Koyu'ndaki uzun bacaklıları incelemeye giden şu üç budala kadar öğrenme özgürlüğü yoktu. Yo, gerçekten de adalet yoktu, dünya kötü yaratılmıştı. Keşke dünya değiştirilebilseydi, diye düşündü Aléa! Ama Moïra'nın istediği bu muydu, yoksa gezgin oyuncular gibi, önceden çizilmiş yolunu mu izlemeliydi insan? Aléa harekete geçmek, değiştirmek, kıpırdamak için buradayız hiç kuşkusuz, dedi kendi kendine. Yaşı küçük de olsa, kız da olsa, yapmak istediği buydu Aléa'nın! Yüreğinin derinliklerinde ant içti, bu aptalca yasayı değiştireceğine ve Mont-Tombe Üniversitesi'ne giren ilk kız olacağına yemin etti! Bugün kendi kendine epey söz verdiğini düşünerek gülümsedi, önce Providence'a gitmekle yetinse iyi olacağı sonucuna vardı.

Aléa domuz budundan bir dilim almaya karar verdiğinde Mjolln budun neredeyse yarısını yiyip yutmuştu. Et yumuşacıktı, hem de incecik derisi tam isteneceği gibi kıtır kıtırdı. Aléa güzelce yedi, yemek bitince Mjolln hancıya seve seve ödemeyi yaptı, ballı sıcak süt içerek fırtınanın dinmesini beklediler. Öğrenciler bütün yemek boyunca bir daha tek kelime konuşmamışlardı, sanki Aléa'nın sorusu üçünü de allak bullak etmişti. Cüceyle genç kıza kibarca selam vererek sıvıştılar ve gizemli uzun bacaklılarına doğru güneğe yollandılar.

"Öhöms. Şu Hıristiyanları pek sevmiyorum" dedi Mjolln, oysa yemeğin başından beri bu konuda hiç ağzını açmamıştı. "Pöh. Neyse, ben zaten hiç demirci kız tanımadım!"

Aléa kaşlarını kaldırarak cüceye baktı, ne demek istedi acaba, diye düşündü, söyleneni anlayınca, cüceye anladığını gösteren bir gülümseme yöneltti.

Sonunda fırtına kesilince birlikte yeniden yola koyuldular, karınları doymuştu, kendinden emin ve

neşeli adımlarla ıslak toprakta yürürken heyecanlı konuşmalara daldılar yine.

Ama bir saatlik yürüyüşten sonra o tüy gibi hafiflemiş olma duygusu kayboldu gitti.

Gölge Atıcısı Sulthor'un karanlık bakışları küçük bir işaret arayarak fundalığı bir uçtan öbür uca dolaştı. Hissetmişti Sulthor, Samildanach fazla uzakta değildi.

Beyaz kumlar ve kumtaşlı kayalar camdan yapıma dev bir kumsal gibi parılıyordu. Yer öyle sıcaktı ki titrek bir buğu tabakası süzülüyordu fundalığın üstünde, arazideki engebenin ve ufuk çizgisinin biçimini çarpıtıyordu. Güneşin bunaltıcı sıcaklığından her insan rahatsız olurdu ama çölün buharlarında yıkanan Ayn' Sulthor çelik zırhının altında hiçbir şey hissetmiyordu. Ne soğuktan korkuyordu ne sıcaktan.

İri siyah atının sırtında bütün Sarre kontluğunu dolaşmıştı, fundalığın her parçasını, her köyün her sokağını, her boşluğu, her yolu bir av köpeği gibi araştırmıştı. Karşılaştığı insanların ruhunu hissetmiş, avının yerini gösterecek en küçük bir işareti saptamak için kafalarının içini koklamıştı. İnsanlar Sulthor'un halini tavrını görünce dehşete kapılıyor, Herilim'ler Prensi ruhlarının derinliklerini okurken içlerini yalayıp geçen o dondurucu dalgayı hissederek önünden kaçıyorlardı.

Sulthor yolda karnını doyurmak için defalarca mola vermişti. Ama hanlarda ya da saz damlı kulübelerde yemiyordu yemeğini. Hayır, ruh hırsızları kurbanlarının kafasının içini yiyordu. Onların düşünceleriyle, zihniyle, belleğiyle, korkularıyla besleniyordu. Ahmaklaşmış beden sessiz bir uyuşukluk içinde birkaç dakika daha kör kör süzülüyor, sonra kellesi uçurulmuş bir kaz gibi, cansız, yığılıp kalıyordu. Sulthor kurbanlarını seçerken ruhlarını ölçüp tartıyor, heyecanlarını keskinleştiriyor, sonra, dehşet dayanılmaz hale geldiğinde, yemeğe Sulthor'u iyice tahrik eden o acı tadı verdiği anda, prens kurbanını omuzlarından tutuyordu ve kurbanın bedeninden çaldığı dehşet dolu enerjiyle dolduruyordu kendi bedenini. Sadece zihin gücüyle kurbanlarının ruhunu emmeyi başarıyordu; Herilim'lerin gücüne Arhiman deniyordu. Hiç kaçış yoktu bundan. Sulthor avını bulduğu zaman öldürüyordu, her defasında. Tuttu mu bırakmıyordu, salıvermiyordu, direnç gösterildikçe o daha çok zevk alıyordu avını yiyip yutmaktan. Herilim'ler Prensi'nde insanca bir taraf yoktu hiç, ne bir bakış, ne bir sözcük, ne bir hareket. Maolmördha'nın buyruğunda bir ölüm makinesine dönüşmüştü, damarlarında kara bir zehir akıyordu.

Günler sonra, en sonunda Sarre kontluğuna girmişti, batıda Sarlia ormanının yeşil meşe ve kayınları yükselmeye başladığında, kafasının içinde bir yanma hissetti. Belli belirsiz ama varlığı kesin olan bir işaretti bu, atını aniden durdurmasına yol açtı. Hiç kuşku yoktu; işaret ne kadar zayıf olursa olsun, Ilvain Iburan'ın, Samildanach'ın işaretiydi. bulunması için, Maolmördha'nın Sulthor'u gönderdiği kişi.

Gölge Atıcısı atından indi, ağır ağır yürümeye başladı, avının hâlâ bulanık olan izini kaybetmemeye çalışıyordu. Gözlerine güvenemezdi, en küçük bir belirti arayarak ufku bakışlarıyla taramaya devam ettiği halde, esas içindeki izlenime güveniyordu. Evet, Ilvain oradaydı, ama Sulthor onun izini bulmakta zorlanıyordu. Önce Ilvain'in henüz uzakta olduğunu sandı, sonra öyle olmadığını anladı: Ilvain'den gelen sinyal, yaşamsal ışıltı zayıftı. Sanki... Sanki Samildanach ölmek üzereydi. Herilim'ler Prensi adımlarını hızlandırdı, içinde gitgide daha çok kendini hissettiren, neredeyse acı veren o tuhaf yanına duygusunun onu yönlendirdiği şekilde ilerledi. Uyuşmakta zorlanan, çok dar bir

alandan istemeye istemeye birbirine karşı duran iki zıt güç vardı. Dayanılmaz hale geliyordu. Boğucuydu. Arhiman'a karşı Saîman. Herilim'lerin gücüne karşı drüidlerin ve Samildanach'ın gücü, birbiriyle uyuşmayan iki güç, bir arada bulunamayan iki zıt enerji.

Beyaz fundalığın düz ufku kuzeye doğru gözden kayboluyordu, atlının zihinsel arayışlarına hiçbir engel çıkarmıyordu. Birdenbire Sulthor ruhunun derinliklerinde şiddetli bir darbe hissetti ve Samildanach'ın karşısında olduğunu anladı.

İki yanında tek tük ağaçların ve kum tepeliklerinin yükseldiği yolda yürürlerken, Aléa ve Mjolln'a kılıç ve sopalarla silahlanmış sekiz sürgün saldırdı.

"İşte onlar, gözlerinin yaşına bakmayın!" diye bağırdı sürgünlerden biri, kılıcını havada döndürerek.

Aléa'yla Mjolln sabahleyin kaçırdıkları iki sürgünden birini tanıdılar ve neler olduğunu hemen anladılar. Demek ki iki korkak destek bulmaya gitmişti ve şimdi geri dönmüş saldırıya geçiyorlardı.

Kavga başladı. Mjolln bir yandan kendine inen darbelerden sakınırken bir yandan da ufaklığı korumak için elinden geleni yapıyordu. Ama sürgünler çok kalabalıktı. Alınlarında bulunan ve Gaelia yurttaşlarıyla her tür teması yasaklayan dövmelere karşın sürgünler yine yasadışı bir şey yapmaya kararlı görünüyorlardı. Çok geçmeden Mjolln omzuna bir sopa darbesi yedi, bu öyle şiddetli bir darbeydi ki cüce acıdan bağıarak yüzüstü yere düştü. Aléa arkadaşının kalkmasına yardım etmek için döndü ama burnunu sıyrarak geçen bir kılıç darbesi durdurdu onu. Kılıcı bu darbeden kurtulan genç kız dengesini kaybetti ve cücenin tam yanına sırtüstü düştü. İkisi de kendilerini savunmadan karınlarına tekme yediler.

"Kaç çabuk" diye bağıyordu Mjolln ufaklığa ama Aléa'nın kaçması olanaksızdı, cüceye sarılıyordu.

Bir an sonra sürgünlerden birinin tepelerine dikildiğini gördü, adam kılıcını havaya kaldırmış, hiç acımadan ikisinin de işini bitirmeye hazırlanıyordu. Gözlerinde nefret okunuyordu. Nefret ve intikam, sanki sürgün, toplumdan dışlanmasının ve çektiği bütün acıların bedelini şu iki kurbana ödetmeyi seçmiş gibiydi.

Aléa öleceğini düşündü. Celladın bakışında en ufak bir tereddüt yoktu, kılıç inmeye başlamıştı bile. Ufaklık var gücüyle haykırdı, sanki haykırışı kılıcın ölümcül düşüşünü engelleyebilirmiş gibi. Ama görünüşe bakılırsa sürgünü artık hiçbir şey durduramazdı.

Kılıcın ağzı güneşin altında ışıldadı, ufaklığı kör eden bir parıltı çıkardı. Bir saniye sonra Aléa şiddetli bir çarpma hissetti ve her şey bitti diye düşündü.

Ama gözlerini açtı ve etrafında bir değişiklik olmadığını gördü, sadece saldırgan artık tepesinde dikilmiyordu. Ufaklık doğruldu, adamın metrelerce geride olduğunu gördü. Adam bir ağaca fırlatılmıştı, tepeden tırnağa yanıyordu. Ağacın dibinde kanlar içinde yatıyor, alevlerin ortasında birkaç beyhude çırpınıyla sarsılıyordu.

Birdenbire zaman durur gibi oldu. Sadece bir an. Kısa bir an.

Aléa gözlerini ovuşturdu ve tıpkı rüyada gibi, çevresindeki renkleri ve sesleri boğan, sallanan bir perdenin ardından izledi olup bitenleri. Sürgünler birer birer, ağır çekimde, yere yığılıyordu, birinden öbürüne geçerken geride belirsiz, beyaz izler bırakan bir ışık topu tepeden tırnağa yakıp

kavuruyordu onları. Hem korkunç hem de büyü bir şeydi bu. Ateş topu bir adamın vücuduna çarpıp patlıyor, yanmış et ve kırık kemik parçalarını etrafa saçıyor, sonra dumani tüten cesedin üstünde yeniden oluşup bir başka yöne doğru ok gibi fırlıyordu. Sürgünler ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadılar, ölüm onları şimşek hızıyla yakalıyordu. Ateş topu yıkıcı koşusunu en sonunda bir ağaca çarparak bitirdi ve söndü.

Aléa, paniğe kapılmış, kaçmaya hazır bir halde ayağa kalkabildiğinde, ateş topunun çarpıp yok olduğu ağacın arkasından bir adamın çıktığını gördü. Uzun boylu, zayıf bir adamdı, uzun beyaz bir cüppesi vardı. Aléa adamı kel kafasından tanıdı; gizemli drüid Phelim'di gelen; ellerinde hâlâ ılık çalarak tiz bir sesle çıtırdayan minik kıvılcımlar dolaşıyordu.

"Bu... bunları yapan siz misiniz?" dedi küçük kız, afallamıştı.

Phelim yanıt vermeden gülümsedi, yerde yatan Mjolln'a yaklaştı.

Cüce şaşırmaşa benziyordu.

Kızıl sakallarının arasından "Bir drüid! Siz drüidsiniz, değil mi?" diye güçlkle mırıldandı, bir yandan da omzunu tutuyordu.

"Benim adım Phelim bayım, daha doğrusu Katubatuos'un oğlu Caron Cathfad'ım ben, Phelim drüid adım. İzin verin de yaranıza bakayım."

Cücenin omzu çıkmıştı. Yaşlı adam elini cücenin omzuna değırdi, Aléa avucundan kırmızı bir ışık çıktığını görür gibi oldu. Cüce sıçradı, bir an sonra ağız bir karış açık, ayağa kalkmıştı bile.

"İyileştim, iyileştim! Hihohayt, mucize bu! Siz gerçekten de drüidsiniz! Aléa, bir drüid, farkında mısın?"

Ufaklık cüce kadar hayranlık duymuşa benzemiyordu. İçten içe, bir drüide güvenebilir miydi bilmiyordu. Saratea'daki bazı köylüler drüidlerin ihtiyar deliler olduklarını, kralların arkasından dolap çevirdiklerini, büyüyle ve Moira'yla tehlikeli bir oyun oynadıklarını söylerdi... Güven veren, insanın içini rahatlatan bir yanı yoktu bunun.

"Beni mi izlediniz?" diye sordu Aléa, çevresindeki cesetlere bakarak.

"Evet, galiba iyi de etmişim, çünkü şu sürgünler sizi sağ bırakmazdı herhalde. Şimdi biraz yaklaş da yaralarımı iyileştireyim."

Aléa bir adım geri çekilerek "Ben çok iyiyim" diye itiraz etti.

Mjolln şaşırmaşa benziyordu, endişeyle ufaklığa baktı:

"Aléa, benim taş atıcım Aléa. Hu, sen bana yardıma koştüğünde sana daha nazik davranmışım, öhöms! Phelim'e teşekkür borçluyuz, bunu daha kibarca gösterebilirsin. Bir drüidin de kalbi kırılmaz ki canım, hah, olmaz yani!"

Aléa "Mjolln, ben bu Phelim'i tanıyorum ve ona güvenmiyorum" diye cücenin sözünü kesti fisıldayarak.

Mjolln kaşlarını çattı, ellerini beline koydu. Çenesini eğdi, kıvırcık sakalı göğsüne düştü iyice. Ufaklık bakışlarını havaya kaldırıp iç çekti.

"Sırf bize yardıma geldi diye ona güvenecek değilim!" dedi kız.

"Yardım mı?" diye bozuldu drüid. "Geldiğimde yardım edecek pek bir durum kalmamıştı bana kalırsa... Kurtarmak desek daha iyi" diye düzeltti gülümseyerek.

Aléa ne kadar rahatsız olduğunu gizlemekte zorlanıyordu. Drüidin neden orada olduğunu çok iyi biliyordu. Daha o sabah Saratea'dan kaçmasına yol açan da buydu.

Ellerini arkasına saklayıp "Beni kurtardınız diye size yüzüğümü verecek değilim" dedi sonunda.

Yaşlı adam "Senden istediğim o değil" dedi. "Ama seni neden izlediğimi açıklamam için en

azından Providence'a kadar sana eşlik etmemi kabul edecek misin hiç olmazsa?"

Aléa sabırsızlanmaya başlayan cüceye baktı. Kafası karışmıştı. Şu Phelim o kadar gizemliydi ki. Önce büyüyle, göz açıp kapayıncaya kadar bütün sürgünleri öldürmüştü, sonra da arkadaşı Mjolln'u iyileştirmişti. Ama bir yandan da sanki Aléa'yı yargılamak için oradaymış gibi görünüyordu; belki de Aléa'nın, kumlardaki o adamı, yüzüğünü çalmadan önce öldürdüğüne inanıyordu.

"Eğer senin kötülüğünü isteseydim şimdiye dek bin kez öldürmüş olmaz mıydım seni, ne dersin? Eğer yüzüğünü çalmak isteseydim, sen daha adımları bile duymadan çalamaz mıydım sanıyorsun?"

Aléa bu konuda Phelim'in yalan söylemediğini kabul etti. Merak baskın çıkmaya başlamıştı...

"Tamam Phelim. Benimle gelebilirsiniz" diye boyun eğdi en sonunda.

"*Bizimle!*" diye bağırdı cüce ve gaydasına sarıldı. "Her gün bir drüidle konuşma fırsatı çıkmaz, ben öyle hemen bırakacak değilim sizi! Olmaz. Böyle olmaz. El ele kol kola, haydutlara acıma! İşte günün şarkısı!"

Çabucak yola koyuldular, kavga alanını geride bırakmaya acele ediyorlardı kuşkusuz. Drüid kararlı adımlarla önden yürüyordu. Böylece yolu belirliyor, iki kafadara kılavuzluk ediyor gibiydi. Yürüyüşünde, hiçbir şeyin bozamayacağı bir güç ve zarafet karışımı vardı.

Aléa drüide bakmadan "Demin o alevli topları göndermek için ne yaptınız?" diye sordu.

Sonunda benimle konuşmaya karar verdi, diye düşündü drüid. Demek onu ehlileştirmedi sağlayacak olan şey merakı. Bundan yararlanmalıyım.

"Ben bir drüidim Aléa, Büyük-Drüidler Konseyi'nde yer alıyorum. Bu ve buna benzer sırları öğrenmeye ömrümü verdim."

"Siz buna sır mı diyorsunuz?"

"Evet, kumlarda bulduğun adamın adına nasıl sır diyorsam, doğumuna nasıl sır diyorsam, köyden ayrılış nedenine nasıl sır diyorsam aynen öyle..."

"Siz bu sırları biliyor musunuz?" diye biraz bozuldu genç kız. "Tabii bütün bunları benim dikkatimi çekmek için söylemiyorsanız... Aptal değilim ben!"

Gerçekten de öyle. Onun yaşında bir çocukta hiç böyle bir irade, böyle keskin bir zekâ görmedim. Ah bir de bana güvense...

"Seni nasıl buldum sanıyorsun? Rastlantıyla mı?"

"Madem ki her şeyi biliyorsunuz, o zaman doğumumu ve köyden ayrılışımın nedenini açıklayın!"

Eğer emin olsaydım, senden daha çok ben korkardım herhalde...

"Senin öykün Moïra'nın yüreğinde yazılı. O kitabı okumayı bilmek yeter. Örneğin, senin Toprağın Kızı olduğunu biliyorum.. Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?"

"Bütün drüidler böyle mi konuşur? Bilmecelerle mi?" diye sordu Aléa, alaycı bir tavırla.

Ama içinden, drüidin, takma adını nereden bildiğini merak ediyordu. Saratea'dan beri onu izleyerek mi öğrenmişti acaba?

"Bilmeceler güzel sorular koyar ortaya. Sorular basit yanıtlardan daha çok şey öğretir bize çoğunlukla. Dinlemeyi bilmek yeter."

Drüid birden durup ardından yürüyen iki kafadara döndü.

Genç kıza doğru eğilerek "Dinlemesini biliyor musun Aléa?" diye sordu.

Aléa omuz silkti. Yaşlı adam onu rahatsız ediyordu. Neyse ki sessizlik fazla uzamadan Mjolln araya girdi.

"E öyleyse, dinlemesini bilip bilmediğini görmek için sana gaydamla bir şeyler çalacağım, ne dersin?"

"Memnuniyetle" dedi ufaklık, drüid ise dudaklarında bir gülümsemeyle yeniden yürümeye başladı.

İşte böylece, bu tuhaf üçlü, gaydacı Mjolln Abbac'ın çaldığı ezgilerin neşeli temposuyla, Providence yoluna koyuldu.

İlk Dövüş

Güneş ufukta kaybolduğu zaman, üç kafadar yolun birkaç metre ötesinde kamp kuracak sakin bir köşe buldular ve mola vermeyi kararlaştırdılar. Aléa kamp yerini daha rahat bir hale getirmek için yerdeki taş ve dalları temizlerken Mjolln ateşi yaktı.

Amma çetin gündü! Sabahtan beri ne çok şey olmuştu! Sürgünlerin saldırısına karşın Aléa yeniden yola koyulmanın heyecanını hiç yitirmemişti. Geleceğin neler hazırladığını henüz bilmiyordu ama artık kendinden daha emindi. Mjolln kızcağızın gevşemesine yardım ediyordu, Phelim de, konuştuğça, başlangıçtaki kadar korkutmuyordu Aléa'yı. Elbette Aléa hâlâ biraz çekiniyordu ondan, ama ihtiyarın kötü niyet taşımadığına ikna olmuştu. En azından doğrudan doğruya kötü niyetli değildi.

Drüidin olağanüstü bir enerjisi vardı. Kesinlikle çok yaşlıydı ama hiç zorlanmadan yürüyordu, yüzündeki kırışıklarla ters düşecek kadar canlı, hareketliydi. Bir başka dünyaya, bir başka çağa aitti sanki.

Yolda yüzükten de kumlara gömülü cesetten de bir daha söz edilmedi, ama konu akıllarından hiç çıkmadı. Sadece konuşmayı ertelemişlerdi. Birbirlerini daha iyi tanımayı yeğlediler, özellikle Mjolln hikâyeler anlattı. Cücenin müthiş bir masalcı olduğunu belirtmeliyiz, bütün gerçek masalcılar gibi çoğunlukla hikâyelerinin dolambaçlarında kendini kaybediyordu, insan onun sesinden de sıkılmıyordu, dünya ve şeyler üstüne hayranlık dolu bakış açısından da.

Mjolln sonunda ateş yakmayı başarınca, üçü birden koca bir kütüğün üstüne oturdular, ilk söze giren Phelim oldu. Akşam toprağı ve insanları koyu bir siyaha boyamaya başlamıştı bile, drüidin yüzünde ateşin titreyen ışığı ona korkutucu bir görünüm veriyordu.

"Aléa, dün kumlarda bulduğun adam Ilvain Iburan'dı. Aslında ben neredeyse eminim bundan ama sadece sen doğrulayabilirsin."

Cüce ve küçük kız ihtiyar adama sorgulayan bakışlarla baktılar.

"Moïra'nın akışında çok önemli biriydi o" dedi drüid.

Meraklanan Aléa "Nasıl yani?" diye sordu.

"O... Samildanach'tı."

Aléa göz ucuyla Mjolln'a baktı. Cücenin ağzı bir karış açılmıştı. Phelim sözlerini sürdürdü:

"Bir başka deyişle, onun benzersiz... ve çok önemli bir kudreti vardı. Elinden kaçırmaması gereken bir kudret."

"Ya kumdaki ceset o idiyse ve gerçekten ölmüşse?" diye sordu Aléa.

"Eğer ölmüşse, birisi kudretini ondan çalmış demek olabilir. Beni de fena halde kaygılandıran bu zaten."

"Neden?"

"Çünkü onunki çok büyük bir güç ve sadece bir drüide miras kalmalıdır."

"Onu tanıyor muydunuz?" diye sordu Aléa.

"Evet, elbette. Samildanach'tı o. Ama çok uzun zamandır Ilvain'i görmedim, senin aldığın yüzük onunkine çok benziyor. Yüzüğü incelememe izin verirsen, onun yüzüğü olup olmadığından emin olabilirim. O zaman kumlarda bulduğun kişinin de o olduğundan emin olacağım."

"Yüzüğü nasıl tanıyacaksınız?" dedi Aléa, hâlâ tam anlamıyla güven duymuyordu.

"Samildanach'ın simgesi iç tarafa işlenmiştir."

Aléa "Nedir o simge?" diye sorarken parmağındaki yüzüğü çevirdi.

"Bir yüreği ve bir tacı örten iki el" dedi Phelim.

Aléa dudaklarını ısırıldı. Yüzüğün iç tarafındaki desen buydu. Bir an daha duraksadı, sonra bir şey söylemek yerine yüzüğü yaşlı adama uzattı. Drüid çocuğa gülümseyerek mücevheri aldı ve dikkatle inceledi.

"Korktuğum başıma geldi. Al bakalım" diyerek yüzüğü ufaklığa geri verdi. "İyi sakla, çok değerli bir yüzük o. Ama yüzüğün sende kalabileceğinden pek emin değilim, bütün bu olanlar çok garip..."

Sonra sadece "Demek Ilvain ölmüş" dedi.

Aléa yaşlı adamın gözlerinin buğulandığını fark etti. Tedirginlikle, yüzüğü tekrar parmağına geçirdi ve hiçbir şey söylemeden kalkıp ateşi karıştırmaya gitti. Mjolln sessizliği bozmaya karar verene kadar uzunca bir süre konuşmadan durdular.

"Küçük köylerde drüidlere pek ender rastlanıyor. Öhöms. Siz ne yapıyordunuz Saratea'da?"

"Muhterem cücem, siz de epey meraklıymışsınız, drüidler hakkında bayağı çok şey biliyorsunuz galiba; o zaman onların kendilerine göre gizli nedenleri olduğunu da bilmeniz gerek."

Cüce dudak büktü.

"Peki o gizli nedenlere kim karar veriyor?" diye ısrarla sordu Aléa. "Şu meşhur Konseyiniz mi?"

"Bütün bunları sana daha sonra açıklayacağım. Ama şimdi dinlenmek istiyorum. Olur mu?"

"Olmaz! Neden bana yanıt vermiyorsunuz?"

"Aléa, Ilvain öldü. Önemli biriydi. Çok önemli. Meditasyon yaparak ölümler krallığına kadar ruhuna eşlik etmeliyim. Beni yalnız bırakmalısın. Önümüzdeki günlerde konuşacak bol bol vaktimiz olacak. Uyuman gerek, Aléa, gün çok uzundu."

Genç kız omuz silkti ve gidip ateşin yanına yattı.

"Öyleyse ben de nöbet tutayım" dedi Mjolln. "Ta ta ta, gece baskınlarına karşı, yiğit Mjolln ayakta. Öhöms. Kurtlar gezer buralarda."

Phelim bir elini Mjolln'un omzuna koyarak "Kurtlardan korkmamıza gerek yok, sevgili cüce" diye onu yatıştırdı. "Rahat bir uyku çekebilirsiniz, bu gece hiçbir şey olmayacak."

Cüce peki deyip, gecenin karanlık kubbesinin altına yattı. Uykuya dalmadan önce gökyüzüne baktı, en parlak yıldızı seçti ve ona Aléa adını verdi.

Herilim'ler Prensi Ayn' Sulthor, gece yaklaşmasına karşın, birkaç adım ötede kumlardan çıkan silueti görebildi. Rüzgâr cesedin yarısını ortaya çıkarmıştı; kara atlı, Ilvain'i tanımakta hiç zorluk çekmedi. Sert hatları olan bir ihtiyardı Ilvain. Fundalığın beyaz kum tanecikleri yaşlı adamın gri sakalını yıldızlı bir göğe çevirmişti. Uzun kahverengi cüppesi kuru ve katıydı. Hâlâ açık duran gözleri

kapkaraydı.

Ilvain yoktu artık, Sulthor için hiç de iyi haber değildi bu. Dev cesedi daha yakından incelemek için eğildi. Ilvain günler önce hem de görünüşe bakılırsa doğal bir ölümle ölmüştü. Her halükârda, Sulthor, Samildanach kudretinin Ilvain'i tümüyle terk ettiğini anladı.

Yaşlı adamın bedeninde Saîman'ın birkaç cılız kalıntısı vardı sadece. Bu da, Sulthor'un Ilvain'in varlığını hissetmekte neden zorlandığını açıklıyordu. Samildanach kudretini yitirdiğine göre Maolmòrdha'nın tasarladığı şeyi yapamayacağını anlayınca sövüp saydı.

Atlı, Ilvain'in bedenini kolundan tutup kumdan tamamen çıkana kadar çekti. Ceset ağır ve gergindi. Sulthor onu atının sağrısına kadar taşıdı, efendisine kanıt olarak götürmek üzere eyerin arkasına bağladı. Sonra atına bindi, Ilvain'in ölümü hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umarak en yakın köye gitmeye karar verdi.

İşte böylece Sulthor, atının sırtında, öfkeden çılgına dönmüş bir halde, miğferini de belindeki kılıcı da çıkarmadan Saratea'ya girdi. Köy şimdi koyu bir karanlığa gömülmüştü; aysız bir geceydi ve Saratea'nın hiçbir yerinde, ışığı yanan tek bir pencere bile yoktu. Sulthor duraksamadan, içgüdüsel olarak, Maolmòrdha'nın casusunun evine sürdü atını. Maolmòrdha'nın ona aktardığı güçlerden biri de buydu: hangi kentte, nerede olursa olsun Gözcü'yü bulmak. Maolmòrdha, casuslarına Gözcü diyordu. Gaelia'daki beş kontluğun hemen hemen her kentinde casusu vardı.

Sulthor kuralı biliyordu: Köylüler tarafından keşfedilmesini önlemek amacıyla, Gözcü'yle olabilecek en gizli saklı şekilde temasa geçmesi gerekiyordu. Gözcü'lerin kimliği elbette gizli kalmalıydı.

Sulthor atından indi, Maolmòrdha'nın büyüsunün onu götürdüğü yere doğru yöneldi. Karanlık sokaklarda, Saratea'nın kapalı dükkânları arasında, güneye, en güzel, çok katlı evlerin olduğu kesime kadar yürüdü. Sonunda gücünün işaret ettiği yere vardı. Koyu renk ahşap kirişlerden ve beyaz kerpiçten yapılma eski bir binanın dibine. Sokağa açılan çift kanatlı büyük bir kapı vardı ama Sulthor evin çevresinden dolaşan bir yol gördü ve daha gizli bir başka giriş olduğunu anladı. Gürültü etmeden Almar'ın evine arka taraftan girdi, sonra dört kez ıslık çaldı: Gözcü'lerin gizli sinyali böyleydi.

Bir dakika geçmeden kasap, küçük çıkış kapısının bulunduğu mutfığa indi. Paniğe kapılmışa benziyordu ama neyle karşılaşacağını biliyordu, o yüzden, hiç görmediği ama Efendi'nin örgütündeki önemini tahmin ettiği Sulthor'un karşısında diz çöktü. Almar bir Herilim'i nasıl tanıyacağını biliyordu, karşısındaki Herilim'de de bir prens tolgası vardı.

"Size nasıl hizmet edebilirim, Prens hazretleri?" diye sordu Almar ayağa kalkmadan.

"Köyünün yakınlarında ölen ve hâlâ kumlarda yatan şu adam hakkında bir şeyler duydun mu söyle bana!" dedi Sulthor ciddi ve tehditkâr bir sesle.

"Evet, ondan söz edildiğini duydum. Bütün bildiğim şu: Köyün sokaklarında yatıp kalkan Aléa adında bir kız birkaç gün önce kumların altında bulmuş o cesedi. Gelip anlattı, sonra da Kaz ve Izgara hanında birkaç gün kaldı. Askerlerin komutanı şu budala Fahrio cesedi bulmayı beceremedi. Aslında bu duruma şaşırdım biraz, acaba gerçekten aradı mı bilmem... Neyse, sonuçta burada olay unutuldu. Dün de ufaklık ortadan yok oldu."

"Hepsi bu mu?"

"Galiba. En azından benim gördüğüm bu..."

"Son günlerde hiç şüpheli birileriyle karşılaştın mı?" diye sordu Sulthor dehşete kapılan kasaba yaklaşarak.

Almar titriyordu ve düşünemiyordu bile. O olaydan sonra meydana gelen olayları hatırlamaya çalışıyordu. Aléa ve Yüzbaşı Fahrio'yla köyün meydanında geçen sahneyi hatırladı. Ufaklığın adeta düşünce gücüyle kendisini yere yıktığı anı anlatmamayı yeğledi. Sonra Aléa köyden kaçmadan önce Phelim'in uğradığını hatırladı. Evet, tabii ya, drüidi nasıl unutmuştu?

"Ufaklık kaçtığı sırada Phelim köydeydi" dedi. "Uzun zamandır görmemiştik onu, ama dün buradaydı."

"Drüid Phelim mi?"

"Ta kendisi. Geçen gün ozan Faith'i de gördük, oysa yıllardır görmemiştik. İşte, bütün bildiğim bu kadar."

Sulthor kasabı süzdü. Sonra bir elini omzuna koydu. Almar o zaman, tepeden tırnağa içinden dondurucu bir rüzgârın geçtiğini hissetti. O kadar korkuyordu ve kendisini öyle kötü hissediyordu ki bayılacağını sandı. Tam o anda Herilim'ler Prensi'nin sözleriyle sarsıldı:

"Benden bir şey saklıyorsun, Gözcü."

"Yo... hayır... hiç de değil" diye kekeledi kasap gözlerini deve doğru kaldırarak.

"Bana söylemek istemediğin nedir?" diye ısrarla sordu Sulthor, elini kasabın boğazına götürdü.

"Ben..."

Sulthor'un eli biraz daha sıkılaşmaya başladı.

"Sizi ilgilendirmeyeceğini düşünmüştüm..."

Sulthor parmaklarının basıncını hiç durmadan arttırıyordu, Almar konuşmakta zorlanıyordu.

"Ufaklık... beni... beni yere düşürdü, sadece düşünce gücüyle..."

Herilim kasabı bırakıverdi.

"Sadece düşünce gücüyle mi!" dedi. Ama bu bir soru değil bir şaşkınlık ifadesiydi. "Ne kadar ilginç. Çok güzel. Kızın birkaç gün kaldığını söylediğin o han nerede?"

Soluğuna yeniden kavuşan Almar, acısını hafifletmek için boğazını sıvazlayarak "Köy meydanında, buradan iki sokak ötede, Kaz ve Izgara" diye fısıldadı.

Sulthor bir şey söylemedi, arkasını dönüp kasabın evinden çıktı.

Almar rahatlamıştı, bir koltuğa bırakıverdi kendini. Gözcü görevini ikinci kez yerine getiriyordu ve dehşetten donakalmıştı. Bir Herilim'in yüzüne bakmak hiç de hoş bir şey değildi...

Almar birkaç ay önce, karısının ölümünden sonra girmişti Maolmördha'nın emrine. Ruhunun üzüntülü ve kasvetli oluşu, intihar eğilimi göstermesi, geceleri ağlayıp sızlaması Herilim'ler Prensi'ni çekmiş olmalıydı. Siyahlar giymiş, soluğu kuvvetli, iri yarı bir atlı dolunaylı bir gecede köye girmiş ve Almar'ı ikna etmeyi becermişti. Kasap karşı koymamıştı. Ömrünün geri kalanında elde etmeyi umabileceğinden çok daha fazlası vaat edilmişti ona! Küçük bir köy kasabının pis sıradanlığından çok daha fazlası... Zaman geçmişti ama Almar iktidar açlığını giderememişti hâlâ. Hâlâ basit bir casustu ve günün birinde bu rütbeyi geride bırakabilecek miyim diye merak ediyordu.

Belki de şimdi fırsat ayağına gelmişti. En azından Herilim'in kendisinden Efendi'ye söz edeceğini umuyordu. Almar köyden ve ahmak köylülerin yanından ayrılıp Maolmördha'nın sarayına gitmeyi, Efendi'sinin yanında daha saygıdeğer bir konumda olmayı ne çok istiyordu. Ama beklemek, hiç hata yapmamak, özellikle de ısrarcı davranmamak gerekiyordu. Gözcü'lerin kaderi buydu. Almar kuralı biliyordu, cezayı da biliyordu.

Dışarıda, Herilim'ler Prensi bir dakika bile kaybetmedi. Kaz ve Izgara hanına yollandı, bir omuz vurarak kapıyı açtı. Dosdoğru hancıların odasına çıktı, karı koca sıçrayarak uyandılar.

"Siz... siz kimsiniz?" diye kekeledi Kerry, sanki koruyabilecekmiş gibi bir elini karısının koluna

koydu.

Sulthor yanıt vermedi, çevik bir hareketle kılıcını çekti ve Tara'nın boğazına dayadı. Sonra Kerry'ye "Eğer bağırırsan, kıpırdarsan, ya da sorularıma yanıt vermezsen karının boğazını keserim, sonra da seni öldürürüm. Açıkça anlaşıldı mı?" dedi.

Hancı konuşamadı bile. Taş kesilmişti.

"Küçük kız nerede?"

"Hangi... hangi küçük kız?" diye sordu hancı beyhude bir yiğitliğe kalkışarak.

Herilim'ler Prensi göğüs geçirdi, yıldırım hızıyla kılıcını kaldırıp Tara'nın eline indirdi. Zavallı kadıncağz tepki gösterecek zaman bile bulamamıştı. Kendi elinin yatağın ayak ucuna oluk oluk akan kanla düştüğünü görünce dehşetten ve acıdan haykırdı. Savaşçı yaklaşıp Tara'nın çığlığını bastırmak için ağzına bir yastık dayadı, kılıcının topuzuyla yastığı tutarak, korkudan taş kesilmiş hancıya döndü:

"Son defa soruyorum: Küçük kız nerede?"

Hancı hıçkırıklara boğuldu, aklını kaçırdığını hissetti, ama yanıt verecek gücü buldu:

"Güneye doğru... güneye doğru kaçtı."

"Güneye nereye?"

"Bilmem, bize bir şey söylemedi. Providence'a doğru herhalde..."

Sulthor'un artık sesini yükseltmesine gerek kalmamıştı. Hancı o kadar korkmuştu ki neredeyse otomatik olarak, hiç beklemeden yanıt veriyordu.

"Kumlarda bir şey bulmuş muydu?"

"Bir yüzük... kumlara gömülmüş bir cesedin üstünde."

"Peki Phelim onu izledi mi?" diye sordu kıpırtısız cellat.

Hancı başıyla onayladı ve bu son hareketi oldu. Savaşçı hemen oracıkta Tara'yla kocasının işini bitirdi, hancıların kafaları iki güçlü kılıç darbesiyle yatağın üstünden uçup düştü.

Herilim kanlı kılıcını yastığa sildi ve kendinden emin adımlarla odadan çıktı.

Birinci Çağ'da, bu ülkede Tuathann'lar yaşıyordu. Ne insandılar ne de tanrı; başlangıçtı onlar, damarlarında toprağın özsuyu dolaşıyordu. Bu adaya Gaelia adını veren onlar oldu, Moira'ya saygı göstererek bolluk bereket getirdiler Gaelia'ya.

İkinci Çağ'da, Güney denizlerinin ötesinden gelen ordular Gaelia'yı doğudan istila ettiler. Birkaç yıl içinde Tuathann'ları ortadan kaldırdılar, adayı beş kontluğa böldüler: Sarre, Harcourt, Bisagne, Terre-Brune ve Galatie; drüidlerinin yanında ülkeyi yönetmesi için bir Yüce-Kral seçtiler.

Üçüncü Çağ'da -Aléa'nın doğduğu çağ- adayı Hıristiyanlaştırmak için denizden piskopos Thomas Aeditus geldi.

İşte topraklarından koparılmış, istilaların akışında tarihin unuttuğu gizemli halk Tuathann'ların ve eski Gaelia'nın öyküsü böyledir.

Çoğunlukla Gaelia tarihinin bu bölümü anlatılmazdı. Bazı ozanlar bunu eski bir masal gibi gösterirlerdi hatta. Oysa Tuathann'lar gerçekten yaşamıştı. Efsaneye göre İkinci Çağ'ın başında hepsinin katledildiği söylene de gerçek bambaşkaydı.

Bazı Tuathann'lar sağ kalmış, Sid adında gizli bir ülkeye saklanmış, Yeryüzü'nün bağrında yüzyıllarca intikam alacakları günü beklemişlerdi. Uygun zamanı beklemişlerdi sabırla. Ve o an,

Aléa'nın kumlarda yüzüğü bulduğu andı. Çünkü aynı gün, bu unutulmuş ırkın torunları adanın ortasında meydana çıktı.

Kış sonuydu. Gor-Draka dağlarının eteğinde, güzel günler pek yakında olsa da soğuk tümüyle ortadan kalkmamıştı. Elbette dağların eteğindeki kar uzun zaman önce erimişti ama denizden gelen dondurucu rüzgâr karanın içlerine kadar esmeye devam ediyordu, insanlar hâlâ ağır yün paltolarını, sıcak eldivenlerini giyiyorlardı; güneşin, güneşle birlikte o hercai yaz keyfinin dönmesini bekliyorlardı sabırsızlıkla.

Ovada kimsecikler yoktu. Ne bir çocuk, ne bir satıcı, kanatlarını sabırla rüzgârda kurutan birkaç kuş vardı yalnız. Dev kayalar ayağa dikilip de Sid'e giden unutulmuş mağaraların girişini açığa çıkardığında ortalıkta kimsecikler yoktu. Tuathann'ların üç yüz yılı aşkın bir süredir intikam gününü beklediği, bilinmeyen bir dünyaydı Sid.

Tuathann savaşçıları tıpkı bir karınca ordusu gibi, peş peşe dizilmiş, yeraltından çıkıyorlardı. Gövdeleri çıplak, bacakları yabani hayvanların kürkleriyle kaplı, tek kelime etmeden saldırıya hazırlanıyorlardı. Yeraltında yaşam, gözlerini kırmızı ve karanlık, bakışlarını delici yapmıştı. Açık renk tenlerini kabilelerinin armalarının rengine boyamışlardı; bir tek rüzgârda hışırdayan kürklerin sesiyle bozulan sessizlik ürkütücüydü.

En büyük mağaradan Mahat'angor kabilesinin yiğit savaşçıları çıkıyordu. Baştan beri Sid krallığında Tuathann halkına egemen olan onlardı. Göğüslerindeki mavi boya gelişkin kaslarını iyice belirginleştiriyordu. Benzersiz saç biçimlerini başka hiçbir kabile taklit etmeye cesaret edememişti: Mavi bir tepelik sırtlarına kadar iniyordu, Sid'de yetişen yeraltı ağaçlarından elde edilmiş siyah kauçuktan ve deriden yapılma kayışlarla tutturulmuştu. Çekiç ve gürzlerle silahlanmış bu savaşçılar en tehlikeli Tuathann'lardı, küçücük yaştan itibaren yerin altında savaş ve dövüş sanatı talimiyle geçirmişlerdi zamanlarını. Çünkü tek görevleri, otoritesi bütün Tuathann halkı tarafından kabul edilen kabile reisi Sarkan'ı korumaktı, öbür kabilelerse barınak ve erzak teminiyle ilgileniyordu. Mahat'angor'lar Tuathann'ların savaşçı seçkin zümresiydi, çılgınlıkları ve ölümcül öfkesiyle öbür kabileleri peşinden sürükleyen öncü birlikti.

Lavların fişkırmaları gibi çıktılar dağın içinden, savaşçılardan oluşan kollar vadiye yayıldı; üç bin kişi, ahşap ve çelik silahlarını dimdik tutmuş, güneş ışığına yeniden kavuşmuştu. Gözlerinde nefret okunabiliyor, yüzyıllarca beklemiş ve artık ölümden başka hiçbir şeyin dindiremeyeceği bir kana susamışlık görülüyordu.

Ovayı geçip ileride görülen küçük köye koştular. Dağın eteğine kurulmuş Atarmaja'ydı burası. Tuathann ordusunun köye varmasına birkaç metre kala bir köylü kadın onları fark etti; insanları ve evleri ayakları altında çiğneyecek dev bir vahşi hayvan sürüsüne benziyorlardı. Kadın elindeki çuvalı fırlatıp dehşetten haykırmaya başladı, böylece köylülerin dikkatini çekti ama iş işten geçmişti.

Tuathann'lar, en başta Mahat'angor kabilesi olmak üzere, köylülerin anlamadığı bir dilde çılgınlıklar atarak Atarmaja'ya girdiler. Atarmaja'lılar silahlanacak ya da kaçacak fırsat bulamadan yaman bir katliam başladı. Üç bin yeraltı savaşçısı kadın demeden çocuk demeden herkesi öldürdü. Yıldırım gibi, geri dönüşsüz bir saldırıydı bu. Silahlar kesiyor, biçiyor, eziyor, kırıyordu, Tuathann'lar evleri ateşe verdiler, hayvanları kaçırtdılar, çocukları bağırtdılar. Hiçbir şeyin durduramadığı bir öfke, bir kudurganlık dalgasıydı meydana gelen. Acımasız savaşçılar hiç canlı kalmadığı halde köyü uzun süre daha yakıp yıkmaya devam ettiler.

Tuathann savaşçıları şimdi köy meydanında uğursuz bir sessizlik içinde toplanmaya başlamıştı, kanlı kılıçlarını siliyorlardı.

Köy mahvolmuştu. Her şey, herkes ölmüştü. Ahşap evlerin çiçekli pencerelerinde, boğazı kesilmiş, hayret ve dehşetin birbirine karıştığı sarsıcı bir ifadeyle yüzü donakalmış bir erkek ya da bir kadının cansız bedeninin sarktığı görülüyordu. Sarı, yeşil, beyaz çiçek sıraları arasında akan kanlar kırmızı lekeler oluşturmuştu. Ahşap kepenklerin kaygı uyandıran gıcirtısının ardından yere düşen ağır damlaların sesi zar zor işitiliyordu. Ölüm öylesine sessizdi ki...

Atarmaja'nın nüfusu yaklaşık otuz kişiydi. Bu köyü kurmak, tek katlı ev, dükkân ve atölyelerini yapmak ve limandan Providence'a giden yolu açmak için dört kuşak gerekmişti. Bugüne dek bir öyküsü yokmuş gibi duran bölgenin mavi göğü ve dingin esen rüzgârı altında uzun yıllar çalışıp çabalanmıştı.

Tuathann'lar bunu hiç görmüyordu. Kadınların ve çocukların yakarışlarını, ağlayışlarını duymuyorlardı. Kabile savaşçılarının gözü bir tek şey görüyordu: intikam. Yoldaşları intikam duygusuydu.

Köy meydanı, tam bir sessizlik içinde, Tuathann savaşçılarıyla tıka basa dolduğu zaman, Mahat'angor kabilesinin reisi Sarkan bir taş kuyunun üstüne çıkararak halkına seslendi. O kadar kalabalıktılar ki bazıları Sarkan'ı duyamayacak kadar uzakta kalmıştı ama Sarkan'ın yüzünden değişmez bir kararlılık okunuyordu. Kendinden emin bir tavırla, ağır ağır, gür saçlarının uzun mavi kuyruğunu geriye attı. İki elini de kılıcının topuzuna koydu, derilerle boğum boğum bağlanmış şişkin kaslarını ortaya çıkardı.

"Kardeşlerim!" diye bağırdı. "Bu toprakları tanıdınız mı? Bizim halkımızın ülkesi burası. Gor-Draka şelalelerindeki su daha buzken, atalarımızdan çalındı. Toprağına atalarımızın bedeni karıştı, ırmaklarında analarımızın kanı akıyor. Bu köyün evlerinin altında Galatie'lilerin bizi kovdukları sırada acımasızca yıktığı bir Tuathann kentinin kalıntıları var. Kardeşlerim, atalarımızın toprağını tanıdınız mı?"

Kalabalık coşkulu haykırışlarla karşılık verdi.

Sarkan, söyleviden heyecana kapılan savaşçılara çepeçevre bir göz gezdirdi ve konuşmayı sürdürdü: "Tümünü geri alacağız. Bu toprağı gerçek evlatlarına geri vermeden durmayacağız!"

Savaşçılar bu sözlere karşılık "Tuathann'lar!" diye haykırdılar ve Moïra'nın önünde bu yemini mühürlemek istercesine, silahlarını havaya kaldırdılar.

İmala ormandaki açıklığa varıncaya kadar bütün gün yürüdü. Yüksek otların arasına sine sine, merakla, dikeylerin kamp yerini keşfetti. İmala'nın daha önce hiç görmediği türden bir ateşin çevresine toplanmışlardı, alevler dışı kurdu öyle etkiledi ki ilerlemeye cesaret edemeden uzun süre otların içinde uzanıp bekledi.

Bütün o zaman boyunca kurdu görmeden yemek yiyen ve konuşan üç dikeyi seyretti. Kel kafalı iri bir erkek, narin ve canlı genç bir dişi, bir de üstü kızıl tüylerle kaplı küçük ve şişman bir erkek vardı. İmala onlara hayran oldu. Daha önce ormanda gördüğü dikeyi düşündü ve dikeylerin hepsi de birbirinden çok farklı, dedi kendi kendine. Hareketlerinden ve seslerinden İmala'yı ve İmala'nın ömrü boyunca gördüğü bütün hayvanları aşan, dikkat çekici bir kuvvet yayılıyordu. Asla bu dikeylere saldırmaya cesaret edemezdi, çünkü, her şeyden önce iki ayak üstünde duruyorlardı, ama en önemlisi, zekâları çok üstün görünüyordu. Onlara yaklaşmayı, anlamayı, koklamayı isterdi ama buna her cesaret

edişinde dikeylerin çıkardığı sestten dehşete kapılıyordu. Yeniden yattı ve uzun süre kıpırdamadan dikeyleri dinledi.

Sonunda akşam olunca üç dikey de yattı. İmala üçünün de yere uzandığını ve çabucak hareketsiz kaldıklarını gördü. Biraz daha gözetledi, sonra sürünerek yaklaştı ve karar verdi. Çok heyecanlanmıştı ve klan yaşamındaki kötü anılarını uzun zamandır unutmuştu. Yeni yalnız kurt yaşamı daha mutlu bir yaşamdı. İmala kendini özgür hissediyordu, doğduğundan beri klanın alanına kapatılmış oluşu yüzünden yapamadığı onca keşfin karşısında hayranlık duyuyordu. Dünya gizemlerle doluydu ve İmala onları kendi başına keşfetmekten müthiş zevk alıyordu.

Yavaş yavaş kamp yerine yaklaştı. Ateşin kokusu öyle güçlüydü ki burnunu ve gözlerini yakıyordu. Yolunu değiştirip rüzgârın esiş yönünü yan tarafına aldı, böylece alevlerden çıkan dumandan korunmuş oldu. Ateş bir an için üç dikeyi görünmez kıldı, dişi kurt öte yana geçtiğinde dikeylerin uyuduğu yeri yeniden görebildi ama sadece iki dikey yatıyordu orada. Biraz daha yaklaştı ve iri yarı erkeğin ortadan kaybolmuş olduğunu gördü. Endişeyle çevresine bakındı ve üçüncü dikeyin tekrar ortaya çıktığını gördü; iri erkek dikey öyle yakınındaydı ki İmala yana sıçradı.

Dikey kurdun karşısına oturarak, sıcak, tatlı bir sesle "Sar, sar, imala, comth al'espran" diye fısıldadı. İmala bu dikeyin kötülük etmeye niyeti olmadığını anladı. Ormanda gördüğü öbür dikey gibi karşısına geçip oturmuştu, barışçıl bir göstergeydi bu. İmala dikeyi kokladı, iki adım geriledi, şaşırdığını, çekindiğini, rahatsız olduğunu göstermek için biraz sallanarak oturdu. Sonra dikeyin tortop olup gözlerini kapadığını gördü. Dikey derin bir soluk aldı ve tek bir sözcük fısıldadı: "Wolth." Dikeyin silueti titremeye ve yassılmaya başladı, bir an sonra kurda dönüşmüştü.

İmala bir sıçrayışta ayağa dikildi, ormandaki açıklığa doğru vargücüsüyle koştu. Onun kavrayışım kat kat aşırıyordu gördükleri ve düpedüz dehşet içinde kalmıştı. Dikey onun karşısında kurt olmuştu, bu olay İmala'yı büyülemişti. İmala ormanın kıyısına varınca dönmek için koşmayı bıraktı, işte o zaman kısa ve hızlı adımlarla kendisine doğru gelen göz alıcı siyah kurdu gördü. Güzel ve soylu bir hayvandı, bakışları parlaktı ama İmala onun aslında bir dikey olduğunu unutamıyordu. Dişlerini gösterdi ve sırtını kamburlaştırarak hırlamaya başladı, ama kurt durmadı, İmala'nın çevresinde hoplayıp zıplayarak, sıçrayıp aniden durarak sadece oynamak istediğini gösterdi. Dişi kurt bir süre daha hırladı, siyah kurt dönüp durmaktan vazgeçerek ormana dalıp gözden kayboldu.

İmala kımıldamaya cesaret edemedi, kafası karışmış, allak bullak olmuştu, en sonunda uzaklaşmaya karar verdiğinde kurt yeniden ortaya çıktı: Av getiriyordu. Ağzında tuttuğu genç adavşanını alçakgönüllü bir tavırla dişi kurdun önüne bıraktı ve birkaç adım geri çekildi. İmala bir an duraksadı ama tavşan pek iştah açıcıydı. Siyah kurdun nasıl olup da bu kadar çabuk avlanabildiğini merak etmedi, zaten kafası karmakarışıktı. Siyah kurt karın üstü uzanıp dişi kurdu, getirdiği armağanı almaya teşvik etti. İmala sonunda dayanamadı. Tavşanı aldı, geriye çekti, gözlerini hiç kıpırdamadan duran o şaşırtıcı kurttan ayırmaksızın yemeye koyuldu. Karnı doyunca ağır ağır doğruldu, siyah kurt yeniden İmala'nın çevresinde hoplayıp zıplamaya başladı.

İmala biraz daha duraksadıktan sonra kurda katıldı, ormanın içinde çılginca bir koşu tutturdular. Siyah kurt daha hızlı koşuyordu ama sık sık geri dönüp dişi kurdu bekliyor, dişi kurda hiç değmeden dibine kadar sıçrayarak eğleniyordu. Ay ışığı altında, İmala yorgunluktan bitkin düşüp otların içine yatıverene kadar böyle oynaşıp durdular.

Siyah kurt İmala'ya yaklaştı, bir burun hareketiyle derin bir dostluk gösterisi yaptı İmala'ya, bu da dişi kurdun içini mutlulukla doldurdu. Sonra siyah kurt dikeylerin kamp yerine döndü, İmala ise bitkin ama yüreği dingin bir halde uyuyakaldı.

Ertesi sabah Mjolln güneşin ilk ışıklarıyla uyandığında, Phelim yanlarında değildi. Paniğe kapılan cüce bir sıçrayışta ayağa kalkıp hemen Aléa'yı uyandırdı.

"Aléa! Aléa! Öhöms! Uyan! Drüid gitmiş! Drüid çekmiş gitmiş!"

Aléa homurdanarak yüzüstü döndü:

"Bırak da uyuyayım Mjolln!"

"Olmaz, olmaz, olmaz. Drüidsiz uyku olmaz. Aléa, kalk ayağa!"

Ama cücenin hamlesi Phelim'in sesiyle yarıda kesildi.

"Sakin olun ey gözü pek cüce, ben buradayım. Hoşça kalın demeden gidecek türden biri değilimdir."

Cüce sevinçten havaya sıçradı.

"Ah işte işte işte benim aziz drüidim, şaka yaptınız bize ha? Öhöms. Şimdi rahatladım doğrusu. Size sadece Pelpi'lilerin hazırlayacağı gibi bir kahvaltı hazırlayacağım sevgili dostlarım, evet, Gaelia'daki en güzel kahvaltıyı hazırlayacağım. Öğle yemekleri yücelereyse, sabah kahvaltıları da cücelere, bu iş böyle! Değil mi ya?"

Cücenin neşesi ve bağırışları en sonunda Aléa'yı uyandırdı, küçük kız esneyerek doğruldu.

Phelim Mjolln'a su dolu bir matara, demlemek için birtakım otlar ve hâlâ kımıl kımıl oynayan dört koca balık verdi. Aléa drüidin çevrede nasıl balık bulduğuna şaşırdı ama bu konu üstünde fazla durmamayı yeğledi. Yaşlı adamın onlara daha birçok sürpriz hazırladığını düşünüyordu.

"İşte Mjolln Abbac, yemek pişirmek için size malzeme."

Cüce teşekkür etti, çıkınından tencere tava çıkardı ve ateşin başında işe koyuldu.

"Aléa, Ilvain'in ölüm haberini kardeşlerime vermek için bugün Saî-Mina'ya, Drüidler Konseyi'nin toplandığı kuleye gitmeliyim. Benimle gelersen gerçekten çok mutlu olurum, sana söz verdiğim gibi pek çok şey açıklarım" dedi Phelim.

Ufaklık gözlerini ovuşturdu. Uykudan göz kapakları yapıştıyordu hâlâ. Şu drüidle gidip başka drüidler görmek mi? Amma da berbat bir fikir! Aléa'nın tek düşündüğü, Amine'i yeniden görmektir. Ama yaşamını drüide borçlu olduğunu da biliyordu... Ona kabalık edemezdi.

İhtiyar adamı "Nasıl gideceğimi anlatırsanız, belki daha sonra size katılırım" diye yanıtlamaya karar verdi. "Providence'a gitmeye söz verdim, her şeyden önce oraya gideceğim."

"Providence'ta ne yapacaksın? Şu yüzüğü satmazsan çok memnun olurum. Ona... ona paha biçilemez."

"Phelim, söz veriyorum, yüzüğü satmayacağım. Çocukluğumdan beri görmediğim bir arkadaşımı bulmaya gidiyorum oraya... Benim için bu çok önemli."

Phelim genç kıza uzun uzun baktı. İçin için hayranlık duyuyordu ona. Şaşırtıcı bir irade ve cesaret gösteriyordu ufaklık. Phelim, belki de Konsey'in öteki üyeleri Aléa'ya o kadar sevecen yaklaşmaz, kızın olabildiğince geç gelmesi daha iyi olur, diye düşündü. Şimdi şundan emindi: Aléa'yı bekleyen yaşam hiç de kolay değildi.

Phelim "Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ama en azından şu broşu kabul et" diyerek kıza gümüş kakmalı bir mücevher uzattı. "Onu hep üstünde taşımanı istiyorum, sana duyduğum dostluğun bir işareti bu broş, onu tanıyanlar sana saygı gösterecektir. Gideceğin yolda sana yardımcı da olabilir. Kaybetme, sakın üstünden çıkarma, benim yokluğumda seni koruyacaktır. Oldu mu?"

Aléa şaşkın bakışlarını yaşlı drüide doğru kaldırdı. Drüidler hakkında anlatılan tuhaf öyküleri bir türlü unutamıyordu ve Phelim'e karşı, geçmeyen bir güvensizlik duyuyordu içinde. Drüidlerin kralların arkasından dolaplar çevirdiği, komplolar kurduğu söyleniyordu. Basit ölümlülere hiç değer vermedikleri anlatılıyordu. Çıkarlarını her şeyden üstün tuttukları, amaçlarına ulaşmak için hiçbir ahlak kaygısı taşımadıkları söyleniyordu. Ama ihtiyar adamın içten bir havası vardı. Bu yüzden Aléa elini uzatıp armağan edilen broşu aldı. Phelim'in beyaz cüppesine işlenmiş ejderhaya çok benzeyen, küçük, gümüş bir ejderhaydı bu. Kız ihtiyara teşekkür ederek broşu hemen gömleğine taktı.

Cüce el çırparak "Günün ilk yemeği hazır dostlarım. Hem de sıcacık!" diye bağırdı.

Üçü de ateşe yaklaştılar, Mjolln'un sözünü tutarak hazırladığı kahvaltuya başladılar: Lezzetli ve bereketli bir yemektir. Izgara balıkların nefis kokusu doldurmuştu ortalığı, Aléa bayram etti, karnını güzelce doyurdu. Sonra ağzını silip lezzetli bitki çayından bir yudum içti, cücenin yüzüne bakmadan "Ya sen Mjolln, Phelim'le birlikte Saî-Mina'ya gidecek misin?" diye sordu.

Cüce tedirgin olmuşa benziyordu. Drüidle küçük kız arasında gidip geliyordu bakışları, yanıt vermeden önce yüzünü epey buruşturdu.

"Hiç kuşkusuz, drüidle yolculuk heyecan verici olurdu. Öhöms. Phelim ne çok efsane, ne çok öykü anlatırdı. Ya da onların yanlışlığını ortaya koyardı belki. Ne bileyim, belki de drüidler hakkında söylenenler doğru değildir. Evet Phelim, ne bileyim... Hah! Güzel efsaneler! Peki drüidler nasıldır, onu işte anlatabilirdi Phelim, değil mi? Ama ta ta ta taşçı kız, seninle Providence'a gideceğim, ya da başka bir yere. Evet, öyle işte. Söz verdiğim gibi seninle geliyorum, yoksa sabah kahvaltılarını kim hazırlayacak? Hıh."

"Sağ ol Mjolln" dedi sadece Aléa.

Drüid ayağa kalktı ve sırtından -görünüşe bakılırsa evet oradan- küçücük bir kılıç çıkartıp Mjolln'a uzattı.

"Öyleyse bu silahı alın, muhterem cüce, Aléa'ya eşlik ederseniz hiç olmazsa siz de sırası gelince onu savunabilirsiniz, tamam mı?"

Eline hiç bu kadar güzel bir kılıç almamış olan cüce gururlanmışa, çok memnun olmuşa benziyordu. Açık renk bir madenden yapılmış bir kılıçtı bu, kalın ağzın üstünde zarif bir oyuk vardı, kabzanın iki yanındaki yaldızlı çıkıntılar kuş başı biçiminde, topuza dek uzanıyordu, topuz da yaldızlıydı ve küçük bir mavi taşla süslenmişti.

"Bir kılıç mı?" diye kekeledi cüce.

"Birinci Çağ'da demirci Goibniu tarafından dövüldü. Bu kılıca Kadhel denir, efsaneye göre kimse kıramaz onu. Sizin olduğuna seviniyorum, sayın Gaydacı, böylece biliyorum ki Aléa'nın iyi bir muhafızı var."

"Pek çok meslekte çalıştım çalışmasına da ömrümde muhafızlık etmemiştim! Öhöms! Ama şimdi yanımda Kadhel olduğuna göre, Aléa'nın saçının bir teline dokunanın vay haline! Kafasını, kollarını, bacaklarını ve geri kalan organlarını keserim onun! Aha!"

Tam o anda, Phelim bir sıçrayışta ayağa kalktı, Aléa'yı aniden omuzlarından yakaladı.

"Saklan ufaklık, çevremiz sarıldı. Şu kütüğün altına yat, ben seni almaya gelmeden sakın kıpırdama."

Aléa itiraz etmeye hazırlanırken, yolun öte yanında, Mjolln'un anlattığı gorgûn'lara çok benzeyen, yeşilimsi, çirkin mi çirkin, bir grup yaratık olduğunu gördü. Bir an bile duraksamadan, drüidin gönderdiği kütüğün altına attı kendini.

Phelim dövüşmeye hazırlanarak cüceye "Mjolln, sandığımdan daha çabuk kullanmanız gerekecek

şu kılıcı" diye bağırdı.

"Ah... ıh... Ya evet, ne büyük mutluluk!" diye kekeledi cüce. "Sizi gidi gorgûn'lar, şu kılıcın tadına bakacaksınız şimdi, öhöms! Zaïne aşkına, hepsini delik deşik edeceğiz!"

Cüce savaşçıların kadim dilindeki savaş narasını attı:

"Alragan!"

Kısa ve paslı kılıçlarla silahlanmış olan gorgûn'lar koşarak yaklaşıyorlardı, ağızları salya içinde, boğuk sesleriyle haykırıyorlardı.

Ağaç kütüğünün altındaki Aléa, Phelim'in birdenbire ateşe dönüştüğünü gördü. Doğaüstü bir hızla düşmanların üstüne çöken titrek, dev bir alev oluverdi drüid. Aléa korku içinde gözlerini yumdu.

İlk görgün dalgası Phelim'in ateşine yakalandı, yeşil canavarlar diri diri yanarak yere yığıldılar. Ama arkası kesilmiyordu, çok geçmeden Mjolln'un çevresi bu iğrenç yaratıklarla sarıldı. Mjolln elbette çok savaş görmüş bir dövüşçü değildi ama geçmişte birçok kez gorgûn'larla çarpışmak zorunda kalmıştı, üstelik karısının onların eliyle can vermiş olması ölümcül öfkelerini kat be kat artırıyor. Savaş narasını atmaya devam ediyor, hiç düşünmeden çevresine kılıç darbeleri yağdırıyordu, pek zarif bir görüntü değildi bu ama belli ki etkiliydi çünkü cücenin çılgınlıklarından iyice heyecanlanan Aléa en az iki görgün kellesinin yere düştüğünü gördü. İkinci kafa yuvarlanıp kızın yanına kadar geldi, Aléa iki eliyle yüzünü kapatıp bir dehşet çılgılığı koyverdi.

Phelim yeniden insan biçimini almadan önce yaklaşık bir düzine gorgûn'u yaktı, sonra bitkin bir halde dizlerinin üstüne çöktü. Ama hâlâ bir sürü düşman vardı ve birazdan cüce onlara karşı koyamaz olacaktı. Drüid uzun beyaz âsâsını alıp doğruldu, âsâ drüidin eli değer değmez kıvılcımlar saçan bir madene dönüştü. Phelim, âsâsını baltalı bir mızrak gibi kullanarak cücenin yardımına koştu. Madenin ucu düşmana değdiği her seferinde uzuyor ve şimşekler çıkarıyor gibiydi; gorgûn'lar şiddetli bir şoka tutulup ölüyordu.

Mjolln'a gelince, o öfkesinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Kendi çevresinde çılgınca fırdönüyor, sağa sola, yukarı aşağı öyle bir savuruyordu ki kılıcını, yanında dövüşen Phelim'i bile görmüyordu. Bir gorgûn'u şişledi, ikisinin boğazını kesti, ama kalçasına isabet eden bir kılıç darbesi durdurdu cüceyi. Mjolln acıyla haykırdı, bir toz bulutu kaldırarak yere devrildi. Bir ağaç gövdesine yaslanabilmek için sırtüstü süründü, bu sırada da kılıcıyla kendini korumayı sürdürdü.

Phelim delice bir kızgınlığa, bir öfkeye kapıldı, bu kez bütün bedeninden şimşekler çıkmaya başladı. Çevresindeki gorgûn'lar adeta patlıyordu, çok geçmeden sadece iki gorgûn kaldı geriye, onlar da korkuyla kaçıp gittiler, gücü tükenen drüid yere yığıldı.

Bir ağaca dayanmış duran Mjolln sol elini yarasından akan yapış yapış kana batırmış, güçlkle mırıldanıyordu:

"İğrenç sürüngenler, gelin bakalım, geri dönün de size şu toprağı yedireyim, kılıcımın tadına baktırayım!"

Son bir çabayla Kadhel'ini kaldırıp kaçanlara doğru fırlattı ama onlar çoktan gözden kaybolmuştu.

"Kız kılıklılar!" diye bağıırıp bayıldı.

Aléa hemen saklandığı yerden çıkıp drüide doğru koştu.

"Phelim! Çabuk, Mjolln'u tedavi etmek gerek, çabuk!"

Yaşlı adam zar zor doğruldu. İçi boşalmış gibiydi, o da bayılmak üzereydi.

O sabah Saî-Mina sarayının koridorlarında drüidlerin her zamankinden farklı bir telaş içinde olması uyandırmıştı William Kellere'nin.

Çıraklığının sona ermesine birkaç gün vardı. Önce, acaba bütün bu gürültü patırtı benimle mi ilgili, diye merak etti. Belki de onu bir drüid haline getirecek olan kabul töreni hazırlıkları yapılıyordu. Belki de en sonunda yeşil kâhin cüppesini çıkarıp drüidlerin beyaz cüppesini giyebilecekti...

Sırf kendini düşünmeyi bırak! diye toparlandı hemen. *Konsej'in senin kabul töreninden başka dertleri de var!*

Kuşkusuz daha ciddi, daha beklenmedik bir sorun vardı ortada ve William ne olduğunu tahmin edebileceğini sanıyordu, ama birkaç gündür, Saî-Mina'daki yedi yıllık çıraklığının sona erişinden başka bir şey düşünemez olmuştu. Dayanılması güç yedi yıl, üçü Saîman'ı bulmakla geçmişti, iki yıl - en sıkıcı iki yıl- Saîman'ı kullanmamayı ve suskunluğu korumayı öğrenerek, son iki yıl da drüidlerin üç yüz otuz üç üçlüsünü ezberlemek ve kendi başına anlamaya çalışmakla geçmişti. Çıraklığın son dersi şuydu: *kendi başına öğren*. Ve William bunu başarmıştı. Üçlülerde gerçeği görmüştü. Kendi deneyiminin ve drüidlerin hareketlerinin karşısına bunu koyarak tek başına anlamayı öğrenmişti. Dünya işaretlerden ibaretti, o işaretleri arama, çözümlenme, belleğinde tutma cesareti gösterene kendini sunan işaretlerden oluşuyordu. Bilgi kişisel bir meseleydi. *Kendi başına öğren*.

William küçük çırak odasının penceresinden baktı, Saî-Mina hizmetkârlarının telaşını gördü dışarıda. Yüksek taş binaların ortasındaki büyük avluda bir uçtan öbür uca, değirmenden kuyuya, kuyudan ahırlara, ahırlardan mutfaklara koşuşup duruyorlardı... William ciddi bir şey olmamasını ve drüidliğe kabulünün gereği gibi yapılabilmesini umut etti. Kuşkusuz bencilce bir düşünceydi bu ama William ömründeki en önemli törenin bu kabul töreni olduğunu biliyordu. Başka olmayacaktı. Aslında, hem çıraklığını bitirmeye can atıyordu, hem de drüid olma düşüncesinden korkuyordu. Kabul töreninin üstündeki sır perdesi onu korkuttuğu için de değil sadece. Drüid olmanın çok büyük bir sorumluluk, mutlak, kesin bir durum olduğunu çabucak anlamıştı. Bir kez beyaz cüppe giyildi mi ömür boyu giyiliyordu. Moîra'nın akışı açısından bu çok önemliydi, drüidlerin elinde bulunan kudretin kesinkes belli bir yöne sokulması gerekiyordu; Konsej'in işlevi de buydu. Konsej'deki on iki Büyük-Drüid ve Başdrüid, kastlarının bütünlüğünü sağlamak zorundaydı. Görünüşe bakılırsa bütün Büyük-Drüidler'in, rastlantıya da aylıklığa da yer bırakmayan ortak ve kesin bir amacı vardı. En azından, William kafasında Konsej'i böyle canlandırıyor. Gerçekte, içine girilmedikçe hakkında hiçbir şey bilinmezdi bu oluşumun.

William karyolasına döndü, kollarını iki yana açıp kendini yatağa bıraktı. Çırak konumunu bırakacak olduğu için bir tür üzüntü duyuyordu. Eskiler sık sık bir drüidin en güzel yıllarının çıraklık yılları olduğunu söylerlerdi; gerçekten de William'a heyecan verici gelmişti çıraklık dönemi. O kadar çok şey öğrenmişti ki bugün kaydettiği ilerlemeyi rahatlıkla ölçebiliyordu.

Başlangıçta Providence'lı bir drüidin yanında kâhin olmak için öğrenim görmüştü. O zaman kastının yeşil cüppesini taşımayı ve başkentte hizmet etmeyi seçebilirdi, ama William drüid olmak için drüidlerin yanında öğrenimine devam etmeyi yeğlemişti, bu nedenle Saî-Mina kulesine alınmıştı. Sadece kâhinler ve ozanlar drüid olmaya kalkışabilirdi, o zaman da yedi yıllık çıraklık döneminden geçmeleri gerekiyordu.

Bütün çıraklar için olduğu gibi William için de işin en zor tarafı, drüidlerin gücü Saîman'ı denetlemek olmuştu. İnsanların bilmediği o tuhaf enerjiyi kendi içinde bulmayı öğrenmesi gerekmişti. Damarlarında yanışını hissetmeyi öğrenmek zorunda kalmıştı. İlk başlarda, Saîman'ı tutmaya her

kalkıştığında elinden kaçırmıştı. Sonraları, drüidlerin yapmasını söylediği basit alıştırmalar için gereken enerji düzeyinin dozunu ayarlamayı becerememişti. Bir gün, sadece bir mum yakması istendiği halde, kocaman bir ateş topu salarak antrenman salonunu yakıyordu neredeyse... Ama William sabırlı ve disiplinliydi, çalışma çalışma içindeki enerji akışını anlamayı, dolayısıyla da gücüyle bütünleşerek onu denetim altına almayı öğrendi en sonunda. Bugün, hiçbir drüid gerçeği itiraf etmese de, delikanlı gücünü yaşça kendinden büyük olanlardan çok daha iyi denetleyebiliyordu; üstelik el çabukluğuyla yaptığı bazı kişisel işlemler Başdrüid'i bile şaşırtıyordu. William günün birinde büyük bir drüid olacaktı, kimsenin bundan şüphesi yoktu.

Sonra sıra üçlü sınavına gelmişti. Çırağın ezberlemek zorunda olduğu, tarih, felsefe, özellikle de siyaset dersi veren kısa şiirlerdi üçlüler. Ama William bu konuda hiç güçlük çekmedi, öğrenmeye alışmış iyi bir öğrenciydi o.

William yatağında doğruldu, özlem dolu bir gülümsemeyle göğüs geçirdi, sonra çocukken taktığı madalyonun durduğu çalışma masasına gitti, çocukluğundan kalan son hatıraydı madalyon. Her şey bir ilkbahar günü, William dokuz yaşındayken başlamıştı. O dönemde William, Galatie'nin göz kamaştırıcı başkenti Providence'ın kenar mahallelerinde büyüyordu; sabahları fırıncı babasına yardım ediyordu. Mahalledeki öbür çocuklar dar sokaklarda saklambaç oynarken, o her öğleden sonra drüidin okuluna sığmıyordu. Anne-babasına hiçbir şey söylememişti ama drüid olmaya kararlıydı. İlk gün girişte kendini göstermiş, drüid de ona gülümseyerek okulun öğrenciler için olduğunu açıklamıştı. Hayal kırıklığına uğrayan ama ah vah edemeyecek kadar da çekingen olan William ayaklarını sürüye sürüye, tek söz söylemeden uzaklaşmıştı. Ertesi gün geri gelmiş, okulun önünde oturmakla, içeri girenleri seyretmekle ve drüidin meraklı bakışlarından gözlerini kaçırmaya çalışmakla yetinmişti. Böyle akşama kadar kalmış, ertesi gün ve sonraki günlerde de hep oraya gelip oturmuştu, ta ki drüid dayanamaz oluncaya kadar:

"Pekâlâ, yakında içeri girmeye karar verecek misin, vermeyecek misin?" diye bağırmıştı drüid.

Ağzı bir karış açılan William uzun süre duraksamış, sonra öğleden beri oturduğu küçük tozlu banktan kalkmıştı. Çekingenliğinden donakalmıştı. Zayıf, kırılgan, sessiz bir çocuktu; yetişkinlerle temas kurmaktan öyle korkardı ki kendini unutturmak için gölgeden, karanlık köşelerden başını eğerek yürürdü. Büyükler dehşete düşürüyordu onu. Bir yetişkin onunla konuştuğunda, gözleri ağlayacakmış gibi yaşlarla doluveriyordu. O zaman heyecanını gizlemek için yüzünü eğiyor, ayak uçlarına bakarak alçak sesle konuşuyordu. Bu yüzden sık sık, ona kız kılıklı diyen babasının gazabına uğruyordu; yaşıtı olan erkek çocuklar da alay ediyorlar, babasından pek farklı bir şey söylemiyorlardı. İçin için kendine öyle kızıyordu ki! Gözyaşlarını tutamadığı gözlerinden nefret ediyordu. Elinde değildi, dayanılmaz bir şeydi bu. Kendisinin de budalaca ve gülünç bulduğu bir kusurdu ama üstesinden gelemiyordu. Drüidin gururunu, karizmasını, doğruluğunu görünce, beni bir tek bilgi kurtarabilir diye düşündü. Eğer drüid olursa yetişkinlerin karşısında artık korkmayacağından ve başını eğmeden konuşacağından emindi.

"Şey... galiba param yetmez."

Drüid yeniden gülümsemişti. Bu küçük beye hem şaşırtıyor hem de içi sızlıyordu.

"Sana gel dediğime göre, gel işte!"

Bunun üzerine William ellerini arkasında kavuşturmuş, tereddütlü adımlarla içeri girmişti. Drüid onunla alay mı ediyordu yoksa gerçekten bedava içeri girmesine izin mi veriyordu, pek anlayamamıştı. Geçerken drüid William'i omzundan tutmuş, iyice yaklaşıp gözlerinin içine dikmişti gözlerini.

"İstersen her gün gelebilirsin buraya, ama doğru dürüst çalışmazsan karşında beni bulursun, bugün sana nasıl güvendiysen, o zaman da aynı derecede katı olurum, anlaşıldı mı?"

William o ânı asla unutmamıştı, hem daha önce hiçbir yetişkin tarafından bu kadar gözü korkutulmadığı için, hem de ömründe ilk kez gözleri buğulanmadığı için. Ama en önemlisi, o an, müthiş bir yılın, kuşkusuz yaşamındaki en belirleyici yılın başlangıcı olmuştu.

Her gün drüidin yanına öğrenim görmeye geldi. Bir yılda kişiliği hatta görünüşü tümünden değişti. Artık hiçbir şeyden korkmuyordu çünkü korkunç ve her geçen gün büyüyen bir silahı olduğunu biliyordu: bilgi. Yetişkinler ona bir şey söylerken başını eğmekten vazgeçti, yaşıtı olan, hatta daha büyük oğlan çocuklarıyla dalaşmaktan çekinmedi, daha bir güvenle yürüyordu artık, gözleri parlıyordu, duruşu neşeliydi.

Hiç kuşku yok ki William Kellere on beş yaşındayken Providence'ın en kültürlü çocuklarından biriydi. Drüid ona kâhinlerin yeşil cüppesini vermişti. Ama William tıpla uğraşmak istemiyordu. Providence'ta kâhin olmakla yetinmek istemiyordu. Tek bir şey ilgilendiriyordu onu: drüid olmak. Ona kucak açan şu adam gibi bir bakışı, bir gücü, bir sükûneti olsun istiyordu.

William ayağa kalktı, hazırlandı. Aynanın karşısında yeşil cüppesini düzeltti, kafasının gerektiği biçimde tıraş edilmiş olup olmadığına baktı. Sonra bir adım geri çekilip aynadaki görüntüsünü tepeden tırnağa süzdü. Yedi yıl akıp gitmişti, ama William öğrenme açlığından ve merakından hiçbir şey kaybetmemişti.

Ne var ki bugün, hizmetkârların telaşında bambaşka bir şeyler vardı. Gürültü gitgide artıyordu ve William bekleyemez olmuştu. Acil bir toplantıya katılması için onu çağırmaya geldiklerinde, çoktan hazırды. Ona haber vermeye gelen hizmetkârın yüzünü görünce, bu işin kendi çıraklığıyla hiç ilgisi olmadığını, ortada önem taşıyan çok değişik bir mesele bulunduğunu kesinkes anladı.

Hizmetkâr sesi titreyerek "Galatie istila ediliyor" dedi.

"İstila mı? Kim yapıyor bunu?"

"Ozanlardan haber geldi. Tuathann'lar. Hepinizin Meclis'te toplanması gerekiyor. Hazır mısınız genç efendi?"

William evet dedi ve Kule'nin en tepedeki salonuna doğru hizmetkârın peşinden gitti, loş koridorlardan geçerken yüzlerine ciddi bir ifade çökmüş birçok drüidle karşılaştı. Konsey Meclis Salonu normalde on iki Büyük-Drüid'e ve Başdrüid'e ayrılmış olurdu. Ama pek nadir durumlarda, Başdrüid herkesi, çıraklar da dahil olmak üzere Saî-Mina'daki bütün drüidleri acil toplantıya çağırırdı.

Konsey Salonu'na varınca William, dairevi burcun tepesinden Saî-Mina'ya hâkim, görkemli yuvarlak salona girmeden önce, bir an durdu. Duvarların, tavanın ve mekânı dolduran mobilyaların göz alıcılığına hâlâ alışmamıştı; dokuz yaşındayken Providence'taki drüidin okuluna ilk kez girdiği an duyduğu hayranlığı ve şaşkınlığı hissediyordu hâlâ. Öyle çok ayrıntı, öyle çok ahşap yontu, duvarlarda öyle çok friz, kubbenin tavanında öyle çok resim, etrafta öyle çok tablo, gizemli sembol ve eski dilde yazılmış söz, hâzinelerle dolu sandık ve camekân vardı ki bunca kusursuz bir gösteriden günün birinde sıkılır mıyım acaba diye düşünüyordu. Moïra'nın Ejderhası dekorların her yerinde beliriveriyordu: usta elinden çıkma bir tablonun köşesinde, kubbenin ortasında, yüksek ahşap koltukların arkalıklarında, mekâna dışarıdaki olağan dünyanın ışığının gelmesini sağlayan altı vitrayın tam merkezinde.

William Konsey salonunun büyüğü ve dingin atmosferine tüm varlığıyla girdi, Büyük-Drüidler'e ve Başdrüid'e ayrılmış, daire biçiminde duran, kızıl kuşkirazından yapılmış on üç tahtın ilerisine

geçip yerine oturdu.

Dört yer boştu. Konsey için görev başında bulunan Phelim ve Aldero yoktu. Yıllardır iki isim de yoklamada yer almıyordu çünkü *ayrılıkçılar* denen bu iki kişinin adını bu mekânda söylemekten bile bile kaçınılıyordu. Ortadan kaybolan iki Büyük-Drüid'in adlarını William da bilmiyordu ama yoklukları, salt iki boş tahtla da olsa, kendini hep hissettiriyordu.

Herkes yerleşince, Başdrüid Ailin tahtının kolçağına üç kez vurdu. On üç tahtın en yükseği, kızıl ahşaba yontulmuş bir ejderhayla süslü bu tahttı. Yedi yıl önce Eloi'nın ölümüyle Başdrüid olan Ailin sözünü dinletmeyi bilerek yönetiyordu tartışmaları. Geçmişte de gücünü ve bilgisini kanıtlamıştı, o yüzden de bugün herkesçe sayılıyordu. Drüidlerin doğruluk hareketini yaparak sağ elini kolçaktan yukarı kaldırdı:

"Tuathann'lar dün sabah Galatie'ye girdiler. Ozanların bildirdiğine göre çok kalabalıklarmış, üç binden fazlaymış sayıları ve kimseyi sağ bırakmamışlar."

Başdrüid biraz durdu, sözleri yuvarlak salonun tepelerinde çınladı. Herkesin zaten bildiği bir şeyi yinelemekle yetinmişti. Ama aynı zamanda bugün sadece bu konunun tartışılabilceğini de açıkça dile getirmek istemişti. Drüidler her zaman az sözle çok şey anlatıyordu; satır aralarını okumayı bilmek yeterliydi, William sonunda bu küçük oyuna alışmıştı. *Ailin sinirli*, diye düşündü. *Bu haber doğrudan onu ilgilendiriyor. Yaşlandı, belki de ölmeden ve makamını başkasına bırakmadan önce yerine getirmek istediği son görev budur.*

Saî-Mina'nın arşivci Büyük-Drüid'i Ernan "Geri döndüler" dedi. "Bunu bekliyor olmamız gerekirdi."

Demek buymuş, dedi kendi kendine William, salonun öbür ucundaki Ailin'e tekrar bakarak. *Ailin uzun zamandan beri Tuathann'ların geri dönüşünü öngörmüş olsa gerek, her şeyi Konsey günlüğüne kaydeden Ernan'dan başka kimse ona inanmamış demek ki. Bütün öbür Büyük-Drüid'ler bir Tuathann bile kalmadığını sanıyordu. Bakalım Ailin bu durumundan yararlanacak mı?*

"Dört konta ve Yüce-Kral'a haber vermek ve çatışmaya bir çözüm bulunması için onları bir araya getirmeyi denemek gerek" dedi Başdrüid. "Elbette Harcourt'un davamıza katılacağından çok şüpheliyim."

İşte. Konsey'e eski görkemini yeniden kazandırmak ve acil durum içinde baş düşmanımız Thomas Aeditus'a boyun eğdirmek.

"Devletler ister birleşmiş olsun ister olmasın, en azından güneyin tamamında Tuathann'ların zafer kazanması kaçınılmaz" dedi Shehan.

Shehan Ailin'i destekleyenler arasında olmalı. Başarısızlığa uğrayan bir istila olasılığını uzaklaştırarak Ailin'in işini kolaylaştırıyor. Bu toplantı önceden hazırlanmış olsa gerek. Her şey önceden yazılmış. Shehan, Ernan ve Ailin Konsey'i kısıp alıyorlar.

"Aslında görünen o ki Tuathann'lar Galatie'nin merkezine doğrudan saldırmak yerine Terre-Brune'e doğru iniyorlar" dedi Ailin. "Kendimizi kandırmamızın bir yararı yok, Terre-Brune'ü istiyorlarsa elde edeceklerdir. Önemli olan, o yeni devletin geriye kalan üç kont ve kral karşısında nasıl bir yer tutacağı. Aramızdaki gençlere tarihi hatırlatmam gerekir mi?"

William şu sonuca vardı: *Ailin, Tuathann'lar bir kez yerli yerini alınca biz kendimizi onlara kabul ettirebiliriz, bu da Harcourt karşısındaki konumumuzu güçlendirmenin bir başka yolu olur demek istiyor.*

"Büyüyle Tuathann'ları ezip geçebiliriz" önerisini getirdi Aodh.

Belli ki Aodh yollarına taş koyacak. Ama kendini yapayalnız buluverme olasılığı çok yüksek,

hem Ailin'in savları önceden hazırlanmış kuşkusuz. Ne önemi var, Aodh bunu iyi biliyor, ilkesel olarak direnç gösteriyor.

Ailin eliyle küçümseyici bir hareket yaparak sözü Aodh'dan aldı:

"Başarıya ulaşacağımızın bir garantisi yok, bu da sorunu yeniden ertelemek anlamına gelir. Moïra'nın akışında Tuathann'ların önemini anlamamanın zamanı geldi. Atalarımız onları bu topraklardan attı, Tuathann'ların yazgısını gasp etmeyi sürdüremeyiz."

Ailin'in Tuathann'lardan başka bir beklentisi var ama ne? Sanki uzun zamandır bunu bekliyor gibi, sanki bütün yaşamının nihai hedefi buymuş gibi. Tuathann'lar dan ne istiyor? diye düşündü William.

"Büyümüze karşı ne yapabilirler ki?" diye diretti Aodh.

Aodh da benim gibi aynı şeyi merak ediyor. Shehan, Ernan ve Ailin'in oyununu açıkça görüyor. Başdrüid'in gerçek gerekçesinin ne olduğunu öğrenmek istiyor.

"Onlar da büyüye başvurabilir... Bütün Man'ith'ler bizim elimizde değil" diye karşılık verdi Ailin.

Demek buymuş...

"Bir zamanlar arşivimizde bulunan bazı Man'ith'ler, Galatie'liler Tuathann'ları ülkeden kovarken ortadan kayboldu" diye devam etti Ernan.

Başdrüid "Yazgı Taşı. En değerlisi" diye saymaya başladı.

Ernan büyük kitabından gözlerini ayırmadan "Lug Mızrağı" diye devam etti.

Shehan "Nuadu Kılıcı ve Dagda Kazanı" diye bitirdi.

Başdrüid kafasını Shehan'a doğru çevirdi. Gülümsemedi ama bakışlarını bir an onun üstünde tuttu.

Kendisini desteklediği için ona teşekkür ettiğini gösteriyor. Ve herkesin görebileceği bir şekilde yapıyor bunu.

"Eğer Tuathann'ların elinde bu Man'ith'ler varsa ve kullanmayı biliyorlarsa, kâğıtların dağılımını değiştirebilir bu" sonucuna vardı arşivci.

Samildanach'lar tarafından yapılmış büyüülü nesnelere! O dördü ortadan kaybolmuş ve Ailin yeniden bulmak istiyor o nesnelere, bunun için Tuathann'larla görüşmelerde bulunmak gerekse bile. Bunu daha önce düşünmeliydim. Ailin Man'ith'lere hep büyük bir hayranlık duymuştur. Samildanach bir nesnenin içine nasıl büyü katabiliyor? Her hırslı drüidin düşü bu işte...

Kiaran "Her halükârda biz dikkatli olalım, Tuathann'ların istilasını öyle ani oldu ki belki de iki ayrılıkçı onların yanındadır!" diye bir düşünce ileri sürdü.

Kiaran'ın akli yine bir karış havada. Tartışmanın esasını görmeyen bir tek o... Şu Kiaran gerçekten şaşırtıcı bir tip. Onu tanımayı öğrenmem gerek kesinlikle.

"Olanaksız!" diye bağırdı Ailin. "Bizim iki hainin bunda bir çıkarı olamaz. Size son kez hatırlatıyorum, bu topraklar bir zamanlar Tuathann'lara aitti, bir bölümünü onlara geri vermenin bir yolu vardır kuşkusuz. Onlara bir anlaşma önerebilir ve istilaya bir son verebiliriz. Dolayısıyla gidip Yüce-Kral'la ve dört kontla görüşmeliyiz. Mutlaka ortak bir çözüm bulunması gerekiyor. Kuşkusuz Thomas Aeditus karşı çıkaçaktır ama ne önemi var, onun arkasından dolap çevirdiğimiz için ayıplanacak değiliz..."

Zaten yaptığımız başka bir şey mi ki? Ailin sanki Konsey'in üzerinde karar yetkisi varmış gibi konuşuyor, oysa bu tür girişimlerin oylama gerektirdiğini pekâlâ biliyor. Kıdeminden yararlanıyor, eskiden bugün meydana gelecekleri hesaba katmayanların yanlıgısından da

yararlanıyor. Zekânın en ürkütücü silahı bellektir. Her şey önceden hazırlanmıştı.

"Tuathann'ları, karşılığında onlara vereceklerimizle yetinmeye nasıl ikna edeceğiz?" diye sordu Aodh.

Neyin karşılığında? Barış karşılığında mı, yoksa Ailin'in geri almayı umduğu Man'ith'lerin karşılığında mı? Aodh'un sorusu açık değildi. Ama hiç kuşku yok ki bile bile sorulmuş bir soruydu. Onun gibi deneyimli bir drüid hiçbir şeyi rastlantıya bırakmaz. Belki de Ailin'e doğrudan doğruya bir suçlamada bulunmadan ne işler çevrildiğinin farkında olduğunu göstermek istiyor. Dolayısıyla da çifte yoruma açık bu soruyu soruyor...

Ailin "Konsey'imiz bu işin çözümlenmesinde yeteneğini ortaya koyacaktır" karşılığını verdi.

Moïra aşkına! Bu sözle her iki sorgulamaya da yanıt vermiş oluyor. Konsey'in hem siyasal dağılım konusunda iyi bir yargıç olduğunu, hem de Man'ith'leri herkesten iyi -bir Samildanach hariç tabii- inceleyecek düzeyde olduğunu söylemek istiyor. Aodh, sorunun göbeğinde Man'ith'lerin geri alınmasının yattığını itiraf ettirmek istediye bile, Ailin iyi sıyrıldı. Bir kez daha "tecrübe konuştu". Öğreneceğim ne çok şey var, dedi William.

Ailin tartışmayı sonuca bağlar gibi bir ses tonuyla "Kardeşlerim, beş devlet başkanıyla kimin görüşmeye gideceğini belirlemek için oylama yapacağız" dedi.

İşte tartışma kapandı. Kimse bir şey söylemezse, Ailin düellodan galip çıkmış olacak. Zaten, Başdrüid'imizin aslında neye ulaşmaya çalıştığını anlayanlar hiç kuşkusuz onun kadar can atıyorlar Man'ith'leri geri almaya...

Ernan "Bisagne ve Terre-Brune için.. nasıl desem.. orijinal bir biraderimize ihtiyaç var. Bisagne'lıları şiiiriyle, Terre-Brune'lüleri de düzmece saflığıyla cezbetmeyi becerecek biri. Kiaran'ı öneriyorum, eğer kabul ederse" dedi.

Kiaran şaşırmışa benziyordu ama kabul etti, kardeşler de ellerini kaldırarak bu durumu onayladılar.

"Galatie ve Sarre için görev o kadar zor değil ama öğretici olacak" diye sözlerini sürdürdü arşivci.

Bak sen, bu iş bana düşecek herhalde...

"William'ı öneriyorum."

Moïra aşkına, ben drüid bile değilim! dedi William kendi kendine, gülümseyerek.

Aodh "William Kellere henüz çırak" diye karşı çıktı.

Ailin itiraz kabul edecek gibi değildi "Kabul töreni bu akşama hazırlansın" diye emir verdi.

Yine drüid kardeşler oylarıyla durumu onayladıklarını gösterdiler.

Ailin, kulaklarına inanamayan William'a seslenerek "Genç kardeşim, buradaki herkesin bildiği gibi, Kral Eoghan bu hafta evleniyor. Düğününe davetliyiz, sen bizim oradaki temsilcimiz olacaksın. Bu düğün tam zamanına denk geldi, çünkü Eoghan dış politikayla ilgilenecek fırsat bulamayacak. Düğün gününün sabahında, Tuathann'larla barış yapmayı ona kabul ettirmekte hiç güçlük çekmeyeceksin. Üstelik, drüid olarak ilk günün için mükemmel bir görev işte! Yüce-Kral'ı planlarımıza uymaya ikna etmek. Daha sonra Sarre kontluğuna gideceksin, Kont Albath Ruad hiç kuşkusuz Yüce-Kral'a karşı gelmeye cesaret edemeyecektir" dedi.

William sessizce boyun eğdi. *Rastlantının ustaca bir oyunu daha.*

"Son olarak da Harcourt için bize gözü pek ve deneyimli bir kardeşimiz gerekiyor" dedi Ernan. "Aodh'u öneriyorum.."

Tek potansiyel rakiplerinden kurtulmak için epey acımasızca bir yol seçmişler. Çok çirkin.

"Bana fazlasıyla şeref bahşediyorsunuz" diye karşılık verdi Aodh.

Yine kanmadığını belli ediyor. Ama reddedemez, yoksa korkak yerine konur. Oysa, Harcourt'a giderken Kont Teren Al'Roeg'ün askerleri ya da Thomas Aeditus'un rahipleri tarafından öldürülme tehlikesi var. Neden kabul ediyor öneriyi? Kuşkusuz başka bir seçeneği olmadığı için. Kısaç daralıyor. Ailin'in ve arşivcimiz Ernan'ın tuzağı sandığımdan da tehlikeliymiş.

Ama Konsey arşivcinin önerisini yine oy çokluğuyla kabul etti, Ailin de tartışmaları sona erdirirken şu sonuca vardı:

"Magistel'leriniz olmaksızın gideceksiniz. Görüşeceğiniz kişilerin güvenini kazanmak için yalnız olmanız gerekiyor. Magistel'leriniz sizi burada, Saî-Mina'da bekleyecek. Yarın sabah yola çıkmadan önce Ernan size bu devlet başkanları konusunda bilgi verecek, onlara daha iyi yaklaşabilmek için haklarında ne bilmek gerektiğini, ne söylemek gerektiğini anlatacak. Bu akşam William'ın drüidliğe kabul töreni için herkesin taş çemberde hazır bulunmasını istiyorum."

Büyük-Drüid'ler başlarıyla söyleneni onayladı, herkes sessizce ayağa kalktı. William sonunda drüidliğe kabul edileceği için allak bullak olmuş, yolculuğa çıkacağı için heyecana kapılmıştı, dairesine çıktı. Öyle uzun zamandır Saî-Mina dışına çıkmamıştı ki!

Penceresinin pervazına oturdu ve bakışları bulutlarla dolu gökyüzünde kayboldu. Drüidlerin sesleri hâlâ kafasında yankılanıyordu. Her şey hız kazanmıştı. Bu toplantı ona çok heyecan verici gelmişti. Yüreğinin derinliklerinde, bir gün Başdrüid olup olamayacağını düşündü, Ailin'in az önce yaptığı gibi Konsey'i parmağında oynatmayı becerebilecek miydi, kendi kişisel hesaplarını halletmek için değil de Gaelia'nın iyiliği için bunu becerip beceremeyeceğini düşündü...

Omuz silkti, gidip yatağına oturdu, Saîman'a egemen olma alıştırmaları yaparak zihnini rahatlatmaya çalıştı. Yavaş yavaş, büyülü enerjiyi içinde dolaştırdı, parmaklarının ucuna kadar getirdi, sessizlikte küçük sarı alevler belirdi.

Phelim Mjolln'un kalçasından fişkırان kanı, Saîman'la kızaran ellerini bastırarak durdurmayı başardı ama yarayı tümüyle kapatamadı.

"Beklemeniz ve dinlenmeniz gerekiyor dostum, bu akşam daha iyisini beceririm, bu arada yaranız tehlikeli değil."

"Teşekkürler drüid" dedi cüce zorlukla.

Phelim ve Aléa cüceyi uyusun diye bıraktılar. Onu rahatsız etmeden konuşmak için biraz uzaklaştılar.

"Önemli bir şeyi yok değil mi?" diye sordu genç kız.

"Hayır ama kendini zorlamaması gerek. Ona bir koltuk değneği yaparız, bir de pansuman. Ama daha önce, şu gorgûn'ları bize saldırmaya iten nedir, onu öğrenmek istiyorum..."

Saldırımın yarattığı korkudan tam anlamıyla kurtulamamış olan Aléa sessizce boyun eğdi ve uyuyakalmış cüceye ara ara endişeyle bakarak drüidi izledi.

Phelim kamp alanında gorgûn'ların yerde yatan yeşilimsi cesetlerini inceledi. Gözleri karanlığın ortasında onları çok korkunç yapan o kırmızı parıltısını yitirmişti. Ama kanlı cesetlerin arasında Phelim aradığını buldu: sağ bir gorgûn.

Tek kolu kopmuş ama hâlâ soluk alıp veren gorgûn'a doğru eğildi, ateşten bir tehdit gibi elini

yaratığın üstüne koydu.

Sözcükleri tane tane söyleyerek "Sizi kim gönderdi?" diye sordu.

Gorgûn suskun kaldı, sadece acıdan küçük inilti çıkarıyordu. Phelim yaratığın gövdesine daha sert bastırarak sorusunu bu kez gorgûn dilinde tekrarladı:

"Ho ar b'nerok vor?"

"Mmm... Maol... Maolmòrdha..." diye yanıt verdi yaratık güçlkle.

Phelim gorgûn'un boğazını sıkarak tek hamlede işini bitirdi.

"Rahat uyu, lanetli evlat..." diye mırıldandı ayağa kalkarken.

Kan birikintilerinden ve cesetlerden midesi bulanana Aléa geri dönüp koşarak cücenin yanına gitti, oturdu. Bulantısının geçmesini bekledi, drüid geldiğinde "Neden gorgûn'a 'lanetli evlat' dediniz?" diye sordu.

Phelim ufaklığın bu ayrıntıyı fark etmiş olmasına şaşırıldı. İç çekerek kızın yanına oturdu.

"Biz drüidler gorgûn'lara böyle deriz, çünkü... babalarını tanırız..."

"Nasıl yani?" diye şaşırıldı kızcağız.

"Şimdilik önemi yok bunun. Önemli olan, artık bize neden saldırdıklarını biliyorum. Bizi arıyorlar Aléa, aslında sanıyorum özellikle seni arıyorlar..."

Aléa inanmaz bir ifadeyle bakışlarını drüide doğru kaldırdı.

"Beni mi? Peki ama kim arıyor? Hem neden arasın ki?"

"Maolmòrdha... bir... bir adam... Ilvain'i arayan. Kuşkusuz, tıpkı senin gibi, kumların ortasında ölüsünü buldu. Ondan önce Ilvain'i senin gördüğünü öğrendiyse, seni neden aradığı belli. En azından ben öyle olduğunu sanıyorum. Her halükârda, bu, tehlikesin demektir, en hızlı şekilde Saî-Mina'ya gitmeliyiz. Kusura bakma, Providence'a gitmek istediğini biliyorum ama benimle birlikte Saî-Mina'ya gelmelisin Aléa, orada sana daha çok şey anlatabilirim."

Aléa kaşlarını çattı. Drüid yine onu kaygılandırmaya başlamıştı. Kız drüidin yalan söylediğini, en azından bütün gerçeği söylemediğini hissediyordu. Neden onu Saî-Mina'ya götürmeyi bu kadar çok istiyordu? Aléa orada gerçekten daha mı güvende olacaktı? Bütün bunlar kızcağıza çok gerçekdışı görünüyordu. Ama gorgûn'lar düpedüz gerçektir, tıpkı çevresindeki kana bulanmış toprak kadar gerçek. Yeniden gorgûn'larla karşılaşmaya hiç niyeti yoktu. Ne yanıt vereceğini bilemiyordu.

Phelim ufaklığın duraksadığını görünce "Mjolln Saî-Mina'da daha iyi tedavi edilir" dedi.

"Tamam, kuleye sizinle birlikte geliyorum. Ama Phelim, lütfen söyleyin, kumlarda Ilvain'in eline değince ne oldu bana? Bu yüzden mi Maolmòrdha beni bulmak istiyor?"

"Bunu daha sonra konuşuruz Aléa, hemen yola çıkmamız gerek" dedi drüid ve cücenin kalkmasına yardım etti.

Aléa için için kendisine ne olduğunu tahmin etmeye başlamıştı ve bu, gerçekten korkutuyordu onu.

Saî-Mina

Herilim'ler Prensi yaktığı ateşin önüne diz çöktü. Çevresinde gece, karanlık güçleri çağırıyordu. Alevlerin dansı karşısında gözleri kırmızı bir ışıkla aydınlandı. Her akşam olduğu gibi efendinin onu ziyarete geleceğini biliyordu. Sulthor Maolmòrdha'nın yanında bir yer edinmek için kendisinin ve öteki on bir Herilim'in ruhunu Maolmòrdha'ya armağan etmişti. Bu haşin ve yurtsuz şövalyeler hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmiyordu. Mericourt savaşı sırasında kuzeyden gelmişler, acımasız, yıkıcı bir güç olarak kendilerini dayatmaya başlamışlardı. Ama bunca yıldır Herilim'ler kasti, büyülenerek dünyaya hükmeden Drüidler Konseyi'ni devirmeyi başaramamıştı.

Sulthor, Maolmòrdha'nın buyruğuna girerek sonunda intikamını alacağını biliyordu. Aldero gibi öbür drüidler de Maolmòrdha'nın karşısında birer birer yıkılacaktı, Maolmòrdha'nın ve tabii onunla birlikte Sulthor ve öbür Herilim şövalyelerinin hükümdarlığı yakındı. Bunun bedelinin mutlak boyun eğişi olduğunu biliyordu Gölge Atıcısı.

Kendi kılıcını ve adamlarının kılıçlarını efendinin sunduğu kana batırmıştı. Maolmòrdha onlara ateşi, karanlık içgüdüyü ve hızı vermişti. Maolmòrdha'nın yanında yepyeni bir kuvvet kazanmışlardı; drüidler onları durduramayacaktı artık.

Konsey'in egemenliği bitmişti. Sulthor'un artık tek beklentisi vardı: drüidleri çıplak elleriyle birer birer öldürmek, pençelerini ezeli düşmanları Büyük-Drüid'lerin atan kalplerine geçirmek, onları en sonunda yok etmek için ruhlarını çalmak. Düşüncelerin ölümlü hale geldiği boş ve soğuk dünyaya, Djar hiçliğine götürecekti drüidleri. Maolmòrdha drüidlerin bu bilinmeyen evrenini denetlemeyi öğretmişti Sulthor'a. Bu karanlık hiçlikte yitip giden kimse karşı koyamazdı Sulthor'a. Djar Man'ithi sayesinde drüidleri öbür dünyaya sürüklemesi yeterliydi, o zaman onları öldürmek çocuk oyuncağı olacaktı.

Uzun alevlerin ortasında Maolmòrdha'nın titreyen görüntüsü belirdiğinde Sulthor konuşmaya başladı: "Efendim, gorgûn'ları püskürttüler, halen kuzeye kaçmayı sürdürüyorlar."

Alevler, sanki sert bir rüzgârın öfkesine kapılmışçasına, birden büyüdü, alevlerle birlikte Maolmòrdha'nın görüntüsü de devleşti.

Gorgûn'ların Beyi "Hiç kuşkusuz Saî-Mina'ya doğru gidiyorlardır" diye homurdandı. "Yanınıza üç Herilim alın Sulthor, şu çocuğun bedenini size verdiğim kefene sararak getirin bana."

"Peki efendim."

"Beni hayal kırıklığına uğratmayın Herilim'ler Prensi. Başarısızlığa uğramanız amaçlarımıza ulaşmamızı engelleyebilir."

"Efendim, o engereği en hızlı biçimde size, Shankha sarayına getireceğim, yemin ederim."

Bu sözler üzerine Maolmòrdha'nın görüntüsü alevlerin içinde hemen kayboldu.

William, drüidlerin onu kapattığı küçük odada yaklaşık bir saattir, drüidliğe kabul töreninin başlaması için gelip kendisini almalarını bekliyordu. Kişiyi düşünmeye zorlayan kopkoyu bir karanlıktan başka bir şey yoktu burada. Böyle kapalı oturmanın amacının düşünmek olduğunu biliyordu William. Çırağı, eski yaşamının yasını tutsun diye düşünmeye sevk etmek. Ama kendisi bir türlü dingin bir biçimde düşünceye dalamıyordu. Birazdan yapılacak olan ve hakkında pek bir şey bilmediği çetin sınavlar yüzünden içi daralıyordu. Bir bilgenin sükûnetini ve serinkanlılığını koruyabilmeyi isterdi, ancak zihni daha önce havalanıyor, bulamayacağı bir rahatlığın arayışına giriyordu. Bedenini ısıtmak ve kafasını sakinleştirmek için William benliğinin derinliklerindeki Saîman'ı mı aramalıydı acaba? Kendi başına beceremiyor muydu? Bu kadar kaygılı olduğuna göre, henüz drüidliğe hazır olmadığı anlamına gelmiyor muydu bu durum? Yoksa bu karanlık odanın dört duvarı arasında bütün çıraklar aynı yürek daralmasını mı hissediyorlardı? Kendi kendine sorması istenen soruları mı soruyordu acaba şu anda? Kusursuz bir çırak olmak ve kusursuz bir drüid haline gelmek için takınılması gereken sadece bir tavır mı vardı? Bu sorulara yanıt verecek cesareti yoktu. Sonunda onu almaya geldiklerinde William içinin derinliklerindeki Saîman'ı yakalamak üzereydi.

Kapı açıldığında, çırak, on iki Büyük-Drüid'den biri olan Shehan'ı yüzünü örten beyaz kukuletaya karşı tanıdı. William yanılıyor olamazdı: Bu ağır hareketler, bu yürüyüş, gelen bir tek Shehan olabilirdi, aralarındaki en gizemli, en mistik drüid.

Shehan tumturaklı bir ses tonuyla "Kimsin?" diye sordu.

William töreni öğrenmişti, söyleyeceği sözleri biliyordu, söylemekle yetindi. Ama bu kez o sözlerin bir anlamı vardı, William'a sonunda açık görünen derin bir anlamı.

Hiç duraksamadan "Bir kâhin" diye yanıt verdi.

"Ne istiyorsun?" dedi Shehan bir elini çırağın omzuna koyarak.

"Işığı!"

"Bu mekânın ıssızlığında ruhunu güçlendirdin mi?"

"... Evet."

Tören yalan söylemek zorunda bırakıyor beni. Şu kahrolası odada kaygılanmaktan başka bir şey yapmadım. Gerçeği söyleyip de hayır mı demeliydim? Yoksa, kendi kendime sorduğum bütün o sorular aslında ruhumu güçlendirdi mi? Anlamayı isterdim. Bu tören tıpkı üçlüler gibi. Ezberliyorsun, daha sonra kendi başına anlamam gerekiyor. Her şeyi bugün mü anlamam gerek, yoksa yavaş yavaş mı olacak bu iş?

"Öyleyse beni izle, kâhin."

Shehan William'ın sandallarını çıkarmasına yardım etmek için eğildi. Genç çırak tören için yalınayak yürümek zorundaydı. William alçakgönüllülükle Shehan'a teşekkür etti, sonra karanlık odanın bulunduğu ana binanın koridorunun çıkışına kadar Büyük-Drüid'in peşinden gitti. Törenlere ayrılmış, taşlardan yapılma büyük çemberin olduğu avluya vardılar. Görüntü göz kamaştırıcıydı. Meşaleler yakılmıştı, meşalelerin titreyen ışığı dikilmiş taşların ve drüidlerin beyaz cüppelerinin üstünde gölge oyunları yapıyordu, sanki canlı gibiydi gölgeler. Eskiden kuşkusuz ozan olan, daha doğrusu köy çalgıcılığı yapan birçok drüid, hep birlikte, hüzün makamında arp çalıyorlardı. Yüreği ayağa kaldıran, çevrede yakılan buhurun hafif kokusuyla taşınıp giden görkemli bir ezgi işitiliyordu. Saî-Mina'nın bütün Büyük-Drüid'leri ve drüidleri oradaydı, çemberin içinde toplanmış, yüzlerini

doğuya, altında Başdrüid'in oturduğu asırlık meşeye doğru, ertesi gün, her sabah olduğu gibi güneşin ışıklarının düşeceği yere doğru çevirmişlerdi.

Hâlâ Shehan'ın kılavuzluğunda ilerleyen William, taş çemberin girişinde kendisini bekleyen bir geçit alayının ortasına götürüldü. Önünde iki drüid, kırık bir kılıcın birer parçasını taşıyordu. Çevrelerinde dört drüid, uzun sııklara tutturulmuş, ökse otuyla donatılmış beyaz bir keten örtü tutuyordu. Bu örtü bütün geçit alayının üstünü bir çadır gibi örtüyordu. William kollarındaki tüylerin dikildiğini hissetti. Bütün vücudunda buz gibi ürpertiler dolaşıyordu. Korku muydu bu? Sevinç mi? Notaların melankolisi mi? Gecenin bağrında bütün duygular birbirine karışıyordu, çirak kendini bir rüyanın içine dalmış gibi hissediyordu. Ayakları sanki kendiliğinden kayıp gidiyordu Shehan'ın arkasından. Shehan delikanlıyı şimdi de, arpların temposuna uygun olarak, çemberin batısına götürüyordu.

Görkemli meşenin tam karşı tarafına vardıklarında üstüne ekmek ve tuz konulmuş bir cilalı taşın önünde durdular. Shehan William'ın omzundan elini çekti, ekmek ve tuzu almak için taşa yaklaştı. Her hareketi ağır, kesin, neredeyse saygı doluydu. Tuzu ekmeğin üstüne serpip gülümseyerek William'a uzattı.

"Kâhin, bu ekmek ve tuz, uğruna öldüğün ve yeniden doğabileceğin Toprak'tır."

William derin derin soluk aldı, yitirmeye başladığı cesareti sanki soluğunda arıyordu. Sonra Büyük-Drüid Shehan'ın uzattığı ekmeği yedi. Tok, gevrek bir çavdar ekmeğiymiş bu. William ağır ağır çiğnedi. Kılavuzunun sözlerinin ta içine nüfuz etmesine izin verdi, onları özümsemek için önünde koca bir ömür olduğunu düşündü.

Ekmeğin yarısını, minnet ifadesi olarak taşın üstüne koydu ve geçit alayı yola koyuldu, taş çemberin etrafında yeniden döndü, bu kez kuzey yönünde bulunan bir döşeme taşının önünde durdu. Bu taşın üstüne bir kupa dolusu su konmuştu; Shehan kupayı çırağa uzattı.

"Kâhin, işte seni arındıran su."

William kupayı alıp içindeki bütün suyu içti. Serin, yumuşak bir suydum bu; yatıştırıcı bir duş gibi, baştan aşağı bütün bedeninde bu su akıyormuşçasına bir hoşluk hissetti.

Shehan elini yeniden çırağın omzuna koydu ve biraz daha ileri, taş çemberin öte yanına, güney yönünde yürüttü delikanlıyı. William o kadar heyecanlanmıştı ki çıplak ayaklarının altındaki toprağın soğukluğunu hissetmedi bile. Bütün toplananların sıcaklığını paylaştığını hissediyordu. Sanki tek vücut olmuşlardı.

Geçit alayı güney yönündeki son taşın önünde durdu. Buraya yakılmış bir meşale konulmuştu. Shehan meşaleyi alıp usulca William'a verdi.

"Kâhin, işte seni aydınlatan ateş."

William kendisine uzatılan meşaleyi alıp drüidlerin arkasından yürümeye başladı; en sonunda onu taş çemberin ortasına, Başdrüid'in birkaç metre yakınına götürdüler.

Beyaz keten örtüyü taşıyan dört drüid onun önüne geçtiler, kumaşı ve ökse otunu yavaşça yere bıraktılar. Sonra ozanlarla birlikte uzaklaşıp çember boyunca dizilmiş Büyük-Drüid'lerin yanına gittiler. William ürperdi. Kendini yalnız hissetmeye başlıyordu. Bütün bakışlar şimdi üstüne çevrilmişti. Shehan'dan başka kimse kalmamıştı yanında, Shehan onu beyaz örtünün ortasına götürdü. Ketenin dokunuşu yumuşak ve rahatlatıcıydı. William gözlerini yaşlı meşeye dikti. Onu hiç bu kadar yakından görmemişti; çember çiraklara yasaktı. Harikulade bir ağaçtı bu ve mevsim uygun olmamasına karşın, dilimli, zarif yapraklardan dalları ağırlaşmıştı.

Shehan yaşlımeşenin yanında oturan Ailin'e seslenerek "Başdrüid, sana kâhin William'ı takdim

ediyorum, drüid olmaya layık bulduk biz onu" dedi.

William'ın boğazı düğümlendi. Törenin en önemli anına geliyorlardı.

"Biz" diyor ama bizzat Ailin beni drüid olmaya layık bulmuşa benziyor. Ya yanıldıysa? Ya hazır değilsem? Ailin biraz acele mi etti acaba? Belki de beni Galatie ve Sarre'a göndererek olayları hızlandırmak istedi. Yo, Başdrüid'den kuşkulanamam. Bu meseleler önemli. Beni layık bulduysa, gerçekten layık olduğumu düşünüyordur da ondan. Peki öyleyse neden hâlâ kuşku içindeyim? Korktuğum içindir mutlaka.

Taş tahtında doğrulan Ailin, toplanmış drüidlerin üstünde çepeçevre gezdirdi bakışlarını. Sonra güçlü ve ciddi bir sesle sordu:

"Barış var mı?"

"Barış var!" diye hep bir ağızdan yanıt verdi çemberin içindeki Büyük-Drüid'ler ve drüidler.

Başdrüid daha alçak sesle devam etti: "Madem ki barış var, biz de devam ederiz öyleyse."

Shehan çırağın omzunu son kez sıktı ve geri çekildi, William'ı Başdrüid'in önünde yalnız bıraktı. Genç kâhin bedeninin titrediğini hissetti ve özdenetimini kaybetmemeye çalıştı. Bütün yaşamım boğucu dalgalar halinde hatırlıyordu, birbirinin içinde boğulan karışık görüntüler, onu hep buraya, bu taş çembere, ağır ve sessiz bu gece göğünün altına getiriyordu.

Birdenbire, Başdrüid'in sesi çırağı uyuşukluğundan çıkardı.

"Kâhin William Kellere, Moïra adına şimdi sana soruyoruz, kutsal Drüid görevine yükseltildiğinde, güçlerini, sadece gerçek anlamda iyi olarak gördüğün şey uğruna kullanacak mısın?"

William tükürüğünü yuttu, gözlerini Başdrüid'e doğru kaldırdı. Sorgu başlıyordu. Ezberlediği sözler rüyadaymışçasına aklına geliyordu ama hissettiği gibi söylemek istiyordu onları. Samimi olmayı arzuluyordu, bıraktı ruhu konuşsun:

"Bütün kalbimle öyle yapmaya çalışacağım."

"Moïra'nın yardımıyla, çağrıldığın bu görevde, sağlıklı bir yaşam sürdürmek konusunda, sana emanet edilen herkese örnek olmayı mutlak görev bileceğine ve hep bunun kaygısını güdeceğine ant içer misin?"

"Ant içerim" dedi William, o anda, sanki bu yemini mühürlercesine, annesiyle babasının uçucu görüntüsü belirdi zihninde.

"Sana verilecek kudreti, kutsal bir emanet gibi, büyük bir dikkatle koruyacağına ant içer misin?"

"Ant içerim" dedi yine William, son derece samimiydi bunları söylerken.

"Elinden geldiği kadarıyla bütün insanlara yardıma daima hazır olacağına ant içer misin?"

"Ant içerim."

"Atalarımız seni korusun, sevgili kardeşim, bu büyük görevinde gücüne güç katsınlar."

William kalbi çarpa çarpa diz çöktü.

"Bundan böyle, öğretmeye değer bulacağın şeyleri, öğrenmeye açıkça değer bulacağın kişilere tam yetkiyle öğretebilirsin. Her türlü ifşanın sorumluluğu sana aittir: Sırdan bağışık tutuluyorsun artık."

Moïra aşkına, işte hep beklediğim şey buydu. Drüid oluyorum, on yıldan uzun bir zaman önce, vereceği eğitimi almaya beni layık bularak okuluna ücretsiz kabul eden drüid gibi tıpkı. Onun kadar iyi olmayı becerebilecek miyim? Onun kadar iyi öğretmeyi becerebilecek miyim? Hayalimdeki düzeye erişebilecek miyim?

Başdrüid ayağa kalktı, delikanlının eğdiği başına ellerini koymak için yanına geldi.

"Ben, Sundain'in oğlu Elder Yaban-Domuzu-Morgaw, Ozan Govu, Drüid Ailin, Saî-Mina'nın

kutsal çemberinde Başdrüid, Gaelia'luların huzurunda William'i drüid mertebesine yükseltiyorum. Hem bu rütbenin onuruna, hem de hocaları onun dürüst bir insan olduğunu söyledikleri için, kardeşleri ve bütün insanlar tarafından Drüid Finghin diye çağrılacak. Moïra seni korusun Finghin!"

Oraya toplanmış bulunan bütün drüidler, yeni kardeşlerini coşkuyla alkışlayarak ağır ağır yaklaştılar.

Afallayan William neler olduğunu pek anlamıyordu. Karaltıların kendisine yaklaştığını belli belirsiz görüyordu, Ailin'in alınına koyduğu eli gitgide ısınıyor gibi geldi delikanlıya, sanki yaşlı adamın Saîman'ı William'ın başında yoğunlaşıyordu; birdenbire, bayılacağını sandı.

Şiddetli bir beyaz ışık gördü, sanki bir ışık kaynağına bakmış gibi sadece karşısında görmedi ışığı, her tarafını saran, zihninin kıyısına köşesine varan bir ışıktı bu. Dolu dolu bir iç ışıktı. Sonra her şey kayboldu. Mutlak boşluk oldu.

Bu sadece bir an sürdü ama William kendine geldiğinde eskisi gibi olmadığını biliyordu. Ailin onda bir şeyi değiştirmişti. Bir kapı açmıştı. Bir zinciri kırmıştı: William daha iyi gördüğünü, daha iyi duyduğunu, bütün duyularının bir yüksek bilinç düzeyine erişmiş olduğunu hissediyordu. İçindeki Saîman ise eskisi gibi belirsiz bir kırılگانlıkta değildi artık. Parıl parıl, güçlü, zayıflamayan bir enerjidi. Artık zayıflamayacak olan bir enerji.

William biraz kendini topladı, Shehan'ın kendisini kollarında tuttuğunu gördü.

"Sen bir drüidsin Finghin. Al, bunlar senin."

Shehan delikanlıya drüidlere özgü beyaz cüppeyi ve âsâyı verdi. Kendine gelmeye çalışan delikanlı cüppeyi omzuna aldı, iki eliyle âsâyı tuttu. Bu ânı yıllardır öyle çok beklemişti ki sanki âsâ öteden beri kendisininmiş gibi hissetti.

Drüidler sırayla gelip aralarına yeni katılan delikanlıya sarıldılar, gözlerinde içten bir sevgi parlıyordu.

Finghin adına alışması gerekecek olan William, çok uzun süredir tuttuğu gözyaşlarını bıraktı sonunda. Uzaktan ozanların yeniden çalmaya başladığını işitti, bu kez hüznün değil neşe makamında çalıyorlardı.

Sarkan'ın oğlu babasına "Nereye kadar gitmemiz gerek?" diye sordu.

"Neden soruyorsun oğlum?"

Tagor, Mahat'angor kabilesinin en genç savaşçılarında biriydi; günün birinde, babasının ardından, kabilelerin reisi olma olasılığı yüksekti. Ama rahatça vazgeçebileceği bir görevdi bu. Yiğit ve güçlü bir savaşçıydı. Mahat'angor kabilesinin bütün üyeleri gibi göğsü mavi boyayla kaplıydı ve kafasında da uzun bir saç tepeliği vardı. Bedeni kayadan yontulmuşa benziyordu. Şaşırtıcı bir etkileyciliğe sahipti, kabiledaki birçok kız günün birinde onun karısı olmayı isterdi. Küçüklüğünden beri Aigab denilen, sırf kadınlara özgü akşam yemeklerinin en büyük eğlencesiydi. Biri mavi öbürü siyah olan pek alışılmadık gözlerinden söz edilirdi bu yemeklerde. Bugün, müstakbel karısını düşünmekten çok uzaktı Tagor, Sid'den ayrıldıklarından beri her gün olduğu gibi yine kabilesinin yanında dövüşmüştü. Ama babasının kuşağındaki Tuathann'lar kadar öfkeli değildi.

Sarkan, harap edilmiş bir kulübedeki ocağın yakınına oturmuştu, geceyi burada geçireceklerdi. Tuathann'ların istilasında sadece bir molaydı bu, Tagor'un babasıyla konuşabildiği ender anlardandı.

Sarkan gövdesindeki, kollarındaki ve yüzündeki mavi boyayı çıkarmaya koyuldu, ateşte fokurdayan suya bir sünger daldırıp siliniyordu.

"Bir gün artık durmak gerekecek" dedi Tagor, babasının mavi tepeliğini tutan deri kayışları çözmek için arkasına geçti.

Kabilenin geleneklerinde bu bir saygı belirtisiydi, her akşam Tagor babasının saçlarını geleneğe göre yeniden yapmakla uğraşır. Savaş zamanında, savaşçıların tepeliğini sadece erkeklerin yapma izni vardı. Barış zamanında kadınların işiydi bu. Barışta saçlar aynı şekilde taranmazdı. Arkada düzleştirilir, bir hayvansal yağ karışımıyla parlatılırdı. Tagor kayışlardan ve tüylerden oluşan örgüyü saygıyla babasının önüne bıraktı ve yanına gelip oturdu.

"Atalarımızı katlettikleri zaman Galatie'lilerin durduğunu mu sanıyorsun?" dedi Sarkan. "Burada kendi memleketimizde olduğumuzu asla unutmamalısın. Köylerin adına bak. Bizim varlığımızın göstergesi olduklarını görmüyor musun? Köylerin, hatta kentlerin neredeyse tümü Tuathann isimleri taşıyor. Galatie'liler o kadar budala ki oturdukları kentlerin adlarının anlamını bile bilmiyorlar. Oysa gerçek, toprağın bağrında gizli, oğlum. Mekânların adlarında. Sen dilimizi biliyorsun, dağların, köylerin, unutulmuş tapınakların adlarını okuyabilirsin."

"Evet, ama bunun için atalarınızı öldürenlerin bütün torunlarını öldürmemiz mi gerekiyor?" diye belirtti genç savaşçı.

"Bir Galatie'li gibi konuşuyorsun!"

"Afedersin baba. Gerekçelerinizi biliyorum, kararlılığımıza hayranlık duyuyorum. Ama artık yeni bir savaş korkusu yaşamayacağımız bir gelecek hayal ediyorum.. Bir gün artık bir uzlaşma bulmak gerekiyor, sonsuza dek dövüşemeyiz."

"Galatie'liler barış istemiyor oğlum. Sırf bütün bu toprağı elde etmek amacıyla katlettiler atalarınızı. O hırsızlarla pazarlık edilmez."

"Anlıyorum" diye karşılık verdi Tagor, hayal kırıklığına uğramıştı. "Peki bir gün Tuathann'ların böyle bir kulübenin huzuruna kavuşup orada ömür boyu yaşayabileceklerine inanıyor musunuz?"

"Bize ait olanın tümünü geri aldığımızda evet, oğlum. Halkın güneş ışığına yeniden kavuşmadan önce yüzlerce yıl bekledi. Yerin üstündeki yaşamı hiç tanımamış olan siz gençler alışsınız yeraltına, ama gerçek yerimiz burası bizim. Ant içtik. Silahları bırakmadan biraz daha bekleyebilirsin herhalde."

Genç Tagor şöminedeki ateşi canlandırmak için bir kütüğü çevirdi.

"Ya drüidler saldırırsa? Çok güçlü oldukları söyleniyor."

"Drüidleri etkisiz bırakmak için gereken şey bende var. Gerektiğinde sana göstereceğim. Şimdi uyu, çünkü yarın güneşe doğru yola çıkacağız, Sinaîn ırmağının aktığı, Galatie'lilerin Terre-Brune kontluğu dediği yere doğru."

Sarkan oğluna gülümsedi, sonra ansızın kalkıp dışarı çıktı, öbür kabile reisleri onu bekliyordu.

Üç yolcu Providence'a giden yoldan ayrılıp daha kuzeydeki Lâl ırmağın kıyısına varmak için kestirmeden tarlaların arasından geçtiler. Otlarla ve kumla dolu ovanın içinde, kumtaşı kayaların karmaşasında, geceleri açık havada konaklayarak üç gün yürüdüler ve hiç kimseye rastlamadılar. Yavaş yavaş Mjolln'un yarası daha az acı vermeye başlamıştı. İkinci günün akşamında cüce eski

neşesine kavuştu, hatta drüidin yaptığı koltuk değneğinden de kurtuldu.

Üçüncü günün akşamında Aléa kendini iyi hissetmiyordu. Hızla çarpan kalbi sanki bir türlü yavaşlamak istemiyordu, damarlarını dövüyordu kan. İçinde sanki bir acil durum varmış gibi hissediyordu. Anlatılmaz bir panik duygusu. Yol arkadaşlarına bundan söz edemedi, alélacele hazırladıkları kamp yerine bir an önce gidip yattı.

Aysız bir geceydi, yukarılardaki bulutların perdelediği yıldızlardan birkaçı parlıyordu yalnızca. Aléa çabucak, rahatsız bir uykuya daldı.

"Bir tapınağın devasa cephesinin önünde ayakta duruyorum. Taş duvarlar kan renginde. Yo. Kan renginde değil, duvarlar kanla kaplı! Hava yok, esinti yok, zaman bile yok. Sadece ben, tapınak ve... (bir şey) O var, beni gözlüyor. Kim olduğunu bilmiyorum ama Onun bakışı üstümde, her hareketimi izliyor. İlerlemeye çalışıyorum. Önce olanaksız yürümem, çünkü bacaklarıma sözüm geçmiyor. Tapınağın eşiğinde sıkışıp kalıyorlar, sanki kızıl kayanın (kandan kızıllaşmış kayanın) birer parçası olmuşlar. Sonra O girmeme izin veriyor. Yo, beni kendine çekiyor. Gök yok. Sadece ben varım ve yaklaştırmaya başlayan tapınak, ağır ağır... Şimdi çok hızlandı. İçimin derinliklerinde bir yerde hazır olmadığımı hissediyorum. Panik dalgası sarıyor benliğimi. Yo, Onunla şimdi karşılaşırsam, nasıl dövüşeceğimi bilemem. Dikkatimi başka şeye vermeliyim.

Sola bakıyorum. O tarafta bir şey yok ama zihnimi zorlarsam bir şeyin belirmesini sağlayabilirim, eminim bundan. Zorlamak yeter. Şurada. İşte. Dev bir ağaç. Yo, bir ağaç değil bu, üst üste yığılmış binlerce küçük ağaç, hep birlikte dev bir ağaç biçimi oluşturmuşlar. Bu görüntü yok oluyor.

Sağa bakıyorum. Şimdilik hiçbir şey yok, ama gerçekten istersem bu tarafta da bir şeyin belirmesini sağlayabilirim. Evet ama neyin? Gözlerimi kapatıyorum. Yeniden açtığımda bir dişi kurt duruyor orada. Güzel bir kurt. Kürkü bembeyaz. Dişlerinin arasında bir yavru tutuyor. Kendi yavrusu. Şimdi yavrunun ölü olduğunu görüyorum. Ölüyse anne neden ağzında taşıyor onu? Dişi kurt bana bakıyor, geri dönüyor ve ortadan kayboluyor.

Dikkatimi dağıtmayı başaramadım. Tapınak hâlâ orada duruyor ve yaklaştırmaya devam ediyor. Çok geçmeden içine girmiş olacağım. Oysa girmemem gerektiğini biliyorum. O böyle istiyor, şimdilik kolayca yaralanabilecek bir durumda olduğumu O biliyor. Dayanaksız bir durumdayım çünkü hiçbir şey anlamıyorum. Bu ağaç ne? Bu dişi kurt ne? Tapınak kaçınılmaz biçimde yaklaşıyor. Bilmecenin bütün parçaları bende ama çözmeyi başaramıyorum. Kendi bedenim bana yabancı.

Artık geri gidemeyeceğime inandığım sırada, dev kapının gölgesi beni yutmaya hazırlandığı sırada, ansızın, bir el omzuma dokunuyor ve beni durduruyor.

Bilmediğim bir ses "Oraya geçme" diyor.

Genç birinin, bir delikanlının sesi bu. Geri dönsem onu göreceğim.

Dönüyorum. Tapınak arkamda kayboluyor, O da tapınakla birlikte yok oluyor. Delikanlı burada, benim karşımda. Yüzünü seçemiyorum. Bulanık. Tek görebildiğim, uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmış. Hiç bu kadar uzun saçlı bir oğlan görmemiştim..."

Aléa'nın uykusunda kıpırdandığını görüp endişeye kapılan Mjolln kızı uyandırdı, Aléa sıçrayarak kalktı.

Ateşin yanına oturmuş, hiç uyumaz gibi görünen ve başını eğip Aléa'ya bakan drüid "Kötü bir rüya mı?" diye sordu.

"Yok yok, bir şey değil" diye yalan söyledi Aléa, iç çekerek sırtını döndü.

Bütün gece gözünü kırpmadı. Ama yavaş yavaş kalbinin atışları normale döndü, akşamdan beri onu pençesine alan tuhaf duygu sabahın erken saatlerinde yok oldu.

Gün boyunca Aléa gördüğü rüyadan söz etmemeyi uygun buldu, drüidin ve Mjolln'un kaygılı bakışlarından kaçırıldı bakışlarını. Gün ortasında Lâl ırmağa vardılar. Güneş yansıyor ırmağın sularında, göz kamaştırıcı parıltılar serpiştiriyordu yüzeyine. Güneybatıda Gor-Draka dağları hâlâ bir gün önceki, iki gün önceki kadar yakın gözüküyordu. Ama yerler daha yeşildi, öbek öbek çiçeklerle süslenmişti. Ufukta tek bir yapı görünmüyordu, Galatie'nin en ıssız bölgesiydi burası.

"Kıyıya kadar bu ırmak boyunca ilerleyeceğiz" dedi Phelim, "böylece Saî-Mina'ya yaklaşmış olacağız. İki günde varırız."

Mjolln neşeyle el çırpı.

"Haydi gidelim dostlar! Saî-Mina'yı öyle merak ediyorum ki!"

Ama Phelim cüceyi omzundan tuttu.

"Yavaş olun Mjolln, arkamızda bir toz bulutu görüyorum, bu tarafa gelen atlılar olduğuna bahse girerim. Neyin nesiymiş görmek için beklemek daha akıllıca olacaktır bence."

Aléa parmak ucuna kalkıp baktı, uzakta drüidin sözünü ettiği topluluğu görünce omurgasından bir ürperti geçti. Tuhaf bir duygunun pençesindeydi. Sanki acil durum ona kaçmasını emrediyordu.

"Şey... saklanmalıyız Phelim, onlar... onlar kötü. Hissediyorum. Yani, görüyorum, bilmiyorum, tuhaf."

Drüid ufaklığı süzdü. Hafifçe geri çekildi. Aléa drüidin bilinmeyen bir dilde birtakım sözler mırıldandığını duyar gibi oldu, sonra drüid kızın dediğini onayladı.

"Haklı olduğuna kuşku yok, saklanalım."

Üç kafadar yolun kenarına inip çiçekli bir çalının ardına saklandılar. Yaprakların gölgesine sindiler ve atlılar onların hizasına gelene kadar sessizce beklediler. Baştan aşağı siyahlar giymiş dört kişi vardı, büyük kukuletaların altına gizlenmiş yüzleri görünmüyordu, sadece içlerinden en irisinin başında bir miğfer vardı. O adam dev gibiydi, normal bir insandan çok daha iri yarıydı, tam kıyıya geldiklerinde öbür üçüne durmalarını için işaret etti.

Yüksek atından indi, yere eğildi. Sol eliyle biraz toprak alıp, kuşkusuz koklamak üzere miğferindeki açıklığa götürdü. Sonra toprağı arkasına fırlatıp bir sıçrayışta doğruldu.

"Kız buradan geçmiş" dedi öbür üç atlıya. "Uzakta değil. Hissediyorum.."

Çevresine bakındı. Çalılarının arkasında Aléa, bakışlarının bir an karşılaştığını düşünüp kafasını allak bullak eden bir duyguya kapıldı. Bir saniye, ama ona sonsuzluk gibi gelen bir saniye, çevresindeki dünyanın sallandığını hissetti ve birbirine karışan bin bir ses duydu. Tara'yla Kerry'yi, kumlardaki Ilvain'i, Phelim'i, Faith'i, Almar'ı, bütün o yüzleri aynı anda gördü, mutlak bir dehşetle ürperdi, o dehşet kafasının içinde patlayan görüntülerin akışında kayboldu. Sonra karanlık, şiddetli, içe işleyen bir gücün varlığını hissetti. O güç yaklaşıyor, Aléa'nın zihninin çevresinde, sanki içeri girmek ister gibi, büyüyordu. Büyük bir korkuya kapılan Aléa, kafasına çarpan bu yabancı ve dondurucu enerjiyi var gücüyle itmeye çalıştı. İçinin derinliklerinde anlamadığı bir mücadele yürütüyordu, ama içgüdüğü ya da bir büyü Aléa'ya kılavuzluk ediyor, hiçlik ve ölüm kuyusuna benzeyen bu gücü itmesini haykırıyordu. Aléa, düşüncelerini istila etmeye çalışan gizemli güçten son bir çabayla kurtulmayı başardı. Aynı anda siyahlar içindeki atının yeniden atına bindiğini gördü.

"Ne garip, kızın burada olduğuna yemin edebilirdim. Daha ileriye bakalım, herhalde buradan geçti."

Dört atlı dörtnala giden atlarıyla ovada gözden kayboldular.

Mjolln, Phelim ve Aléa birkaç dakika daha kıpırdamadan beklediler, sonra kalkıp çalılarının arkasından çıktılar.

Hâlâ şokun etkisindeki Aléa "Aradıkları bendim" dedi.

Phelim eliyle çocuğun siyah saçlarını okşadı.

"Korkma, yakında güvende olacağız, Drüidler Konseyi bütün bunlara bir son verecek" diye kızın içini rahatlattı. "Onlarla yeniden karşılaşmamak için ırmağı geçeceğiz ve güney yaka boyunca ilerleyeceğiz. Daha sonra Saî-Mina'ya denizden ulaşacağız, böylece o dört atlı bizi bulamayacak."

"Moïra aşkına, gorgûn'lardan beter bu canavarlar!" diye bağırdı cüce.

"Kimdi onlar?" diye sordu Aléa, atlıların izleri incelemek için durduğu yere yürüdü.

"Herilim'ler" diye açıklama yaptı drüid, "bugün Maolmòrdha'nın buyruğu altına girmiş olan eski bir savaşçı sınıfı."

"Beni arayan adam da mı?"

"Evet. Ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmalıyız."

Aléa drüidin yüzüne baktı ve gerçeğin yine sadece bir bölümünü söylediğini düşündü. Ama ısrar edemeyecek kadar korkmuştu.

Gitmek. Kafasında yalnızca bu düşünce vardı.

Hızlı adımlarla yola koyuldular, siyah atlıların orada olmadığından emin olmak için ara sıra ırmağın öbür yakasına bir göz atıyorlardı.

Atluların ürpertici anısından başka bir şey yoktu ortada.

İmala günler önce ovadan ayrılmış, yeniden ormana dalmıştı. Yaklaştığı üç dikeyin daha ufak ve yeşil derili başka dikeylerle dövuştüğü korkutucu bir sahneye tanık olunca kaçmıştı. Bu tuhaf dövüş sırasındaki patlamalardan ve fişkırان alevlerden şaşırarak hiç düşünmeden kaçmaya başlamış, çok sonra, o sersemletici gürültü patırtıyı duymaz olunca durmuştu.

Tuhaf siyah kurdun armağan olarak bir adavşanı getirdiği günden beri hiçbir şey yememişti ve artık açlık çekmeye başlamıştı. Şimdi gür ormanın içinde avlanıyordu, hızlı koşan bir sincabın izini kaybetti, hayvan bir ağaçta gözden yok oldu.

Ormanın gölgeğinde hava yumuşacıktı. İmala ağacın dibine sinip hiç kuşkusuz sincabın tekrar aşağı inecek kadar budala olmasını umarak bekledi. Ormanın bildik gürültüleriyle oyalandı, sırtüstü yuvarlanıp sırtını kaşıdı, sonra sabrı tükendi ve başka bir av bulmaya karar verdi.

Kayın ormanının iyice içlerine daldı. Tepesindeki göğü kaplayan yeşil yaprakların arasından tek tük güneş ışınları sızıyordu. Otlar ve çalı çırpılar beyaz kürküne tıpkı bir mantoya yapışan konfetiler gibi yapışıyordu; çevresinde uçuşan polenler İmala'yı hapsirtiyordu. Birden, bir kurt sürüsünün bölgesinden çıktığını hissetti. Şimdiye kadar dikkat etmediği özel koku yok olunca anladı bunu İmala. Şimdi yeni, bilinmeyen bir alana giriyordu, görünüşe bakılırsa uzun zamandır başka hiçbir kurt geçmemişti buradan. Tam tersine, İmala etrafta çok hoş bir başka koku bulunduğunu fark etti, kurt kokusuyla ilgisi olmayan bir koku. Adımlarını yavaşlatıp çevresindeki havayı koklamaya başladı, bu yeni kokunun kaynağını arıyordu. Ama koku her taraftaydı, o zaman İmala ormanın sadece kokusunun değil görünümünün de değiştiğini fark etti. Bitkiler ve toprak da farklıydı. Sanki doğa birden düzene sokulmuş gibiydi. Her şey buradaydı: ağaçlar, otlar, toprak, mantarlar. Ama sınırı aşan, düzeni bozan

hiçbir şey yoktu. Hiç ölü ağaç yoktu, hiç kırık dal yoktu, ağaçların dibinde çürümüş hiçbir şey yoktu. Orman hiç olmadığı kadar güzeldi, bu bitkisel kusursuzluğun içinde kurt kendini olağanüstü iyi hissetti.

Uzun bir yürüyüşün ardından, yeni bir dikeyle burun buruna geldi. Birkaç gün önce karşısında oturan dikeye benziyordu bu da. Aynı ahşap rengi deri, aynı ince, uzun, sivri uçlu kulaklar, aynı altın sarısı saçlar, özellikle de aynı koku. Ormanınkiyle uyum içinde bir koku. Dikey ağaçların arasına oturmuştu, o kadar kıpırtısızdı ki uyuduğu sanılabılırdi. Ama kurt dikeyin gülümsediğini, gözlerinin kıpırdadığını gördü. Bir an duraksadı, biraz sağa sola dönerek yabancıyı gözledi, sonra onu taklit edip arka ayaklarının üstüne oturdu. Dikey kımıldamıyordu. Sanki ormana aitti, sanki öteden beri hep buradaydı.

Birkaç saniye sonra ilkinde tıpatıp benzeyen bir ikinci dikey ortaya çıktı, gelip birincinin yanına, tıpkı onun gibi, oturdu, sonra bir üçüncüsü, dördüncüsü geldi. Kurt, güvensizlikle, birkaç adım geriledi ve otların arasına sindi.

Dört dikey konuşmaya başladılar, İmala onları anladığını sandı. Seslerinin iniş-çıkışında dostluk ifadesi işittiği izlenimine kapıldı. Sakin olmasını, korkacak bir şey olmadığını, kendilerinin ormanda yaşadığını söylüyorlardı. Bu ormanın değil, bütün ormanların halkıydı onlar, İmala böyle anladı.

Sanki gökten inmiş gibi, birdenbire aldığı bu apaçık mesajlar kurdu korkutuyordu. Onunla hiç bu kadar eksiksiz bir iletişim kurulmamıştı. Öbür kurtlar bile bu kadar çok şey ifade etmeyi hiçbir zaman başaramamıştı. Kafası karışan İmala, kendi duygularını belli belirsiz birkaç iniltiyle göstermeye çalıştı. Korkusunu, şaşkınlığını dile getiriyordu. Dikeyler onu yatıştırdı. Bunun üzerine İmala açlığını, daha doğrusu yemek yeme ihtiyacını ifade etti, dört dikeyden biri derhal ağaçların ardında kayboldu. Kurt irkildi, bir sıçrayışta ayağa dikildi, kaçmaya hazırlandı, ama bir dikey bazı sözler fısıldadı, İmala bu sözlerin anlamını anladı: Ortadan kaybolan dikey, İmala'ya yiyecek aramaya gitmişti. Kurt inanmaz bir tavırla homurdandı. Çok geçmeden giden dikey döndü, dişi kurdun önüne avladığı fındık faresini bıraktı. İmala dikeyin uzaklaşmasını bekledi, sonra, bakışlarını dört tuhaf yaratıktan ayırmaksızın, yavaş yavaş yaklaştı. Küçük memeliyi kokladıktan sonra ağzına aldı. Rahatça yiyebilmek için daha da geri çekildi, bitirince de karınüstü yattı. Küçük bir iniltiyle minnettarlığını ifade etmeye çalıştı. Başardığını düşündü çünkü dikeyler yeniden konuştular. Dost olduklarını söylüyorlardı sadece.

Epey bir süre sonra dikeyler kalktı; uzaklaşırken fısıldayarak söyledikleri birkaç cümleyle İmala'ya kendilerini takip edebileceğini anlattılar. Kurt biraz bekledi, sonra onları uzaktan izlemeye koyuldu, görülmediği duygusunu taşıyarak onları görebileceği bir mesafeyi hep korudu. Onlarla böyle günlerce kaldı, kendisine getirdikleri avları yiyor, her gün dikeylerin sözlerini biraz daha anlıyordu ama asla dokunacak kadar yaklaşmadı onlara.

Aléa ve iki yol arkadaşı sonunda deniz kıyısına, Lâl ırmağın ağzının mavi ve sığ bir koya açıldığı yere geldiler. Koyun öbür tarafında drüidlerin yapısını gördüler. Manzara çarpıcıydı.

Saî-Mina'nın yüksek kulesi, mavi dalgalara meydan okurcasına yükseliyordu; Gaelia adasındaki bütün yapıların en güzeli, en ürkütücüsüydü. Gri taştan sur hendeklerinin dış eğimleri, karmaşık ve parıl parıl kütlesiyle, kayalık bir çıkıntının üstünde gururla yükseliyordu, böylece surların

temelindeki sarp yalılarla göklere doğru uzuyordu adeta. Yarımadayı oluşturan beyaz ve düz kayayla tatlı bir uyum içindeydi yapı. Payandalarla desteklenmiş dört küçük kule, görkemli kale burcunu çevreliyordu. Burç yarısına kadar kare biçimindeydi, yarısına varılınca, bir koridor burcun düz çizgilerini kesintiye uğratiyordu, sonra yapı tepesine kadar silindir gibi yükseliyordu, bakır çatının ucundaysa drüidlerin sancağı dalgalanıyordu: Moïra'nın Ejderhası. Kuleler, kuleleri birbirine bağlayan bölümler ve ulaşılmaz kale burcu, zarif dantel kolyeler gibi duran düzgün çıkma mazgallarla kaplıydı.

Krallıkta inşa edilen gelmiş geçmiş en inanılmaz ve en gizemli yapıydı bu. Bugün hâlâ yerli yerinde duruyor olsaydı, hiç kuşkusuz siz de etkilenirdiniz binanın göz kamaştırıcılığından. Drüidler Konseyi krallıktaki egemenliğini sağlama almak için yüz yıl önce yaptırmıştı bu binayı. Başdrüid burayı seçmişti, çünkü, efsaneye göre, Gaelia'nın en yaşlı meşesi burada bulunmuştu. Bütün yapılar ağacın çevresine inşa edilmişti, ana avluda da taşlardan bir çember yapılmıştı ki meşe, en önemli drüid törenlerine tepeden bakacak bir kutsal ağaç olsun. Saî-Mina, kontların şatolarından daha güzeldi, bu da, adaya yön veren siyaset ve güç ilişkilerinde Konsey'in özel konumu hakkında çok şey anlatıyordu. Önce Bisagne'lı üç sanatçının derin bilgiye dayalı esini ve dört cüce mimarın teknik ustalığı bir araya gelmiş, sonra da üç yüz işçi inşaata girişmişti. Çalışmalar on dokuz yıl sürdü, drüidlerin yardımı ve büyüü olmasaydı daha da uzun sürerdi. Yalıyarın üstünde iskeleler kurmak gerekti, malzeme getirmek ve bölgenin en güçlü öküzlerine çektilen arabalarla bu yüksekliklere çıkartmak için çok zahmet verildi. Bu tehlikeli girişimde birçok işçi yaşamını yitirdi. İşin öngöröldüğü gibi bitirilebilmesi drüidlerin sarsılmaz iradesiyle mümkün oldu. Konsey'in bu görkemli hayale ne kadar servet gömdüğünü kimse bilmez, hiç kuşkusuz bugün hiç kimse o kadar parayı bir araya getiremez, onca zanaatkâr, sanatçı, mimar ve işçinin katılımını da sağlayamaz. Sadece Konsey'in otoritesiyle öyle bir ortak çalışma yürütülebilmişti.

Aléa hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Mjolln'a gelince, o, kış üstü düşmüş, hem acıdan homurdanıyor hem de hayranlıktan çığlıklar atıyordu.

"Güzel, değil mi?" dedi Phelim sonunda. Aléa drüidin sesinde hiç alışılmadık bir gurur hissederek gibi oldu.

Küçük kız drüide gülümseyerek "İnanılmaz!" diye karşılık verdi.

Sonra suyun kenarına, birçok sandalın bağlı durduğu küçük bir koya indiler. Phelim en büyük sandalı seçip suya itti. Aléa daha önce hiç kayığa binmemişti, yüzmeyi bilmiyordu, eski bir ahşap sandalla körfezi geçme düşüncesi pek hoşuna gitmiyordu ama drüide güvendi ve korkusunu belli etmeden sandala bindi.

Kürek çekme işini yol arkadaşlarına bırakıp kış tarafa oturdu ve yol boyunca da hiç kıpırdamadı. Yorgundu; Saratea, çocukluk günleri ve kaybolan arkadaşı Amine'in birbirine karıştığı özlem dolu düşler kurdu. O çağın kesinkes bittiğini, yaşamının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını düşündü, sandalın belli belirsiz yalpa vuruşuyla sallanırken, bu değişikliğe üzüldüğünü fark etti. Yorgunluğun insanı hüznlendirdiği, şimdiki zamanın uçuculuğu karşısında eski günlerin ağır geldiği, geçmişin tıpkı yeniden yapılamayacak harika bir tablo gibi ele avuca sığmadığı, kaçıp gittiği anlardan biriydi. Aléa çocukluk anılarını Mjolln'la ya da Phelim'le asla paylaşamayacağını biliyordu, Moïra bir başka yazgıya karar vermeden önce bir araya geldikleri zaman, bir yetim kızın yaşamını oluşturan bölük pörçük parçalardan söz edemeyeceklerini biliyordu. Aléa'ya kalan, anılardı. Ne bir nesne, ne bir iz; geçmişini çağrıştıracak tek şey anılarıydı. Yanağından akan sıvı, gözyaşı mıydı yoksa denizden sıçrayan bir su damlası mı, bilemedi, belki de ikisi birdendi, ama emin olduğu bir şey vardı, yol

arkadaşlarının küreklere her asılışında biraz daha yaklaşan şu yüksek yapı Aléa'nın yaşamında geri dönülmez bir değişime damgasını vuracaktı.

"Varmak üzereyiz!" diye haykırdı Mjolln ve kürekleri biraz erken bıraktı.

Sırtüstü düştü, Aléa'nın yerinden sıçradığını görünce kahkahalarla gülmeye başladı.

Phelim yalıyarın dibine yanaşmak için sandalı döndürdü, düzenli aralıklarla kayaya çakılı halkalara geçirilmiş halata asıldı. Drüid halatı çektikçe sandal yalıyar boyunca ilerledi, kayaya oyulmuş küçük bir merdivene ulaştılar. Drüid sandalı basamakların yakınına bağladı, önce kendisi indi, Mjolln'la Aléa onu izlediler. Hiç konuşmadan merdivenin ilk basamaklarını tırmanmaya koyuldular, Mjolln yalıyarın tepesine endişeli endişeli baktı: Yarım saatten fazla sürecekti bu tırmanış!

En sonunda yorgun argın tepeye vardıklarında, üç arkadaşı, zarif mavi giysiler giymiş üç hizmetkâr karşıladı. Önce Phelim'i selamladılar, sonra drüidin iki arkadaşının önünde eğildiler. Çalıların arasından geçen bir patikayı izleyerek, yolcuları Saî-Mina'ya götürdüler. Gizli bir kapıdan geçerek meşeli avluya girdiler, o zaman kuleyi bütün görkemiyle gördüler.

Avludan bakıldığında saray çok daha etkileyiciydi. Duvarlar öyle kalın ve yüksekti ki gökyüzü zar zor görülüyordu. Her şey temiz ve bakımlıydı; çevrelerinde dönüp duran hizmetkârların ne kadar çok olduğunu görünce Aléa bu düzene hiç şaşırmadı. Şurada kuyudan su çekiliyordu; ötede saman dolu uzun ahırlarda atlar yemleniyordu; biraz ilerde meşin giysiler içindeki genç askerler yaşlı bir adamla kılıç talimi yapıyordu; başka kimsenin sokulmadığı taş çemberin ortasında, beyaz cüppelerine bürünmüş drüidler çalışıyordu. Hizmetkârların ve zanaatkârların evleri avludaydı, aileleri burada yaşıyordu, bu da Saî-Mina'da küçük dükkânların, atölyelerin ve bir okulun bulunduğunu gösteriyordu... Saî-Mina'nın avlusu canlı, renkli bir köydü başlı başına, insan ve hayvan sesleriyle doluydu. Bir tellal o günkü panayırda ilgili ayrıntıları söylüyordu bağıra bağıra. Ürünlerini satmaya gelmiş çiftçilerin elinden gürültücü birkaç hayvan kaçmıştı. Avlunun üstünde düzenli olarak çanlar çalıyor, büyük kapının açıldığını haber veriyordu...

"İşte Saî-Mina" dedi Phelim bir elini Aléa'nın omzuna koyarak. "Senin yaşında pek az genç kızın görme ayrıcalığına kavuştuğu bir yerdir burası. Görecek çok şey var, hiç zaman kaybetme!"

Avludan geçip sarayın kuzey kanadına doğru ilerlediler (öbür kanatlardan daha alçaktı burası). Phelim akşam yemeğinde göreceklerini, onlara odalarının gösterileceğini söyleyerek yanlarından ayrıldı. İki hizmetkâr, Mjolln ve Aléa'yı üç katlı bir yapının içine soktular. Ufaklık hiç sesini çıkarmadı, yol gösterenleri izledi, bütün dikkatini çevrenin güzelliğine vermişti. Acaba rüya mı görüyorum, diye düşündü. Bu dev avluda tuhaf bir hava vardı, her şey fazlasıyla bakımlıydı, renkler, sesler, hizmetkârların düzenli hareketleri, askerlerin koşuşması. Aléa insanları ve eşyaları gizemli bir örtünün örttüğü, koruduğu, düzenlediği izlenimine kapıldı. Gerçekten bir rüya tadındaydı her şey. Oysa düpedüz gerçektir. İki hizmetkârı izleyerek büyük merdivenin yüksek ahşap basamaklarından güçlükle tırmandı, ara sıra arkasına dönerek, kendisi kadar etkilenmiş benzeyen cüceye baktı. Yan yana iki oda verildi Mjolln ve Aléa'ya.

Sarayın içi de sanat yapıtı gibiydi. Bütün mobilyalar ve duvarlar, yüzeyi sade ya da kakmalı, değerli ahşaplarla kaplıydı. Paralel çizgiler taşıyan yaldızlı bronz levhalar mobilyaların ayak ve çerçevelerindeki ahşabı süslüyordu. Her tarafta Moïra'nın Ejderhası'nı gösteren, ince uzun figür vardı. Ahşaba yontulmuş, porselene resmedilmiş ya da ince kakma yüzeylerin üstüne çizilmişti figür. En üstün sanatçıların yıllarca verdiği emek vardı, altın ve gümüşten, anlatılamayacak kadar görkemli bir zenginlik vardı burada. Aléa tavanlıkları büyük karyolaya oturdu, ellerini dizlerinin üstünde

kavuşturdu. Hiçbir şeye dokunmaya, hatta kıınıldamaya cesaret edemiyordu. Biri odaya gelene kadar böyle hayran hayran etrafa bakınıp durdu.

Kapıya vuruldu, Aléa girin demek yerine kapıyı açmak için ayağa kalktı. Eşikte epey genç bir hizmetkâr kız görüldü ve nazikçe gülümsedi.

"Küçük hanım üstünü değiştirmedim mi?" diye sordu hizmetkâr, odanın içine doğru eğilip bir iskemleye konulmuş giysileri gösterdi.

"Ah... hayır. Bunların benim için olduğunu bilmiyordum..."

"Küçük hanım sanırım şu elbiseyi giyseniz iyi olur."

"Elbise mi?" diye şaşırdı Aléa.

Gri mavi, geniş bir yün elbiseydi bu, basit ama zarif bir kesimi vardı, etek hizasında hafifçe genişliyordu. Yuvarlak yaka ve bilekler, burmalı ince bir sırma şeritle süslenmişti.

Sırtta bele kadar inen açıklığın iki tarafındaki simli minik bağcık deliklerinden geçen siyah bir kurdela tutuyordu elbiseyi.

"Hiç böyle bir elbise giymedim!" dedi genç kız, yanaklarının kızardığını hissediyordu. "Bilmem ki olur mu..."

Bu duruma gülen hizmetkâr kız, Aléa'nın giyinmesine yardım etmeyi önerdi. Yarım saat sonra Aléa ana binanın dev yemek salonuna, prenses gibi giyinmiş ama son derece tedirgin bir halde indi. Phelim'in verdiği broşu çıkarmamıştı; broşun bunca yabancı arasında kendini daha iyi hissetmesini sağlayacağını umarak, gururla taşıyordu mücevheri.

Kıza doğru ilerleyen yaşlı bir adam "Saî-Mina'ya hoş geldiniz!" diyerek karşıladı Aléa'yı.

Phelim gibi keldi, büyük beyaz cüppesinin üstünde aynı sembol vardı. Aléa, bu adamın da, onun arkasında, dev bir şöminenin önünde durmuş, sofraya oturmak için kuşkusuz genç kızını bekleyerek sohbet eden altı adamın da drüid olduğu sonucunu çıkardı.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

"İııı, hayır, ıııı, tam öyle denemez" diye kekeledi Aléa; bunca yetişkinin ortasında belli ki elbisesinden rahatsızlık duyuyordu.

Yaşlı adam "Aa, biraz rahat olun canım! Burada güvendesiniz şimdi" diyerek Aléa'nın omzunu tuttu. "Gelin bize katılın, size soracağımız öyle çok soru var ki."

Aléa yüzünü buruşturdu. Drüidlerce sorguya çekilme düşüncesi pek hoşuna gitmiyordu gerçekten. Ama Mjolln'u ateşin yakınındaki bir koltukta otururken görünce biraz rahatladı. Yaşlı drüidin peşinden yürüdü, ötekiler Aléa'ya yol vermek için iki yana açıldılar. Phelim'e çok benzeyen bunca adam arasından yürümek tuhaftı. Hepsi keldi, hepsinde aynı cüppe, aynı sembol, özellikle de aynı delici bakış vardı.

Mjolln'un yanında oturan Phelim, Aléa'nın geldiğini görünce kalkıp gülümseyerek kıza doğru yürüdü.

"Aléa, sana Drüidler Konseyi'ni takdim edeyim, en azından Konsey'den geriye kalanları, çünkü birçok kardeşimiz görev gezisine çıktı... Burada bulunanların tümü Konsey üyesi, yani Büyük-Drüid'ler, bizim unvanımız bu, anlıyorsun değil mi? Az önce Başdrüid'imiz Ailin'le tanıştın, işte arşivci Ernan, bunlar da Shehan, Aengus, Odhran, Henon ve Tieman."

Genç kız hafifçe eğilerek "Merhaba" dedi sadece.

Bütün bu drüid unvanları arasında biraz yolunu şaşırmış gibiydi. Üstelik, böyle durumlarda doğru dürüst durmayı hiç öğrenmemişti, kendini gülünç hissediyordu. Bir drüidi selamlamanın özel bir biçimi olduğundan emindi ama nasıl yapacağını bilmiyordu, kendini öyle küçük hissediyordu ki

drüidlerden birine bile bakmaya cesaret edemiyordu.

"Hadi Aléa, çekinme" dedi Phelim içtenlikle ve kızı ateşin yanına sürükledi. "Burada rahat edersin. Bak Mjolln'a, kendini evinde gibi hissediyor!"

Cüce, Aléa'yı kucakladı, sonra sofraya davet edildiler. Saî-Mina'nın hizmetkârları, Kule'ye her yeni ziyaretçi geldiğinde yaptıkları gibi, her şeyi özene bezene hazırlamışlardı. Masif meşeden upuzun masaya işlemeli, beyaz, uzun bir örtü serilmişti. Gümüş çatal-bıçak takımları tertemiz kumaşın üstünde yeni gibi parlıyordu. Aléa, dikkate değer bir ustalıkla üstlerine rengârenk av sahneleri resmedilmiş porselen tabakları görünce hayranlıkla kendinden geçti. Masaya, uzun beyaz mumların yandığı birkaç şamdan konulmuştu; dimdik yükselen alevler gümüş takımlarda yansıyor.

Drüidlerle konuklar sofraya oturur oturmaz sessiz hizmetkârlar gerideki mutfaktan yemekleri getirmeye başladı. Aléa yemeklerden gelen lezzetli kokuyu duyunca Kaz ve Izgara'yı hatırladı. Ömrü boyunca, ne bulursa onu dişlemekle yetinen kızcağız, işte olağanüstü yemekler keşfedecekti yine.

Hizmetkârlar sofraya üç tabak dana etli kan sucuğu sarması getirdiler. Aléa aşçıların çıkardığı işe hayran kaldı. Domuz etinden yapılmış lezzetli bir kan sucuğu, önce ince Bisagne jambonu dilimlerine, sonra da Terre-Brune'den gelme bir parça dana etine sarılmış, kebabın açılmaması için et dikilmişti. Et hardalla sıvanmış, kurutulmuş barsağa konup fırında özenle nar gibi kızartılmıştı. Tara bundan iyisini yapamazdı, diye düşündü ufaklık.

Aléa'nın tabağına kalınca bir dilim dana eti ve küçük doğranmış sebzeler konuldu. Aléa bir görgüsüzlük yapmamak için önce Mjolln'un yemeğe başlamasını bekledi. Sos da nefisti, ufaklık her lokmasını sağa sola belli etmeden yemeğin sosuna bandırarak bir damlayı bile ziyan etmemeye çabalıyordu. Aşçılar yemeğin piştiği tencerenin dibini kazımış, karamelize olmuş yemek sularını çıkarıp sosa karıştırmıştı, sosa bu hafif şekerli tadı veren buydu.

Aléa tam bir ziyafet çekti kendine, ama pek iyi görünmediği düşüncesinden dehşete kapılmıştı. Neyse ki yemeğin ilk bölümü boyunca kızı rahat bıraktılar, o da tek kelime etmedi, etrafındakilerin konuşmalarını dinledi. Sofradakilerin sözünü ettiği şeyleri bilmiyordu ama Galatie'nin güneyinde bir savaş olduğunu, bu savaşın drüidleri en az Ilvain'in ölümü kadar kaygılandırıldığını anladı. Ilvain konusuna sıra gelince, bütün bakışlar Aléa'ya yöneldi, Ailin ilk soruyu sordu:

"Ilvain'in cesedini nasıl buldun?"

Aléa ağzını sildi, bakışlarını eğdi, biraz cesaret almak istercesine, yanında oturan Mjolln'a ara sıra baka baka bütün hikâyesini anlattı. Phelim, bulduğu yüzüğü drüidlere göstermesini istedi. Aléa, Phelim'in meslektaşlarına öyle ya da böyle her şeyi önceden açıkladığından emindi, ama drüidler olayların bilincine ancak şimdi varıyormuş gibi geldi ona. Yüzüğü görmek hepsini ağır bir suskunluğa gömdü. Yemek sessizce sona erdi. Aléa birkaç rahatsız bakış fark etti, drüidlerin kendi aralarında fısıldaştığını hissetti.

Çok geçmeden Aléa'nın uykusu geldi, küçük kız Phelim'den yatmaya gitmek için izin istedi. Aslında, yüzüğü gösterdiğinden beri kendisine daha farklı bakmaya başlayan bu rahatsız edici topluluktan bir an önce uzaklaşmaya can atıyordu. Phelim ufaklığa gülümsedi "elbette yatmaya gidebilirsin, sabaha görüşürüz" dedi. Mjolln da Aléa'ya eşlik etmek için hemen ayağa fırladı, ikisi de, yanlarında iki hizmetkârla, odalarına yollandılar.

"Mjolln, bu akşam biraz daha yanımda kalır mısın? Bu kocaman soğuk odada kendimi pek rahat hissetmiyorum, hem sana danışacağım öyle çok şey var ki."

"Olur tabii. Ben de, öhö öhö, kendi odamı pek sevmedim, taşçı kız."

Hizmetkârlara teşekkür edip koca yatağın ortasına karşılıklı oturdular.

Aléa dostuna duygularını itiraf etti: "Bütün şu drüidlerin arasında kendimi öyle yalnız hissediyorum ki."

"Evet, farkındayım, anlıyorum. Öhöms. İri yarı ve gizemliler, evet. Biz de öyle küçücüğüz ki. Ama Phelim iyi yürekli bir adam. Çekinecek bir şey olsaydı, bizi buraya getirmezdin. Öhöms. İçin rahatladı mı?"

"Yüzüğümü gördükten sonra bana bakma şekilleri hiç hoşuma gitmedi. Galiba beni bir... bir canavar gibi görüyorlar, öyle hissediyorum."

"Hah ha! İşte, öhöms, çok iyi bildiğim bir his! Senin benzerlerin de kaç kez bana, yarım porsiyon oluşuma öyle baktılar, biliyor musun ha? Heh he, sonunda alışılıyor, hem en azından özel bir tarafımız var bizim! Öhöms. Şişko cüceyle yüzüklü küçük kız..."

"Benim ne tarafım özel Mjolln?"

"Sen benim taşçı kızsın! Benim gözümde önemli olan tek şey bu! Öhöms. İşte o kadar. Taşçı ve maceracı kız!"

"Evet ama ya onların gözünde? Sence onlara tuhaf mı geliyorum?" diye sordu Aléa bakışlarını aşağı indirerek.

"Ben nereden bileyim Aléa? Na na. Sen kibar bir küçük hanımsın, o kadar. Öhöms. Hadi minik Aléa, tasalanma, burada dışarıdakinden daha az tehlike var."

"Bundan emin olmayı ne kadar isterdim!" dedi ufaklık ve yorganın altına girdi.

Cüce gülümsedi, Aléa'nın uzun siyah saçlarını okşadı, küçük kızın çocukluktan iyice çıktığını düşündü, sonra kalktı, gidip bir koltuğa yattı.

"Ben de burada uyuyacağım, mışıl mışıl, yanı başında, eğer horlarsam uyandırırısın. İyi geceler!"

Ufaklık çoktan uykuya dalmıştı bile.

Aynı saatlerde, Konsey tarafından diplomatik görev için gönderilmiş üç drüid, Kiaran, Finghin ve Aodh, Aléa ve arkadaşlarının Saî-Mina'ya gelmek için kullandığı sandalla, koyun öbür yakasına varmışlardı. Matar adlı küçük köye kadar yürüyüp oradan at temin ettiler ve dörtnala uzaklaştılar. Vakit daralıyordu.

Finghin atını dizginlemeden dörtnala koştururken hiçbir şey söylemeden drüid kardeşlerine bakıyordu.

Kiaran'ın her zamanki gibi dalgın görüldüğünü fark etti, Aodh ise tam tersine sinirli görünüyordu, hatta öfkelenmişe benziyordu.

Güneydoğuya doğru yol alırlarken Finghin, *Ailin'in bütün bunları ondan kurtulmak için yaptığını biliyor*, diye düşündü. *Öfkeli oluşunu anlıyorum. Beni şaşırtan, Ailin'in bu riske girmesi. Aodh'un Harcourt'da iyi karşılanmasının mümkünü yok. Kont Feren Al'Roeg, şu Thomas Aeditus'un kontrolüne girdi gireli drüidlerden nefret ediyor. Aodh'u hemen oracıkta öldürtecek. Aodh'un işin içinden sıyrılması olanaksız. Peki o zaman Konsey'de onun yerine kim geçecek? Hayret doğrusu. Ailin nasıl bu riske girdi. Yo, inanamıyorum.*

Atlar yola dörtnala devam edemeyecek kadar yorulunca Finghin, Aodh'a soru sormaya karar verdi.

"Kont Al'Roeg'le nasıl konuşacaksın? Yani demek istiyorum ki, Thomas Aeditus onu Hıristiyan

yaptı, üstelik kont, drüidlerden nefret ediyor..."

"Benim ne yapacağımı mı öğrenmek istiyorsun, yoksa Ailin'in ne yapacağım hakkında ne düşündüğünü mü?"

Düşüncemi okudu. Başdrüid'inkini okuduğu gibi. Onu kendi kazdığı kuyuya düşürmeliyim.

"Fark var mı?"

Aodh başını ansızın genç drüide doğru çevirdi. Genç adamı şaşırtıcı buluyordu. Hem zeki hem de kendini çok beğenmiş.

"Ailin kaçacağımı ve misyonu yerine getirmeyeceğimi düşünüyor. Daha sonra beni Konsey'in oylamasına uygun davranmamakla suçlayıp afroz edebilir. Bu durumu kesinlikle ölüme yeğleyeceğimi sanıyor... Çünkü Harcourt'a gidersem beni ölüm bekliyor. Ailin benden kurtulmak istiyor ama öldürmek istemiyor. Kaçacağımı ve ölünceye kadar saklanacağımı umuyor."

Zavallı, bir çıkmaza girmiş. Konsey nasıl oldu da bu durumu kabul etti? Ben bile bu yönde oy kullandım. Ailin'in oyunu kusursuzmuş. Daha sakınlı olmayı öğrenmeliyim.

Bütün bu süre boyunca Kiaran ikisinin yanında, siyah atının sırtında, hiçbir şey söylemeden durdu. Dinlemiyor muydu, başka şey mi düşünüyordu, yoksa iki drüid arasındaki konuşmanın ciddiyetinin farkında değil miydi, anlaşılmıyordu.

Finghin çekine çekine "Peki ne yapmayı tasarlıyorsun?" diye sordu.

"Harcourt'a ölmeye gideceğim, genç drüid, Başdrüid'den intikam almanın en iyi yolu bu..."

"Ama ya..."

Finghin gösterdiği saygısızlığın ve edepsizliğin farkına vararak sustu. Ama iş işten geçmişti.

"Ya ölürsem, Konsey'de yerime kim mi geçecek?" diye söze devam etti Aodh. "Bilmek istediğin bu mu? Moira bizim yerimize karar verecek. Ama umarım, günün birinde Ailin'in yerine geçecek olan kişinin düşünmesini sağlar bu durum."

Aodh cesaret mi sergiliyor, delilik mi, bilmiyorum, ama beni çok etkiledi.

"Finghin, yeni drüid olduğunu, olayları anlamaya susadığını ve Başdrüid'in çevirdiği oyunu tam anlamıyla kavramak istediğini biliyorum. Biliyorum ve bu yüzden de hayranlık duyuyorum sana. Ama görüldüğünden daha karmaşık, hileli bir oyun var ortada. Başdrüid'in kararı ne kadar zor olursa olsun, belki de en doğrusuydu. Benim tepkime gelince, sonumu hazırlayacak kuşkusuz, ama epey işe yarayacağımı da düşünüyorum. İnsanları manipüle etme oyunu oynanırken, öyle bir an gelir, çıkarlar öylesine birbirine karışır ki oyunu oynayanlar bile kendilerini feda etmek zorunda kalırlar. Ama sana bunları böyle çabucak dayatmak istemiyorum. Öğrenecek zamanın var, hem sana hocalık etmek istemem. Başka şeylerden konuşalım, sen de fazla acele sonuçlar çıkarma. Providence'ta yollarımız ayrılacak, orada senin misyonun başlıyor. Oraya kadar, bırakalım gelecekte olacıklara Moira karar versin, olur mu?"

Genç drüid onayladı; Kiaran, ancak o zaman konuşmaya karar verdi, bakışları yıldızlı gökyüzünde yitip gitmişti.

"Karar veren Moira değil, insanlar."

Öbür ikisi şaşkın şaşkın bakakaldılar. Kiaran kesinlikle çıldırdı ya da bayağı tuhaflaştı diye düşündüler. Kiaran az konuşurdu, ama ağzını her açtığında, herkesin düşündüğünün tam tersi bir görüş ileri sürerdi. Kiaran dünyayı öbür drüidler gibi görmezdi, hem güçlü hem de zayıf noktası buydu.

"Bu düşünceyi Konsey'in karşısında ifade etmeliydin" dedi Aodh sonunda, "herkesin hoşuna gideceğini sanmam ama en azından açıklayacak bol bol zamanın olur..."

Konuşmayı kısa kesmenin kibar ve dolambaçsız yolu. Zaten Kiaran çok iyi anladı. İşte yine ağzını bıçak açmıyor...

Güneş ufuk çizgisine doğru inmeye başladı, üç drüid daha fazla konuşmadan yeniden dörtlü yola koyuldular.

İki gün iki gece, Providence kapılarına varana dek tek kelime etmediler.

Aléa öğlene doğru uyandı. Bu kadar iyi uyuduğu pek enderdi, kimsenin daha erken gelip kendisini uyandırmadığına şaşıtı. Gerindi, Mjolln'un odada olmadığını fark etti. Yataktan fırladı, giysilerini alelacele üstüne geçirdi, kapıya yöneldi, birdenbire durdu.

Kimse uyandırmaya gelmediğine göre, belki de odadan çıkmaması gerekiyordu. Ama Mjolln çıkmıştı. Aléa ne yapacağını, odadan çıkarsa nereye gideceğini bilemiyordu. Bir hizmetkârın kapının dışında uslu uslu beklediğini düşündü bir an ve öyleyse epey beklemiştir diye düşünerek güldü...

Gidip pencereden bakmak geldi aklına. Perdeyi çekti, gün ışığının parlaklığına alışmakta zorlandı. Sarayın avlusunda önceki günden daha fazla hareketlilik vardı. Mjolln bir sıraya oturmuş, dev gibi bir savaşçıyla konuşmaktaydı. Savaşçının delikli bir giysi üstüne geçirilmiş çivili bir zırhı, atkuyruğu yapılmış uzun siyah saçları vardı. Mjolln'un konuştuğu bu adam kimdi acaba?

Aléa hemen odasından fırladı, koridorda kimseyi göremedi, avluya çıkmak için merdivenlerden indi. Aşağı vardığında insanlar ona nazikçe selam verdiler, Aléa'yı gördüklerine hiç şaşırmamış gibiydiler. Saray güneşin altında göz kamaştırıyordu.

Aléa avlunun öbür tarafına doğru ilerledi. Mjolln şimdi sırada tek başınaydı, az önce konuştuğu savaşçıyı izliyordu. Zırhlı adam şimdi birkaç metre ötede, bir delikanlıya talim yaptırıyordu. Çarpışan silahların sesi avlunun kuyusu, hayvanları, demircisi ve konuşmalarıyla dinmeyen gürültüsüne karışıyordu, o yüzden Mjolln, Aléa'nın geldiğini duymadı.

Kız cücenin yanına oturdu, günaydın deyince Mjolln sıçradı.

"Beni korkuttun yahu. Günaydın Aléa, evet ya, çok aydın bir gün bugün, şu güneşe bak! Bu ışığın altında Saî-Mina dünkünden ne kadar farklı görünüyor değil mi? Yeni bir yapı gibi. Öhöms. Şu talim yapan savaşçılara bak! Şaak sağa, şuuk sola! Vuruyorlar da vuruyorlar. Sanat bu! Öyle değil mi?"

"Öyle diyorsan öyledir. Demin konuştuğun savaşçı şu mu?"

"Evet, Galiad, ama tam anlamıyla bir savaşçı değildir, öhöms, Phelim'in Magistel'i o. Şuradaki de, ehhe, oğlu Erwan, Galiad ona kılıç kullanmayı öğretiyor. Şaak!"

Aléa Mjolln'un gösterdiği genç çocuğa baktı, bir adım geriledi. Sanki onu tanıyor gibiydi. Ama bu yüzü gerçekten hatırlayamıyordu bir türlü, ad koyamıyordu.

"Magistel mi? Ne demek o?" diye sordu küçük kız, bu sırada gözlerini oğlandan ayırmadı.

"Öhöms. Şey... Büyük-Drüid'ler için bir tür yaver. Şaak şuuk! Bir Büyük-Drüid'e saldırırsan, Magistel'ile işin var demektir! Evet ya. Fena yapar adamı. Her Büyük-Drüid'in Magistel'i vardır. On iki Büyük-Drüid, bir de Başdrüid olduğuna göre toplam on üç Magistel var. Daha doğrusu on bir, çünkü iki Büyük-Drüid Konsey'den yok oldu - ama bu bir sır. Aman, karışık iş! Öhöms. Neyse, sözün kısası, bu Magistel'ler kuvvet ve yeteneklerine göre seçilir. Dolayısıyla dünyanın en iyi on üç savaşçısı kuşkusuz onlardır! Galiad çok kibar, Phelim'le geldiğim için bana teşekkür bile etti, sanki efendisini korumuşum gibi, oysa gerçek tam tersi! İnanılmaz, değil mi? Ben bu Magistel'den söz

edildiğini daha önce duymuştum. Bir ozanın anlattığı masallardan."

"Ne deniyor onun hakkında?"

"Anlatıldığına göre son ejderhayı öldürmüş ve kılıcı Banthral'ı bu canavarın kuyruğundan çekip çıkarmış."

"Ne tuhaf bir hikâye!" dedi Aléa, kuşkuyla dudak büktü.

"Dahası da var! Deniyor ki üstüne gelen bir orduya bakarak düşmanların kesin sayısını verebiliyormuş, öyle iyi bir iz sürücüymüş ki tek bir av bile kaçırmamış elinden."

"Dövüştüğü genç de oğlu, öyle mi? İlginç bir çocuk yetiştirme yöntemi doğrusu, kılıçla vura vura!"

"Ama Galiad oğlunun bir gün kendisinin yerine geçip Magistel olmasını istiyor, şaak şuuk, şu halde bütün bildiklerini ona öğretmesi gerek. Evet epey bir şey var öğrenilecek. Bana dedi ki eğer Saî-Mina'da kalsaymışız sana ve bana da dövüşmeyi öğretirmiş!"

"Dövüşmek mi?" diye bağırdı Aléa.

Talim yapan iki erkeğe çevirdi bakışlarını. Galiad elbette üstünlük kurmuştu ama Erwan hiç yılmıyordu. Enerji ve irade doluydu. Tıpkı babası gibi ensesinde bağlanmış uzun saçları vardı ama sarıydı onunkiler. Aléa bayıldı bu saçlara. Gözlerini oğlana diktiğini fark etti, sonra zihninden bir düşünceyi kovmak istercesine başını salladı. Aranıp taranıp sonunda birdenbire bellekte canlanıveren bir ad gibi hatırladı bu yüzü. Birkaç gün önce rüyasında gördüğü delikanlıydı bu, kötücül bir tapınağa doğru karşı konulmaz biçimde çekilirken onu tutan çocuk oydu işte... Evet ya oydu, Aléa bundan emindi, dehşete kapıldı! Daha önce hiç görmediği bir oğlanı rüyasında nasıl görmüştü? Bu oğlanla karşılaşacağını rüyasında nasıl tahmin etmişti? Bu işin içinde nasıl bir büyü vardı?

Aléa, sanki kaçmak ister gibi, usulca kalktı, Phelim'in avluya geldiğini gördü.

"Merhaba arkadaşlar. Görüyorum ki Galiad'la ve oğluyla tanışmışsınız. Çok iyi, ben de sizi tanıştırmaya gelmişim. Aléa, sen daha hiçbir şey yememişsin... Gel de nereden karnını doyurabileceğini göstereyim."

Drüid, küçük kızı Saî-Mina'nın ana binasına götürdü, kahvaltısını verdi. Aléa kendisi için hazırlanan üzümlü çörekleri yiyince, Phelim ona sarayın öbür taraflarını gezdirmeye girişti. Bütün günü böyle geçirdiler ama Phelim kıza ana burcu göstermeye razı olmadı.

"Konsey Salonu'dur orası, sen giremezsin. Drüidler dışında kimse giremez. Nadiren ozanlar ve kâhinler girebilir."

Aléa tek söz etmeden durumu kabullenmiş, sonra da avlulardan merdivenlere, odalardan salonlara, ahırlardan değirmene drüidin peşinden gitmişti, bir kez daha her şeyin dikkat çekecek kadar süslü ve bakımlı olduğunu gözlemledi. Daha sonra sarayın bahçelerini gezdiler. Aléa kendisini sıkı, bunaltan bütün soruları Phelim'e sormak için yalnız kaldıkları bu zamandan yararlanmak istedi.

Her geçen gün küçük kızı daha da derin bir yalnızlığa itiyordu. Aléa, her geçen dakika, kırılğan omuzlarına çöken meçhul bir sorumluluk duygusunun ağırlığını hissediyordu. O akşam en sonunda drüide sorular sormaya cesaret etti.

"Phelim, ben neden buradayım?"

"Tehlikeden uzak olmak için" diye yanıt verdi drüid.

"Hayır. Sadece bu değil. Gerçeği duymak istiyorum" diye diretti genç kız. "Gerçekten neden buradayım?"

Phelim yanıt vermeden yürümeye devam etti, sonra bir sıraya oturup Aléa'yı yanına oturması için

çağırdı. Oturdukları yerden Saî-Mina'nın kale burcunu seyredabiliyorlardı.

"Şimdi bir drüidin ne olduğu konusunda basit bir fikrin var artık..."

"Büyücü mü?"

"İstiyorsan bizi öyle adlandırabilirsin. Daha sade söyleyecek olursak, her insanın derinliklerinde bulunan ve Saî-man adı verilen bir gücü yakalayabilen kişiye drüid denir. Bu güç, eğer onu kullanmayı öğrenirsek, çevremizdeki öğeleri geçici olarak kontrol edebilmemizi sağlar."

"Haydutlara ve gorgûn'lara karşı sizin ateşe dönüştüğünüzü gördüm" dedi Aléa.

"Evet, bu çok tehlikeli bir iştir. Bir drüid gücünü kötüye kullanmaması gerektiğini bilir. Ama varmak istediğim nokta bu değildi. Ilvain, kumlarda bulduğun o adam, Samildanach'tı. Yani bir drüidden daha... daha güçlü bir kişi. Samildanach, Saîman'ı sonsuzca kontrol eder. Sana bunu nasıl açıklamalı acaba? Yani öğeleri değiştirebilir ve sonsuza dek o halde bırakabilir. Bunun kaygı verici, neredeyse hiç bitmeyen ve bizi büsbütün aşan bir kudret olduğunu anlamışsındır."

Aléa hayretler içinde kalmıştı, drüidin söylediğini onayladı.

"İyice kavırıyor musun bilmem, ama önemli değil. Önemli olan, Samildanach ölünce kudretini başkasına devreder. Bu kudrete egemen olmanın tek yolu budur. Hiçbir zaman birden fazla Samildanach olmaz. Neyse ki bugüne dek bütün Samildanach'lar iyi insanlardı ve her seferinde kudretlerini iyi niyetli insanlara miras bıraktılar. Böylece, hiçbir Samildanach gücünü kötü amaçla kullanmadı. Ama bugün Ilvain'in kudretini kimin devraldığını bilmiyoruz, çünkü ihtiyar biraz erken öldü, ve belli ki kumların ortasında tek başınaydı. Ve... nasıl desem..."

Aléa yaşlı adamın sözlerinin devamından korktu. Phelim'in ellerini dizlerinde birleştirdiğini, sırtını kamburlaştırdığını gördü, sanki drüidin söylemek zorunda olduğu şeyler ağırlık yapıyordu.

"Korkarız ki Ilvain'in gücünü miras bıraktığı kişi sen olabilirsin."

"Ben mi?" dedi ufaklık dikleşerek.

"Belki. Kumlara gömülüyken ona dokundun, o zamandan beri birçok kez bedenini ele geçiren tuhaf bir güç hissettin. Bu güç, Samildanach'ın gücü olabilir pekâlâ..."

Aléa bayılacak gibi oldu. Bununla birlikte, yüreğinin derinliklerinde, Ilvain'in eline dokunduğu gün tuhaf bir şey olduğunu biliyordu. Ama bu düşünceyi reddediyordu. İnanmak istemiyordu, inanamıyordu. Bu korkunç kudret onu ilgilendirmiyordu, istemediği halde bu gücü miras almış olamazdı. Aléa gözlerini kapayıp Moïra'ya yalvardı. *Ben sadece küçük bir kızım, benim istediğim bu değil, Moïra. Size yalvarıyorum, n'olur o kişi ben olmayayım.*

"Samildanach olabilir" dedi Phelim, "oysa bu olanaksız".

Aléa hemen dikleşti, bakışlarında bir umut ışığı yandı.

"Neden?"

"Sen kızsın."

"Kızlar Samildanach'tan miras alamaz mı?"

"Hayır."

Aléa neredeyse rahatlamış gibiydi. Elbette hâlâ Phelim'in açıklamalarının yarattığı şokun etkisindeydi ama belki de başka bir şey vardır diye düşünüyordu... Belki de çok geçmeden bütün bu meseleden kurtulacaktı.

"Senin aldığın, nasıl desem, onun kudretinin bir kalıntısı olabilir... Belki de Samildanach'ını çoktan birine bırakmıştı ve sen geriye kalan küçücük bir kısmını aldın. Bilmiyorum.. Anlamak istediğimiz bu."

İkisi de konuşmadan durdular. Aléa, Phelim'in anlattıklarından çıkan sonuçları ölçüp tartarak kale

burcuna bakıyordu. Dehşete düşmüştü. Gerçeğin, içindeki endişeyi dağıtacağını ummuştu, ama öğrendiklerinden sonra şimdi daha da endişeliydi. Konsey'in kendisini buraya incelemek için getirdiğini düşününce çok büyük bir korku duyuyordu. Ona ne yapacaklardı acaba? Nelere maruz kalacaktı? Hele hele, ne çıkacaktı ortaya? Bilmemeyi yeğlerim, bütün bunları unutmayı, Mjolln'la Providence'a doğru yola çıkıp bütün bu büyücü hikâyelerini geride bırakmayı isterim, diye düşündü. Ne var ki dışarıda onu bir başka tehlike, Maolmòrdha bekliyordu, belki de olup bitenleri iyice anlarsa bu öteki tehlikeyi savuşturabilirdi...

"Bana tam olarak ne olduğunu nasıl bileceğiz?" diye sordu birkaç dakikalık suskunluğun ardından.

Phelim yanıt vermeden baktı, sonra genç kızın koyu renk saçlarına dokundu ve gülümsedi. Ayağa kalktı, avluya doğru birkaç adım attı, Aléa peşinden gelsin diye bekledi. Konuşma belli ki sona ermişti...

Aléa göğüs geçirdi, yüksek kulenin gölgesinin uzandığı bahçeleri geçti, drüide hiç bakmadan ana binanın kapısından girdi. Büyük merdivenden çıktı, sessizce odasına kapandı. Akşama kadar başka bir şey düşünemedi. Mjolln bir parti *fidchell* oynamak için gelince, Aléa yorgun olduğunu ve uyumayı yeğlediğini söyledi. Ama bütün gece gözünü bile kırpmadı. Sabahın köründe drüidin sözleri kafasının içinde hâlâ çınlayıp duruyordu.

Son Sırlar

Aléa tek başına sarayın avlusuna indi. Mjolln orada değildi. Aléa önceki gün oturdukları sıraya oturup, çoktan talime başlamış olan Galiad ve oğlu Erwan'i seyretmeye koyuldu.

Küçük kız Phelim'le yaptığı konuşmayı ve ondan çıkan sonuçları düşünüp duruyordu. Bakışları boşluğa dalıp giderken, kılıçların gürültüsü yavaş yavaş uzaklaşırken, o yeniden düşüncelerine gömüldü ve çevresindeki dünyayı unuttu. Kendi içini görmek istiyordu. Kendine bir daha yalan söylememeye, bir yanıt bulmak için ruhunun en gizli köşelerini arayıp taramaya kararlıydı. Ne olmuştu, değişmiş miydi, Ilvain ona gerçekten bir şey aktarmış mıydı? Almar'a haykırdığı zaman ve Herilim yerini bulmaya çalıştığı sırada tutulduğu tuhaf duyguyu yeniden bulmaya çabaladı. Gözlerini kapadı, içinin derinliklerini araştırdı. Hiçbir şey düşünmemeye, sadece hissetmeye çalıştı. Ruhunu hissetmeye. Gürültülü soluk alıp verişlerin gerisinde olanı hissetmeye. Ama hiçbir şey bulamıyordu, sadece kalbinin çarptığını işitiyordu. Bunun üzerine daha da derinlere indi, adeta durdurmak istediği şu yüreğin ötesine geçti, aradı taradı, ruhunun gözlerini örten karanlık perdeyi yırttı, ve orada, bir an için, sadece bir saniyeliğine, bir alev gördüğünü sandı. Uzaklarda, zifirî karanlığın içinde titreyen küçük bir ışık. Aléa emin değildi, öyle tutulmaz, öyle uçucu, belirsiz bir şeydi ki bu! Teması kaybetmemeye çalıştı, ışığa yaklaşmayı denedi ama her hareketinin onu biraz daha uzaklaştırdığını hissediyordu. Başka türlü yapmak, zihnine egemen olmayı öğrenmek gerekiyordu...

"Küçük hanım?"

Aléa sıçradı, neredeyse sıradan düşüyordu. Galiad tam zamanında omzundan yakaladı.

"Özür dilerim, sizi korkuttum mu?" diye sordu Magistel, besbelli rahatsız olmuştu.

"İıı... hayır, hayal kuruyordum. İyice dalmıştım, kusura bakmayın, geldiğinizi fark etmedim."

"Phelim size kılıç kullanmayı öğretmemi istedi... Bir kıza dövüşmeyi öğretmek istenmesini biraz tuhaf bulduğumu söyledim ama ısrar etti ve sizin buna bayılacağınızı söyledi..."

"Öyle mi dedi?" diye şaşırıldı Aléa.

"Evet... Yanılmış mı?" diye sordu koca savaşı, hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Şey, hayır... Ama iyi bir öğrenci olabilir miyim bilmem."

"Arkadaşınız Mjolln çok iyi beceriyor. Phelim bana, sizin de bulunduğunuz bir dövüş sırasında onun cesaretini sergilediğini, inisiyatif aldığını söyledi. Öyle değil mi? Yine de öğreneceği çok şey var, hele hele Kadhel gibi güzel bir kılıcı ustaca kullanmak istiyorsa. Talim yapmaya dün başladı ve en etkili paslardan birkaçını öğrendi bile. Oğlum ona bu sabaha randevu verdi, siz de onlara katılmak ister misiniz?"

Aléa kabul etti, Galiad hizmetkârlara genç kıza uygun giysiler getirmelerini söyledi. Aléa odasına çıkıp üstünü değiştirdi, döndüğünde, Magistel'lerin talim yaptığı avluda Erwan'i buldu.

Delikanlı "Merhaba Aléa" diyerek kıza bir kılıç uzattı.

Saçlarını başının tepesinde topuz yapmıştı, gözlerinin mavisini uzun yüzünü aydınlatıyordu. Çekingenliğe kapılan Aléa'dan çok daha büyüktü. Kız delikanlıya normal bir biçimde bakmıyordu, rüyası aklından çıkmıyordu bir türlü. Erwan'ı değil, rüyadaki görüntüyü görüyordu bakınca. Kafayı allak bullak eden bir şeydi bu, Aléa güç bela bir yanıt gevelerken neyse ki Mjolln göründü.

Magistel'in oğlu ikisini de talim alanına götürdü ve derse başladı. Genç kızın tuhaf bakışlarını fark etmemişe benziyordu. Başlangıçta biraz şaşkın duran Aléa ilk dövüşlerden sonra eğlenmeye başladı ve üçü de defalarca kahkahalarla güldüler çünkü Mjolln ya da Aléa kâh kılıcı düşüyor, kâh, ellerinde olmadan, müthiş bir hüner sergiliyorlardı. Aléa'ya kılıç biraz ağır geldi, ama Saratea sokaklarında kazandığı çeviklikten hiçbir şey kaybetmemişti küçük kız. Elleriyle, sapanla, hatta bir değnekle dövüşmeyi biliyordu, bu da kılıç öğrenmeyi kolaylaştırıyordu. Erwan da daha on sekiz yaşında bile değildi ama şimdiden mükemmel bir öğretmendi.

Yemek vakti geldiğinde Mjolln ve Aléa alelacele yemek yediler, avluya tekrar inip Magistel'in oğluya talim yapmaya can atıyorlardı. Yeni yaşamlarına taze bir soluk gelmişti. Erwan sabırlı, kibar, anlayışlı biriydi, drüidler gibi bakmıyordu Aléa'ya. Drüidler sanki her an Aléa'yı inceler gibiydiler, adeta zihnini okumaya çalışıyorlardı. Erwan ise genç kıza saygıyla, nezaketle, hatta birazcık çekingenlikle yaklaşıyordu. Oysa başka kimseye karşı böyle bir çekingenlik göstermiyordu...

Kızla cüce böyle düzenli talim yaparak dört gün geçirdiler ve epey ilerleme kaydettiler. Dik vuruş, kılıcın ucuyla vuruş, kesin vuruş, çalım, ters vuruş gibi hamleleri öğrendiler, saldırıyı savuşturmayı öğrendiler; hatta Erwan babasından öğrendiği ve tek bilek hareketiyle rakibi silahsız bırakmayı sağlayan bir hamle bile öğretti. Delikanlı hamleyi iki öğrencisine gösterdikten sonra birbirlerine karşı deneme yapmalarını söyledi. Mjolln başladı. Aléa'nın kılıcını düşürmeye çalıştı ama kılıcının ucunu ufaklığın bileğinin yeterince yakınından geçirmeyi beceremedi.

"Burada apaçık bir haksızlık var" diye yakındı, alınmıştı.

"Yaş farkı mı?" diye alay etti Aléa.

"Hayır, boy farkı tabii ki! Hıh! Bir de sen dene bakalım, son gülen kim olacak görelim..."

Aléa pozisyon aldı. Cücenin gücenmesi onu çok eğlendiriyordu. Mjolln bozulunca çok komik bir şekilde dudak büküyordu: Alt dudağı koca burnuna kadar şişiyor, kaşları da öyle aşağı iniyordu ki neredeyse gözlerini büsbütün örtüyordu.

Mjolln saldırıya geçti ama Aléa kılıcının ucunu kıl payıyla cücenin siperinin gerisine kaydırmayı başardı ve bir bilek hamlesiyle adamın kılıcını düşürttü. Kılıç zarif bir yavaşlıkla havalandı, birkaç metre geride kuma saplandı.

Mjolln afallama halinden çıkıp müthiş bir öfkeye kapıldı.

"Buna hakkın yok!" diye bağırarak kılıcını almaya gitti.

Cücenin öfkesi gerçek bir kavgaya dönüşmeden Erwan müdahale etti.

"E işte, ikinizin de bu durumdan çıkarması gereken dersler var. Mjolln bir alçakgönüllülük dersi almalı. Hadi bakalım muhterem cüce, sizi silahsız bıraktı diye bir genç kıza darılmayacaksınız herhalde! Siz bunları aşacak konumdasınız, öyle değil mi?"

Aléa yeniden kahkahayı patlattı, Erwan da cüceye dostça göz kırptı. Mjolln kısa bir süre surat astı ama Aléa'yı görünce gülümsemekten alıkoymadı kendini.

"Sana gelince Aléa, bu hareketi yaparken bileğini bükmezsen sonunda kırarsın. Hele de dostumuz Mjolln'dan daha fazla silahına sarılan biriyle karşılaşırsan."

"Bu seferlik bükmem gerekmedi. Galiba gizli hamleni iyi anladım ben."

Erwan kılıcının ucunu Aléa'nın ayaklarının önüne koyarak "Öyle mi? Bana karşı denemek ister misin?" diye meydan okudu.

Genç kız konuşmakta bu kadar acele ettiğine pişman oldu. Ama geri adım atamazdı. Hem kazanma olasılığı vardı, üstelik Erwan'la dövüşme düşüncesine bayılıyordu.

"En *garde!*" diye bağırdı Erwan.

Aléa hiç nazlanmadı ve düşünmeden rakibinin üstüne atıldı. Genç bir hırsızın neler yapabileceğini ona gösterecekti. Ama kılıcını saplayacak zaman bulamadan Erwan zarif bir adımla kenara kaymıştı, öyle ki yan dönmüş ve genç kıza çelme takmıştı. Aléa çok şaşırırsa da çabucak dengesini buldu ve ustalıkla döndü.

"Fena değil" dedi Erwan. "Ama kılıcım hâlâ elimde, gizli hamleyi çoktan unuttun mu yoksa?"

Aléa soluk aldı ve yeniden atıldı, bu kez öğretmenin kılıcının siperini hedeflemişti. Erwan hamleyi savuşturmadı, Aléa'nın kılıcının ucu bileğinin hizasına gelsin diye bekledi. Kılıç sipere sıkışıp kalınca Erwan yere doğru sert bir darbe indirdi. Aléa'nın kılıcı fırlayıp yere çarptı, kız da acıyla bir çığlık attı. Tek hamleyle Erwan kılıcının ucunu Aléa'nın kılıcının tutamacından geçirdi, kılıcı havaya fırlattı ve sol eliyle yakaladı. Şimdi oğlanın iki elinde de birer kılıç vardı, Aléa ise diz üstü düşmüş, yüzünü buruşturmuş sağ bileğini ovuşturuyordu.

Erwan gidip iki kılıcı da sıranın üstüne koydu, Aléa'nın yanına geri dönüp dersini verdi.

"İki bilekten en kıvrak ve en güçlü olanı kazanır, Aléa. Bileği bükmek ama sağlam durmak gerek, anlıyor musun?"

"Anladığım kadarıyla bileğimi kırdın, hepsi bu."

"Kıvrak bir bilek kırılmaz Aléa. Eminim ki bu ders aklına kazınacak. Beni silahsız bıraktığın gün derslerim sona erecek. O gün sana öğretecek hiçbir şeyim kalmamış olacak."

Erwan, babasının kendisiyle nasıl konuştuğunu hatırlayarak, bir hocanın otoriter ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu ama aslında genç kızın canını yaktığına pişman olmuştu. Pek yakışık alır bir yöntem değildi bu. Sonunda o da bu talim günlerinden birtakım dersler çıkartabilirdi. Hocalar da daima öğrencileri kadar çok şey öğrenir, dedi kendi kendine.

"Mjolln, Aléa'yı revire götürür müsünüz lütfen, bandaj ve biraz dinlenme ona iyi gelecektir sanırım."

Bereket versin ki Aléa'nın bileği kırılmamıştı, yine de genç bir kâhinin tedavi etmesi gerekti. İki gün sonra Aléa talim alanına geri döndü, Erwan'a kolay kolay vazgeçmediğini göstermeye kararlıydı. Enerji doluydu, yılların birikimine sahip Mjolln'a kısa sürede yetişti. Aléa'nın öfkesi ve iradesi on yıl pratiğe bedeldi. Bir dövüş sırasında Aléa Mjolln'a üstünlük sağlamayı başarırca, cüce bu durumu şanssızlığına yükleyecek bir bahane buluyordu. Çok gülüyorlardı, çaba harcıyorlardı ve tasasız bir dostluğun temellerini atıyorlardı.

Drüidler hiç gelip onları rahatsız etmediler, kuşkusuz başka işlerle uğraşıyorlardı. Mjolln ve Aléa bütün zamanlarını Erwan'la geçiriyordu. Talim yapmadıklarında delikanlı onlara bahçeyi, kuleleri gezdiriyor, hizmetkârları, öbür çömez Magistel'leri tanıtıyor, akşamları da ateşin başında *fidchell* oynatıyordu. Alışılmadık bir görgü ve zekâ sergiliyordu. Aléa günlerdir kendisini bunaltan konuyu en sonunda unuttu ve adını koymayı bir türlü kabullenmediği yeni bir duyguyu keşfetti. Erwan kuşkusuz kızın ömründe gördüğü en yakışıklı erkekti, Aléa yıllar önce arkadaşı Amine'e beslediği hisleri şimdi Erwan'a karşı besliyordu. Ama bu kez karşısında bir delikanlı vardı, genç kız henüz tam olarak denetleyemediği fazladan bir şeyler daha hissediyordu, Mjolln söyletmeye çalışınca da kızarıyordu.

Cüce bir gün muzip bir tavırla "Söyle bana Aléa, breh breh, *âşık* oluyor olmayasın sakın?" diye fısıldadı.

Aléa yanaklarındaki kırmızılığı saklamaya çalışarak duymazlıktan geldi, talime verdi kendini.

Dördüncü gün Erwan babasına eşlik edeceği için derse gelemeyeceğini söyledi ve kısa sürede geri döneceğine söz verdi. Aléa üzüntüsünü gizledi ve oğlana, onun verdiği eskrim dersleri olmayınca sıkılacağını belirtti.

"Artık bensiz de talim yapabilirsin, hem zaten tek başına çalışman gereken şeyler var..."

Aléa tek kaşını kaldırdı.

"Neymiş o şeyler?"

Erwan dudaklarını ısırды, belli ki rahatsız olmuştu. Talim silahlarını yerleştirdi, sırtı kıza dönükken soruyu yanıtlamaya karar verdi.

"Sen arkadaşım William gibisin."

"Ne demek istiyorsun?" diye diretti ufaklık.

"Sende o... o güç var. Bende olmayan o şey ve ona egemen olmayı öğrenmen gerek. O güçle, benim asla olamayacağım kadar kuvvetli olacaksın."

Aléa yere yığılacağını sandı. Demek ki Erwan bir şeyler biliyordu ya da genç kızın sandığından daha iyi tanıyordu onu. Kendisi neler olduğunu anlayamazken Erwan nasıl oluyordu da bir tür kudreti olduğunu ileri sürebiliyordu?

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" diye sordu genç kız çekinerek.

Erwan döndü. Yüzünden emin olma duygusuyla şefkat karışımı bir duygu okunabiliyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum. Ama sende bunu hissediyorum. William'ın talim yapmadan önceki hali böyleydi. Bugün drüid oldu ve Finghin adını aldı. Açıklaması zor ama, hareketlerinde, reflekslerinde, dövüşme biçiminde bunu görüyorum. Sende o güç var."

"Saçmalıyorsun!" diye kendini savundu Aléa, ama söylediğine kendisi inanmıyordu. "Hiçbir gücüm falan yok!"

"Belki henüz farkında değilsin ama içinde bu var. Reddetmek yerine ona egemen olmayı denemelisin."

Aléa'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Sanki her şeyi açığa çıkartılmış gibiydi. Sanki kendini savunmadan çırılçıplak soymuşlardı onu. Erwan içini görüyordu. Aléa rahatsız olmuştu ama artık bir şey gizlemenin işe yaramayacağına karar verdi.

"Peki anlamadığım bir şeyi nasıl denetim altına alabilirim?" diye sordu. Öyle alçak sesle konuşmuştu ki Erwan kızın gerçekten bir yanıt istediğinden emin olamadı.

"William talime başladığında, babamın küçüklüğümden beri bana öğrettiği alıştırmaları ona öğreterek bilmeden yardım ettim. Dövüşten önce konsantre olmaya yönelik bu alıştırmalar, William'ın gücünü denetlemesinde etkili oldu. Belki sana da böyle yardım edebilirim."

"Ama benim William'la bir ilgim yok ki, o bir drüid!"

"Olabilir ama denememizi engelleyen bir şey yok. Belki senin içinde var olan şey de aynı biçimde kontrol altına alınıyordur."

Genç kız pes etti, bir sıraya oturdu. Ne tepki vereceğini bilmiyordu artık. Erwan'ın yanında geçirdiği dört gün ona bu meseleyi unutturmuştu, ama işte şimdi her şey hep birden geliyordu üstüne, hem de Erwan yüzünden.

"Aléa, bu akşam birkaç günlüğüne buradan ayrılmam gerekiyor, düşünecek bol bol vaktin olacak, sadece şunu bil ki yapacağın alıştırmaların sana herhangi bir zararı dokunamaz. En kötü olasılıkla

dövüşürken yardımcı olur."

"Dövüşmeye pek niyetim olduğu söylenemez."

Erwan genç kıza gülümsedi, avludan geçerek ana binaya giderken peşinden gelmesini rica etti.

"İstersen ben yokken ilk alıştırmayı öğrenebilirsin."

"Hangi alıştırmayı?"

Erwan uzun uzun kıza baktı sonra gülümseyerek gözlerini kapadı.

"Gözlerinin arasındaki mumu yakma alıştırması."

"Ne?" diye haykırdı Aléa. Bu oğlan benimle alay mı ediyor acaba, diye düşündü.

"İlk alıştırmada gözlerini kapar, zihninde bir alev belirmesini sağlarsın. Alnının alt kısmında, şurada, gözlerinin arasındaki düşsel bir noktada."

"Ne biçim şey bu böyle?"

"Zihnini kontrol altına almayı öğrenmektir bu. Zihinsel olarak bu mumu gerçekten görmeyi ve zihin gücünle onu yakıp söndürmeyi başarırısan, ilk alıştırmayı becerdin demektir. Ne kadar çok alıştırma yaparsan o derece kolay ve hızlı olur."

Gözlerini açmadan kıza doğru döndü.

"Tam şu anda mumu görüyorum" diye fısıldadı.

Bir an sessiz kaldı, sonunda gözlerini açtı. Aléa'yı ana binanın önünde bıraktı ve son bir gülücük göndererek babasının dairesine doğru yöneldi.

"Hoşça kal Aléa, sen çalış!"

Eski ahşap kapının ardında gözden kayboldu. Aléa ise, kafası iyice karışmış bir halde, Mjolln'un yanına gitti. Ufaklığın odasına yerleşip vakit geçirmek için *fidchell* oynamaya koyuldular.

İlk partiyi cüce, İkinciye de Aléa kazandı. Üçüncünün tam ortasında genç kız konuşmaya karar verdi.

"Mjolln, eğer gerçekten ben şey olsaydım... Şeyy, senin dediğin gibi... yani..."

Aléa'nın sırasının çaprazına bir piyon sürerken, yüzünde geniş bir gülümsemeyle "Âşık mı?" diye sordu cüce.

Aléa oyun tahtasına bakarken güçlkle "Evet, neyse boşver. Kısacası, sence Erwan, şey yani, sence beni beğeniyor mu?" diye soruverdi.

"Moïra aşkına, bu oğlan sana deli gibi âşık, öhöms. Zırdeli gibi. Görmüyor musun Aléa?"

Cüce piyonunu Aléa'nınkinin üstüne sürüp kızın piyonunu tahtanın dışına attı.

"Saçmalıyorsun. Lütfen Mjolln, ciddi ol."

"Ama ben ciddiyim! Bak, aha, ciddiyim işte" dedi cüce, kızıl sakalının altında kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "En azından bir Mjolln ne kadar ciddi olabilirse o kadar! Hah. Sana nasıl baktığını görmüyor musun? Bana yeni bir pas göstermeye çalıştığı zaman aklı nasıl hep başka yerde oluyor, düşünceleri hep seninle meşgul oluyor, görmüyor musun? Püff. Öhöms. Evet ya, delirmiş. Seninle konuştuğu zaman sesinin tonu nasıl da değişiyor, duymuyor musun? Ama yani, taşçı kız, hem kör hem sağır mısın yoksa?"

Genç kız yanıt vermedi. Bakışlarını indirdi ve *fidchell* partisiyle daha çok ilgileniyormuş gibi yaptı. Belki de cüce doğru söylüyordu. Bu da kalbini öyle hızlı çarptırıyordu ki neredeyse ağrı hissediyordu. Korkuyor gibiydi adeta. Geri kalan her şeyden sıyrılmıştı da yüreğinin sesi alıp götürüyordu onu sanki. Bu yürek öyle hızlı vuruyordu ki acı veriyordu. Erwan'ın yanında olmasını isterdi, oysa kuşkusuz ona hiçbir şey söyleyemeyecekti.

Oyun planını tümüyle unutmuştu şimdi. Ne yapmaya niyetlenmişti başlangıçta? Pek emin

olamadan düşman saflarına doğru bir piyon sürdü. Bunun üzerine Mjolln da oyun tahtasında boylu boyunca ilerleyip rakibesinin son hattının üstüne yerleşti. Aléa kendini korumayı unutmuştu.

"Yenildin!" diye bağırdı cüce yataktan fırlayarak. "Ha ha! Beni kılıçta yenersin belki ama *fidhell*'de yenemezsin taşçı kız! Şimdi gidip yatacağım, sana da renkli rüyalar!... Heh he he!"

Mjolln odasına gitti.

Aléa yattı. Zihni yatışmamıştı. Her şey daha basit olsa ne çok sevinirdi. *Gerçekten mi?* diye düşündü yine de. Serüven ve değişiklik hayali kuran kendisi değil miydi?

İç çekti ve Erwan'ın son sözlerini düşündü. Şu meşhur alıştırmayı denemeliyim, dedi kendi kendine. Belki de uyumasına yardım ederdi. Gözlerini kapadı ve zihnini boşaltmaya çalıştı. Bunu daha önce, kendisine neler olduğunu anlamak istediğinde, kendiliğinden, içgüdüsel olarak defalarca yaptığını fark etti. İçgüdüğü ona yalan söylemediyse belki Erwan da söylememişti.

Zihninin ortasında küçük bir ışığın belirmesini sağlamak için konsantre oldu. Bir lambanın, belki de sadece bir alevin belirmesini. Ama kafasında çok fazla şey vardı. Düşünceleri bulanıyordu, bu küçük alev imgesi üstünde durabildiği duygusunu her hissedişinde zihni kanatlanıp başka kıyılarına uçuyordu. Sonunda düşüncelerine gömülüp gitti ve derin bir uykuya daldı.

Galatie'nin bütün güney kesimini istila etmek için Tuathann'lara hemen hemen bir hafta yetmişti. Kral Eoghan ordusunu gönderecek zamanı, belki de cesareti bulamamıştı. Zaten düğünüyle fazlaca meşguldü. Tuathann kabilelerinin savaşçıları Atarmaja'dan sonra şimdi de Terre-Brune kapılarına dayanmışlardı. Kral, kardeşi Kont Meriande Mor'un kendi yerine tepki göstereceğini umuyordu kuşkusuz.

İşgalin ertesi gününden itibaren başka Tuathann'lar da dağın altındaki geçitten çıkıp geldiler, yanlarında getirdikleri kadınlar ve çocuklar yavaş yavaş, fethedilen köylere yerleşmeye başladı. Yeni topraklarını koruyacak ya da orduyu güçlendirecek yeni savaşçılar da geldi.

O akşam, Terre-Brune sınırından sonraki ilk kent olan Filiden'in çevresinde yaklaşık üç bin kişiydiler. Bölge halkı hazırlıksız yakalanmamıştı bu kez, dövüşmeye hazır dılar. Ortaya çıktıkları haberi krallıkta yayıldıkça, Tuathann'lar için ilerlemek gitgide zorlaşıyordu.

Kentin kuşatılması bütün gece sürdü. Filiden askerleri çepeçevre inşa ettikleri mancınıklardan Tuathann'ların üstüne kocaman kayalar fırlatıyorlardı. Sıra sıra okçular kentin surlarından saatler boyu alevli oklar attılar. Tuathann'ların saflarında birçok savaşçı düştü. Ama, savaşarak geçen gece Filiden ordusunu tüketmişken, reis Sarkan sabah erkenden saldırı emrini verdi. Tuathann'lar haykıra haykıra kentin üstüne yürüdüler, barbar olarak tanınmalarına yol açan o bilinçsiz güç ve gözü dönmüşlikle saldırdılar.

Çarpışmalar son derece şiddetli oldu ve bütün gün devam etti, Tuathann'lar Terre-Brune ordusunu yavaş yavaş kent merkezine sıkıştırdılar. Sarkan hiçbir yapının yakılmamasını emretmişti. Filiden çok güzeldi ve kabile reislerinin buraya yerleşmesini istiyordu. Birliklerin mücadelesini güçleştiriyordu bu durum, ama onları durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Sistemli bir katliama girişmeden kent halkının kaçmasına bu seferliğine göz yumdular; öğleden önce saldırı, karşı saldırı ve türlü oyunlarla Filiden ordusunun hakkından geldiler.

Kuşkusuz Tuathann'ların en büyük zaferi, daha doğrusu kesin bir sonuca götüren zaferi bu oldu.

Sarkan yaklaşık on savaşıyı tutsak almıştı, bu askerlerin akşamleyin, konut olarak seçtiği şatonun büyük salonuna getirilmesini emretti.

Mahat'angor kabilesinin reisi Gaelia dili konuşmuyordu, bir çevirmen, reisin söylediklerini dehşet içindeki askerlere çevirdi:

"Güneye doğru gidin. Haberi Gaelia'nın beş kontluğuna ulaştırın diye sizi sağ bırakıyoruz. Tuathann'ların kendilerine ait toprağı geri aldığını söyleyin. Çünkü Gaelia bize ait. Ben, kabilelerin reisi Sarkan ve bütün Tuathann'lar böyle diyoruz, bunu anlatın. Bu kadarla kalmayacağımızı da söyleyin. Şimdi kaçın bakalım!"

Askerler hiç nazlanmadı, fırsatı bulur bulmaz kaçtılar. Kimisi saklandı ve bir daha onları gören olmadı, kimisi de Providence'a ulaştı ve Sarkan'ın söylediğini harfi harfine tekrarladı.

İmala birkaç gün daha orman dikeylerinin yanında kaldı. Dingin bir yaşamı vardı, artık neredeyse hiç avlanması gerekmiyordu, üstelik dikeylerin ilerlediğı orman köşeleri birbirinden güzel, birbirinden tatlıydı. Ama onlar ağaçların ortasında ilerlemeye devam ededursun İmala sonunda sıkıldı. İçgüdüsünün derinliklerinde doğanın, maceranın çağrısını, hatta belki de belli bir ölçüde yalnızlık ihtiyacını duyuyordu.

Dikeylere onlardan ayrıldığını ama minnettar olduğunu anlatmaya çalıştı, görünüşe bakılırsa anlamışlardı.

Bir akşam tam ters yöne döndü ve uzaklaştı. Sanki yeni bir özgürlüğe kavuşmuş gibi ormanın içinde hızla, dörtnala koştu, ancak saatler sonra, ağaçların ortasındaki bir düzlüğe gelince durdu. Oturdu ve var gücüyle uludu, uzaklardaki dikeylerin, dostça gönderdiği bu son vedayı işitmelerini umdu. Sonra bir ağacın altına yattı.

Sonraki günleri yeniden avlanmayı öğrenerek geçirdi. İzleri yavaş yavaş güneye doğru giden birkaç lezzetli av buldu. Sonunda bir akşam, ormanın sınırına vardı ve fundalığın çakıllı arazisine yeniden kavuştu. Ormanın en güney ucundaydı, uzakta, doğuya doğru, bir kentin ışıklarını gördü.

Birkaç gün önce olsa, yaklaşmaya asla cesaret edemezdi. Dikeylerden ve tuhaf güçlerinden korkarak ormana dönmeyi yeğlerdi. Ama şu son günlerde tümenden değişmişti, doğuya doğru gitmeye karar verdi.

Finghin kraliyet düğününün sabahında Providence'a ulaştı. Her tarafta, işlemeli bayrakların üstünde kralın arması, yani elmaslı taç dalgalanıyordu.

Kent şenlik yapıyordu ve her zamankinden daha göz kamaştırıcıydı. Evler, dükkânlar, hatta sokaklar süslenmişti. Başkentin bütün ahali en zarif giysilerine bürünmüştü.

Finghin kralın altı hizmetkârı tarafından karşılandı ve üstü açık, dört tekerlekli bir gezinti arabasıyla kentin içinden geçirilerek Galatie sarayına götürüldü. Yolda hayran hayran Providence'ın güzelliğini seyretti.

Kent en çekici yanlarını sergiliyordu. Hafifçe eğilmiş ön cepheler, düzgün kerpici yepyeni,

bembeyaz badana edilmiş yarı kâgir duvarlar, cumbalar ve çiçekleri, çatı katlarındaki çıkık yuvarlak pencereler, ahşap kapıların dibindeki beyaz taşlı sekiler, çan kuleleri, bahçeler, pazarlar, küçük meydanlar... Kent cıvıl cıvıldı.

Şurada bazı zengin kentliler, kralın şerefine evlerinin ön cephelerini süsletmek için Bisagne'lı zanaatkârları çağırtmışlardı; biraz ötede, bir ev çiçeklerle kaplanmıştı, daha ileride bir çeşmenin suyu renklendirilmişti. Askerler tören uniformalarını giymişti. Renklerin, biçimlerin güzelliğiyle kralın düğününün kutlanmadığı tek bir köşesi bile yoktu kentten.

Sonunda Finghin'i taşıyan araba saraya vardı. Finghin daha önce sarayı sadece dışarıdan görmüştü, dev yapıya kadar uzanan parktan geçerken ağzı bir karış açık kaldı. Birkaç yıl önce Saî-Mina'ya girerkenki izlenimini hatırladı, bugün de aynı derecede heyecanlandım galiba, dedi kendi kendine. Saî-Mina denge kurallarına meydan okurcasına göklere yükselirken Providence sarayı upuzun bir yapıydı. Bahçeler peş peşe göz alabildiğine uzanıyordu. Çimenlik alanlarla çiçekli alanlar birbirini izliyor, şurada rengârenk bitkilerin yükseldiği taraçalar, biraz ileride, dik ve yelpaze biçiminde fiskiyelerin birbirine karıştığı yuvarlak havuzlar yer alıyordu.

Kraliyet sarayına doğru ilerledikçe, iki tarafı ağaçlı ince uzun yolların beyaz çakılları üstünde arabanın yüksek tekerlekleri gıcırdıyordu.

Bir hizmetkâr "Saygıdeğer drüid, saraya vardık" diyerek arabanın solundaki küçük ahşap kapıyı açtı.

Finghin ağır ağır arabadan indi, gözleri sarayın ön cephesine takılıp kalmıştı. Bakışları yapının tepelerine doğru yitip gitmiş bir halde hizmetkârın peşinden yürüdü. Mekânın ihtişamına doyunca konuşabildi:

"Mümkün olduğunca çabuk kralı görmem gerekiyor, son derece önemli bir mesele."

"Bize haber verilmişti, drüid, evlenecek olmasına rağmen kral öğleden önce sizinle yarım saatlik bir görüşmeyi kabul etti. Sizi gelip alacaklar. Ama önce odanızı göstereyim."

Böylece, sarayda her şeyin, avizelerin, mermerlerin, ahşabın parladığı sol kanattan geçtiler. Ama Finghin mekânın güzelliğinden allak bullak olmamalı, güvenini kaybetmemeliydi. Önemli olan bir tek şey vardı: inandırıcı olmak. Kralın desteğini kazanmak için yarım saati vardı, kusursuz olması gerekiyordu. Kalan zamanı odasında konsantre olarak geçirmeye karar verdi.

Saîman'ın rahatlatıcı gücünün tüm benliğini sarmasına izin verdi. Bedeninde baştan ayağa bu gücü dolaştırmaya, bütünüyle bu gücün içine gömülmeye çaba gösterdi, sonra da bu enerjiyi parmaklarının ucuna kadar götürdü; parmak uçlarında küçük alevler oynadı. Kendi ışığıyla hipnotize oldu, ruhunu ateşin titreyişine uydurdu.

Kapısı çalınana kadar böyle hazırlık yaptı. Kralın çalışma odasına kadar hizmetkârları takip etti.

Kral ayağa kalkmadan "Sizi ilk kez görüyorum, drüid" dedi.

Eoghan, Bisagne yapımı siyahlı-sarı bir kostüm giymişti, ünlü Galatie tacını çoktan takmıştı başına, oysa daha düğün töreni başlamamıştı. Giysisinin üstüne sadece krallığının arması olan elmaslı taç işlenmişti.

Onda güven uyandırmam gerekiyor, buna ihtiyacı var.

"Unvanımı yeni aldım, haşmetmeap, ama bütün kardeşlerim adına buradayım, saygılarımızı sunuyoruz size, kabul buyrunuz lütfen."

"Buraya düğün günümde çıkageldiniz, felaket derecede kötü bir seçim bu."

Beni deniyor. Onu etkilemem gerek. Görünüşümü değiştirmek ve daha endişe verici kılmak için Saîman'ı kullanabilirdim ama bu doğru olmaz, ihtiyatlı da olmaz. Hayır, onu başka türlü

etkilemeliyim. Samimiyetle. Konumunun gerektirdiği saygıyı sundum, şimdi de drüid olduğumu ve onun da bana saygı duyması gerektiğini göstermeliyim. Gençliğimden yararlanmayı umuyor, ama drüidlere neler borçlu olduğumu ona hatırlatabilirim.

"Söyleyeceklerim bir düğünden daha önemli olmasaydı, sizce bugün sizi rahatsız eder miydim? Krallığınızda yaşayanların geleceği söz konusu Eoghan, eğer bugün beni dinlemezseniz Tuathann'lar yerinizi ve servetinizi aldığında evliliğiniz ne olacak? Drüidler ne zamandan beri siyasal öncelikleri tartmaktan habersiz?"

Kral şaşırır mı benziyordu. Drüidlerin küstahlığını biliyordu ama bu kadar genç bir oğlandan bu kadar ani bir saldırı gelmesini beklemiyordu.

"Sizi dinliyorum, Finghin..."

"Sizinle konuşan Finghin değil, Eoghan, bütün Saî-Mina.

İşte bu, onu iyice kendine getirir.

"Çok güzel... Sizi dinliyorum."

"Tuathann'lar Galatie'nin güneyini işgal etti, halen krallığın ahalisini katlediyorlar. Sizin krallığınızın. Kardeşinizin kontluğu Terre-Brune'de ilerliyorlar şu anda."

"Moïra aşkına, bunu biliyorum ve tam şu sıralarda ordumu hazırlıyorum."

"Ama ben size farklı bir teklif için geldim."

"Başka bir yönteminiz mi var?"

"Evet: barış."

"Nasıl yani?"

"Tuathann'ların saldırısı meşru. Kendi topraklarına geri dönüyorlar."

"Hiç de değil! Bizim ülkemizi istila ediyorlar!"

Finghin sesine daha tehditkâr bir hava vermek için Saîman'ı kullanma dürtüsüne karşı koyamadı ve "Eoghan!" diye kükredi. "İsterseniz halkımıza yalan söyleyebilirsiniz, kendinize yalan söyleyebilirsiniz. Ama Moïra aşkına şu sizinle konuşan drüide yalan söylemeyin. Tarih bilmiyorsanız tahtta işiniz ne?"

Kralın dili tutuldu. Gözlerinin derinliklerinde öfke yanıyordu. Finghin yeniden konuşmaya başlamadan önce bir an bekledi.

Öfkelendi. Çok iyi, şimdi bundan yararlanmalıyım. Öfkesini biraz yatıştırmak, ona mantığın sesini duyurmalıyım, sonra hedefine ulaşmadan kolu kanadı kırılan şu öfkeye geri dönerim.

"Bu saldırı meşru ve bizim de iki seçeneğimiz var. Ya biz de onlara saldırırız, ya da istila bu kadarla kalsın diye bir uzlaşma yolu buluruz. Eğer saldırırsak, elbette onları yenme şansımız var, ama ne pahasına? Ne kadar ölü, ne kadar kayıp veririz? Bu savaş çok çetin olur ve bizi güçten düşürür..."

Şimdi oltayı atıyorum.

"... peki bundan kim yarar sağlar Majeste? Kuşkusuz Harcourt! Yeni bir düşmana karşı savaşmak, burada hiçbir direnişle karşılaşmayacak olan Thomas Aeditus'a, Kont Al'Roeg'e ve onun Alev Askerleri'ne kapıları açmak demektir."

Kral kaşlarını çatı.

"Gerçek soru şu: Hangi düşmanı yeğlemeli? Harcourt sizin safınızda Tuathann'lara karşı savaşmayı asla kabul etmeyecektir, tam tersine sizi gafil avlamak için bu durumdan yararlanacaktır."

Şimdi zafer.

"Buna karşılık, diyelim ki Terre-Brune'ün kuzeyinde, Tuathann'lara meşruiyet verin, Thomas Aeditus ve Harcourt kontu Al'Roeg'e karşı değerli müttefikler haline gelebilirler. Sizden düşünmenizi

istiyorum Majeste, ama uzun vadeli düşünün."

Kral gözlerini drüidden ayırmadan koltuğunda geri çekildi.

"Kardeşimi kontluğunun yarısından yoksun bırakmamı mı istiyorsunuz? Ciddi olamazsınız!"

"Zaten neredeyse kaybetti! Şu önümüzdeki birkaç gün içinde hiçbir şey yapmazsanız, bütün kontluk Tuathann'ların eline geçecek. Bunu kardeşinize açıklayabilirsiniz."

"Bu barbarlara Terre-Brune'ün kuzeyini verirsek katliamlarını durduracaklarından nasıl emin olabiliriz peki? Tatmin olmaları için ne kadar arazi gerekiyor onlara?"

Oldu bu iş. Avucuma aldım onu.

"Bu bizim işimiz Majeste. Bizim çözüm önerimizi kabul ederseniz, diplomatik olarak gerçekleşmesiyle biz uğraşacağız. Tuathann'lar bizi dinleyecektir. Gerekirse... onlara Harcourt'u veririz! Bizim yerimize kontu ve Hıristiyanlarını onlar ezer!"

"Terre-Brune'ün kuzeyinde yaşayan halka topraklarının Tuathann'ların mülkiyetine geçtiğini nasıl açıklayacağız peki?"

"Sizi ikna etmeyi başardım, siz de tebaanızı ikna etmeyi başarmalısınız."

Biraz fazla ileri giden bir yanıt oldu bu, ama kral oyunu seviyor.

"Dahası, muhtemel sığınmacılara Galatie'nin güneyinde yeni topraklar verebilirsiniz. Krallığınızda hâlâ çok yer var."

"Bisagne kontu bu konuda ne düşünüyor? Ozanlar bana hiçbir şey söylemedi."

"Kont Alvaro Bisagni evet demek için sadece sizin evetinizi bekliyor."

Yalan söylemek bazen gerçeğin ilerisine geçmek demektir... Yeter ki Kiaran Bisagni'yi ikna etmeyi becersin, yoksa bu yalan boşa gider...

Eoghan uzunca bir göğüs geçirdi, çenesini kaşıyarak bir an tek kelime etmeden durdu.

Kral en sonunda ayağa kalkarken "Törene kalıyor musunuz?" diye sordu.

"Bu benim için şerefdir, Majeste."

"Öyleyse size yanıtımı yarın sabah vereceğim."

Kral arkasını dönmeden odadan çıktı.

Finghin de ayağa kalkarken, *kabul etti* dedi sadece kendi kendine.

Mjolln ve Aléa Saî-Mina'nın şatafatı içinde tam bir hafta geçirdiler. Cüce, Magistel'lerin ve çömezlerinin yanında talime devam ediyordu, genç kızsa kafasının içini boşaltmakla ve düşünmeye dalmakla yetiniyordu. Düşünmek ve kendini analiz etmek için gerçek anlamda ilk kez zaman harcıyordu. Erwan'ın tavsiye ettiği alıştırmayı durup dinlenmeden yapmıştı, her akşam anlamını ve yararını biraz daha kavırıyordu. Kaslarının gücünden çok daha büyük bir gücü kontrol altına almayı öğreniyordu. Ama kafasını en çok kurcalayan soruya bir yanıt bulamıyordu: Drüidler ondan ne istiyorlardı ve kulelerinin gizliliğinde ne hazırlıyorlardı? Phelim kendisini izlemesi konusunda Aléa'yı ikna etmeyi başarmıştı ama kız hâlâ drüidlerin niyetini bilmiyordu. Saî-Mina'nın onu sessiz ve hareketsiz kalmaya zorlamasına artık dayanamıyordu. Onunla drüidler arasına kocaman bir mesafe koyan yasağa katlanamıyordu. Ondan söz ediyorlarsa eğer, o neden dinleyemesindi?

Bu yüzden Aléa bir akşam gizlice Konsey Salonu'nu görmeye karar verdi. Bunun kesinlikle yasak olduğunu biliyordu ama çok merak ediyordu; hem zaten bu benim hakkım, diye düşündü. Saî-Mina'da

zorla tutuluyordu, buna karşılık Phelim'in gösterdiğinden biraz daha fazlasını görmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

Avluda kimse kalmayınca kadar bekledi ve büyük kale burcunun dibine gizlice sokuldu. Kapı kilitliydi ama Aléa'nın ilk kilit açışı değildi ki bu, yanında getirdiği bir toplu iğneyle, gürültü yapmadan çabucak açtı. Gerçek yaradılışını unutmamıştı. Her şeyden önce bir hırsız değil miydi o? Küçük Saratea kasabasında yiyecek çaldığı her seferinde içini dolduran korku ve heyecan dolu o hoş duyguya yeniden kavuştu. Bu tatlı anıyla gülümsedi, soluklandı ve eşikten girdi.

Dar bir merdivenin başında buldu kendini, sessizce yukarı çıktı. Her katta bir çıkış vardı ama görmek istediği odanın en tepede olduğunu biliyordu, zaman kaybetmedi.

Yarı yolda, birdenbire, basamaklardan birinin indiğini duydu. Bir, belki de iki kişiydiler. Paniğe kapılıp saklanmaya çalıştı. Saklanacak bir yer bulamayınca, bir kapının arkasına saklanmak üzere alt kata doğru birkaç basamak indi. O kapı da kapalıydı. Aléa kilidi açmak için cebinden iğneyi çıkardı. Ayak sesleri tehlikeli derecede yaklaşıyordu. Kızcağız yakalanmaktan öylesine korkuyordu ki elleri titremeye başladı. Kalbinin gitgide daha hızlı çarptığını hissetti, iğneyi zorlayarak dudaklarını ısırıldı. Merdivenin dönemecinde ayaklar belirmediği anda kilit açıldı. Aléa kapının öbür tarafına geçip hızla ama gürültü yapmadan kapıyı kapadı. Karanlık bir odadaydı şimdi. Bu tarafta kimse olmasın diye Moira'ya dua etti.

Odanın havası buz gibiydi, Aléa da soğuktan titrediğine inandırmaya çalıştı kendini. Merdivenden inen iki kişiyi işitti. Belli belirsiz birkaç sözcüğü anladı ama konuşmayı tam olarak kavrayamadı. Sırtını duvara yaslamış bir halde bir an bekledi, sonra saklandığı odada neler olduğunu öğrenmeye kalkışmadan dışarı çıktı.

Zaman kaybetmeden merdivenden çıkmaya başladı, heyecanın da etkisiyle daha hızlı tırmanıyordu bu kez. Sonunda en son kata ulaştı ve kapının boyunu görünce şaşırdı, alt kattakinden çok daha küçük bir kapıydı bu. Anahtar deliğinden bakmaya çalıştı ama hiçbir şey göremedi.

Bir an duraksadı, sonunda kapıyı açacak cesareti topladı. Kapı kilitli değildi. Aléa içeriye şöyle bir göz gezdirdi. Bir tür balkona, daha doğrusu bir asma kata açılıyordu burası. Aşağıdan parlak bir ışık geliyordu. Aléa birçok kişinin seslerini işitti. Bir saniye daha duraksadı, sonra öbür tarafa doğru sürünerek ilerledi. Asma katı geçti ve parmaklıkların arasından aşağıdaki salona bakmaya koyuldu. Konsey Salonu'nun üstündeydi, büyük ahşap koltuklara oturmuş toplantı yapan Büyük-Drüid'leri görebiliyordu. Phelim, Ailin ve başkaları vardı.

Aléa, çok büyük bir hata yapıyorum, dedi kendi kendine ama merak her şeye baskın geliyordu, genç kız aşağıda konuşulanları dinlemeye çalıştı.

"Kız herhangi bir şey hissetmişe benzemiyor, şimdiye kadar hiçbir kudret ya da tuhaf kuvvet de sergilemedi" diyordu Ailin.

Benden söz ediyorlar, dedi Aléa ve daha da endişelendi.

Phelim, gücenmiş gibi "Başdrüid, benim sözüme güvenmiyor musunuz?" diye sordu. "Gözlerim beni yanıltmadı.

İki kez denetleyemediği bir gücü kullandığını gördüm onun."

"Eğer Samildanach olsaydı, ki bu başlı başına bir sapma demektir, avluda şu budala cüceyle oynuyor olmazdı! Kudretiyle ve yazgısıyla meşgul olurdu fazlasıyla. Hemen görürdük. Hem zaten burada herkes, Samildanach'ın kız olamayacağını biliyor!" diye bağırdı Ailin, sinirlenmişti besbelli.

Ernan pek inanmaz bir tavırla "Oysa, Anali Ansiklopedisinde..." diye mırıldandı.

"Yeter! Yazılanın hiçbir değeri yok, Ernan! Beni ilgilendiren sadece olgular. Yarından itibaren şu

ufaklığın özel bir yanı var mı yok mu, onu Gabha Man'ithi'ne maruz bırakarak adamakıllı göreceğiz."

"Söz konusu bile olamaz bu!" diye bağırdı Phelim ayağa kalkarak. "Eğer Samildanach değilse, bu sınavdan sağ çıkamayacağımı pekâlâ biliyorsunuz!"

"Öğrenmenin tek yolu bu. Emin olmadan saraydan ayrılmasına izin veremeyiz. Kaldı ki siz onun Samildanach olduğundan eminsiniz, o zaman neden çekiniyorsunuz?"

Aléa kulaklarına inanamıyordu. Karşılaştığı her defasında kıza gülümseyen Ailin, sırf Aléa'nın, Ilvain'in kudretini devralıp almadığını öğrenmek için onu öldürmeye hazırды. Korkunç Maolmórdha'dan farkı yoktu yani. Konuşmanın devamını işitmek için hemen kaçıp gitmek istedi Aléa, ama korkudan olduğu yere çakılıp kalmıştı.

"Dolayısıyla oylama yapacağız" dedi Başdrüid.

"Olamaz" diye karşı çıktı Phelim. "Sadece yedi kişiyiz, Aldero henüz görevden dönmedi; Tuathann meselesindeki üç elçimiz Aodh, Finghin ve Kiaran'ın da dönüşüne vakit var daha. Bu kadar ciddi bir oylama bütün kardeşlerimizin burada bulunmasını gerektirir."

"Konsey'in yarından fazlası burada, rahat rahat yeter, Phelim. Korkarım bu kıza duyduğunuz dostluk düşünme yetinizi bozuyor. Genç bir çömez gibi değil bir Büyük-Drüid gibi davranın!"

"Bir çocuğun hayatı işin içindeyse her şeyden önce insan gibi davranmak söz konusudur Ailin!"

"Susun Phelim. Sabrımın sınırlarını zorluyorsunuz. Kardeşlerim, ne yapmamız gerektiği konusunda oylama yapacağız şimdi. Samildanach olup olmadığını öğrenmek için çocuğu Gabha Man'ithi'ne maruz bırakmak mı, yoksa kıızı rahat bırakıp Ilvain'in kudretinin kime kaldığını bilmemek mi? İlk çözümden yanaysanız elinizi kaldırın kardeşlerim" dedi Ailin.

Finghin olmadığı zaman aralarındaki en genç drüid Aengus ve Phelim dışında hepsi el kaldırdı.

Phelim salondan ayrılmak için oturduğu yerden sertçe kalktı ama Ailin de ayağa kalkıp Phelim'i düzene davet etti.

"Phelim! Konsey toplantısı sona ermedi, eğer bu salonu terk ederseniz kendi kendinizi aforoz etmiş olursunuz. Duygularınız ne olursa olsun yasalarımıza karşı gelmeyin."

Drüid eşikte kalakaldı. Aléa önce Phelim'i orada tutan şeyin Başdrüid'in buyruğu olduğunu sandı. Ama Phelim bakışlarını yukarı kaldırdığı için kız onun tarafından fark edildiğini anladı, o yüzden yaşlı drüid duruvermişti. Phelim kıızı görmemiş gibi yaptı, Konsey'e doğru döndü, Başdrüid'e öfke dolu bir bakış yöneltti. Bir an duraksadı, sonra yerine dönüp öbür drüid kardeşlerinin arasına oturdu.

Aléa titriyordu.

"Bu çocuğu buraya getirdiğime ne kadar pişmanım. Tek dileğim var, siz yakasına yapışmadan kaçıp gitmesi. Madem ki oylama yaptınız, kararınıza boyun eğiyorum."

Aléa drüidin verdiği mesajı anladı. Daha fazla beklemeden merdivenlerden elinden geldiği kadar süratle ve göze çarpmamaya çalışarak indi. Yüreği öyle hızlı çarpıyordu ki kalp atışlarını duyabiliyordu.

Avluya varınca sarayın kuzey kanadına yöneldi, odasına koştu. Koridorun ucunda Erwan'la burun buruna geldi. Çılgılık atarak sıçradı, delikanlı da şaşırды.

"Erwan? Burada ne arıyorsun?"

"Ben... ben geri döndüğümüzü sana söylemeye gelmiştim.. Ya sen? Dehşete düşmüşsün, sanki peşinden şeytan kovalıyormuş gibi bir halin var..."

Aléa ne yanıt vereceğini bilemiyordu, Erwan'a her şeyi anlatmak isterdi ama bu olanaksızdı, delikanlı her şeyi drüidlere anlatmak zorunda kalırdı. Ama kız, oğlana yalan söylemeye de cesaret edemiyordu.

"Kaçmam gerekiyor, Erwan, sana nedenini açıklayansam, drüidlere anlatmak zorunda kalacağımı biliyorum. Ama n'olursun beni ele vermek için sabahı bekle ki rahat rahat kaçabileyim."

Erwan ne diyeceğini bilemedi. Aléa'yı alıkoymak isterdi ama genç kızın gözlerinde o kadar büyük bir üzüntü okudu ki büsbütün şaşırıp kaldı.

Aléa yavaşça delikanlıya yaklaştı, birdenbire, göz açıp kapayıncaya kadar, yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da Mjolln'un odasına doğru koşup gitti. Arkasına bakmadan kapıyı kapadı, Erwan'ın kaçmasına göz yumacağını umuyordu.

Odada cüce, gelenin önce Aléa olduğunu anlamayarak yatağından sıçradı.

"Ödümü kopardın Aléa! Haber vermeden böyle girmen delilik! Hah! Silah taşıyorum ben!"

"Hemen kaçmamız gerek, Mjolln. Eğer dostumsan bana güven ve soru sorma, daha sonra açıklayacağım. Hadi gidelim!"

Mjolln anlamadığını belirtecek biçimde yüzünü buruşturdu ama çoktan koridora fırlayan genç kızın peşinden gitti. Erwan ortadan kaybolmuştu. Cüce yanına kılıcını ve gaydasını almıştı, eli kolu dolu bir halde Aléa'ya yetişti.

Avluya ulaştılar. Aléa kimsenin olmadığından emin olunca kuyunun öbür tarafına, denize inen merdivenin bulunduğu yere koşular. Gecenin karanlığında Aléa önden gitti, basamakları olabildiğince çabuk iniyordu.

Aşağıya, kayalığın ön cephesi boyunca uzanan mendireğe soluk soluğa vardıklarında, sandalın orada olmadığını gördüler dehşetle. Aynı anda kayalığın yukarısından, sarayın avlusundan gelen bağırış çağırışlar işittiler.

"Birisi kaçtığımızı fark etti!" diye bağırdı şaşkına dönen cüce. "Üstelik ben yüzmeyi bilmem! Evet ya, yüzemem hiç!"

"Ben de yüzmeye bilmiyorum Mjolln ama başka bir yolunu bulacağız."

Askerlerin ve Magistel'lerin bağırışları yaklaşıyordu, belli ki çok geçmeden merdivene ulaşacaklardı.

Aléa diz çöktü ve sakinleşmek için gözlerini sıkı sıkı yumdu. Birdenbire zihnine bir şey geldi. Tıpkı bir zorunluluk, bir apaçıklık gibi. Erwan'ın tavsiye ettiği alıştırmaların gerçekten işe yarayıp yaramayacağını görecekti sonunda. Konsantre oldu ve alnının ortasında ışığın belirmesini sağlamaya çalıştı. Alev titredi, sonra ağır ağır irileşti.

Mjolln'un çılgınlıkları arkasında kaybolur gibi olurken ruhunun derinliklerinde ışığın büyüdüğünü hissetti. Adeta, Erwan'ın bulmayı öğrettiği küçük mum, kafasında bir ateş yakmış gibiydi. Acil durumun körüklediği ve fundalıkta benliğini ele geçiren kuvvet, korku, delilik duygusunun aynıydı bu, bu kez o duyguyu yitirmeyeceğine söz verdi kendi kendine. Varlığının en derinlerinde yeni başlayan yangını aradı, düşüncesiyle tutmaya çalıştı, onunla bütünleşmek, bir olmak için tümüyle içine dalmaya çabaladı. Bir şey alevlere doğru itiyordu onu, içgüdüsel, hayvansı bir şey, onu aşan, anlayamadığı bir şey. Birdenbire bir sıçrayışta ayağa kalktı, vücudunu yakan tuhaf bir güce kapılmıştı. İçinde büyüyen, damarlarında ve zihninin gerisinde alevlenen bu açıklanmaz enerji sanki bütün kaslarının içinde dolaşıyordu. Bu güçlü dalgayı tutamaz hale gelince, acıyla haykırarak ellerini denize doğru uzattı.

Mjolln geriye doğru fırlatıldı ve sırtüstü düştü. Doğrulunca gözlerine inanamadı. İnanmazlıkla kafasını salladı ve emekleyerek Aléa'nın yanına gitti, düş görmediğinden emin olmak istiyordu. Gördükleri düpedüz gerçektir.

Karşı kıyıda bırakılmış olan sandal, bir büyüyle hareket ederek kendi kendine onlara doğru

geliyordu. Sandalın burnu dalgalarda inip kalkıyordu, sanki görünmez yelkenleri güçlü bir rüzgâr şişirmiş gibiydi.

Aléa'nın elleri hâlâ sulara doğru uzatılmıştı. Rüzgâr ensesindeki siyah saçları, tıpkı denizdeki dalgalar gibi, havalandırıyordu. İri mavi gözleri dimdik bakıyor, hiç kıpırdamıyordu. Kız her zamankinden daha iri görünüyordu, sanki büyülü bir biçimde yerden yükselmiş gibiydi. Güzeldi, göz alıcıydı, dudaklarında adeta yetişkinlere özgü bir gülümseyiş vardı.

Sonra yavaşça kollarını indirdi ve başını Mjolln'a doğru çevirdi.

"Ne... ne... nedir bu mucize böyle?" diye kekeledi dehşete düşen cüce.

Ama Aléa yanıt vermeye kalkışmadı; yanıt verebileceğinden emin değildi zaten, cüceyi kolundan tutup peşinden sürükledi.

Sandal dosdoğru onlara doğru geliyordu, kıyıya birkaç metre kala yavaşladı. Aléa bindi, peşinden de cüce atladı içine. Yukarıdan gelen sesler yaklaşıyordu.

Aléa sandalın baş tarafına geçip yeniden konsantre oldu. Cüce bir saniye daha beklemedi, küreklere sarıldı, minik kollarının elverdiğince hızlı kürek çekmeye koyuldu. Kısa bir mesafe gittikten sonra denizin, küpeştenin altından adeta kayıp gittiğini hissetti, alnına çarpan rüzgârın gürültüsünü duydu. Anormal derecede hızlı ilerliyorlardı. Mjolln küreklere ne kadar asılırsa asılsın çok daha büyük bir kuvvetin sandalı ittiğini biliyordu. Karşı kıyıda sandalı önlerine getiren kuvvetti bu. Kökenini tahmin ettiği ama bilmemeyi yeğlediği, büyülü bir kuvvet.

Gece bulutlarının tehditkâr karanlığı altında, suyun üstünden ok gibi kayarak, arkalarına bakmadan halici geçtiler. Devasa yapının eteğinde haykıran Saî-Mina muhafızlarının çaresiz bağırışları denizin ve rüzgârın sesinin ardında yavaş yavaş silindi gitti.

Sandal karşı kıyıya varıp da küpeştenin altı kum ve çakıllara sürtünce alelacele karaya çıktılar, bitkinlik içinde sahile yığıldılar.

Aléa soluğunu biraz toparlayınca dirseklerine dayanarak doğruldu ve peşlerinden gelen olup olmadığını kontrol etti. Tek gördüğü deniz ve Saî-Mina'nın etkileyici siluetiydi. Gözlerini kapadı, kendini sırtüstü kumlara bıraktı.

"Mjolln, kaçmamız gerek" diye fısıldadı. "Bizi aramaya buraya kadar gelirler."

"Çok yoruldum, yapamayacağım."

"Ben de ama kaçmak gerek, işte o kadar."

Zar zor ayağa kalktılar ve güneye doğru çevik adımlarla yürümeye koyuldular. Böyle hiç konuşmadan saatlerce yürüdüler. Bacakları, sırtları ağrıyordu ama durmayı göze alamıyorlardı. Aléa sakinleşmeye ve karnını yakan ateşi söndürmeye çalışıyordu. Artık kendi kendine yalan söyleyemezdi, bu duyguysa bir daha yitip gidemezdi.

O Samildanach'tı, ilk andan beri yüreğinde sakladığı bu gerçek şimdi gün ışığına çıkıyordu. Geleceğin, dünyadaki bütün geleceklerin ağırlığını omuzlarında hissetti, *hazır değişim*, dedi kendi kendine.

Bu kez, yanağından aşağı süzülen, bir damla göz yaşıydı besbelli.

Mjolln'a gelince, gördüklerine bir türlü inanamıyordu, genç kıza hayret dolu bakışlar yöneltiyor, bir teselli arıyor ama bulamıyordu. Sandalı hareket ettiren Aléa mıydı? Peki nasıl bir büyüyle yapmıştı bunu?

Çok geçmeden, yorgun kasları ve yara bere içindeki ayakları onları daha uzağa taşıyamaz oldu; uyumaya karar verdiler. Bir tepenin eteğinde küçük bir mağara buldular. Mjolln sonunda sessizliği bozdu.

"Gençken, senden daha gençken, bir şey beni mutsuz ettiğinde, öhöms, Pelpi yakınlarında, buna çok benzeyen küçük bir mağaraya gidip sığındım. Rutubetten oluşan damlaların kayaya düşüşünü dinleyerek saatlerce kalırdım orada. Mağaranın tavanına asılmış yarasalara bakardım, *umarım uyanmazlar*, derdim kendi kendime. Öhöms. Hiç uyanmadılar. Ara sıra biri kanatlarını sallar, beni yerimden sıçratırdı, ama o kadarla kalırdı. İhhi. Acaba benim orada olduğumu biliyorlar mıydı? Neden orada olduğumu biliyorlar mıydı? Mmh. Üzüntümü hissediyorlar mıydı? Her halükârda, üzüntülü olduğumda o yaraları düşünürüm ve neden bilmem, başıma hiçbir şey gelemez duygusuna kapılırım. Şimdi bu mağaradaki gibi."

Aléa cüceye gülümsedi. Sesinde alışılmadık bir şey vardı. Samimi bir şey. Cücenin çok korktuğunu anladı ve kendini ona yakın hissetti. Her zamankinden daha yakın. *Bu akşam yalnız olmaya katlanabilir miydim* diye merak etti.

Tam o anda mağaranın gerisinde bir yarasanın kanat seslerini işittiler. Önce korkar gibi oldular sonra gülümseyerek birbirlerine baktılar. Bir biçimde ikisini de rahatlattı bu gülümseme ve çok geçmeden gecenin sessizliğinde uykuya daldılar.

Av

Aléa bir atın kişnemesiyle uyandı. Aniden ayağa fırladı ve Mjolln'un hâlâ yanı başında uyuduğunu gördü. Mağaranın ağzına doğru parmak uçlarına basa basa ilerledi. Drüidler bu kadar çabuk bulmuşlar mıydı onu? Yoksa başka yolcular mıydı gelenler? Gözlerinin gün ışığına alışmasını bekledi, sonra mağaranın duvarına iyice sinerek başını dışarı çıkardı.

"Günaydın küçük hanım."

Phelim ve Galiad mağaranın önündeki çimenlere oturmuşlar, yaz güneşi altında üzümlü çörek yiyorlardı, kuşkusuz epey bir zamandır genç kızla cücenin uyanmasını bekliyorlardı. Arkalarındaki ağaca bağlanmış iki at ve iki midilli vardı.

Aléa hayretle "Beni nasıl buldunuz?" diye sordu. Bu sırada Mjolln da uyanmıştı.

"Galiad çok iyi iz sürer."

Genç kız Magistel'e öfke dolu bir bakış yöneltti. Oğlu Erwan mı kaçtıklarını haber vermişti yoksa? Ama Galiad'ın gözlerinde ne ayıplama ne de kızgınlık gördü. Magistel karmaşık ve ağır bir zırha bürünmüş, üstüne de delikli bir madenî üstlük geçirmişti. Birbirine geçmiş küçük madenî levhalardan oluşan ve bedeninin her tarafını saran bir giysiydi bu. Göz kamaştırıcı bir parçaydı ama ormanda yürümekten ziyade savaşmak için yapılmışa benziyordu. Galiad'ın belinde, efsanevi kılıcı Banthral asılıydı; kılıcın altın kakmalı gümüş siperi ve kırmızı ejderha gravürünün seçildiği yaldızlı topuzu görülüyordu sadece. Uzun ve geniş, kalın bir kılıçtı Banthral ama muhtemelen mükemmel derecede bilenmişti.

Bunca ağırlık Magistel'i rahatsız etmiyor gibiydi. Galiad güçlü ve dayanıklı bir adamdı. Aléa onun hiç sızlanmayan türden erkeklerden olduğunu tahmin etti, Mjolln'un Magistel'i tanıtırken kullandığı sözleri anımsadı: *efsanevi bir savaşçıdır o*, demişti.

Genç kız daha sonra Phelim'in yüzüne baktı. Drüidde hâlâ o kibar gülümseme ve derin bakışlar vardı. Dinginliğini hiçbir şey bozamaz gibiydi. Oysa önceki gün Aléa ihtiyar drüidin Konsey Salonu'nda öfkeye kapıldığına tanık olmuştu.

"Saî-Mina'ya dönmeye niyetim yok Phelim. Boşuna geldiniz."

"Seni geri götürmeye ya da herhangi bir şeye ikna etmeye gelmedim. Sana yardım etmeye, seni korumaya geldik."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok" diye kendini savundu Aléa.

"Biz seni bulduysak öbür drüidler de bulacaktır. Bizimle kaçabilmen için bu atları getirdik."

"Siz de mi kaçmak istiyorsunuz?" diye şaşırdı genç kız. "Siz... Konsey'den ayrıldınız mı?"

"Senin gidişinden sonra gizlice tüydüm diyelim. Ailin peşinden üç Magistel gönderdi ve eğer bize yetişmelerini istemiyorsak erken davranıp yol almalıyız."

"Size neden güveneyim? Siz de bir drüidsiniz."

"Seni drüid kardeşlerime teslim etmek isteseydim, sen Konsey Salonu'nun asma katında saklanırken yapardım bunu" diye karşılık verdi Phelim. "Birbirimize güvenmenin zamanıdır Aléa, sence de öyle değil mi? Buraya gelerek Konsey'e verdiğim yemini bozdu, en azından saygı göstermene degecek bir özveri bu. Artık çocuk olmadığını bize yeterince kanıtladın."

Aléa mağaranın içine doğru döndü ve Mjolln'a dışarı çıkmasını işaret etti. Cüce, drüidi görünce sevinçten havalara sıçradı.

"Phelim! Canım drüidim benim! Seni görmek gerçekten bir zevk! Ne macera ama! Hiçbir şey anlamaz oldum! Her şeye bir çeki düzen vermenin zamanıdır, Mjolln sözü... Size de merhaba, Galiad. Öhöms."

Cücenin keyfini yarıda keserek lafa girdi Aléa:

"Ben Providence'a gideceğim. Başlangıçta oraya gitmek istiyordum, sizin berbat öğütlerinizi dinlememiş olsaydım bugün orada olacaktım. Hatta belki Amine'e çoktan kavuşmuş olacaktım."

"Providence'ta korunamazsın. Konsey seni kolayca bulur. Maolmördha'nın gönderdiği Herilim'leri bir tarafa bırakacak olursak tabii."

"Phelim, beni bir kez yolumdan çevirdiniz ve bana şans getirmedi bu durum. Bu defa Providence'a gideceğim, bana hiçbir şey engel olamaz."

Phelim göğüs geçirdi, sözü Galiad aldı, tok ve otoriter sesiyle konuşmaya başladı.

"Öyleyse izin verin de en azından size eşlik edelim. Böylece ata ve bizim korumamıza sahip olacaksınız."

Aléa göz ucuyla cüceye baktı. Besbelli ki Mjolln bakışlarıyla kıza yalvarıyordu. Yanında bir drüid ve Magistel'le yolculuk etmek için yapmayacağı şey yoktu.

"Tamam" dedi genç kız en sonunda. "Bizimle gelebilirsiniz. Ama tekrar söylüyorum: Canımın istediği yere gitmemi artık engelleyemezsiniz. Artık size güvenmiyorum Phelim. Konseyinize de. Bizimle mi kalmak istiyorsunuz? Tamam kalın. Ama artık benden bir şey beklemeyin."

Galiad atları eyerlerken Phelim "Hemen yola çıkmamız gerek" dedi. "Ama bize bir lütufta bulunduğunu sanma Aléa. Birçok kez hayatını kurtardım ufaklık. Bir kez haydutlara karşı, bir kez de gorgûn'lara karşı. Hiç kuşkusuz canına mal olacak Gabha Man'ithi'nden de kurtardım seni. Providence'a gitmeye inat ediyorsun, tamam, ama unutma ki karşında bir drüid duruyor, benim sabrımın da bir sınırı var. Şimdi ikiniz de eşyalarınızı hazırlayın, yola çıkalım."

Aléa ne karşılık vereceğini bilemedi. Drüid fazlasıyla etkileyiciydi, kız şimdilik susmasının daha iyi olacağına karar verdi. Arkasını döndü, eşyalarını toplamak üzere Mjolln'un yanına gitti.

Göğüs geçirdi. Drüidin hâlâ yakasını bırakmadığını düşündü. Dahası, uykusunu alamamıştı, her tarafı tutulmuştu. Saî-Mina'nın konforu çok uzaklardaydı.

Aléa Galiad'ın yanına getirdiği midilliye bindi. Savaşçı, genç kıza yardım etti, daha önce hiç ata binmemiş olduğunu gördü, dizginleri kızın eline verirken içini rahatlattı:

"Bu bir dişi, adı Dulia, krallıktaki en uysal attır, göreceksin. Öğrencilerimin çoğundan daha hızlı öğrendin dövüşmeyi, öyleyse bu midilliyi sürmeyi de çok çabuk öğrenirsin, bundan eminim."

"Sağ ol Galiad" diye yanıt verdi Aléa ama içi tam anlamıyla rahat değildi.

Mjolln'a gelince, o çoktan midillisinin üstüne atlamıştı. Ünlü bir at binicisiydi, hayvanın kulağına fısıldadı.

"Bu midilliye ne ad verdiyseniz verdiniz, bundan böyle benim için adı Alragan olacak. İşte bu kadar."

Galiad şaşırmaşa benziyordu. Cüceyi tepeden tırnağa süzdü ve yardıma ihtiyacı olmadığını gördü. Daha fazla oyalanmadan yola koyuldular. Magistel, eli kılıcının koca topuzunda, önden gidiyordu.

İmala bütün akşam uzakta gördüğü köye doğru ilerledi, kâh sert adımlarla koşa koşa gidiyor, kâh dinlendirici, küçük ve ağır adımlar atıyordu. Güçlü kuvvetliydi, orman dikeyleriyle geçirdiği günler ona olağandışı bir form kazandırmıştı, böyle hiç durmadan köye kadar devam etti yola.

Şafak sökmeden önce köyün büyük giriş kapısının birkaç adım ötesine ulaştı, güneş doğana kadar uyumak üzere fundalığın ortasına uzandı.

Bir çocuğun gülüşleriyle sıçrayarak uyandı. Bir hamlede ayağa kalktı. Biraz ilerde, köyün önünde çember çeviren küçük bir dikey gördü. Küçük esmer bir kız çocuğuydu bu, dişi kurt kendini güvende hissetti. Madem ki ormandaki büyük dikeylerin ona hiçbir kötülüğü dokunmamıştı, küçük bir dişinin de tehlikeli olması için bir neden yoktu. Böyle düşündü.

Yine de İmala temkinli yaklaştı, hâlâ onu fark etmemiş olan çocuğun birkaç metre ilerisine sindi. Küçük kız çemberini birçok kez çevirdikten sonra İmala oyunu eğlenceli buldu ve küçük dikeyle birlikte koşmak istedi. Yeniden ayağa kalktı, kuyruk sallayarak çocuğa doğru koşmaya başladı. Oyun isteyen kurt yavruları gibi davranıyordu.

Küçük kız birdenbire kurdu fark etti ve tiz bir dehşet çığlığı attı: "Kurt var!" diye bağırdı. İmala bu cümlenin ne demek olduğunu anlayamadı, küçük kızın korkusunu hissetmesine karşın yine de oynayabileceğini sandı ve çocuğun çevresinde koşmaya devam etti.

Küçük kız hemencecik çemberini bıraktı ve köye doğru kaçmaya başladı. İmala bunu oyun sandı, dili dışarıda, kızın arkasından koşmayı sürdürdü.

Böylece kız önde kurt arkada, köyün girişine kadar koştular, öndeki korkudan çığlıklar atıyor, arkadaki neşeli neşeli zıplayıp hopluyordu.

Köyün kapısından geçtikleri zaman İmala bir an için duraksadı. Dikeylerin bölgesine girdiğini anladı; onlara duyduğu güven kuşkusuz o kadar da ileri gitmiyordu. Ama seçim yapacak zamanı olmadı.

Kapının arkasından iki dikey fırladı, birinde dirgen, öbüründe değnek vardı. Kurt kafasına inen şiddetli bir darbeden kıl payı kurtuldu. Bu iki dikey de oynamak mı istiyor acaba diye bir anlık bir şaşkınlık geçirdi. Ama o sırada değnek beline iniverdi.

İmala acıdan viyaklayarak yere düştü. Şimdiye kadar son derece dostça davranan dikeylerin gösterdiği bu ani şiddeti anlayamıyordu. Dehşet içinde, sırt üstü yatıp dört ayağını havaya dikti, boyun eğdiğini gösteren bir işaret bu. Ama dikeyler kazandıkları zaferin tadını çıkarmak yerine ona yine vurdular. İmala böğrüne bir dirgen darbesi yedi.

Dişi kurt acıyla uludu. Bu kez kaçmaya karar verdi, hem bedeni hem ruhu yara almış olarak, topallaya topallaya çekip gitti. İki dikey fundalığın ortasına kadar peşinden geldiler, İmala ağaçlık bir yere sığındı, orada yarasını iyileştirmeye çalıştı.

Dört arkadaşı akşama kadar güneydoğuya doğru dörtnala ilerlediler. Kıraç arazinin beyaz kumu atların toynaklarından havalanıyordu. Galiad Lâl ırmaktan uzaklaşıp tarlaların içinden geçmeyi yeğlemişti çünkü burada başka yolcularla karşılaşma olasılığı daha düşüktü. Gün ortasında bir tarafta Gor-Draka dağlarının sivri silüetini, bir tarafta da, doğuda parlak güneşin yansıdığı denizi görebildiler. Aléa bu güzel görüntüyü seyredebilmeleri için Magistel'den kısa bir süreliğine durmasını istedi. Güneş mavimsi dalgalarda bin bir mum yakıyordu.

"Sanki denizin üstünde bir ada varmış gibi. Mont-Tombe adası da buna benziyordur herhalde. Providence'ı gördükten sonra oraya gideceğim" dedi Aléa, sesinde hafiften bir meydan okuma seziliyordu.

"Ya öyle mi? Neden?" diye sordu Phelim.

"Öğrenmek için. Üniversite'ye gitmek istiyorum."

Drüid neredeyse karşılık verecekti ama kendini tuttu. Mont-Tombe'un Hıristiyan keşişlerinden öğreneceği şeylerin Saî-Mina'da ona öğretilenlere eşdeğer olmadığını söylemek isterdi. Ama kızın olumsuz tepki vereceğini tahmin etti. Hem zaten kendisi de buna inanıp inanmamak konusunda kuşkuluydu. Konsey Aléa'ya karşı gerçekten pedagojik niyetler besliyor gibi görünmüyor pek, diye düşündü alaylı alaylı.

"Hıristiyanları ve üniversitelerini sevmiyorsunuz, değil mi?" dedi Aléa muzipçe.

Phelim, genç kız düşüncelerini mi okudu acaba, diye düşündü.

"Çok saldırganlar. Hem sonra, onların... felsefesiyle ters düşüyoruz diyelim."

"Neden?" diye ısrar etti Aléa.

"Çünkü onların felsefesi Moïra'nın varlığını yadsıyor. Sözde modern bir sapma. Mont-Tombe'un hocaları Moïra'nın dünyanın ilerlemesini engellediğinden eminler. Sadece onların Tanrı'sı ilerlemeyi sağlayabilirmiş. Dahası, onların öğretimi yazılı yapıyor, oysa biz drüidler yazının, bilginin ölümü olduğu kanısındayız. Kâğıda aktarılan sabitlenmiş, dolayısıyla da ölmüş demektir, oysa gerçek bilgi sabit olmamalı, evrim geçirmelidir. Bizim öğretimimiz sözlü olur. Ustayla çırak arasındaki yakınlık içinde aktarılır."

"Ya onlar haklıysa? Ya Moïra yoksa?"

"Saî-Mina'dan çıkmanı sağlayan güce sahip oluşun Mont-Tombe'un felsefesini çürütüyor. Can sıkıcı olan onların kendi inançlarını yayma çabası. Her yıl kafaları yanlış fikirlerle dolu olarak kaç genç çıkıyor o adadan?"

Aléa ikna olmamıştı ama kabul etmiş göründü. Mont-Tombe'un yöntemi her şeye rağmen drüidlerinkinden daha iyi değil mi acaba, diye düşünüyordu. Benliğinin derinliklerinde görüşünü değiştirmede: Moïra'nın düpedüz gerçek varlığını ne kadar hissederse hissetsin, bir gün Mont-Tombe'a gidecekti, çünkü köyden ayrılacağı gün o üniversite öğrencileriyle karşılaştığından beri, okumayı öğrenmek istiyordu ve sadece Hıristiyanlar buna izin verebilirdi.

"Gidelim" diye araya girdi Galiad atına binerken, "oyalanmanın sırası değil. Sağ salım Providence'a ulaşmak istiyorsak hemen yola koyulmamız gerekiyor. Magistel'ler peşimizde mi bilmem ama gözetlendiğimizden neredeyse eminim."

"Evet, bende de öyle bir his var" diye itiraf etti Phelim, ovaya göz gezdirdi. "Aléa, sen hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Hayır" dedi Aléa, drüidin bu soruyu sorduğuna şaşırılmıştı. Phelim ona güveniyor muydu yoksa?

Yaşlı drüid "Zaman kaybetmeyelim" dedi.

Atlarına bindiler ve güneye doğru dörtnala yola koyuldular. Aléa midillisinin sarsıntularına

alışmakta hâlâ zorlanıyordu ama Doğu Galatie'nin şaşırtıcı manzarasını hayranlıkla seyretmesine engel değildi bu durum. Saratea'yı çevreleyen düzlükten daha çok bitki vardı burada, hem deniz de yakındı. Genç kız bir manzaranın içinden dörtnala geçme zevkini ilk kez tadıyordu. Rüyada üstünden uçulan düşsel bir ülke gibiydi burası. Her şey iki tarafından kayıp gidiyordu, elle tutulmaz, neredeyse bulanık görünüyordu. Sürat ve rüzgâr sarhoş ediyordu insanı.

Atlar onları yeni bir yere götürdükçe Aléa'nın içini heyecan dalgaları kaplıyordu. Önce özlemler geliyordu, titrek titrek, tıpkı bir kamp ateşinin alevleri gibi. Saratea, Amine, Kerry ve Tara'nın hanındaki teselli veren yaşam... Hele hele, Erwan'ı kendisiyle yola çıkmak konusunda ikna etmeyi neden denememişti? Onu geride hiç bırakmamalıydım, diye düşündü. Kuşkusuz bir daha hiç göremeyecekti delikanlıyı. Erwan ona dargın mıydı? Küstah genç kızı geri getireceği konusunda Konsey'e söz vermiş miydi?

Keşke Erwan'la daha uzun konuşabilmiş, hakkında gerçekten ne düşündüğünü öğrenebilmiş olsaydı. Mjolln delikanlının Aléa'yı sevdiğini söylüyordu ama Saî-Mina'yı terk edecek ve Aléa'yla yola çıkacak kadar seviyor muydu acaba? Bir gün, Erwan'ın aşkı ile yazgılı görüldüğü sonsuza dek kaçış yaşamı arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak mıydı? Her yeni özlem kalbini biraz daha kırıyordu. Uzunca bir göğüs geçirdi ve daha çok geleceği düşünmeye zorladı kendini.

Providence. Kentin adı bile umut taşıyordu. Aléa orada çocukluk arkadaşı Amine'i sonunda bulacaktı kuşkusuz. Onunla olunca, Samildanach'ı ve yaklaştığını tahmin ettiği bin bir zorluğu unutacaktı kuşkusuz. Phelim ve Galiad'ın yardımıyla, hâlâ peşinde olan Magistel'lerden ve Herilim'lerden kurtulmayı bile başarırdı belki. Sonra okuma öğrenmek için Mont-Tombe'a giderdi. Gelecek basit olabilirdi, eğer Moîra ona bu seçim olanağını verseydi...

Akşam üstüne doğru Galiad, bu kadar uzun süren dörtnala koşunun ardından dinlenebilsinler diye atları yavaş yürütmeye karar verdi. Güneş batıda Gor-Draka dağlarının ardında gözden kaybolurken, bu yavaş ilerleyişi fırsat bilip sohbet ettiler.

Önce Galiad atını Mjolln'un midillisinin yanına getirdi.

Kum ve toz kaplı cüceye bakarak kibarca "Çok yorgun değil misiniz?" diye sordu.

"Ben iyiyim de midillinin gücü tükenmiş gibi görünüyor. Ne kadar sağlam olsa da bir gün boyunca dörtnala koşmak asla iyi gelmez. Öhöms. Doğrusu ben de ağır çekiyorum. Öhöms. Anlarsınız ya..."

Magistel omuz silkti.

"Adını Alragan koydunuz değil mi?"

"Öhöms" diye başını salladı cüce.

"Bu adı bir yerlerde duymuştum" dedi Magistel. "Yanlıı hatırlamıyorsam eski cüce savaşçılarının savaş narasıydı... Doğru mu?"

Mjolln şaşırdı.

"Evet, haklısınız. Gorgûn'lar saldırdığında benim köyümde attığımız nara buydu. Peki ama siz nereden biliyorsunuz?"

Cücenin bu soruyu sormasına Magistel çok memnun olmuş görünüyordu. Sanki yıllardır bu konudan söz edebilmeyi bekliyordu. Sanki sonunda bir sırdan, daha doğrusu acı veren bir hatıradan kurtulma fırsatı geçmişti eline.

"Harcourt savaşı sırasında, Phelim tarafından Magistel seçilmeden önce, uzun zaman bir cüceyle yan yana savaştım. Adnal. Adı Adnal'dı. Sizin yaşlarınızdaydı, ya da belki biraz daha yaşlıydı. Silahlar ve savaş, vaktinden önce birkaç kırışığa yol açmadıysa tabii. Öyle cesurdu ki! Harcourt'un

adamları, boyları kaç olursa olsun, onu korkutmuyordu, inanın bana. Savaş narasını attığı zaman hepimizi o savaşçı çılgınlığına sürüklüyordu. Eğer Galatie'nin bütün askerleri onun gibi olsaydı Harcourt bu savaşı asla kazanamazdı, orası kesin. O cüce için canımı verirdim. Bugün Phelim'e duyduğum kadar saygı duyuyordum ona. Bunun için yaratılmışım ben. Değerli bir adama kılıcımı sunmak için. Gerçekten değerli biriydi..."

"Geçmiş zaman kipiyle konuşuyorsunuz... Öldü mü?"

"Hayır sanmam. Galiba şimdi güneyde bir yerlerde dingin bir yaşam sürüyor."

"Dingin mi?" diye şaşırdı Mjolln. "Pöh, şaşarım doğrusu, bir cüce maceranın tadını aldı mı bir daha vazgeçemez. Öhöms, kanımızda var bu bizim. Kimileri bunu kendine itiraf etmiyor, yaşadıkları tepelerde gizlenmeyi sürdürüyorlar ama dünyanın her yerinde durum böyle değil. Sizin Adnal hakkında bilgi toplayacağım ve bugün ne yaptığını öğreneceğim. Belki de onu bulursunuz."

"Onu bulmuş gibiyim. Bana onu hatırlatıyorsunuz!"

Mjolln kahkahayı bastı.

"Bütün cüceler birbirine benziyor, öyle mi?"

Galiad da gülmeye başladı. Daha ileride, Aléa yeniden drüidle konuşmaya karar verdi. Sabahleyin ona bu kadar soğuk yanıtlar verdiğiğine pişman olmuştu; kafasını kurcalayan binlerce soru vardı hâlâ.

"Siz Konsey Salonu'nda benim akıbetimi tartışırken..." diye söze başladı.

"Elimden geleni yaptım" diye lafa girdi Phelim; genç kızın sonunda onunla konuştuğunu görmek drüidi rahatlatmışa benziyordu. "Başdrüid'in kuşkusuz kendince nedenleri vardı, bizim anlayamadığımız nedenler, hem..."

"Phelim, size söylemek istediğim bu değildi. Konuşmanızın bir yerinde, aranızdan biri, galiba Ernan, Anali Ansiklopedisi'ne gönderme yaptı, o sırada Başdrüid Samildanach'ın kadın olamayacağını söylüyordu."

Phelim geri çekilir gibi oldu. Genç kız onu şaşırtmaya devam ediyordu. Bir kez daha, bütün o konuşmanın en can alıcı noktasını öne çıkarmıştı. Arşivci Ernan'ın araya girişini.

"Anali Ansiklopedisi biraz özel bir kitaptır" diye konuşmaya başladı Phelim gözlerini kaçırarak. "Anali bir Samildanach'tı. Bir ansiklopedi yazdı, yıllar sonra Konsey bu yapıtı yasakladı çünkü sözlü geleneğe aykırıydı kitap."

"Çok fazla sırrı mı açığa çıkarıyordu?"

"Öyle denebilir mi bilmem" diye geveledi Phelim.

"Samildanach kız olabilir mi olamaz mı olgusunu içeren bu kitapta ne var öyleyse?"

"Yasak olduğu için kitabı okumadım. Mont-Tombe'a bu yüzden mi gitmek istiyorsun?"

"Sorumu saptırmayın Phelim, sizin drüidlere özgü yöntemlerinizden bıktım! Size basit bir soru sordum, siz bana başka bir soruyla karşılık veriyorsunuz! Saratea'ya aramaya geldiğiniz aptal küçük kız değilim ben artık! O yüzden soruma yanıt verin, Ernan'ın unutmadığı o kitapta ne var? Okumamış olsanız da biliyorsunuzdur!"

Drüid uzun uzun kızı süzdü. Buna asla alışamayacağım, dedi kendi kendine. Genç kız çok hızlı ilerleme kaydediyordu, sanılandan daha fazlasını anlıyordu.

"Sahiden Aléa, Konsey'de herhangi birinin kitapta ne olduğunu gerçekten bildiğini sanmam, o nedenle Ernan belli belirsiz söz etti, Başdrüid'in, sözünü keseceğinden emindi. Ernan bizim daha yakından bakmamızı istediği bir şey fark etmiş olsa gerek. Hiçbir drüid Anali Ansiklopedisi'ni resmen bilmez. Dahası koca koca paragraflar şifreli bir dille yazılmıştır. Bütün kitabın şifresini

çözebilmek yıllar sürer."

"Ernan'ın neye gönderme yaptığı konusunda en ufak bir fikriniz yok mu?"

Phelim, yine, üstünde konuşulmadan geçilmesine çalıştığı noktayı genç kızın tahmin ettiği izlenimine kapıldı. Kız belki de drüidin içindeki kuşkuyu hissetmişti. Phelim, bir genç kız ve Moïra hakkındaki efsaneyi belli belirsiz hatırlıyordu. Birçok efsaneden biri. Önemli ama Konsey'in unutmaya çabaladığı bir efsane...

"Moïra tarafından seçilen genç kızlara ilişkin birçok efsane vardır, Aléa, Ernan belki de bunu ima ediyordu. Gerçekten daha fazlasını bilmiyorum."

"Daha fazla bir şey bilmiyorsunuz ama eminim ki birtakım varsayımlarınız vardır..."

"Seni ilgilendiren tek şeyin Providence'a gitmek olduğunu sanıyordum... Yoksa efsaneler daha mı çok ilgini çekmeye başladı?"

"Hayır, çevremi saran ve sizin yanıt veremediğiniz gizemlerden rahatsız oluyorum. Sonuçta drüidler de ölümlülerden daha çok şey bilmiyormuş. Yüzüğümdeki sembolün anlamı ne? Ernan hangi efsaneyi ima ediyordu? Kız olduğuma göre nasıl Samildanach olabilirim?"

Phelim atının üstünde dikleşerek "Sen Samildanach değilsin" diye karşı çıktı. "Gabha Man'ithi'ne maruz kalmadan kişi kendini Samildanach ilan edemez! Hem sen kızsın!"

Aléa karşılık vermedi. Uzaktaki ufuk çizgisine bakmakla yetindi. Keşke drüid haklı olsaydı! Keşke bütün bunlar bir rüya olsaydı! Ama Aléa gerçeği yadsıyamazdı artık.

"Bütün bu olanlar arasında bir bağ var, bundan eminim" dedi sonunda. "Hiçbir şey tesadüfen olmaz, sizin dünya görüşünüz bu, öyle değil mi? Hiçbir şey tesadüfen olmaz."

Atların kumdaki nal sesleri kızın sesini bastırıyordu.

Aléa "En azından bu kez olmadı" diye ekledi alçacık bir sesle.

Phelim başını genç kıza doğru çevirdi. Yanlış mı duydum acaba, diye düşündü. Aléa konuşmamış gibiydi. Yüzü üzgün ve kıpırtısızdı. Bakışları uzaklarda kaybolmuştu. O son sözler Phelim'in hayalinde mi söylenmişti, yoksa gerçekten genç kızın ağzından mı çıkmıştı? Öyleyse ne demek istemişti? Phelim Aléa'yla açıkça konuşmayı çok isterdi. İkisinin de bildiklerini, düşündüklerini, umduklarını açıkça söylemesini isterdi. Ama her geçen gün genç kız biraz daha katılaşıyordu; Phelim de çekindiği bir gerçeği göğüslemekte zorlanıyordu.

"Burada duralım" dedi birdenbire Galiad. "Kamp kurmak için gereken her şey etrafta var. Atlar dinlenmeyi hak etti."

Hepsi de atlarından inip yolun ilerisindeki çayıra oturdular.

"Galiad, hâlâ gözetleniyoruz, değil mi?" diye sordu Phelim. Diz çökmüş, bir elini toprağa koymuştu.

"Sanırım. Bir kişi. Bütün gün, uzaktan bizi izledi. Göremiyorum ama varlığını hissediyorum. Belki de bir asker. İyi bir iz sürücü ama. Saî-Mina'nın Magistel'lerinden biri değil kesinlikle, yoksa çoktan bize seslenirdi."

"Belki de" dedi drüid ama ikna olmamıştı. "Oğlunuz olamaz mı?"

"Onu saptayamazdınız. Oğlumu daha iyi eğittim bu konuda" diye gururla yanıt verdi Magistel. "Bizi izleyen kişi daha fazla gürültü çıkarıyor."

"Umalım ki bir Herilim olmasın."

"Onların yöntemi böyle değildir. Ama belki de Maolmòrdha'nın gönderdiği bir casustur."

Cüce ürperdi.

"Bu adı duyunca sırtımdan soğuk terler akıyor" dedi.

Aléa rahatsız bir gülümsemeyle cüceye yaklaştı.

"Seni bütün bu hikâyenin içine çektiğime üzülüyorum."

"Öhöms! Saçmalık! Seninle olmaktan mutluyum Aléa, o ad kanımı donduruyor diye taşçı kızla olma keyfim bozuluyor değil. Ha ha! Tasalanma, hadi, kendimden çok senin için endişeleniyorum ben: Dünden beri çok üzgün görünüyorsun! Haa, anladım. Birisini özlüyorsun, değil mi?"

Keşke iş sadece o kadarla kalsaydı. Evet, elbette, Aléa Erwan'i özlüyordu. Onunla daha çok konuşabileceği sırada çekip gitmiş olduğu duygusunu taşıyordu. Belki de onu sevdiğini söyleyecekti. Ama asıl derdi bu değildi.

Onu gerçekten üzen şey, Mjolln, Galiad ve Phelim'in yaşamını böyle tehlikeye atmaktı. Kerry'yle Tara'nın yanında olmadığına göre, şimdi bütün ailesi drüid, Magistel ve cüceydi. Bin bir sitem etmek istediği Phelim'i bile öyle görüyordu. Bu grubun en genç üyesi olsa da kendini sorumlu hissediyordu. Çünkü bugünkü sorunların merkezinde kendisi vardı. Onun yüzünden en çok sevdiği insanlar da bu kapana kısılmıştı.

Aléa dostlarına güleryüz göstermek için başka şeyler düşünmeyi isterdi ama Saratea'dan beri peşini bırakmayan hayaletleri unutamıyordu bir türlü. Providence'ın onlara biraz özgürlük getirebileceğini umuyordu.

Bütün akşam yemeği boyunca kafası bunlarla meşguldü, herkesten önce yatmaya gitti. Uyumadan önce, bütün gece nöbet tutmaya karar veren ve sonunda onları gözetleyen kişiyi yakalayacağını uman Galiad'a iyi geceler diledi.

Çabucak uykuya daldı ve tuhaf bir rüya görmeye başladı. Tanışmadan önce Erwan'i gördüğü rüya gibi canlı, yoğun bir rüyaydı bu da.

Tam da rüya denemeyecek bir rüya.

Borcelia ormanının önünde çimenlere oturmuşum.

Borcelia ormanını ömrümde hiç görmedim, neye benzediğini bile bilmem, ama o orman olduğunu biliyorum. Bundan eminim. Borcelia. Bu ad (orman perileri) sadece zihnime kazınıyor.

Kurşun gibi bir göğü katetmekte zorlanıyor güneş. Sırtımdan rüzgâr esiyor, arkamda rüzgârın (Moïra'nın) varlığını hissediyorum. Öyle sert esiyor ki yürüsem ilerlememe yardım edecek. Evet. Bu rüzgârın yönü (Moïra'nın anlamı) bu. Esiyor (fısıldıyor) ama zorlamıyor.

Sol tarafımda küçük bir kız (ben) var, sınırlarını göremediğim kadar geniş bir çayırdaki tek başına oynuyor. Çember çevirerek koşuyor. Yüzünden kakkahalarla güldüğünü görüyorum ama hiç ses duymuyorum. O (ben) bana benziyor. Ama yaşı küçük, (mutlu) ve tasasız.

Gökyüzü daha da kararıyor.

Bir kurt (İmala) birkaç metre ötemde beliriyor. Onu tanıyorum. Bu beyaz kürk. Daha önce görmüştüm. Burada. Rüyalar âleminde (Djar'da).

Kurt ağır ağır ilerliyor. Bu kez beni gördü. Bana doğru geliyor. Ona dokunabileceğim kadar yakınuma gelince yavaşça geri dönüyor (peşinden gitmemi istiyor). Yerden yükseliyorum. Belki de rüzgâr (Moïra) itiyor beni.

Öyle hızlı gidiyorum ki. Kurt kadar hızlı. Ormanın içine dalıyoruz. Ağaç dalları yüzüme çarpıyor. Etrafımı görmez oluyorum. Her şey çok hızlı kayıp gidiyor. Sadece dişi kurdun arkasında olduğumu biliyorum.

Çevremde bağırtışlar, gülüşler var. Şarkılar. Bedenime çarpıp çatırdayan dalların sesi. Yüzüme sürünen yapraklar. Nerede olduğumu bilmiyorum artık.

Sonra kurt birdenbire duruyor. Başımı kaldırıyorum. Ormanın ortasında, güneş ışınlarının

doldurduğu bir açıklıktayız. Bulutların karanlık kubbesi yok olmuş. Rüzgâr dinmiş.

Sadece ben varım, önümde de bir adam (orman perisi).

Kurdu okşuyor. Bana gülümsüyor.

"Aléa kaybedecek zaman kalmadı "

Adımı biliyor. Başka bir dil konuştuğunu biliyorum ama söylediklerini anlıyorum. Diği kurt da anlıyor.

"Buraya gelmen gerek Kailiana. Her şey burada doğdu."

Bana şimdi neden Kailiana diyor? Onunla konuşmak istiyorum ama dudaklarıma sözüm geçmiyor.

"Her şey burada doğdu. Hayat Ağacı'nın kalbinde. Seni bekliyoruz Kailiana. "

Peki orayı nasıl bulacağım? Ama hâlâ konuşamıyorum. Yine de beni anladığını sanıyorum. Yeniden gülümsüyor.

"Ben Obéron'um. Kaybedecek zaman kalmadı."

Bu son cümle dağdaki bir yankı gibi tekrarlanıyor. Kaybedecek zaman kalmadı.

Ayn' Sulthor ve üç atlı, Saî-Mina yarımadasının yakınında kamp kurdukları yerde iki gündür bekliyorlardı.

Herilim'ler Prensi'nin karşısında sarmaşıklardan ve kütüklerden bir tapınak yükselmişti. Yeryüzü hâlâ onunlaydı. En azından bir bölümü hâlâ ona itaat ediyordu. Ormanın yılanları, solucanları ve böcekleri yapraklı yapının çevresinde kaynaşıyordu, canlı hendekler gibi ağır ağır çevrelerinde dönüyor, yalnızca Herilim'lerin giriş çıkışına yol vermek için açılıyorlardı. Orman sona kalmış memelileri de kaçırılan nemli bir pis kokuyla doluyordu yavaş yavaş. Çevrelerinde dünya çürüyordu.

Geldikleri akşam, Herilim'ler Prensi çömelip ellerini toprağa daldırmıştı. Çevresindeki zemin sarsılmış, birdenbire ayaklarının dibinden onlarca fare çıkmıştı yeryüzüne. Herilim'ler Prensi sessizce hayvanları okşamış, sonra kısa birkaç söz fısıldamıştı. Ardından doğrulmuş, bu sırada da kemirgenler Saî-Mina yönünde gözden kaybolmuştu, Herilim'ler Prensi'nin gece ulaklarıydı onlar.

Ayn' Sulthor "Alçakların ininde bir Gözcü saklanıyor" diye açıklamıştı adamlarına.

Herilim'ler drüidlere "alçaklar" derdi. Bir zamanlar Herilim'ler de drüiddi. Ama bir gün bir drüid Saîman'ın yönünü değiştirerek insanların ruhunu çalabileceğini keşfedince, yıkıcı bir ihtiras kapladı içini, Konsey Salonu'nu terk ederek yeni bir tarikat kurdu: Herilim'ler tarikatı. Çömezleri artık sadece insan ruhlarıyla besleniyor ve toprağın meyvesini yemeye devam eden drüid kardeşlerine alçak diyorlardı. Kuşaklar boyu iki tarikat birbirinden nefret etmeyi öğrendi. Sulthor bugün Konsey'i Maolmördha'nın yardımıyla devirebileceğini umuyordu.

Ama her şeyin bir zamanı vardı. Önce o baş belası küçük kıızı bulmak gerekiyordu.

Dört adam sabırsızlanmaya başlamıştı ki ikinci günün akşamı canlı tapınaklarına doğru ilerleyen bir siluet gördüler.

Önlem olarak Sulthor elini kılıcının topuzuna götürdü.

"Kim var orada?" diye bağırdı.

"Adımın önemi yok sizin için. Ben Saî-Mina'nın Gözcüsü'yüm. Sizi kimliğim değil mesajım ilgilendiriyor."

Siluet Sulthor'un emin olmasını sağlamak için Gözcü'lerin ıslığını çaldı. Şu çoban köpeğini uyandırmamak en iyisi, diye düşünmüştü kuşkusuz.

"Gelmen epey zaman aldı Gözcü" diye homurdandı Sulthor.

"Demek ki siz kötü bir zamanda geldiniz. Saî-Mina'da hayat hiç de öyle sessiz sakin değil şu sıralarda. Öğrenmek istediğiniz bilgilere gelince, şu kadarını söyleyebilirim: Genç kız siz gelmeden hemen önce kaçtı. Her yerde ona eşlik eden şu cüceyle birlikteydi. Ertesi gün Phelim ve Magistel'i Galiad da ortadan kayboldular, çok büyük olasılıkla kızla cücenin yanına gittiler. Hangi yönde mi? Bilmiyorum. Konsey güneye doğru gittikleri kanısında. Sanırım haklılar. Bütün söyleyebileceklerim bundan ibaret."

Bir kelime daha etmeden, dört Herilim'in şaşkın bakışları altında, karanlık geceye karışıp drüidler sarayına doğru yola çıkıverdi.

Sulthor atını çözmeye giderken, ötekilere emir verdi:

"Hadi gidelim, kızı süratle bulmamız gerek."

Çalılardan ve böceklerden oluşan tapınak, tıpkı iskambillerden bir şato gibi, dağılıp gitti.

Aléa ve arkadaşları ertesi gün de sabahtan akşama kadar dörtnala at sürdüler. Yavaş yavaş önlerinde başkent'in görkemli silueti belirmeye başlamıştı. Güneydoğuya doğru ilerledikçe manzarada gitgide daha çok vadi bulunuyordu, bağların ve ekili alanların arasında, taş duvarlı çiftlikler vardı yer yer. Dört yolcu artık birçok Galatie'liyle karşılaşılıyordu yolda. Providence'a yaklaştıkça yerleşimler sıklaşıyordu.

Genç kız onca düşlediği, istediği kenti göreceğine sevinsin mi yoksa önceki gece gördüğü rüyanın verdiği panik duygusuna mı boyun eğsin, bilemiyordu. Orman perisinin sözlerini hâlâ duyabiliyordu.

Artık kaybedecek zaman kalmadı.

Aléa Erwan'ı düşünmeden edemedi. Yine acele ve panik yüzünden uzaklaşmıştı delikanlıdan. Sonuç olarak, yaşamına yön veren o acele, o telaştı. Delikanlının sarı saçlarını yeniden görebilmeyi ne çok isterdi! Siyah saçları aynı biçimde taranmış Galiad'ı her görüşünde Erwan'ı düşünmeden edemiyordu. Galiad'a baktı, acaba oğlunu ne kadar sevdiğimi biliyor mu, diye düşündü. Bunu ona söylemek isterdi. Belki de Magistel, kızın içini rahatlatmayı becerirdi. Ama peşlerinden gelen meçhul kişiyle fazlaca meşguldü Galiad'ın kafası. Kamp yerinin çevresini bütün gece araştırmış, bir şey bulamamıştı. Yola çıktıklarından beri durmaksızın arkasına dönüyor, sağa sola bakınıyor, birdenbire ağaçların arasına gizleniveriyordu. Ama her seferinde daha da ciddi bir yüzle geri dönüyordu. Günden güne yüzü olmayan bir savaşçıya daha çok benziyordu. Sanki yolculuk, her yeni adımda onu bir savaş makinesine çeviriyordu. Aléa onunla konuşmaya cesaret edemez olmuştu.

Dolayısıyla günü Mjolln'un yanında geçirdi, yolculuğun neşelendirdiği cücenin bitmez tükenmez hikâyelerini dinleyerek kendi karanlık düşüncelerini unutmaya çalışıyordu.

Galiad'ın tahmin ettiği gibi daha erken bastırıldı gece ve kente girmek için sabahı beklemeye karar verdiler. Uzakta başkent'in yüksek evlerinde birkaç ışık görülüyordu. Providence'ın silueti Saratea gibi küçük bir köyün silüetine hiç mi hiç benzemiyordu. Bir bakışla kucaklanamayacak kadar geniş, derin bir bütündü; gök bile kent'in çevresinde daha aydınlık bir kubbe çiziyordu sanki. Aléa uzunca bir süre, uykudaki zengin konakların görkemli profilini seyre daldı.

Önceki gün olduğu gibi, patikanın gerisinde ateş yakıp kamp kurdular.

"Bu kez casusun bütün gece gizlenmesine göz yummayacağım" dedi Galiad ciddi, derinden gelen bir sesle. "Phelim, eğer izin verirseniz bu gece yanınızda kalmayacağım."

Drüid Magistel'inin sabırsızlığından hoşlanmışa benziyordu.

"Galiad, bir hayaletin peşinde gezmek yerine yanınızda olmanızı tercih ederim..."

"Hayalet değil. Siz de benim gibi hissettiniz. Birisi iki gündür bizi izliyor."

"Şimdilik kötülüğümüzü ister gibi bir hali yok. Bırakalım bir hata yapsın, o zaman yakalarız. Bu gece ava çıkarsanız, biri yokluğunuzu fırsat bilip bize saldırabilir. Hadi Galiad, nasılsa sonunda avcı olacaksınız."

Magistel sızlanmadan söz dinledi. Ne pahasına olursa olsun Phelim'e itaatsizlik etmezdi. Daha fazla tartışmaya cesaret bile etmezdi. Drüidin bilge biri olduğunu biliyor, ona güveniyordu. Ama göze görünmeyen, elle tutulmayan, çok uzun zamandır adeta onlarla alay eden şu varlığa artık katlanamıyordu. Aléa'nın yanına oturdu ve mütevazı akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etti. Önceki akşam olduğu gibi tavşan, taşmantarı ve kestane vardı yemekte.

"Hayat Ağacı gerçekten var mı?" diye sordu genç kız drüide.

"Bu tuhaf soru da nereden çıktı?" dedi yaşlı adam, cücenin uzattığı şarap testisini alırken.

"Çok... çok sahici bir rüya gördüm. Size nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. İkinci kez böyle bir rüya görmüş oldum. Birinci seferinde, rüyamda gördüğüm bazı şeyler gerçekleşti. Yanılmıyorsam Maolmòrdha da aralarındaydı."

Galiad drüide endişeli bir bakış yöneltti.

"Dün gece rüyamda Obéron adında bir orman perisinin Borcelia ormanına gelmemi istediğini gördüm. Ama tam anlamıyla bir rüya değildi. Galiba... Nasıl desem? Galiba orman perileri beni gerçekten oraya çağırıyor."

Drüid rahatsız olmuşa benziyordu.

"Oysa benim Providence'a gitmem gerek... Ernan'ın sözünü ettiği efsaneyle bunun bir ilişkisi var mıdır?" diye ısrarla sordu Aléa.

"Aléa, belki de basit bir rüyaydı gördüğün. Şu son günlerde öyle çok şey, öyle çok hikâye duydun ki düş gücün sana oyunlar oynuyor. Ilvain'i bulduğun gün sana bir şey oldu, tamam buna inanırım, anlamayı da isterim. Ama çok ileri gitme, kapılma hemen. Çözümlememiz gereken şey öncelikle olgulardır, rüyalar değil."

"Tamam. Ama yeni soruma yanıt vermediniz? Hayat Ağacı gerçekten var mı?"

"Bu tür şeyleri kendi kendine bulmalısın, eğer gerekiyorsa. Bu tür şeyler, sözünü ettiğin efsaneler, bir eğitimin meyvesidir, derin bir simgesel anlamı olan bir eğitim. Hayat Ağacı'ndan böyle uluorta konuşulamaz... Var olup olmadığını öğrenmek mi istiyorsun? Ara o zaman!"

"Yine bilmece gibi konuşuyorsunuz, size sorduğum soruya yanıt değil bu söylediğiniz."

"Bilmeceler düşünceyi en iyi harekete geçiren şeylerdir. Sana verecek yanıtlım yok. Sadece bir yöntem önerebilirim."

"Ama açıkça söylemek istediğinizden daha fazlasını biliyorsunuz bu konuda."

"Aléa, emin olduğum tek şey var, sen tehlikesin. Yeni sorunlar aramak yerine seni korumamıza yardımcı olsan iyi edersin."

"Ilvain'in yüzüğünü neden bulduğumu öğrenmek isteyen sizdiniz. Gerçeği öğrenmek için Saratea'dan kaçmama yol açan sizdiniz. Bugün gerçek sizi ilgilendirmez mi oldu? Yoksa korkutuyor mu?"

"Senin hayatın için korkuyorum, bu da bana yeter" diye karşılık verdi Phelim, ciddi ses tonundan konuşmanın sona erdiği açıkça anlaşılıyordu.

Aléa verip veriştirmeye başladı. Drüidin inatçılığına dayanamaz olmuştu. Atları yemlemeye gitmek üzere aniden ayağa kalktı. Bir süreliğine yaşlı adamdan uzaklaşmak istiyordu. Galiad'ın heybesinden arpa aldı ve beceriksizce midillisine uzattı.

Magistel kızın arkasından geldi ve nazikçe elini tuttu.

"Parmaklarınızı iyice uzatın ki avucunuz dümdüz olsun, taneler avucunuzda dursun, böylece midillinin sizi ısırma tehlikesi olmaz" diye alçak sesle tavsiyede bulundu.

Genç kız adamın söylediğini yaptı. Uzattığı taneleri kısarak bir lokmada yuttu, sonra da Aléa'nın böğrüne burnuyla hafif hafif vurdu.

"Hayır Dulia, yeter bu kadar, yeterince yedin" dedi kız gülerek.

"Midilliler drüidler kadar inatçıdır, biliyor muydunuz..." diye fısıldadı Galiad.

Aléa Magistel'e gülümsedi. Adam oğluyla aynı hareketleri yapıyor, aynı özeni gösteriyordu. Baba-oğlun katı savaşçılığı ile yüreklerinin iyiliği arasındaki zıtlık Aléa'yı şaşırtıyordu.

Genç kız omuz silkti, Mjolln'un midillisini yemlemek için koca heybeden biraz daha arpa aldı. Magistel hâlâ orada, arkasında duruyordu. Belli ki Phelim'in tutumundan biraz rahatsız olmuştu ve genç kıza ihtiyaç duyduğu teselliyi vermek için yanında kalmak istiyordu. Aléa Galiad'ın yanındayken kendini iyi hissediyordu, içi rahat ediyordu. Öyle ki normalde içini kemiren düşünceleri unutuyor, paylaşmakta zorlandığı bir anıyı düşünüyordu daha çok.

"Oğlunuz..." diye söze başladı çekingen bir sesle.

Aléa, ağzından daha o sözcük çıkar çıkmaz konuya girdiğine pişman oldu ve lafin gerisini nasıl getireceğini bilemedi. Yanaklarının kızardığını hissetti.

"Onu özlüyor musunuz?"

Genç kız yüzünü kaldırdı. Ay gözlerinin maviliğinde yansıyor.

"Evet."

Galiad rahatlamış göründü. Belli ki o da teklifsiz davranamıyordu pek. Kuşkusuz ilk kez bir genç kıza oğlundan söz ediyordu.

"Ben de özlüyorum. Budalaca, değil mi? Eğer sizi korumama izin verirseniz, yemin ederim birlikte geri dönüp onu görmeye gideriz. Olur mu?"

Aléa kabul etti.

Birdenbire kamp yerinin birkaç metre ötesinde bir dal çatırdadı.

Galiad bir sıçrayışta doğrulup kılıcını kınından çıkardı.

Kamp yerinin hemen bitişiğindeki koruluğun başında, bir ağacın yanında, bir atlının silueti belirdi. Dalların gölgesinden yüzü seçilemiyordu. Meçhul yabancıнын yanında, belinden bileğine kadar sarkan ince uzun bir kılıç belli oluyordu. Yabancı, silahını çekmemişti. Ama sessizliği ve duruşu tehdit doluydu.

Phelim ayağa kalktı, çok geçmeden cüce de yanına geldi.

"Kim var orada?" diye bağırdı Galiad, karanlığa gömülmüş yüzü görmeye çalışıyordu.

Soruyu izleyen sessizlik sanki bin yıl sürdü. Gecenin soğuşunda sadece cırcır böceklerinin ötüşü duyuluyordu.

Sonunda siluet "Providence'a gidemezsiniz" diye yanıt verdi.

Bu bir kadın sesiydi ama Galiad'ın endişesi geçmedi. Yavaşça ilerledi, kılıcını ileri doğrultmuştu. İki gündür casus gibi onları izleyen kişiyi sonunda yakalayacaktı herhalde. Kuşkuya yer

yoktu, düpedüz bu kişiydi, Galiad ayak seslerinden tanımişti. Aslında onu bu kadar zor bulmamda şaşılacak bir şey yok, diye düşündü Magistel, çünkü izini belli etmemeyi bir kadından daha iyi kimse beceremez.

"Kılıcınızı yere bırakın" dedi, "kendinizi tanıınca, göreceğiz bakalım bizim yolumuz hakkında ne diyormuşsunuz!"

"Ne kadar da hoş bir karşılama, Galiad Al'Daman beyefendi!" diye alay etti kadın. "Oysa pek soylu bir aileden geldiğiniz söylenir. Nezaketinize n'oldu?"

Konuşma Phelim'i keyiflendirmiş gibiydi, yaşlı drüid hiçbir şey demeden gidip ateşin başına oturdu.

"Sizin gibi casuslara karşı asla kibar değilimdir" dedi Galiad küçümseyici bir ses tonuyla. "Benim adımı biliyorsunuz. Kendinizinkini söylemediniz bile ve nezaketten söz ediyorsunuz! Bir daha tekrarlamayacağım, silahınızı yere bırakın hanımefendi!"

Ama Aléa gelip Magistel'in kolunu tuttu.

"Galiad, kılıcınızı kınına sokabilirsiniz, ben bu sesi tanıyorum. Sadece bir kişiye ait olabilir bu ses."

Genç kız koruluğa doğru yürüyüp "İyi akşamlar Faith.." dedi.

"İyi akşamlar Aléa" diye yanıt verdi genç kadın, gölgelerin içinden çıktı, uzun yüzünün ince hatlarını ve kızıl saçlarının ipeksi dökülüşünü gözler önüne serdi.

Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü, bedenine yapışan hafif bir kumaştandı giysisi. Güzel ve zarif bir kadındı Faith. Moïra silüetine incelik, yüzüne de bir o kadar güzellik vermişti.

"Aléa doğruyu söylüyorsa neden ozanlara özgü giysi yok üstünüzde?" diye sordu Galiad, hâlâ güven duymuyordu.

"Çünkü mesleğimi bıraktım bayım."

Ama efendisini ve genç kızı korumak için kuşkudan başka seçeneği olmayan Galiad sorularına devam etti:

"Peki neden artık ozan olmadığınızı öğrenebilir miyim? Pek ayrılınmaz o meslekten de..."

"Magistel'ler kuşkuyla küstahlığı ne zamandır ayırt edemez oldu?" diye sordu Faith. "Yoksa hâlâ beceriksiz bir çırak mısınız?"

Galiad geri adım atmadı, sesinin tonunu daha da sertleştirdi.

"Size bir soru sordum. Yanıt vermek istemiyorsanız buyrun yolunuza gidin. Tekrar soruyorum: Neden artık ozan değilsiniz?"

Aléa Magistel'i kolundan çekti.

"Galiad, sakın olun, onu tanıyorum diyorum size!"

Ama Faith daha fazla bekletmeden yanıt verdi:

"Ozanlığı bıraktım çünkü yeni bir hedef belirledim kendime."

"O hedef yüzünden mi iki gündür bizi izliyorsunuz?"

"Kısmen evet. Aléa'yla konuşmam gerek, önce kimlerle yolculuk ettiğini öğrenmek istedim."

Magistel "Peki neden..." diye soracak olunca Aléa sinirlenerek savaşçının sözünü kesti.

"Yeter Galiad! Yeterince soru sordunuz. Faith'i aramıza davet etmek istiyorum."

Magistel çok şaşırılmışa benziyordu.

"Gelin Faith" dedi genç kız. "Sizi dostlarıma tanıınca bütün bu konuları ateşin başında konuşabiliriz."

Phelim en sonunda konuşmaya karar verdi.

"Aramıza hoş geldiniz kardeşim" dedi gülümseyerek. Ozan kadına doğru ilerledi.

Ozanlar, drüidler ve kâhinler mevkileri gereği birbirlerine böyle hitap ederdi.

"Hoş gelmek mi? Görünüşe bakılırsa herkes aynı fikirde değil" dedi Faith hince.

"Magistel'im sadece görevini yapıyor, kusuruna bakmayın. Biraz tavşan eti kaldı, soframıza buyurmaz mıydınız?"

"Memnuniyetle! Açık konuşmak gerekirse iki gündür pek bir şey yemedim. Bekçi köpeğiniz tarafından fark edilmemeye çalışmakla meşguldüm fazlasıyla..."

Mjolln kahkahasını tutamadı. Ozan kadından çok hoşlanmıştı. Buna karşılık Galiad, Faith'in yanıtını hiç beğenmedi. Ağaçların arasında başkasının saklanmadığından emin olunca, istemeye istemeye kılıcını kınına yerleştirdi.

"Galiad'la Phelim'i tanıyorsunuz demek" dedi Aléa, herkes yeniden yemek yemeye başlamıştı.

"Özellikle adlarından, ünlerinden tanıyordum" diye karşılık verdi ozan. Magistel'e dönerek, "Ne var ki sizi çok daha iri yarı sanıyordum" dedi ironik bir gülümsemeyle.

"Sana Sayın Gaydacı Mjolln Abbac'ı takdim edeyim. Benim yeni arkadaşım, Saratea'dan ayrıldığımdan beri yanımda. Galiba iyi anlaşacaksınız, o da ozan olmayı düşünüyor."

"Umalım ki bir gün size bu mesleği öğretebileyim" dedi Faith kibarca.

Cüce mutlulukla el çırpı.

Yemek biter bitmez Phelim, Faith'e Aléa'dan ne istediğini açıklamasını söyledi.

"Her şeyi size açıklayacağım" dedi ozan, "ama acil olan bu değil. Önce Providence'a gitmemek konusunda sizi ikna etmeliyim."

"Nedenmiş?" diye şaşırıldı Aléa, bu fikir hiç hoşuna gitmemişti.

"Çünkü dördünüzün de kellesine kral tarafından ödül kondu, resimleriniz başkentin bütün duvarlarına asıldı."

Bu haber herkesi hayretler içinde bıraktı. Phelim bile şaşırmış görünüyordu.

"Kral tarafından mı?" diye bağırdı Mjolln. "Benim kelleme de mi ödül konmuş?"

Faith sıkıntılı bir biçimde onayladı.

"Bunu kim tezgâhladı acaba?" dedi cüce. "Öhöms. Biz krala hiçbir şey yapmadık, bildiğim kadarıyla!"

"İki açıklama var bence" dedi Phelim, kaygılı görünüyordu. "Birincisi, Konsey, Kral Eoghan'dan bizim bulunmamızı istedi..."

"Ya İkincisi?" diye sordu Aléa, yanıtı ne yazık ki biliyor olmaktan korkuyordu.

"Eğer Maolmòrdha kralın yakınma sokulmayı başardıysa, bu meselenin kaynağında düpedüz olabilir. Her halükârda, siz haklısınız, Providence'a gitmemiz söz konusu bile değil artık."

Aléa göğüs geçirdi, ikinci defadır olaylar Providence'a gitmesini engelliyordu, ikinci defadır istemeye istemeye bunu kabullenmek zorundaydı. Adeta Moïra genç kızın başkenti görmesini istemiyordu. Aléa Mjolln'un bakışında, cücenin kendisini anladığını ve üzüldüğünü gördü. Oysa tahmin ettiği kadar hayal kırıklığına uğramamıştı genç kız.

İçinin derinliklerinde bir yerlerde rüyasındaki son cümle çınlamaya devam ediyordu. *Artık kaybedecek zaman kalmadı.* Kabullenmekte zorlanıyordu ama gerçeğin bu olduğunu biliyordu. Seçme şansı yoktu. Daha fazla beklemeden Borcelia'ya gitmesi gerekiyordu. Bu gerçeklik bir yazgı gibi gelip dayanmıştı. Alını yazısını reddetmeye hakkı yoktu kuşkusuz, çünkü şimdi anlamıştı, çevresindeki birçok kişinin yaşamını altüst ediyordu. Sadece yakın arkadaşlarının yaşamını da değil. Bu saptama aşırı kibirden kaynaklanmıyordu. Tam tersine, Aléa bütün bunların dışında kalmayı yeğlerdi.

Her geçen gün, yetişkin olmanın, umduğunun tersine, özgür olmak anlamına gelmediğini öğreniyordu. Yazgının dayattığı zorunluluklara boyun eğmek söz konusuydu daha çok. Gitgide sayısı artan ve çevresinde gitgide daha çok kişiyi kapsayan zorunluluklar.

Yetişkin olmak. Bunu dostlarına borçluydu.

Hayır, artık kaybedecek zaman kalmamıştı.

"Peki" dedi ayağa kalkarken. "Providence'a gitmeyelim."

Phelim genç kıza gülümsedi. Aléa'nın sadece bir kez tanık olduğu bir şefkat ve samimiyet vardı bakışlarında. Kızın hep göğsünde taşıyacağı broşu armağan ettiği gün öyle bakmıştı drüid. Aléa'nın büyüdüğünü görmekten memnuniyet duyuyordu, genç kız bunu tahmin etti. Oysa Aléa bugün yeniden çocuk olmak için her şeyini vermeye hazırdı.

"Faith, az önce benimle konuşmak mı istiyordunuz?"

Ozan sıkıntılı göründü.

"Şimdi zamanı mıdır bilmem."

"O kadar önemli mi?"

Faith tek kaşını kaldırdı, belli ki alınmıştı.

"Senin gözünde önemli mi bilmem ama bana acı veriyor Aléa. Bir ozan bir hiç yüzünden mesleğini bırakmaz. Önemsiz bir mesele için koca krallığı katetmek gibi bir alışkanlığım yok."

"Anlıyorum. Kusura bakmayın.. Yarın konuşalım mı?" dedi genç kız.

"Hayır. Hem zaten çok uzun zamandır içimde tutuyorum anlatacaklarımı. Şimdi konuşmak iyi gelecek. Aléa... Sana nasıl anlatsam? Her şey keşke daha basit olsaydı. Meslekten ayrılmama yol açan olay çok... üzücü. Kalbimi paramparça etti, başka şey düşünemez oldum. Ne yazık ki seni de üzecek."

Tara ve Kerry diye düşündü Aléa. Ancak onlarla ilgili olabilirdi konu. Faith başka bir haber versin diye dua etti ama meselenin bu olduğunu biliyordu. Ozana gülümsedi, böylece devam etmesi için cesaret verebilmeyi umdu. *Hazırım, diyordu bakışları, konuşabilirsiniz.*

Faith ayağa kalktı ve ateşin yakınında yürümeye koyuldu. Bunun konuşmasına yardım edeceğini düşünmüştü.

"Kaz ve Izgara'nın hancıları Tara ile Kerry senin köyden ayrıldığın akşam öldürüldüler..."

Aléa hıçkırıklarını tutmak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Ozanın vereceği haberi ne kadar tahmin etmiş olursa olsun, söylendiğini duymak yine de korkunçtu.

"Çok üzgünüm" dedi Faith. "İyi bir haber getirmek isterdim ama onlar öldü, benim için önemli olan tek şey bu. Onların anısı aklımdan hiç çıkmıyor. İntikam almaya yemin ettim, alelacele gidişin benim için tek ipucu oldu... Bu yüzden aradım seni. Belki de katillerini bulmama yardım edebilirsin... Ben..."

Aléa'nın oturduğu ağaç kütüğüne çöktü, elini genç kızın omzuna koydu.

"Kerry ve Tara eskiden beri benim dostlarımdı. Ozanlara özgü mavi giysiyi ilk giydiğimde yanımdaydılar. Kuşku duyduğum, acı çektiğim her defasında yanımdaydılar. Onların öldürülmesinin intikamını almadıkça mesleğime geri dönmeyeceğim, cesetlerini bulunca bu yemini ettim."

Faith'in sesi gitgide daha üzüntülü, daha çaresiz oluyordu.

"Aléa, başlarına ne geldiğini anlamam için tek şansım sensin. Seni mutlaka bulmam gerekiyordu. Phelim'in varlığı, kumlarda bulduğun şu yüzük hikâyesi, Saratea'da, onların ölümüne ilişkin yegâne tuhaf olaylardı. O zaman bütün bunların bir bağlantısı vardır sonucunu çıkardım. Ah Aléa, söyle bana yanılıyor muyum?"

Genç kız Faith'in omzunda duran elini tuttu ve hiçkırta hiçkırta ağladı.

"Bilmiyorum. Kuşkusuz hayır."

Aléa bu sözleri güçlkle söylemişti. Bir sorumluluk daha binmişti sırtına, taşınması en ağır olanı hem de. Şimdi bu uyanıkken görülen kâbusa birini daha sürükleyecekti. Ozanı. Kaçmasını ve her şeyi unutmasını söylemek isterdi ona ama Faith'in vazgeçmeyeceğini biliyordu, Moïra bir kez daha Aléa'nın yerine karar vermişe benziyordu. Faith de onlarla gelmek zorundaydı. Aléa'nın arayışında onun da bir rolü vardı, bu rolü reddetmek kabullenmekten daha tehlikeli olabilirdi belki.

Aléa Faith'i buna inandırmalıydı ama kendi alını yazısını yeni bir insana dayatmaktan nefret ediyordu.

Ağlaması geçince "Benim de anlamadığım çok şey var" dedi Aléa isteksizce. "Ama Faith eğer bize eşlik etmek istersen birlikte arayabiliriz. Senden bunu talep ettiğim için kendime kızıyorum ama sana yalan söylemek istemiyorum. Eğer kabul edersen, seni hem karmaşık hem de tehlikeli bir öykünün içine çekeceğiz, ama düşmanımızın aynı olduğundan neredeyse eminim."

"Kim o?" diye sordu Faith sabırsızlanarak.

"Uzun hikâye."

"Ben uzun hikâyeleri severim" diye diretti ozan.

En azından ona gerçeği söylemeliyim, diye düşündü Aléa.

Ozana gülümseyerek "Öyleyse ateşin başına oturalım" dedi.

Aléa üç arkadaşına da yaklaşımlarını işaret etti; öyküsüne başlamadan önce kısa bir sessizlik oldu. Olayların sırasını şaşırarak istemiyordu, üstelik ozanın varlığı son derece gözünü korkutuyordu çünkü Faith'in anlatma yeteneğini unutmamıştı. Ama çocukça bir çekingenliğe kapılmanın sırası değildi, Aléa en sonunda konuşmaya başladı.

"Her şey Ilvain Iburan'ın fundalıktaki kumlara gömülü bedenini bulduğum sabah başladı... Ilvain Samildanach'tı ve yaşlıydı. Gelenek olduğu üzere, ölürken kudretini bir çırağa devretmek yerine, tek başına, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde can verdi. Zaten bu başlı başına bir gizem."

Genç kız Phelim'e baktı, onun gözlerinden, söylediklerini onaylayıp onaylamadığını anlamaya çalıştı.

Drüid "Devam et" diye cesaretlendirdi kızını.

"Ilvain'in bedenini bulduğumda... ben... sanırım ben onun kudretini devraldım."

Ozan elini yavaşça Aléa'nın omzundan çekti.

Genç kız derin bir soluk aldıktan sonra "Faith" diye sözlerini sürdürdü, "ben Samildanach'ım."

Bu söz ortamda buz gibi bir hava estirdi. Saî-Mina'dan ayrıldıklarından beri, tanık olduğu mucize konusunda fazla soru sormamasını sağlayan rahatlatıcı bir belirsizlik içinde halinden memnun gezen Mjolln, kızın sözlerine o kadar şaşırdı ki neredeyse boğuluyordu. Ama Phelim, ses çıkarmadan sükûnetini korudu.

Faith ise gözlerini faltaşı gibi açmış genç kıza bakıyordu.

"Moïra aşkına, çevrende bu insanlar olmasaydı benimle alay ediyorsun derdim. Aléa! Bana ne söylediğinin farkında mısın? Sen... sen Samildanach olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"İddia etmiyorum Faith, ne yazık ki Samildanach'ım ve inan bana yalan söyleyecek olsam tersini söylerdim."

Şaşıırıp kalan ozan "Ama bu olanaksız, Aléa, Samildanach... kız olamaz" dedi.

"Drüidler Konseyi de görünüşe bakılırsa o kanıda. Ne var ki yanılıyorlar, beni memnun eden tek şey de bu..."

Phelim aniden ayağa kalktı. Müdahale etmek istedi ama Aléa öyle anlamlı bir bakış yöneltti ki drüid susmayı yeğledi.

Genç kız olanları Faith'e anlatmaya devam etti: "Bana yönelik olmayan bu gücü alınca, istemeden birçok ölümcül açgözlülüğün hedefi haline geldim. Bir yanda peşime gorgûn'ları ve Herilim'leri takan Maolmòrdha var. Nerede olduğumu öğrenmek için Kerry ve Tara'yı öldüren kuşkusuz onlardan biriydi. Öte yanda ise Drüidler Konseyi..."

Durakladı ve yeniden Phelim'e soğuk bir bakış yöneltti.

"Bu sevimli insanlar Samildanach olduğumdan emin olmak istediler ve beni bir tür sınavdan geçirmeye karar verdiler... ölümcül bir sınavmış. İşte o zamandan beri bütün bu kişilerden kaçıyorum."

Aléa uzunca bir göğüs geçirdi ve ozana gülümsedi.

"İşte, artık her şeyi öğrendin" dedi.

Faith dakikalarca suskun kaldı. Ötekilerin bakışlarında bir yanıt bulmaya çalışıyordu ama sadece duyguları okuyordu. Korku, kuşku, merhamet. Katili aramaya gelmişti ama şimdi çok daha kapsamlı bir dram açıklanıyordu kendisine. Ne diyeceğini bilemiyordu. Oysa Aléa'nın zorlama olgunluğunun gerisinde saklanan kedere duyarsız kalamazdı.

"Seninle birlikte geliyorum" dedi Faith. "Nereye gidersen git yanında olacağım."

Faith'in kararı ortamı çabucak yumuşattı. Herkes bu haberi gülümseyerek karşıladı, sadece Galiad kendisini gülünç duruma düşürdüğü için ozana hâlâ biraz kızgındı.

"Yol arkadaşı olarak bir ozan ha, öhöms, herkesin hayali budur, değil mi?"

"Artık şarkı söylemeye pek gönlüm yok" dedi Faith, "ama galiba biraz mutluluğu tadabilmek için insan bazen acılarını unutmayı bilmeli. İsterseniz bu akşam buluşmamızın şerefine şarkı söylerim."

"Hay hay!" diye bağırdı Mjolln, akşamı daha neşeli kapatacakları için çok mutluydu.

"Ben de bu kadar çabuk sevinebilmeyi isterdim, ama yarın nereye gideceğimizi bilmiyoruz" diye Mjolln'un neşesini böldü Aléa. "Providence olanaksız görünüyor..."

"Borcelia'ya gitmek istiyordun" dedi Phelim.

Aléa drüidin önerisine şaşırıldı. Elbette olabildiğince çabuk Borcelia'ya gitmekten başka bir şey düşünmüyordu, ama Phelim'in buna şiddetle karşı çıkacağını sanıyordu. Rüyasını anlattığı zaman, drüid pek coşku göstermemişti. Ama işte şimdi kendisi oraya gitmeyi teklif ediyordu. Bu akşam farklı olan ne vardı? Ozanın yanlarında olması mı? Phelim'in ne yapacağı ne söyleyeceği de hiç kestirilemiyordu...

"Bir süre saklanmak için iyi bir yol en azından" dedi Magistel.

Aléa "Daha bugün, öğleden sonra, kimsenin Hayat Ağacı'na nasıl gidileceğini bilmediğini söylüyordunuz" deyiverdi.

"Hayat Ağacı'ndan kim söz etti? Borcelia'ya hele bir gidelim sonrasını düşünürüz. Faith o ormanı herkesten iyi biliyordur, eminim."

"Mesleğimin ayrıcalığı" dedi ozan.

Aléa birer birer herkese baktı. Kararlı görünüyorlardı. Mjolln bile memnun gibiydi. Aléa dayanamıyordu. Rüyasını unutmamıştı. Öyle sahiciydi ki. Oysa körü körüne bir rüyaya bel bağlama düşüncesi onu korkutuyordu. Dur durak bilmeden peşinden gelen gizemlerden kurtulmanın en iyi yolu değildi bu. Ama nereye gidebilirdi ki? Kralın çıkarttığı arama emri kuşkusuz Providence'la sınırlı kalmıyordu. Krallığın sunabileceği en iyi sığınak ormandı herhalde.

"Peki. Yarından itibaren Borcelia'ya doğru yola çıkarız" dedi Aléa.

Herkes rahatlamışa benziyordu. Faith ateşin başında şarkı söylemeye başladı. Muhteşem bir sesi vardı, birbirinden güzel şarkılar biliyordu. Aléa bir süreliğine kederini unuttu, ötekiler ozanın büyüüne kapıldılar. Sadece Galiad uygulanmış görünmüyordu. Şarkıları dinlemiyormuş, daha çok ateşle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Hatta ikinci şarkıdan sonra bir tur atmaya gitti.

Ozan bütün gece şarkı söyledi, sonra bazı yolculuklarını anlattı. Aléa ile Mjolln, içleri rahat, onu dinlerken uyuyakaldılar.

Galiad, sessizce, genç kadın için yatacak bir yer hazırlamıştı. Kibarca gösterdi.

"İsterseniz burada uyuyabilirsiniz."

"Savaş açmıştınız şimdi de kur mu yapıyorsunuz bana?" diye alay etti ozan.

"Umut fakirin ekmeği" diye yanıt verdi Magistel küstahça.

Faith omuz silkerek içini çekti, Galiad'ın yüzüne bakmadan yatmaya gitti. Galiad ise gülerek uzaklaştı.

Müzakereler

Kiaran sıradan bir Büyük-Drüid değildi. Dış görünüş olarak ötekilerden farklı bir tarafı yoktu pek. Kel kafalı, beyaz cüppeli bir ihtiyardı, geleneksel Büyük-Drüid'e özgü her şeyi vardı görünüşe göre. Ama kardeşlerinin yarısı onu eksantrik bir hayalci, öbür yarısı da anlaşılmaz bir deli sayardı... Ailin Başdrüid olmadan uzun zaman önce Kiaran Büyük-Drüid rütbesine erişmişti, dönemin Başdrüid'inin ona bu şerefi bahşetmesine yol açan neden neydi, kimsecikler hatırlamıyordu artık.

Oysa bir neden vardı. Kiaran eksantrik falan değildi. Hayır, eşsiz, açıklanamaz bir gücü vardı onun: çocukluğundan beri her gece Djar âlemine girerdi. Rüyada gezilen bir âlemde burası, Djar'da tanrısal simgelerle dolu bir okyanusta yolculuk edilebilirdi. Geçmişle geleceğin birbirine karıştığı sahneler görürdü orada Kiaran, uyanınca öyle şaşkın görünürdü ki gerçekten deli sanılırdı... Ama o buna aldırılmazdı. Gerçek yaşamı öte taraftaydı, Djar âlemindeydi. Bu tarafta hakkında ne düşünülüyor umurunda değildi. O öte dünyanın bütün sembollerini anlamak ve çözmek amacıyla benliğinin derinliklerinde düşünmeyi yeğlerdi.

O akşam, eski Farfanaro kentinin tepelerindeki Bisagne kontunun şatosunda prensler gibi karşılandı.

Farfanaro her şeyin ahşaptan yapıldığı, hiçbir şeyin rastlantıya bırakılmamış görüldüğü bir kentti. Bir mobilyayı biçimlendirircesine süslenmemiş tek bir mekân, tek bir cadde, sokak, ev, dükkân bile yoktu. Kirişler kadın bedeni biçiminde yontulmuş, çatılar parıldayan heykellerle süslenmişti. Yapı kafeslerinin çıkıntılarında kâh boyanmış kâh doğal renginde bırakılmış alçak kabartmalar görülüyordu. Bisagne'lı zanaatkârlar sokaklardaki döşeme taşlarına varıncaya dek sanatlarını konuşturuyordu.

Bisagne'lılar krallığın güneyine yerleştikten üç kuşak sonra (ataları Galatie'lilere hizmet eden paralı askerlerdi) incelmüş zevkleri, titiz zanaatkârlıkları ve özgün mimarileriyle öne çıkmışlardı. Kuzeyde bu süsleme bolluğu bayağı karşılanırdı, fazla renk, fazla yıldız, fazla ayrıntı, fazla form olduğu söylenirdi, ama kontlukta yaşayanların gururuydu bu mimari. Bu kontlukta ressamların, heykeltıraşların, mimarların ve süslemecilerin her fırça, çekiç, mala ya da makas darbesinde sanatsal bir savaşa girişerek birbiriyle yarışmasından memnuniyet duyulurdu. Göz zevki için dur durak bilinmezdi. Hatta Bisagne halkının giysileri bile birer sanat yapıtıydı. Her tarafta, Bisagne kontunun arması görülüyordu, sanki iyi yürekliliğinin damgasıydı arma: kırmızı zemin üstüne altın salyangoz.

Gösteriş ülkesiydi burası, kendini göstermeliydi kişi, evini, mallarını göstermeliydi. Pohpohlamalarıyla sesini duyurmalı, terbiyesiyle fark edilmeliydi. Yabancıların hiç bilmediği karmaşık bir davranış ve görgü kuralları bütününe kesinlikle uymalıydı. Bisagne'lıların görgü kuralları. *Decenza*.

Şimdilik Kiaran kentten ve onun sunduğu sayısız sürprizden doyasıya yararlanamıyordu. Drüidlerin önerisini kabul etmesi için Alvaro'yu mutlaka ikna etmek zorundaydı, dolayısıyla kontun onu davet ettiği ilk akşam yemeğinden itibaren konuya girmeye karar verdi. Konsey'de Başdrüid'in öngördüğü gibi, Kiaran, dalgın yaradılışı, biraz çılgınca düşünceleri ve hayalci gülümsemesiyle Bisagne'lıları kendine hayran bıraktı.

Alvaro Bisagni sıradan bir adam değildi. Öbür kontların hepsinden daha zengindi kuşkusuz; sanata, saz şairlerinin şiirine, nezaket kurallarına daha duyarlıydı. Bisagni ayrıca kadınlar kadar erkekleri de sevmesiyle tanınıyordu. Onun dini, tenin hazlarıydı. Şatafatlı sarayında düzenlediği akşam eğlenceleri dedikoducu kadınları eğlendiriyor, dünya nimetlerinden el etek çekmiş Hıristiyanların vaazlarına malzeme oluşturunuyordu.

Ama o akşam kimse giysilerini çıkarmadı; *decenza* bir drüidin huzurunda belli bir iffet gerektiriyordu. Kentin ileri gelenlerinden birkaç kişi, kontun kızı ve muhafız birliği komutanı vardı. Epey saygıdeğer insanlar, dedi Kiaran. Ne olursa olsun, drüid ev sahibinin ahlakını dert etmeyecek kadar kaygısız biriydi.

"Tuathann'ların Galatie'nin güneyini istila ettiğini herhalde biliyorsunuzdur" diye söze başladı, bu sırada mutfaktan durmaksızın yemek tepsileri geliyordu.

"Gerçekten de ne berbat hikâye" dedi kont gözlerini havaya kaldırarak. "Evet, bundan başka şey konuşulmuyor, muhterem drüid..."

Sofradaki bir hekim "Eoghan'ın derhal onları durdurması gerek" diye söze karıştı.

"Elbette" dedi bir başkası, "kral onların köylerde böyle katliam yapmasına göz yumamaz!"

"Aslında biz tam tersini düşünüyoruz" dedi drüid, söylediklerinin yaratacağı etki düşünülecek olursa, kararlılığını gizlemeyen bir gülümsemeyle konuşmuştu.

Davetliler kocaman açılmış gözlerle Kiaran'a baktılar. Hiçbiri bir drüidle zıtlaşmaya cesaret edemezdi ama bu drüid de epey tuhaf görünüyordu.

"Müzakere mi yapmak istiyorsunuz?" diye şaşırdı kont Alvaro.

"Giametta ailesinin ataları aşkına! O barbarlarla olmaz!" dedi yüzbaşı, şoke olmuş gibiydi.

"Yo, hayır... Müzakere yapmak söz konusu değil artık" diye düzeltti Kiaran. "Tuathann'lar Gor-Draka dağlarının güneyindeki bütün araziye çoktan istila ettiler. Daha aşağı... daha doğrusu daha doğruya inmelerini engellemek için bir yol, bir çözüm bulmak gerek."

Masanın her tarafından itirazlar yükseldi, ama kont sessiz olunmasını istedi.

"Peki sizin önerdiğiniz çözüm nedir?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Kiaran çatalını bıçağını masaya bıraktı, peçetesinin ucuna ağzını sildi. Dinleyicilerini ya şimdi ikna edecekti ya da bir daha hiç edemeyecekti, doğru sözcükleri seçmesi gerekiyordu. En ufak hata, kontun kötülerin tarafına kaymasına yol açabilirdi. Ailin'in öğütlerini hatırlamaya çalıştı, sonra söze girdi:

"Hangi çözüm mü? Galatie'li Eoghan'ın önerdiğimizde kabul ettiği çözüm. Tuathann'lara bir toprak bırakmak gerekiyor, onları ticaret anlaşmalarımıza ve siyasi sözleşmelerimize dahil etmek, onlara yavaş yavaş savaşı unutturacak, bizim saflarımızda yer almalarını sağlayacak bir... bir eğitim vermek gerekiyor."

"Ne tuhaf düşünce!" diye bağırdı muhafız birliğinin komutanı. "Bize saldırdıkları halde şu barbarlara bir toprak sunmak ha!"

Kont "Onlar asla *decenza*'ya uyamaz!" diye ekledi.

Bisagne'lıların hayatında karmaşık görgü kuralları kadar önemli bir şey yoktu. Farfanaro'da

decenza okullarda öğretiliyordu. Her ay bu şatafatlı görgü kurallarına uymak için ne yapmanın yakışık alıp ne yapmanın yakışık almayacağına karar vermek üzere toplanan ve ileri gelenlerden oluşan komisyona kont bizzat katılıyordu.

Kiaran duraksadı, sonra şok edici bir kanıt kontu korkutacaktır, diye düşündü, öyle ki bir kerelik de olsa ağzını sıkı tutmayı yeğleyecek ve Konsey'in kararına boyun eğmeyi kabul edecektir.

"Size hatırlatmam gerekir mi bilmem, ama şu Bisagne ülkesini, bir zamanlar Tuathann'ların kovulmasını sağlayan istiladaki yardımınızdan ötürü Galatie kralından almıştınız. Bütün krallığı Tuathann'lara vermek söz konusu değil, ama muhtemelen Terre-Brune'ün bir bölümü verilmeli. Ondan sonra Tuathann'lar Harcourt'a karşı değerli müttefikler olacaktır ve orada da gelişmek için gerekeni bulacaklardır. Sizin açınızdan hiç kayıp söz konusu olmaz çünkü verilen toprak Bisagne'da değil. Buna karşılık, önemli bir müttefik kazanıyorsunuz ve Galatie kralının elini güçlendiriyorsunuz."

"İlginç" dedi kont.

"Ve son olarak da, temsil ettiğim Drüidler Konseyi'nin takdirini kazanacaksınız" diye sözlerini bitirdi Kiaran muzip bir gülümsemeyle.

Sofradaki herkes birbirine baktı, sonra da konta gülümsediler, böylece çıkarlarını ifade ediyorlardı.

Alvaro kırmızı şarabından bir yudum aldı. Kontluğun doğusundan gecikmiş bir intikam gelmişti. Ebone Koyu'na tepeden bakan bağların bütün ülkede eşi benzeri yoktu.

Bisagne'lı şarap tadıcılar gibi dilini damağında şaklattı ve memnun bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Bu anlaşmayı bizim kulede imzalayacak olursak, bu şaraptan bir kasa daha ısmarlamayı unutturmayın bana."

Drüide olumlu yanıt verdiğini söyleme biçimi buydu kontun. Artık formalitelerle uğraşmak düşüyordu Kiaran'a. Görevini yerine getirmişti. En zor olanı başarması gerekiyordu şimdi: Terre-Brune'e gitmek ve kralın kardeşini bizzat görüp topraklarının bir kısmını vermesi konusunda ikna etmek.

Kiaran belki hayalperest diye tanınıyordu ama bu işi başarma olasılığı konusunda hiç hayal kurmuyordu.

Aléa sabah kahvaltısını bitirmek üzereyken "Nereden geçmemiz gerekiyor?" diye sordu yanındakilere.

Dalga geçmek için hiç fırsatı kaçırmayan Galiad "Eğer ozan yabancılarla konuşmaya karar verdiği süratle sürüyorsa atını, daha çok yolumuz var demektir" dedi.

"Siz kendi şakanıza gülerken ben Borcelia'ya varmış olurum" diye karşılık verdi ozan.

Aléa gözlerini havaya kaldırdı. Magistel ile ozan arasındaki söz dalaşı artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. Neyse ki onlar bu işi fazla ciddiye almıyor gibiydiler ama Aléa bu çekişmeye alışmak zorunda olduğunu anladı.

Phelim "Velian ormanına kadar kıydan gidersek daha güvende oluruz" dedi. "Daha sonra, Borcelia ormanına gitmek için Velian ormanının çevresinden dolaşabiliriz ya da içinden geçebiliriz."

"Öhöms. Bence en iyi yol gerçekten de o" diye araya girdi Mjolln. Alınacak kararlar hakkında

pek ender görüş bildiriyordu ama Galatie'nin bu bölgesini iyi tanıyordu.

Yemeklerini bitirdiler, sonra Galiad ateşi söndürdü ve oradan geçtiklerini gösteren izleri silmeye çalıştı. Sonra atlarına bindiler, güneye doğru, kıyı yönünde yola çıktılar.

Sabahın ilk yarısı konuşmadan, dörtnala ilerleyerek geçti. Bu, yeni bir yola çıkış gibiydi, aralarından hiçbiri buna memnun olmalı mı olmamalı mı bilemiyordu.

Aléa Providence'ı geride bıraktığına üzülüyordu. Her şey onu düşlediği yerlerden uzaklaştırmak için düzenlenmiş gibiydi. Başkentten, Mont-Tombe'dan... Bir an gözlerini kapadı, atının ötekilerin ardından dörtnala koşuşuna bıraktı kendini. Şimdi yüzüne kadar yükselen kokuyu tanıyordu. Saratea ovasında da bu koku olurdu havada. Fundalardan ve katırtırnaklarından çıkan güzel kokuların birbirine karıştığı arazinin keskin kokusu. İki gündür Aléa, at sırtında uzun bir koşunun, insanın nostaljik düşüncelere dalıp gitmesi için biçilmiş kaftan olduğunu anlamıştı. Atların adımlarının neredeyse hipnotize edici temposu. Sersemletici rüzgâr... Köyün birkaç adım ötesinde kumlara gömülü yatan Ilvain'i düşünüyordu bugün. Uzun zamandır yüzüğü takmamıştı, küçük heybesinin dibine saklamıştı. Halkanın iç tarafına işlenmiş sembolü hatırladı. Nasıl anlayacaktı? Akşama sabaha, ne sihirdir ne keramet diyerek sembolün anlamını çözecek değildi! Araması gerekiyordu. Ama gerçekten istiyor muydu acaba? Bu yüzüğün nasıl bir önemi olabilirdi? Hiç düşünmemeyi yeğlerdi ama elinde değildi. Yüzük onundu şimdi ve tıpkı rüyasındaki orman perileri gibi, Aléa'yı çağırıyordu adeta. Genç kızın bilmeye ihtiyacı vardı. Ama yanıtların kısa sürede bulunmayacağını, bunun için zaman gerektiğini kestirebiliyordu az çok. Oysa bu kez kararlıydı. Anlamak istiyordu. Rüyasında gördüğü orman perisinin sadece yanılsama olmadığını umuyordu. Borcelia'da o orman perisinin birtakım yanıtlar vermek üzere hazır bulunacağını umuyordu Aléa. Zaman ilerledikçe bunun son şansı olduğuna gitgide daha çok ikna oluyordu. Çok uzun süre beklerse, sonunda Maolmòrdha bulurdu onu. Maolmòrdha ya da ötekiler.

Mjolln'un midillisi Alragan'ın yorulduğunu gören Galiad, yol arkadaşlarına biraz yavaşlamalarını söyledi. Uzakta deniz görünmüştü, çok geçmeden Galatie'nin doğu kıyısının bu bölümü boyunca uzanan kumsala varacaklardı. Atları rahvan yürüttükleri her seferinde olduğu gibi, yol alırken biraz laflamak için bu tempoyu fırsat bildiler.

İlk Aléa konuştu.

"Faith, sen orman perilerini gördün, kim onlar anlat bize..."

Ozan atını Aléa'nın midillisinin yanına getirdi ve ufaklığa dostça gülümsedi.

"Orman perileri mi? Onlar bütün ülkedeki en güzel ve kuşkusuz en tatlı yaratıklar. Galiad'ın tam tersi yani..." dedi kadın gülerek, bu sırada Magistel söyleneni duymamış gibi yapıyordu. "Onlar hakkında çok şey anlatılıyor, bazıları elbette doğru değil ama bazıları doğru olabilir. Borcelia ormanının kıyısında şarkı söylerken karşılaştım onlarla."

"Size domates mi fırlattılar?" diye alay etti Galiad.

"Hayır, tam tersine şarkılarım hoşlarına gitmiş olsa gerek, gelip yanıma oturdular. Yani onların müzik kulağı var en azından..."

Mjolln gülümseyerek "Kulakları sipsivri!" diye araya girdi.

Faith Aléa'ya "O zamandan beri, ne zaman bu bölgeden geçsem, orman perileriyle görüşmek için şarkı söylemem yetiyor. Hepsi de birbirine benziyor, yanıma hep aynıları mı geliyor, hiç ayırt edemiyorum, ama sanki beni tanıyorlar" dedi.

"Neye benziyorlar?" diye ısrar etti Aléa.

"Pek çok açıdan bize benziyorlar, ama daha uzun boylular, daha inceler, ve Mjolln'un dediği gibi

kulakları daha uzun ve sivrice."

Aléa'nın rüyasında gördüğü kişi tam olarak böyleydi işte. Oysa ömründe hiç orman perisi görmemişti genç kız. Orman perilerinden söz edildiği ender zamanlarda da, bu yaratıkların görünüşü konusunda ona hiç bu kadar kesin bir betimleme yapılmamıştı.

Aléa sabırsızca "Derileri ne renk?" diye sordu.

"Onların teni ahşabın rengine ve çizgilerine sahip."

"Faith, Kaz ve Izgara hanında bize anlattığınız öyküde orman perilerinin kralının adı Obéron'du. Çok uzun zaman öncesine aitti öykü. O hâlâ yaşıyor olabilir mi?"

"Aşağı yukarı. Orman perilerinin yaşamı ve ölümü tuhaftır. Biz insanlar için bunu anlamak zordur. Tıpkı bir ağacın yaprakları gibi mevsimlerin temposunda yaşarlar. Yeniden ortaya çıktıklarında, önceki kuşaktakilerle aynı adları alırlar. Sanki hiç ölmemişler gibi. Nitekim, orman perilerinin kralının adı hep Obéron olur."

"Borcelia'ya vardığımızda gelip bizimle görüşmeyi kabul ederler mi?" diye sordu genç kız.

"Ağaçların arasında şarkı söylersem, belki."

"Peki bizimle konuşurlar mı?"

"Orman perileri bizim dilimizi konuşmaz Aléa, ama eminim ki Phelim onların dilini konuşuyordur..."

Bütün bakışlar drüide doğru döndü, yaşlı adam konuşmanın başından beri sessiz kalmıştı.

"Bakarız, bakarız" dedi sadece.

Aléa itiraz edemeden, konuşmanın ortasında sıvışıp giden Galiad kuzeyden dörtnala geldi.

"Dört Herilim izimizi sürüyor. Bize doğru geliyorlar!"

Phelim sövüp saydı, ötekilerin anlamadığı bir dilde Galiad'a bir şeyler söyledi, sonra heybesinden birkaç tutam ot çıkarıp Mjolln'un midillisine uzattı.

"Alragan'ın güç toplaması gerek. Kaçmak zorundayız" dedi.

Galiad atları dörtnala koşturmak için bir nara attı, kimse tek söz bile söylemeye cesaret edemedi. Tehlike hiç bu kadar ani olmamıştı. Ormanın korunaklı ortamı henüz uzaklardaydı.

Atlar çok kısa sürede baş döndürücü bir hıza ulaştı. Aléa geride kalıyordu. Mjolln'u tek başına arkada bırakmak istemiyordu. Binicisinin paniği hiç kuşkusuz durumu anlamış olan ve daha hızlı koşmak isteyen Dulia'yı tutuyordu. Yanında ilerleyen cüce midillisine sürekli cesaret veriyordu ama hayvan zaten elinden geleni yapıyordu.

Aléa peşlerindeki Herilim'lerin varlığını tahmin ediyordu. O katiller fazla uzakta olmasa gerekti. Niyetlerindeki zalimliği neredeyse hissedebiliyordu genç kız. Ona kadar ulaşan bir nefret dalgası vardı adeta. Korkunçtu. İki gündür bir türlü yakasını bırakmayan uzun ve ağır kaygı değildi hissettiği. Ani, şiddetli, sıkıştıran bir korkuydu, tehlikede ölüm kokusu vardı şimdi.

Çok geçmeden kumsala ulaştılar, Galiad atları suyun kıyısına sürdü, koku denize dağılsın da izler silinsin diye umuyordu. Dahası, kum tepeleri onları biraz olsun gizleyecek kadar yüksekti.

Aléa ömründe hiç kumsal görmemişti. Durup ıslak kumlarda yürümeyi isterdi. Ama Herilim'lerin ona bu fırsatı tanımayacağını biliyordu.

Böyle, tek kelime konuşmadan, ciddi bir ifadeyle, saatlerce atlarını sürdüler. Sonunda küçük bir köyün çatıları belirdi karşılarında.

"İşte Galaban göründü" dedi Galiad.

Magistel, peşlerinden gelenleri görmek için, arkalarında kalan ufku iyice gözden geçirmek amacıyla atını yavaşlatırken, cüce "Bu gece bu köyde mola verebilecek miyiz?" diye sordu ona.

"Hayır Mjolln, Herilim'ler uzakta değil, kuşkusuz bizi bu köyde arayacaklardır... Burada mola vermek delilik olur."

"Ama midillilerin dinlenmesi gerek, bizim de... Erzak almak zorundayız, hem..."

"Boşuna nefes tüketmeyin dostum. Şimdilik atlarımızı sürmeye devam edelim, ne yapmamız gerektiğini Phelim'le görüşeceğim."

Cüce yüzünü buruşturdu. Kaçacak hali kalmamıştı artık. Ama sızlanmaya da cesaret edemiyordu. Aléa ise hiçbir şey söylemiyordu, oysa cücenin yaşının onda biri kadar yoktu daha ufaklık! Mjolln genç kızın aklından geçenleri anlayabilmeyi isterdi. Aléa'nın içini kemiren, ağır, karmakarışık duyguları vardı herhalde. Mjolln Saî-Mina bahçelerinde geçirilen uçarı saatlerin çok gerilerde kaldığını düşündü. Sadece kaygı sürüp gidiyordu.

Köyün kapısına vardıkları zaman Galiad durmalarını işaret etti.

"Phelim, şu köye girecek zamanımız var mı?" diye sordu.

Faith, Mjolln ve Aléa sıkıntıyla drüide baktılar. Dinlenmeyi, özellikle de atlarına bakım yapmayı istiyorlardı. Zorlu bir gün yaşamışlardı, ertesi gün de bundan iyi olmayacaktı.

Büyük-Drüid atından inerken "Çok geçmeden karanlık bastıracak" dedi. "Köyün dışında sığınacak, dinlenecek bir yer buluruz."

"Yerimizi belli etmez miyiz?" diye sordu Mjolln endişeyle.

"Arazinin biraz iç taraflarına çekilip kamp kurarsak hayır. Galiad'ın koruyuculuğu sayesinde dinlenip gün doğmadan yola koyulabiliriz. Yeterince korunaklı bir yer bulursak, en azından şafak sökene kadar rahat ederiz."

Galiad "Yeterince erzağımız kalmadı, üstelik atların adamakıllı dinlenmesi, yemlenmesi gerek. Nallarını değiştirmek gerek."

Drüid Galiad'ın söylediğini kabul etti ve ozana doğru döndü.

"Faith, sizi kimse aramıyor. Erzak ve nal meselesini halletmek için köye gider misiniz?"

"Elbette. Sizi daha sonra bulurum."

Magistel "Ben de sizinle geliyorum. Sizi yalnız bırakmam söz konusu olamaz. Birçok nedenden ötürü" dedi.

"Beni özler misiniz?" diye dalga geçti ozan.

"Hayır ama yolunuzu bulmak için bana ihtiyacımız olabilir!"

"Çok komiksiniz Al'Daman. Tek başıma gideceğim."

Aléa araya girdi.

"Faith, Galiad'ın seninle gelmesini yeğlerim. Yolunu bulmana yardımcı olur diye değil, köydeki işlerine yardım etsin diye. Lütfen."

"Bu kaçıkla daha güvende hissetmem ki kendimi. Ben de asıl seni korumasını yeğlerim."

"Ben Phelim'le birlikte olacağım Faith, korkacak hiçbir şeyim olmaz. Hadi, üzme beni, yanına Galiad'ı al, zaten beş atı birden tek başına götüremezsin."

Ozan iç çekti, kaşlarını kaldırarak Magistel'e peşinden gelmesini işaret etti.

"Baba, Sid'i yeniden görebilecek miyiz?"

Her akşam olduğu gibi, Tagor babasıyla konuşmaya geldi. Tuathann kabilelerinde gelenekti bu.

Kabile reisinin oğlu, zamanı geldiğinde kendisi reis olmak için ne bilmesi gerekiyorsa bunları öğrenmek üzere, güneş battıktan sonra gelip babasına sorular sorardı.

Ama Tagor yönetme sanatını öğrenmeye gelmiyordu. Babasında ve kabilenin öbür savaşçılarının içinde bulunan nefretin nedenlerini anlamak istiyordu. Sid'den ayrıldıklarından beri rüyalarından bir türlü gitmeyen bütün şu ölümlerin anlamını kavramak istiyordu.

Sarkan yorgundu. Dövüşler, emirler, komutlar peş peşe geliyordu. Her akşam Tagor'un sorularına yanıt vermekte güçlük çekiyordu ama ciddiyetle ve kuşkusuz büyük bir sevgiyle zorluyordu kendini buna.

"Asıl soru şu Tagor: Bunca yıldır yaptığımız gibi orada yaşamamız gerekiyor muydu?"

"Anlamadım baba."

"Sen Sid'de yaşadın çünkü ataların Gaelia'dan sürülmüştü. Sid'e hiç gitmememiz gerekirdi. Ama öğrenmek istiyorsan söyleyeyim oğlum, evet Sid'i yeniden göreceğiz."

Tagor'un yüzü bir anda aydınlandı.

"Ne zaman peki?"

"Öldüğümüz gün Tagor. Son nefesimizi verdikten sonra gideceğimiz yer orası. Öbür dünyaya gideceğiz. Ama sağken, Gaelia adasında yaşamalıyız. Dünyanın düzeni böyle."

"Ama neden? Sid bu adadan çok daha güzel! Baba, ben Sid'den başka yerde yaşamadım. Orada mutluydum! Oraya dönmek için ölüm günümü beklemek istemiyorum."

Sarkan göğüs geçirdi. Bu konuşma çok uzun zamandır böyle sürüyordu, Tuathann'ların intikam almaya başladığı ilk günden beri hep bundan söz ediyorlardı. Her akşam aynı şey yaşanıyordu, oğlu bir türlü anlamak istemiyordu.

"Elbette Tagor, Sid harika bir yer ve orada yaşamak güzel. Ama burada göreceklelerinin yanında solda sıfır kalır."

"Sid'in veremeyeceği ne var burada?"

"Zaman oğlum, zaman."

"Ama bizi öldüren şey zaman! Zamanın geçmesini istemiyorum!" diye bağırdı Tagor.

"Oysa zaman geçtiğinde Sid'e geri döneceksin!"

"Peki zamanın geçtiğini görmek için buraya gelmenin ne anlamı var öyleyse?"

Tagor'un ses tonu gitgide yükseliyordu. Babasının gerekçelerini gerçekten anlayamıyordu ve bu durum neredeyse yaralıyordu oğlanı.

"Öyle sonsuza dek Sid'de saklanarak kalalım, burada bize başka bir hayat verilmişken sadece oradaki hayatı mı yaşayalım istiyorsun? Bu adada yaşamak için yaratıldık oğlum. Sid'in sana sunamayacaklarını yaşayabileceksin burada, en sonunda da tanrılar buradaki varoluşunun uzunluğunu yeterli bulunca, seni aralarına çağıracaklar. Bu böyledir. Biz tanrı değiliz oğlum, sadece tanrılar Sid'de kalır. Biz ölümlülerin yaşamını öğrenme şansına sahibiz. Doğup batan güneşi, sonra onun yerine geçen ayı, değişen yüzleri, tomurcuklanan bitkileri, gidip gelen yaşamı, Sid'de bulunmayan bu harika döngüyü görme şansına sahibiz!"

"Ölümden hiçbir harikalık yok baba! Ben ölmek istemiyorum!"

"Ölümün harikalığı, oğlum, yaşamdan ayrılmaz oluşunda. Ölümden önceki yaşamdan başka yaşam da yok! Evet Tagor, Sid muhteşem. Ama orada zaman yok, ölüm yok, yaşam yok. Sadece Gaelia öğretebilir bunu sana. Canlı olmanın ne demek olduğunu öğretebilir."

"Sid'deyken ben kendimi yeterince canlı hissediyordum!" diye karşılık verdi Tagor.

"Çünkü buradaki, Gaelia'daki yaşamın nasıl olduğunu bilmiyordun. Şimdi çeneni kapa oğlum da

gözlerini, kulaklarını aç, anlamadığın bu dünyayla beslen, çok geçmeden yaşam ikna edecek seni, göreceksin."

Sarkan oğluna daha fazla bakmadan ayağa kalktı. Büyük pencereye doğru yürüdü. Dışarıda birkaç damla yağmur gecenin rengini bulandırıyordu.

Yarım saatlik yoldan sonra ozan ve Magistel, iki midilliyle üç atı çeke çeke Galaban köyüne girdiler. Yol arkadaşlarından ayrıldıklarından beri tek kelime konuşmamışlardı, rahatsız, kaçamak bakışlar yolluyorlardı yalnızca birbirlerine.

Akşamın soğukunda ilerlerken Galiad kendi kendine kızdı, durumu tersine çevirmek isterdi. Artık komik oluyordu aralarındaki budalaca çekişme. Yol arkadaşlarının da keyfini kaçırıyordu. Üstelik, bir hanıma bu kadar az nezaket göstermek âdeti değildi ve kendini suçlu hissediyordu. Ama ozanın karşısında normal davranmayı beceremiyordu. Faith'in onları izlediği ilk günlerde, Magistel onun kimliğini ortaya çıkarmayı beceremeyince incinmişti. Hem sonra, hiç çekinmeden lafları yapıştıran bir kadındı ozan, Magistel'le dalga geçmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Bununla birlikte güzel mi güzeldi, herkes de onunla iyi anlaşıyor gibiydi. Öyleyse çaba göstermeliyim, dedi Magistel kendi kendine. Üstelik sonunda Phelim de bu durumdan bıacaktı. Yüzüne bir gülümseme oturttu ve arpçı kadınla bir sohbet başlatmaya karar verdi.

"Ozan eğitimini nerede aldınız?" diye sordu doğrudan Faith'e bakmadan. Galaban'ın ana caddesinde yürüyorlardı.

Ozan yüzünü buruşturarak "Çöplükte!" diye yanıt verdi.

İyi niyetimin karşılığı bu işte, diye düşündü Magistel, üzülmüştü. Böyle katır gibi bir inatçıyla dostça ilişki kurmaya hazır değildi.

"Kokunuzun kaynağı anlaşıldı!" diye karşılık verdi yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, sonra bir nalbant fark ettiği için sağa döndü.

Köyün çarşısına bakan, yarı açık, ahşap bir yapıydı burası. Dükkânların çoğu kapanmıştı, nalbant da aletlerini yerleştiriyordu. Galiad omzuna dokundu.

"Affedersiniz, kapatmaya hazırlandığının farkındayım ama şu dört atın nallanması gerek ve ne yazık ki çok acelemiz var. Bu akşam yola çıkmak zorundayız... Yapabilir misiniz?"

Göbekli nalbant zırhlar içindeki savaşıya çekinerek bir baktı ve göğüs geçirdi.

"Moïra aşkına, neden sizin gibileri her seferinde ben dükkânı kapatırken gelir?"

Magistel'in heybetli silüetinin ardından Faith belirdi. Nalbanta en hoş gülümsemesiyle baktı.

"Sizi şevklendirmek için isterseniz şarkı söyleyebilirim" dedi gülerek.

Nalbant ağzının içinden işitilmeyecek birtakım sözler mırıldandı, ellerini meşin önlüğüne sildi ve iki yolcuya, atları ahıra getirmelerini işaret etti. Küçük dükkânı çalışma aşkı kokuyordu. Her aletin yeri belliydi, ahşap birer çengele asılmıştı, bazı aletleri hiç kuşkusuz bizzat nalbant yapmıştı. Girişin tam yanında, bir fenerin sarı ve titrek ışığında Galiad, hiç kuşkusuz nalbantlar loncasını simgeleyen ahşap nesnelere gördü. Daha aşağıda, bir camekânın içinde, adamın ustalığını kanıtlayan bir başyapıt vardı: demirden yapılmış, harikulade bir kanatlı at heykeli.

Nalbant iki yabancıya ahşap bir sıraya oturmalarını işaret etti.

"İşiniz bittiğinde gelsek olmaz mı? Ne kadar zamanınızı alır?" diye sordu Galiad.

"Çabuk biter, kusura bakmayın ama bu kafayla burada kalsanız daha akıllıca olur bence, Magistel."

Galiad kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kasabanın bütün duvarları resimlerinle dolu Magistel, kral sizi aratıyor."

Ozan Galiad'a endişeli endişeli baktı. Kuşkusuz budalaca bir hata yapmışlardı. Phelim tanınabileceklerini öngörmüştü, Alea'nın isteğine rağmen Galiad'ın gelmemesi gerekirdi.

"Hadi tasalanmayın" diye içlerini rahatlattı nalbant, "benim dükkânımda korkacak bir şey yok. Kral bence ahmağın teki, sizi askerlere teslim etmeye hiç niyetim yok. Oturun lütfen, elimden geldiğince çabuk bitireceğim işi."

Galiad bir an duraksadı. Başka seçeneği var mıydı? Demek Eoghan, arama emrini en küçük köye varıncaya kadar bütün krallığa dağıtmıştı. Magistel birçok avcıya av olacaklarını ve avcılarının yaklaştığını düşünmeden edemedi.

Faith boğazını temizleyerek "Beyefendi, size minnettarız. Atlar nallanır nallanmaz gideceğiz. Size sorun yaratmak istemeyiz. Ne var ki erzak almamız gerekiyor. Askerlerle karşılaşmadan nereden erzak sağlayabileceğimizi biliyor musunuz?" diye sordu.

Nalbant alçak bir tabureye oturup dizlerinin arasına atlardan birinin toynağını kısırdı, sonra başını kaldırıp genç kadına baktı.

"Hanımefendi, o duyurularda sizin yüzünüz yer almıyor. Bildiğim kadarıyla askerler sizi aramıyor. Köyde rahat rahat dolaşabilirsiniz."

Faith bakışlarıyla Galiad'ı sorguladı.

Magistel olumlu tepki verdi. Ufaklığın söylediklerini hatırlıyordu. "*Artık kaybedecek zaman kalmadı.*"

Sarre kontluğunda genç drüid Finghin, Konsey'in Tuathann'lar konusundaki stratejisine razı gelmesi için Albath Ruad'ı ikna etmekte hiç zorlanmamıştı. Kiaran Terre-Brune'de tahmin ettiğinden daha fazla güçlkle karşılaştı

Terre-Brune kontu ve kralın kardeşi Yakışıklı Meriande Mor, Kiaran'ı Méricourt şatosunda kabul etmekte gecikti. Büyük-Drüid boş ve soğuk bir odada saatlerce bekletildi, konumuna yaraşır bir saygı görmedi. Terre-Brune savaştaydı ve Meriande'ın, kraldan yana olduğunu tahmin ettiği bir drüidle ilgilenecek ne zamanı ne de isteği vardı. Galatie'li Eoghan Mor müdahale etmemişti ve kardeşine hâlâ hiç yardım göndermemişti. Tuathann'lar kontluğun kuzeyini çoktan ele geçirmişti. Meriande, gerçek anlamda hazır olmayan bir orduyla, tek başına ülkesini savunmak zorunda kalmıştı.

Mor kardeşleri karşı karşıya getiren nefret, babalarının öldüğünün ertesi günü, ağabeyin taç giydiği andan beri devam ediyordu. Meriande, ağabeyi kral olunca, krallıkta dört kontluktan birini vermek yerine kendisine özel bir yer ayırır diye ummuştu. Kontun yüreği kıskançlıktan çöle dönmüştü, Meriande tek bir umutla yaşıyordu: Galatie tahtında ağabeyinin yerine geçmek. Tuathann'ların saldırısı, işleri daha da berbat bir hale sokmuştu.

Yine de Kont Meriande gece bastırmadan Büyük-Drüid'le görüşmeyi kabul etti. Devasa çalışma masasının başına oturmuştu, Kiaran'ı içeri aldırıp gri kadife kaplı geniş bir koltuğa oturmasını rica

etti. Kralın kardeşi, zarif ve çekici bir adamdı, o yüzden Yakışıklı Meriande deniyordu ona. İpekten ve dantelden yapılma mavi bir kostüm giymişti, göğsüne arması işlenmişti: başı ve göğsü aslan, karnı keçi, kuyruğu ejderha olan, ağzından alevler püskürten simli bir figür.

"Konuşun drüid, size ayıracak çok az zamanım var" dedi daha drüid oturmaya fırsat bulamadan.

Kont, Büyük-Drüid'e daha saygılı davranmasını gerektiren iyi niyetten bir kez daha bile bile uzaklaşıyordu adeta. Bisagne'ın *decenza*'sından çok uzaktaydılar.

"Son ziyaretimden beri Mericourt epey değişmiş" diye söze başladı drüid geniş bir gülümsemeyle.

"Bana bunu söylemek için mi Gaelia'yı baştan sona katettiniz?" diye sabırsızlandı kont, drüidlerin o ünlü dil oyunlarına girmek istemiyor gibiydi.

"Saî-Mina ile Mericourt ülkenin iki ayrı ucunda, doğru. Ama Terre-Brune Konsey'in kalbinde. Bizim için adanın öbür bölgeleri kadar önemli olmasaydınız, bunca yolu tepip gelmezdim."

"Evet, uzak oluşumuz belki de bizim yararımıza. Terre-Brune'de bir deyiş vardır: *Bütün evlilikler mutludur; kahvaltıyı birlikte etmektir sıkıntıları yaratan'...*"

"Harika. Sonuçta ben size ne evlenme ne de kahvaltı teklif etmeye geldim, kont hazretleri."

"Çok iyi. Öyleyse ne istiyorsunuz?"

Büyük-Drüid bilerek durakladı. Terre-Brune kontuna hiç de etkilenmediğini göstermek istiyordu. Gaelia'da drüidler kraldı, başkası değil.

"Eoghan Tuathann'larla savaşmak için size yardıma gelmeyecek."

Kont şoke olmuşa benziyordu.

"Bunu bana gelip bildirmenizi o mu istedi?"

"Hayır, apaçık görülüyor" dedi Kiaran. "Size bildirmiyorum, sizin yerinize sonuç çıkarıyorum. Eoghan size yardıma gelmeyecek, ve eğer kimse harekete geçmezse Tuathann'lar gelecek ay bitmeden buraya kadar ilerlemiş olacaklar. Kuşkusuz tahtınızı da alacaklar, kellenizi de."

Meriande "Ordum onları püskürtür" diye itiraz etti.

"Tuathann'ları durdurmak için sizinki gibi dört ordu gerek. Bunu hâlâ anlamadıysanız, inanın çok üzüldüm, çünkü kendinize çok kötü bir sürpriz hazırlıyorsunuz. Bize anlatılanlara bakılacak olursa, Tuathann'lar Galatie'nin askerî seçkinlerinden çok daha talimli, üstelik bize karşı duydukları kin, güçlerine güç katıyor. Onlara karşı hiçbir şey yapamazsınız."

Kont kaşlarını çattı. Sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Eğer cesaretimi kırmaya geldiyseniz, bilin ki yapacak daha iyi işlerim var, ne yapacağımı çatlak bir drüidden öğrenecek değilim."

Kiaran ağırbaşlı bir tavırla, kımıldamadan durdu, tekdüze bir sesle konuşmayı sürdürdü:

"Bir ay sonra ölmüş olacaksınız."

Kont ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Bu kez drüidin sözleri onu gerçekten çok etkilemişti. Çakılıp kalmıştı olduğu yere.

Kiaran aynı ses tonuyla devam etti:

"Konsey'in size daha iyi bir teklifi var."

Meriande mavi kadife koltuğuna daha bir gömüldü, uzunca göğüs geçirdi.

"Tuathann'lara kontluğunuzun bir bölümünü bırakın ki yerleşsinler. Sonra birlikte onları Harcourt'u almak ve bu kadarla yetinmek konusunda ikna ederiz. Böylece istilayı durdururlar, o vesileyle de bizi Harcourt'dan kurtarırlar."

"Biz kim?" diye sordu kont.

"Siz, Galatie, Bisagne, Sarre ve Konsey elbette! Kuvvetlerimizi ve ikna gücümüzü birleştirecek Tuathann'lar bizi reddetmeye cesaret edemezler."

Meriande sinirlenerek "Kontluğumun bir karışını bile vermem söz konusu olamaz" diye çalışma masasının kenarına vurdu. "Ağabeyim kral, Galatie daha zengin, o versin krallığının bir kısmını onlara! O zaman görürüz birlik olma meselesini."

"Tuathann'lar zaten şu anda sizin topraklarınızdadalar."

"Eoghan onlara Galatie'nin bir kısmını verirse giderler."

"Ağabeyiniz asla buna razı gelmez."

"O zaman biz de asla ittifak kurmayız."

Kiaran oyunu çoktan kaybettiğini hissetti. Kont bir Sarre'lıdan daha inatçıydı ama drüid yine şansını denedi.

"Ölmeyi mi yeğliyorsunuz?"

"Kontluğumdaki halkı savunmayı yeğliyorum."

"Meriande, korkunç bir hata yapıyorsunuz. Tuathann'lar sizi katledecek, sizi ve tebaanızı, o zaman ağabeyiniz bütün kontluğunuzu onlara verecek. Salgının kökünü daha erken kazıyabiliriz, eğer bizim görüşümüzü kabul ederseniz."

"Bu toprağın tek bir karışını bile bırakmayacağım" diye yineledi kont. Sesi öfke doluydu. Sonra aniden ayağa kalktı. "Konsey'e geri dönün ve drüid kardeşlerinize deyin ki Meriande Mor size kalkan görevi görmeyecek, ne size, ne de krala. Madem ki Eoghan'la birlikte bana karşı tavır almaya karar verdiniz, bundan böyle drüidleri bütün kontluk çapında istenmeyen kişi ilan ediyorum. Topraklarımda görev yapan kardeşlerinize, Terre-Brune'den ayrılmak için önlerinde dokuz gün olduğunu bildirin. Bu süre bitince, ihanetten tutuklanacaklar. Hoşça kalın." Kont kararlı adımlarla odayı terk etti.

Galiad ve Faith karanlığa rağmen zorluk çekmeden yol arkadaşlarını buldular. Köyün epey gerisine, tepelerin çukurluğunda ağaçların kümelendiği yere kamp kurmuşlardı.

Atlar nallanmış, doyusuya karınlarını doyurmuşlardı. Nalbant çok cömert davranmıştı. Galiad Galatie'de iyi niyetli insanlar kaldığını düşünerek gülümsedi. Sonra çevreyi kolaçan etti. Kamp yerinin çevresine tuzaklar kurdu ve Mjolln'dan ateş yakmamasını istedi.

Beşi birden saatler boyu sessiz kaldılar, ayın yarattığı gölgelerin ortasında bitkin ve endişeliydiler. Hava da ağırdı. Herilim'ler tehlikesi ve Eoghan'ın arama emri kurcalıyordu zihinlerini, hiçbirinin canı konuşmak istemiyordu.

Phelim bütün gece ayaktaydı. Aléa onun yapabildiğince enerji topladığını anladı. Drüid konsantre oluyor, içinin derinliklerinde özel bir güç arıyor gibiydi. Aléa bunun ne olduğunu tahmin ediyordu. Kuşkusuz dövüğe hazırlanıyordu Phelim.

Sonra birdenbire, genç kız ihtiyar adamın çevresinde Saîman'ı gördü. Açıklayamıyordu ama drüidin çevresini sarmalayan sıcaklık dalgaları gibi bir şey görüyordu. Bunu sadece kendisinin görebildiğini biliyordu. Sırtüstü düşecek gibi oldu ama kendini topladı ve bu renkli gösteriyi ağzı bir karış açık seyre daldı. Dikkatini böyle neye kaptırmış olabileceğini anlamayan Mjolln'un şaşkın bakışlarını hissediyordu şimdi, ama drüidin bedenini çevreleyen zarif sarmallardan ayıramıyordu gözlerini.

Phelim bunun farkına varmış olsa gerek, çevresindeki Saîman hemen kayboldu. İhtiyar Aléa'yı uzunca bir süre süzdü sonra hiçbir şey söylemeden uzandı.

Aléa içini çekti, en sonunda arp çalmaya karar veren Faith'i dinlemek üzere o da yattı.

Korkularını ve kaygılarını ifade eden hüznü ve ağır bir müziği bu. Faith duyguları arkadaşlarının yüreğinden alıp çalmayı, yerinde, anlam dolu nota şelaleleriyle ifade etmeyi biliyordu. Hepsinin ortak takıntıları vardı Faith'in akorlarında, aynı zamanda da Aléa'nın öfkesi, Mjolln'un korkusu, Galiad'ın gerilimi, Phelim'in aksiliği ve kendi pişmanlıkları. Son bir notanın uzun iniltisinde, her cümlecğin sonunda, sanki bir umut dokunuşu, sanki geceye sorulan çocuksu bir soru vardı.

Aléa ozanın müziğine bıraktı kendini ve çok geçmeden soğuğa karşın uyuyakaldı. Rüyalarındaki masalsı ülkeyi hemen tanıdı.

Yumuşak ve sıcak. Çevremde yumuşak bir çayır var. Gözlerini açık uyuduğum sonsuz bir yatak gibi. Sesler rüzgârın hareketiyle dalgalar halinde ulaşıyor bana; basit, tatlı bir müzik getiriyor onları; notalar birbirine karşılık veren, boğazımı düğümleyen, gözlerimi yaşartan cümlecikler kuruyor. Bu kesişen ezgilerin ölçüsünde dünya titreşiyor sanki çevremde. Orada, uykunun havasında süzülerek bekleyen unutulmuş mesajlar getiriyorlar bana. Sanki bu notalar daha önce de oradaymış gibi. Uzun zaman önce. Hep orada olmuşlar. Onları çalmak yetiyormuş, değil mi?

Şimdi, şu bana doğru gelen adımlar Erwan'ın adımları olsun isterdim. Onu nasıl da özlediğimi söyleyebilmeyi isterdim. Her hareketinin ne kadar önemli olduğunu, nasıl da içimi doldurduğunu, her soluk alıp verişimde, damarlarımdaki kanın her atışında nasıl ağır bastığını. Onu ne çok sevdiğimi söyleyemediğime ne kadar pişmanım. Gelen o olsun isterdim, sarı otların üstünde ellerimiz benzersiz ve sonsuz bir anda birleşsin isterdim. Ellerimizin altında dünya eğilsin ki zaman bizi yaklaştırsın, ömrümüzün başından sonuna bir olalım. Evet, rüzgârın ve notaların bana doğru ittiği kişinin o olmasını ne çok isterdim. Gelsin. Onunla birlikte dertlerimizin de sonu gelsin. Yitik bir patikada, unutulmuş bir yolda, insanların gözünün hiç değmediği bir yerde yaşayalım birlikte. Yaşamımın bir anlamı olsun. Budalaca ölmek için yaşamış olmayayım, elimde bir başkasının elini tutmadan ölmeyeyim, gerisini silmek için birleşsin ellerimiz.

Sesini, sözlerini, bakışını hatırlıyorum, sanki onu öteden beri tanıyormuşum gibi, ben karşılaşmadan önce de hep buradaymış gibi, onun ve benim için yazılmış bir öyküyü izliyormuşum gibi. Bu apaçık notaların burada olduğu gibi. Onları çalmak yetiyordu.

Gelenin o olmasını nasıl da isterdim.

- Burada zaman yok. Zaman daralmıyor burada. Burada yok.

Gözlerimi kaldırıyorum, gördüğüm başka bir oğlan. Erwan değil. Bir an onun sesi sanmıştım. Öyle sandım ya da öyle olsun istedim. Yok, o değil. Başka bir ses, başka bir oğlanın sesi, ama aynı yaşta.

Ben bu yüzü hiç görmedim. Kim olduğunu bilmiyorum. Ama Erwan'ın bir zaman olduğu gibi o da burada. Belden yukarısı çıplak. Bedeni mavi boyalı sembollerle kaplı. Tepesinden ensesine, oradan aşağıya uzanan saçları gibi mavi. Ama bunlar bir şey değil. Gördüğüm bu değil. Gördüğüm onun gözleri, nasıl da bana dikilmişler. Gözleri. Biri mavi, biri siyah. Mavi ve siyah. Deniz ve gece göğü.

- Kimsin sen?

Şimdi benim sesim bu. Benim dışımda evet ama tanıyorum. Altın rengi otlardan kalktım. Onun gibi ben de çıplağım. Bedenimde o boyadan var, mavi.

- Ben Tagor'um.

Rüyada mıyım bilmiyorum. Çevremdeki dünya bana gerçek gibi görünmüyor, ama artık rüya gördüğüm hissini taşıyorum. Korkmaya başlıyorum. Normal bir rüya değil bu. Bana bir şeyler oluyor.

- Burada ne yapıyorsun Aléa?

Şimdi bana sırtını dönüyor. Adımı nereden biliyor?

- Bilmiyorum. Adımı nereden biliyorsun?

Görüntüsü titriyor, uzaklaşıyor, çayır da onunla birlikte uzaklaşıyor.

- Burada zaman yok Aléa. Bu dünya bize ait.

Gor-Draka sıradağlarının ucunda, Harcourt kontluğunun sınırını aşınca, Aodh kendi kendine, acaba bu seçimi yaparak iyi mi ettim, diye düşündü. Çıkamadığı bir tuzağa düşmüştü ve yenildiğini kabul etmektense ölmeyi seçmişti. Bu durumun Konsey'e, özellikle de Ailin'e iyi bir ders olacağını ummuştu, ama şimdi, bu dersin bedeli gerçekten kendi canım mı, diye düşünüyordu.

Genç Finghin'in sözleri her şeyden fazla sarsmıştı Aodh'u. Saî-Mina'daki drüidlerin en genci, Başdrüid'in kurduğu tuzağı sezmişe benziyordu. O delikanlı bu kadar keskin görüşlü olabilirdiyse, Büyük-Drüid'lerin çoğunun da Başdrüid'in oyununu anlamış olduğuna ve eğer Aodh görevini tamamlayamadan geri dönerse onu koruyacaklarına hiç kuşku yoktu. Hiç. O zaman Konsey Aodh'u bağışlardı elbette, ama acaba Aodh küçük düşmeye katlanabilir miydi? Hayır. Başdrüid'in buyruğunu kabul ettiğine göre, işin içinden sıyrılmanın bir başka yolunu bulmalıydı.

Harcourt topraklarına varmıştı, atının attığı her adım onu kesin bir ölüme yaklaştırıyordu. Piskopos Thomas Aeditus, drüidlerin varlığı kendisinin vaaz ettiğinin tam tersini kanıtlamaya yöneldiği için kuşkusuz, drüidlerden nefret ediyordu. Drüidlerin birçok tanrısı vardı, hepsinin de üstünde bütün adanın taptığı Moïra bulunuyordu. Thomas için tek Tanrı vardı, o da İsa'nın babasıydı. Ama piskoposu özellikle rahatsız eden, drüidlerin siyasal gücüydü. Konsey Galatie krallığı için güçlü bir silahtı ve piskoposun en iyi dostu Harcourt kontu için de önemli bir düşmandı.

Yolda Aodh kontlukta yaşayan birkaç kişiyle karşılaştı, adamlar ona kuşkuyla baktılar: Buralarda, drüidin göğsündeki Moïra sembolü sevilmiyordu. Harcourt'luların çoğu Hıristiyan olmuştu. Sembolü büyük bir haç olan tek tanrıya ibadet ediyorlardı. Thomas Aeditus ve papazlarının öğretilerine göre, insan bedenindeki Tanrı'nın yani İsa'nın öldüğü çarmıhı simgeliyordu bu haç. Harcourt halkına, özellikle kont ve piskoposa göre, başka tanrısal ya da mistik bir inanç olmaması gerekiyordu.

Ama Aodh karşılaştığı insanların bakışlarına aldırmadı. Düşüncelere dalmış, kontluğun başkenti Ria'ya doğru dörtnala ilerliyordu, ara sıra da, Gor-Draka'nın ince uzun doruklarına hayran hayran bakıyordu. İlkbahar güneşinin altında hiç erimeyen kar kristallerinin parladığı doruklara.

Karşısında Alev Askerleri'nden devriye gezen bir grubu fark ettiğinde vakit epey ilerlemişti. Hepsi de örme zırhlarının üstüne uzun beyaz birer cüppe giymişti, önü kapalı bu harmanilere işlenmiş Kont Al'Roeg'ün arması Kızıl Alev açıkça görülüyordu.

Aodh atını durdurdu, geri mi dönsün yoksa hendek tarafından kaçsın mı bilemedi ama zamanı yoktu, askerler yetişmişti.

"Kimsiniz?" diye sordu miğferinden daha yüksek rütbeli olduğu anlaşılan bir asker.

"Adım Heliod Taim, kardeşlerim bana Aodh der. Saî-Mina Konseyi'nde Büyük-Drüid'im."

Asker, elini eğerinin çıkıntısına koyup drüidi uzun uzun süzdü.

"Harcourt topraklarındasınız bayım, neden Moïra sembolü taşıyorsunuz?"

"Çünkü bir asker nasıl kılıcından ayrılmazsa bir drüid de beyaz cüppesinden hiç ayrılmaz. Ben Kont Al'Roeg'ü görmeye geldim."

Altı asker de kahkahalarla gülmeye başladı.

Komutan adamlarına dönüp "Kontu görmeye gelmiş! Duydunuz mu?" diye alay etti. "Eh be drüid, küstahlığın bu kadarı! Hadi bakalım, geldiğin yere dön, canını bağışladım..."

"Anlamadınız galiba, Harcourt kontu Feren Al'Roeg'ü görmeye geldim ben ve görmeden de gitmem."

"Ben şaka yapmıyorum drüid, çabuk dön git yoksa seni şuracıkta asarız."

"Hangi yetkiyle?"

"Kontun yetkisiyle, zavallı ahmak."

"Kont Al'Roeg, Konsey'in bir anlaşma teklifi için gelen elçisini asmanıza izin verir mi?"

"Kont Al'Roeg kellene epey yüklü bir ödül verir. Seni görür görmez asmam gerekirken hâlâ neden nefesimi tüketiyorum acaba? Askerler, tutun şu adamı."

Aodh komutanın adamlarının atlarından inip topuzlarını ve kılıçlarını çekerek üstüne doğru geldiklerini gördü. Bir saniye bile kaybetmeden Saîman'la doldurdu varlığını ve atından yere atladı.

Yakıcı enerjiyi bedeninin her tarafında titretti, son anda da dışında patlamasını sağladı. Bir saniye sonra, bütün bedeni parlak som çeliğe dönüşmüştü, kolları ve bacakları ince uzun birer kılıç ağzı haline gelmişti, etkileyici bir dövüş dansı yaparak etrafında çeviriyordu bu silahları. Kendi bedenini bir kılıç ordusu gibi kullanıyordu ve şaşkına dönmüş askerlere sıçrayarak yaklaşıyordu.

"Kılıçlarınızı bırakın, topuzlarımızla saldırın, parçalayın onu!" diye bağırdı komutan.

Ama Aodh daha atik davrandı ve bir sıçrayışta sağ bacağıının keskin ağzıyla en yakındaki askerin omzunu biçti, adam sözcüğün tam anlamıyla beline kadar ikiye bölündü. Aodh ölümcül dansına devam etti.

Toparlanan askerler topuzlarını savurarak drüidin üstüne çullandılar. Aodh dairesel bir tekmeyle ikinci askerin boğazını kesti, ama sağ tarafından ilk topuz darbesini yedi. Şiddetli darbe zihnindeki Saîman alevini titretti ama drüid hemen denetimi yeniden ele alıp bir anda eğilerek arkasına döndü, saldırganı biçti, iki bacağı kesti. Aynı hamleyle dikildi ve dördüncü askere sert bir yumruk indirdi.

Drüidin kısacık bir sürede dört adamını öldürdüğünü gören komutana geldi saldırma sırası. At sırtında Aodh'un üstüne çullandı.

"İsa'nın haçı aşkına!" diye haykırdı.

Drüid saldırgandan kaçınmak için tam zamanında eğildi. Son asker bunu fırsat bilerek var gücüyle topuzunu savurdu ve Aodh'un madenî kalçasına isabet ettirdi. Çelikle çeliğin çarpışması korkunç oldu, etrafa kıvılcımlar saçıldı. Drüid dengesini kaybederek yere düştü. Komutanın atının altına kadar yuvarlandı ve kolundaki keskin ağzı hayvanın karnına batırdı. At birkaç metre öteye yığıldı, o düşerken binicisi de yere düştü.

Aodh bir sıçrayışta ayağa kalktı ve son askerin üstüne saldırdı, bu sırada komutan da arkasında ayağa kalkıyordu. Asker kalkanını drüide doğru kaldırdı ama Aodh ona korkunç bir biçimde saldırdı: Yukarı doğru tek sıçrayışta, bir sağdan bir soldan iki tekme indirdi. İlk tekmede asker kalkanını düşürdü, ikinci tekme adamın kafasını bir anda gövdesinden ayırdı.

Aodh hamlesinin şiddetinden yere düştü. Geri döndü, komutanın başka bir ata binip ters yönde kaçtığını gördü. Yerde uzuvları kopmuş beş ceset yatıyordu. Aodh insan biçimine yeniden bürününce

ayakları bir kan gölüne battı.

Biraz durup soluklandı, sonra az öteye kaçan atını gidip buldu. Bir an duraksadı, atının ayakları dibinde parçalanmış cesetlere tiksintiyle baktı, sonra daha fazla düşünmeden Ria'ya doğru dörtlü yola koyuldu.

Güneyde dağ yerini denize bırakmıştı. Gaelia'nın batı manzarası gözlerinin önünden tıpkı bir rüyadaki gibi akıp gidiyordu. Gün batarken, denizden esen rüzgârda atının koşmasıyla sarsılarak eyerinin üstünde iki büklüm böyle ne kadar zamandır gittiğini bilmiyordu. Sırtı ağrıyordu, gözlerinden yaşlar geliyordu. Kamp kurmak için korunaklı bir yer buldu ve ateş yaktı.

Bitkin düşmüş, kafası karışmıştı, özellikle de kendini inanılmaz derecede yalnız hissediyordu. Magistel'i Adnan'ın burada olmasını ne çok isterdi! Bu düşünceyi kovaladı ve yemeye koyuldu.

Bir süre önceki dövüş çok yorucu olmuş, drüidi iyice altüst etmişti. Artık ne yapacağını bilemiyordu. Genç Finghin'in sözleri, Alev Askerleri'nin saldırısı, yorgunluk, her şey onu vazgeçmeye itiyordu. Oysa o bir drüiddi ve ne tür olursa olsun korkaklığı kabul edemezdi.

Aodh başını ellerinin arasına aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. Ateş parmaklarını yakıyordu. Kendini kolu kanadı kırık hissediyordu. Tıpkı çıraklığının ilk günlerindeki gibi.

Ansızın yan taraftan, kocaman gri bir kayanın arkasından bir gürültü işitti. Ne olduğunu görmek için hemen ayağa kalktı. O zaman, değneğine dayanarak yürüyen bir adamın uzun silüetini fark etti.

"Korkmayın! Ben yaşlı bir adamım sadece!"

Adam aksak aksak yaklaşıyordu. Zengin giyimliydi oysa boşlukta yitip gitmiş gibi bir hali vardı. Tavrı pek güven vermiyordu.

"Ateşinizi gördüm, dost olarak geldim."

Aodh yabancıнын yüzünü görmeyi bekledi, sonra, kuşkucu havasını koruyarak, oturmasını işaret etti.

Kendisi de otururken "İyi akşamlar. Kimsiniz?" diye sordu ihtiyara.

"Hadi canım, beni tanıdığınızdan eminim Büyük-Drüid..."

Aodh geri çekildi.

Oysa doğru söylüyor, diye düşündü. Yüzü bana yabancı değil. Ama uzun zamandır görmediğim bir yüz çünkü hatırlayamıyorum. Garip. Onu tanıyorsam, rastlantı sonucu karşılaşmış olamayız. Yeni bir tuzağa daha mı düştüm?

"Tanımam mı gerekiyor?" diye sordu Aodh.

"Ben Konsey'den ayrıldığımda siz epey gençtiniz dostum."

Aodh kaşlarını çattı. Sonra hatırladı.

Olamaz. Nasıl onunla karşılaşabildim! Burada ne yapıyor? İnanamıyorum!

"Siz... Samael misiniz?"

Yaşlı adam rahatlamışa benziyordu, geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ah! Uzun zamandır bana drüid adımı söylememişti, ama tümünden unutulmadığımı görmek güzel... Siz de Heliod Taim'siniz, değil mi?"

"Kardeşlerim bana Aodh diyor şimdi. Benim drüidliğe alındığım gün siz Konsey'den firar etmişsiniz."

Yaşlı adam kahkahalarla güldü.

"Firar mı? Benim gidişimi böyle mi niteliyorsunuz?"

"Aslında, bir drüid Konsey'i bile isteye terk edince böyle deniyor."

"Bilerek terk etmek ile gitmeye zorlanmak arasında fark var sevgili drüid. Ama daha ziyade"

sizden söz edelim.. Saî-Mina'dan bunca uzakta, hem de Magistel'iniz olmadan, burada ne yapıyorsunuz?"

"Harcourt kontu Feren Al'Roeg'le görüşmeye geldim."

"Ah, Kiaran'ın gönderilmemiş olması ne yazık, bir zamanlar birbirimize yakındık, rüyalar âleminden söz etmek için onu yeniden görmeyi isterdim.. Ya siz, kontla neyi konuşmak istiyorsunuz?"
Aodh birden bu konuşmanın yersizliğinin farkına vardı.

"Samael, yıllarca ortadan kaybolduktan sonra Harcourt'un ortasında böyle ansızın beliriyorsunuz, oysa Konsey tarafından aranıyorsunuz ve sizi öldürmek istiyorlar, siz sanki hiçbir şey olmamış gibi basit bir sohbet için mi oturuyorsunuz yanıma? Yargılanmanız için sizi Konsey'e dönmeye zorlayabilirdim.."

"Önce beni herhangi bir şeye zorlayabilmeniz gerekir... Artık Konsey'de değilim ama Saîman'ım hâlâ var delikanlı, ve kullanma alışkanlığımı da yitirmedim. Hem zaten içimden bir ses öyle yapmayacağınızı söylüyor... Sizi de gitmeye zorladılar, değil mi?"

Aodh yanıt vermedi. Yaşlı adamın alaycı havasını fark etmişti ve bunu can sıkıcı buluyordu.

"Konsey'i terk ettiğinizden beri neler yaptınız, Samael?"

Yaşlı adam kocaman gülümsedi.

"Gitmeme yol açan Başdrüid Eloi'ya duyduğum kini unutmaya çalışarak birkaç yıl geçirdim önce."

"Eloi öldü Samael, yerine Ailin geçti."

"Evet duydum. Ailin zeki adamdır, Başdrüid rolünü çok iyi oynadığından eminim, öyle değil mi?"

Beni kışkırtıyor, diye düşündü Aodh. Ailin yüzünden burada olduğumu biliyor ve bunu bana söyletmek istiyor. Ama neden? Bana kendisi gibi olduğumu itiraf ettirirse, ferahlayacak mı? Konsey'in ondan kurtulmak istediği fikri içini mi rahatlatacak? Yoksa Ailin'e duyduğum öfkeyi başka amaçlarla mı kullanmak istiyor? Onu konuşturmak, kendimden bir şey anlatmamalıyım.

"Peki o yıllardan sonra ne yaptınız?"

"İsrar ediyorsanız size hayatımı anlatabilirim ama siz de benim sorularımdan kaçmayı bırakmalısınız. Zekâma hakaret etmeyin Aodh, istediğim için buradayım ve size daha fazla bir şey söylemeden çekip gidebilirim. Biraz güveni, en azından biraz saygıyı hak ediyorum herhalde."

Oyununu anladığımı anladı. İçini rahatlatmalıyım. Samimiyetle konuşmadan önce onu daha iyi tanımak istiyorum. Hem zaten onun gerçeği beni ilgilendiriyor.

"Size saygım sonsuz Samael, ama şaşırmış ve savunmaya geçmiş oluşumu anlayışla karşılayın. Benim bağlı olduğum tarikata karşı çıktınız."

"Kimseye karşı çıkmadım Aodh. Ama buraya kendimi haklı çıkarmaya gelmedim. Eloi öldü, onunla birlikte benim intikam arzum da öldü. Eloi'nın beni kaçmaya zorlayan haksızlığı yapmasını Büyük-Drüid'ler o dönemde engellemeyi bilemediler, yazık, ama geçti artık. Zaten çoğu da öldü. Aodh, ne sizde merhamet uyandırmaya çalışıyorum, ne de sizi ikna etmeye."

"Öyleyse bir Büyük-Drüid Konsey'i terk ederse ne yapar, sırf onu anlatın."

İşte bu cümle, benim de Konsey'den ayrılmak istediğim umudunu verecektir herhalde ona. Aradığı eminim bu.

"Dünyayı yeni, saf, Konsey kültürüyle bozulmamış bir bakışla görmeyi denedim. Drüidlerin arasında kişi dünyayı olmadığı gibi görmeye başlıyor en sonunda. Yalnızca Konsey'e güveniyor, her şeyi Konsey'in gözleriyle yorumluyor. Dünyayı ve şeyleri gönül gözüyle görmek gerektiği unutuluyor. Birkaç yılın sonunda, dünya görüşüm konusunda bütünüyle yanıldığımı, dolayısıyla Konsey'in yanılgı

içinde olduğunu fark ettim."

Gerçekten ilgi duymaya başlayan Aodh "Yani?" diye sordu.

Yaşlı adam sadece "Moïra" diye yanıt verdi.

"Ee?"

"Kocaman bir yalan, Aodh."

Aodh gözlerini açtı. Bunu beklemiyordu.

İhtiyar büsbütün çıldırmış. Onu incitmemeliyim, ters anlar. Ama duymazdan da gelemem.

Tartışmak isteyecektir.

"Moïra yok, Aodh, dünyayı gerçekten yöneten şeyin budalaca bir yorumu o. Moïra'nın akışında irade nerede, mantık nerede, son nerede? Herhangi bir şeyi nasıl açıklıyor?"

"Açıklayacak ne var?"

"İnsanoğlunun varlığı, yaşam. Her şey. Neden buradayız? Rica ederim 'Çünkü Moïra öyle istedi' yanıtını vermeyin bana. Yanıt değil felaket! Fazla basit!"

"Peki sizin yanıtınız nedir?"

"Arıyorum. Şimdilik Hıristiyanların tanrısıyla ilgileniyorum. Beni aralarından biri gibi görüyorlar, düşünün hele, beni piskopos yaptılar! Gülünç değil mi? Bana Piskopos Natalien diyorlar. Eskiden drüid olduğumu bir bilselerdi!"

"Peki onların sözde tanrısıyla Moïra arasındaki gerçek fark ne?" diye ısrarla sordu Aodh.

"A, pek büyük bir fark yok, haklısınız. Ama en azından Hıristiyanlar yazıyı kabul ediyor, bütün farklılık orada. Kitaplarda neler bulunabileceğini bilemezsiniz Aodh! Benim gerçek mutluluğum onlarda."

Aodh şaşırıp kalmıştı.

"Eski bir Büyük-Drüid'den gelen bu görüşleri kabullenmek zor, değil mi? Ne var ki doğru, Aodh. Ama anlayabilmek için, kuşaklardan beri Konsey'in yaydığı budalaca öğretiyi unutarak bakmak gerekiyor dünyaya. Herkes sonunda körü körüne kabullendi o öğretiyi."

"Siz... siz Thomas Aeditus'la mı birliktesiniz?" diye kekeleydi Aodh. Karşısındakinin çılgınca sözlerine hâlâ alışamamıştı.

"Aeditus umurumda değil. Beni ilgilendiren, kitapların gizlediği bilgi, çünkü bilgi demek... iktidar demek. Harcourt tutkularım için en ideal kontluk gibi geliyor bana. Mont-Tombe burada Aodh, Mont-Tombe'un bütün kitapları emrime âmâde! Her biri yeni bir kapı açıyor önümde. Çok geçmeden hakkım olan tahta çıkacağım."

Al'Roeg'ün yerini almak istiyor! Moïra aşkına, Konsey'e haber vermem gerek. Bu deli, Saîman'ı kullanarak iktidarı ele geçirmek istiyor ve Konsey onun burada olduğunu bile bilmiyor! Hemen Saî-Mina'ya dönmeliyim! Kuyruk acımı unutmak, Ailin'i bağışlamalı ve bu felaketi haber vermeliyim.

"Samael, size ne söyleyeceğimi bilemiyorum.."

"Bana sadece gerçeği söyleyin: Konsey sizi buraya intihar niteliğinde bir göreve yolladı çünkü sizden kurtulmak istiyordu, öyle değil mi? Bu durum gözlerinizi açmıyor mu? Size yalan söylediklerini anlamıyor musunuz?"

Delirmiş, benim yola çıkmam gerek...

"Ne yapacaksınız?" dedi yaşlı adam. "Saî-Mina'ya geri dönüp sizden kurtulmak için yeni bir yol bulmalarını mı bekleyeceksiniz? Sizi neden böyle kovmaya çalıştıklarımı merak ettiniz mi en azından?"

Aodh yanıt vermedi.

"Belki de gerçeği keşfetmenizden korkmuşlardır! Tıpkı bendeki gibi sizde de, günün birinde Moïra'nın dev bir yalan olduğunu anlayacak bir aklıbaşındalığı görmüşlerdir! Aodh, düşünün biraz!"

"Her şey düşünüldü Samael, artık gitmeliyim. İyi akşamlar."

Aodh aniden kalkıp atma doğru yürüdü.

"Ne yazık, Heliod Taim, hayatınızın en büyük hatasını yapıyorsunuz, oysa en sonunda özgürlüğe kavuşabilirdiniz!"

"Benim adım Aodh, iyi akşamlar!" diye karşılık verdi drüid eyerine otururken.

Üç Magistel Alea'nın izini kaybettiklerini söylemek için Saî-Mina'ya dönünce, Ailin korkunç bir öfkeye kapıldı ve Konsey Salonu'nda Büyük-Drüid'lerin toplanmasını, elçi rolünü yerine getiren ve henüz Büyük-Drüid olmasa da Konsey'de hazır bulunmaya hak kazanan genç Finghin'in de gelmesini emretti. Finghin ve Kiaran o gün dönmüşlerdi görev yolculuğundan, dolayısıyla tepedeki Konsey Salonu'nda bir araya gelenler toplam altı kişi oldu.

Herkes Ailin'in öfkeden kudurduğunu çabucak fark etti ve toplantıya ağır bir hava çöktü.

Genç Finghin Büyük-Drüid'lerin Konsey'ine daha önce hiç katılmamıştı, gerilime şaşırды ama toplananların bütün tepkilerinden dersler çıkarmasını engellemedi bu şaşkınlık. Çıraklığını dikkate değer bir titizlikle tamamlıyordu ve ötekilerin konuşmalarından bir şeyler öğrenmek için her andan yararlanıyordu.

"İyi haberlerden başlayalım, sayıları toplantının sonuna bırakılmayacak kadar az zaten" dedi Başdrüid. "Finghin, Kral Eoghan nasıl bir tepki gösterdi?"

Basit bir drüidin Konsey'e kabul edilmesi son derece istisnai bir durumdu, ona söz verilmesi daha da eşine rastlanmayacak bir olaydı. Finghin herkesin bakışlarına hedef olduğunu hissetti. Ama dikkatle raporunu verdi.

"Eoghan teklifimizi kabul etti. Ancak karşılığında diplomatik meseleleri bizim halletmemizi istiyor, üstelik bu anlaşmayı kötü gözle görebilecek halkını da yatıştırması konusunda ona yardımcı olmamız gerekecektir. Ama en azından, kral, Tuathann'larla barış yapmanın, tehdidi gitgide daha fazla hissedilen Harcourt'a karşı pozisyonunu güçlendireceğine inanıyor. Sarre kontu Albath Ruad'a gelince, elbette kralın kararından yana tavır aldı."

Başdrüid hafif bir gülümsemeyle, sadece "Teşekkürler Finghin" dedi. "Ya sen Kiaran, Bisagne ve Terre-Brune'de işler nasıl gitti?"

"Bisagne, Konsey ve Galatie'nin ortak kararlarına uyacak. Alvaro fırsatçının teki, ona ne söylersek yapacak. Ama Meriande gururlu biri ve ağabeyine duyduğu kıskançlık yargılarını etkiliyor. Sunduğumuz teklifi reddetti ve bildiğiniz gibi, Terre-Brune'den drüidlerin sürülmesini emretti."

"Önemli değil. Madem durum böyle, kardeşlerimiz Galatie'ye gidebilir ve o ahmağın tahttan indirilmesini bekleyebilir. Bu sadece bir zaman meselesi. Ama gerçek kötü haber bu sabah ozanlardan geldi. Kardeşimiz Aodh, Harcourt'da öldürülmüş."

Salondan bir uğultu yükseldi.

Ernan ya da Tiernan kesinkes bir şey söyleyecek, diye düşündü Finghin ama Başdrüid onlara bu fırsatı tanımadı.

"Bir riske girdiğimizi biliyorduk" dedi Ailin, "ve eğer Tuathann'larla anlaşma olursa bunun Harcourt'a karşı olacağını biliyoruz şimdi. Bir anlamda, düşmanımız değişmiyor."

Böyle durumlarda böyle bir şey söylemeye cesaret etmek için Başdrüid olmak gerek herhalde...

Konsey'in büyük defterini dizlerinin üstünde açan Ernan "Aramızdan kim Aodh'un yerine geçecek?" diye sordu.

"Ağırbaşlı, saygıdeğer bir tavır sergilese de Finghin için vakit henüz çok erken herhalde. Zaten Aodh, Otelian'ı halef seçme niyetinden söz etmişti bana. Töreni hazırlayacak zaman bulur bulmaz, drüid Otelian, Büyük-Drüid rütbesine yükseltilir. Ama bu arada, size ikinci kötü haberi vermek zorundayım" dedi Başdrüid. "Aldero'nun da öldüğünü öğrendik."

Yeniden topluluk allak bullak oldu, mırıltılar işitildi.

Başdrüid Finghin'e baktı. Genç drüidin yanında konuşmak konusunda tereddüt ediyor gibi görünüyordu. Sonra ciddi bir tavırla yine konuştu:

"Yaklaşık bir yıldır peşinde olduğu Maolmòrdha tarafından öldürüldü. Tanıdığım en yürekli drüidlerden biriydi kuşkusuz, onun ölümü Konsey için büyük bir kayıp..."

Aodh'un ölümüyle kıyaslamak için böyle söylüyor adeta. Sandığımdan daha da çok nefret ediyorlarmış demek birbirlerinden...

"Onun halefi Kalan da Otelian'la aynı zamanda Büyük-Drüid yapılacak. Kardeşlerim, acınızı paylaşıyorum ama bilin ki bu ölüm bize bir şey öğretti: Maolmòrdha'nın sığındığı yeri."

Ernan yeniden Konsey defterine bir şeyler çiziktirmeye koyuldu.

"Shankha sarayında. Evet, o efsanevi sarayda. Arşivlerimize göre, kimse o yapıyı bulamadığı için ben de varolmadığını sanıyordum."

Ernan Başdrüid'in yanında söylenenleri onayladı.

"Maolmòrdha Konsey'i devirmeye kararlı görünüyor, bu da tarikatımızın bütün tarihi boyunca meydana gelen en önemli olay, zira o dönmenin güçleri gitgide artıyor. Onun sağ kalması bizim toplumumuzun yaşamına mal olabilir, öyle korkunç anlar yaşıyoruz. Bir yanda Maolmòrdha karanlıktan çıkıyor sanki, öte yanda da şu Aléa adındaki genç kız var."

İşte aslında Ailin'in kafasını en çok meşgul eden konu, dikkatleri Maolmòrdha üstüne çekiyor ama aslında aklını kurcalayan şey Aléa. Belki de onda hiç görmediğim bu öfke patlamasına yol açan da Aléa'dır. O kadar genç bir kızın Ailin'in yaşına, deneyimine ve bilgeliğine sahip bir drüidi bu kadar sinirlendirebilmesi inanılmaz. Samildanach değilse eğer, kızın gerçekten de bir gücü olduğuna inanası geliyor insanın.

"Onu Gabha Man'ithi'ne maruz bırakmak istediğimiz akşam kaçtığını hepimiz biliyorsunuz. Adeta biri ona haber vermiş gibi. Ertesi gün Phelim ve Magistel'inin de ortadan kaybolduğunu düşününce, çocuğun tuhaf koşullar altında (ki o koşullardan söz etmemeyi yeğliyorum) kaçmasına yardım eden kişinin Phelim olduğuna kuşku kalmıyor."

Oysa söz etse epey ilginç olurdu. Bana anlatılanlara bakılırsa, o akşam olanları genç bir kız nasıl yapabilmiş anlayamıyorum.

"Dolayısıyla, çeşitli biçimlerde Konsey'in yasalarını çiğneyen ve o gün yaptığımız oylamanın sonucuna karşı hareket eden Phelim'in aforoz edilmesi konusunu oylarınıza sunmak istiyorum. Kardeşlerim, Finghin sen de, Phelim'in aforozundan yanaysanız elinizi kaldırın lütfen."

Eller ağır ağır, çekine çekine, birer birer kalktı. Drüidlerin çoğuna ilk kez böylesi bir oylama önerilmişti ve herkes açıkça rahatsız olmuştu. Kısa süre sonra elini kaldırmayan bir tek Kiaran ve Finghin kalmıştı Kiaran açısından drüidler şaşırmış görünmüyordu. Ama bütün bakışlar Finghin'e

yöneldi, delikanlı da kızarmaya başladı.

Bu oylama yöntemi dayanılmaz. Bile bile yapılıyor kuşkusuz. Bu ezici çoğunluğun karşısında eğilmemek için ne yapmalı? Elimi kaldırmazsam düşman edinirim. Ama beklediğim için, şimdi kaldırırsam, kendi görüşlerini savunacak cesareti olmayan bir ödlele sanacaklar beni, ama zaten oylamaya ters düşen görüş benimkisi... Tam bir çıkmaz. Bundan sıyrılmak için tek çözüm söz almak. Ama bana söz verilmedi, bu rütbemle konuşmaya kendiliğimden başlarsam hiç hoş kaçmaz. Moira aşkına, hepsi de bana bakıyor, bitmeyecek mi bu işkence? Konuşmam gerek, başka seçeneğim kalmadı.

"Kardeşlerim, eğer Phelim hain olsaydı, bize o genç kıızı getirmezdiniz. Onun karşı çıktığı sizin kararınız değil yönteminizdi, hem.."

Ailin "Yeter!" diye Finghin'in sözünü kesti. "Bir drüid söz verilmeden Konsey'de konuşamaz! Oylama sırasında hiç olmaz, çünkü oy verenleri etkileyebilir."

Ama Kiaran'la benden başka herkes oyunu verdi! Kimseyi etkileyemem, haklılığımı kanıtlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyorum ki! Bir kez daha Ailin amaçlarına ulaşmak için her şeyi yapmaya hazır. Yazık. En azından düşüncemi savunacak cesareti göstermiş oldum.

"Phelim'in aforoz edilmesi iki olumsuz oy dışında oy çokluğuyla kabul edildi, bu kayıtlara geçirilsin" dedi Ailin tumturaklı bir ifadeyle ve bu sırada da genç drüide buz gibi bir bakış yöneltti. "Yasamızın öngördüğü üzere, Phelim Konsey tarafından yargılanacak, ölüm cezasına çarptırılacak, ya da daha iyisi, Saaran Man'ithi'yle gücü elinden alınacak. Onu bulmamız gerek. Büyük olasılıkla hain, aradığımız genç kıızı birliktedir. Onların bu defa bulunacağından ve buraya getirileceğinden emin olmak için üç drüid ve üç Magistel gönderilmesini öneriyorum. Shehan, Tiernan ve Aengus'ü öneriyorum. Kardeşlerim, el kaldırın..."

Elbette Finghin dışında, karar oybirliğiyle kabul edildi.

"Güzel, Tuathann'lara gelince, Bisagne, Sarre ve Galatie bizim kararımıza uyduğuna göre kısa süre içinde Tuathann'ların reisi Sarkan'la görüşmek üzere Filiden'e gideceğim. Toplantı bitmiştir, kardeşlerimiz yanlarına Magistel'lerini de alarak hemen bu akşam yola çıksınlar."

Bütün drüidler ayağa kalkıp ciddi bir ifadeyle salonu terk ettiler. Konsey'in ilk kez tarihe hükmetmeyi beceremediği izlenimine kapılmışlardı. Bütün yüzleri etkileyen ve Konsey'in gücüne her geçen gün biraz daha zarar veren kötücül bir enerji vardı sanki. Olayların birdenbire ivme kazanın ası hem olağandışı hem de ürkütücüydü. Şaşırtıcı, yıkıcı bir değişim seziliyordu.

Ailin salondan ayrılan son kişi oldu. Bakışlarını aşağı eğmiş, düşüncelerine dalmıştı, iyi akşamlar diyen kardeşlerini görmedi bile. Başını böyle omuzlarına gömerek çalışma odasına kadar yürüdü, orada arşivci, her akşam olduğu gibi Ailin'i bekliyordu.

"Ernan, şu genç Finghin'in çok etkileyici bir yanı var, sizce de öyle değil mi? Çok parlak bir çocuk."

Arşivci yanıt vermedi, Başdrüid'in düşünceler içinde, odanın bir ucundan öbür ucuna volta atmasını seyrediyordu konuşmadan. Bu bir alışkanlık olmuştu artık. Her akşam iki adam bu odada buluşuyordu, Başdrüid konuşuyor, hiç durmadan konuşuyor, bazen arşivciye birkaç soru yöneltiyordu ama yanıt verilsin diye sorulmuş sorular değildi bunlar, Ernan yanıtlamıyordu. Başdrüid'in düşüncelerini anlatmasını, özellikle de keyfinin yerine gelmesini sabırla bekliyordu, ama en sonunda, odadan çıkmadan hemen önce, Başdrüid'in ertesi güne kadar üstünde uzun uzun düşüneceği küçük, çanakçı bir cümle söylüyordu. Bu, dostça bir tören haline gelmişti, görevlerinin belini büktüğü yaşlı adam için kesinkes bir terapiye dönüşmüştü.

"Biliyor musunuz, onun yaşındaki halime, gençliğime çok benziyor o. Aynı derecede inatçı ama bir o kadar da gözü pek. O yaşta insan elbette yüreğiyle düşünür, ne kadar zeki olursa olsun. Delikanlı çok zeki, öyle, yadsınmaz bir gerçek bu. Her sözünü nasıl da ince eleyip sık dokuyarak söylüyor, fark ettiniz mi? Aramızda sadece yedi yıl geçirdiği halde, şimdiden, drüidlik sanatına bütün şu budalalardan çok daha iyi egemen olmuş. Gerçeğin ve bütün anlatım biçimlerinin sanatına. Çünkü dinleyicileri ikna etmek için önemli olan gerçek değil, zaten gerçek, kanıtlama için zorunlu bir öge, yo, önemli olan o gerçeğin nasıl dile getirildiği! Gördünüz mü o delikanlıyı faka bastırmak olanaksız! Anlatım biçimi nasıl olursa olsun, o hemen gerçeğin niteliğini görüyor. Olağandışı bir Başdrüid olacak Finghin, inanın bana. Ne yazık ki Başdrüid olmanın en can sıkıcı tarafı, başkalarının Başdrüid olduğunu görememek. Şu Finghin'in Başdrüid olduğu gün orada olabilmeyi isterdim.. Olumsuz oyunu nasıl da gözüpекlikle açıkladı! Hayta, beni rezil edecek diye bayağı korktum! Uzun zamandır böyle bir şey gelmemişti başıma, sevgili Ernan, bundan belli bir haz aldığımı itiraf etmeliyim. Evet, Finghin mükemmel bir drüid. Phelim gittiğine, Aodh öldüğüne göre, bu Konsey'de saygıma layık son drüid o, sizinle birlikte elbette. Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum. Aodh benim hatam yüzünden öldü ve Phelim'i en beter duruma soktum. Ama bütün bunların ardındaki gerçeği bilmiyorsunuz sevgili dostum. Bir kez daha, bir anlatım biçimi, bir üslup meselesi bu."

Arşivci ilk olarak Başdrüid'in monologundan gerçekten meraklanmışa benziyordu. Biraz başını kaldırdı.

"Aodh öldü çünkü çok kendini beğenmişti ve beni başarısızlığa uğratmak istiyordu, Ernan. İtiraf etmeliyim ki gerçekten de başarısız oldum. O kadar uzağa gideceğini sanmıyordum. Onu korumak için hataya düşürmek istiyordum, öldüğüne nasıl da üzüldüm! Ah, fazlasıyla gururluydu! Kendime kızıyorum, hem de çok kızıyorum, aynı hatayı Phelim'le de tekrarlamayacağımı umuyorum. O da alışılmadık bir drüid. Belki de içimizden en iyisi."

Arşivci daha fazla kendini tutamadı. Yıllardır konuşmak için hep son dakikayı beklediği halde, o gün içinden gelen dürtüye kapıldı ve Başdrüid'in monologunu kesti:

"Öyleyse neden onu aforoz edip suç işlemeye yöneliyorsunuz?"

Ailin olduğu yerde duruverdi. Çok sarsılmış gibiydi. Bir an sessiz kaldı, arşivciyi süzdü, sonra bağırdı:

"Görmüyor musunuz yahu Ernan? Bunca zamandır beni cellat yerine koydunuz, öyle mi?"

"Başdrüid, ben... şey, bilmem. Bunca hayranlık duyduğunuz bir adamı neden bize aforoz ettirdiğinizi anlamadım..."

"Geleceği düşünün Ernan, geleceği düşünün. Bir Büyük-Drüid ile basit bir adam arasındaki fark, adam tepki gösterir, drüid ise düşünür! Size hep bunu öğrettim, Moïra aşkına! Mesele Phelim'i yaptığından dolayı cezalandırmak değil, gelecekte ona yardım etmek için en iyi çözümü bulmak!"

"İtiraf edin ki Aodh'un ölümüyle, yönteminiz biraz su götürür..."

Arşivci daha ağzından çıkar çıkmaz söylediği bu söze pişman oldu, ama Başdrüid alınmışa benzemiyordu. Konuşmaya kaptırmıştı kendini.

"Ders aldığım bir durum bu, sevgili arşivci, benim yaşımda bile öğreniyor insan!"

"Aforoz Phelim'e nasıl yardım edebilir?"

"Aforoz değil, önemli olan onu genç kızla kaçmak zorunda bırakışım, Ernan. Aforoz bütün bunları resmiyete dökmek için bir formalite."

"Peki neden onu genç kızla kaçmak zorunda bıraktınız?"

"Çünkü Ernan, kız Samildanach!" diye bağırdı Başdrüid ve çalışma masasına oturdu.

Arşivci hayret dolu bir ıglık atmaktan alamadı kendini.

"Nasıl?"

"Demek hiçbir Şey anlamamıŐsınız, sevgili dostum. Üstelik onca zamandır her akşam, seçimlerin gerekçesini tahmin ettiğinizi sanarak konuŐuyordum sizinle... Ala Samildanach, hiç kuşku yok. Konsey tarihindeki en kötü haber bu açıkçası. Bu bizim sonumuz geldi demek. Ondan sonra drüidler olmayacak Ernan. Drüidler, Konsey, Samildanach olmayacak."

"Ben bir kadın Samildanach olamaz sanıyordum!"

"Oysa efsane *Onun geliŐi Saıman'ın sonunu gösterecek* der!"

"Ben... ben hâlâ neden Phelim'i o konuma dŐrdđnz anlamadım Başdrüid, kız Samildanach olsa bile."

"Phelim zgr olsun diye, Ernan. Özgür olsun, Konsey'den ve öbür drüidlerden, sizden ve benden kurtulmuŐ olsun diye. Yazgısının gerçekleŐmesinde o çocuğun yanında olması gerekiyordu. Durum bana öyle açık görünüyordu ki oysa..."

"yleyse Phelim'in ölmesini istemiyorsunuz?"

"Tam tersine dostum, tam tersine, Phelim benim en değerli dostlarımdan biridir."

"Her Şeyi anladığımdan emin değilim, Başdrüid, ben..."

"Şimdi beni biraz yalnız bırakın Ernan, yalnız bırakın beni, bunca hareketlilikten bittim tükendim. Biraz dinlenmem gerekiyor sevgili arşivci. Bu konuyu yarın yine konuşuruz."

Ernan kibarca odadan çıktı, allak bullak olmuştu, kendi odasına yollandı. Başdrüid'in gerekçelerini daha önce anlamadığı için kendine öyle kızıyordu ki! Bu adama öyle uzun zaman hayranlık duymuştu ki daha en baştan Ailin'in iyilik yolunda hareket ettiğini anlaması gerekirdi. Bunun yerine Ailin'den kuŐkulanmaya başlamış, bunadığını sanmıştı. Arşivci adamakıllı altüst olmuştu, uykuya dalmakta epey zorluk çekti.

Ertesi gün Ailin lmŐt.

Gizli bir hastalık mı sonunda onu alıp götürdü, yoksa kendisi bile bile mi ölmeye yattı, kimse bilemedi. Ne var ki cesedinin yanında bir not bulundu. Ernan'ın kendisinin yerine geçip Başdrüid olmasını, Finghin'in de Ernan'ın yerine geçmesi için Büyük-Drid rütbesine yükseltilmesini istiyordu bu notta. Müteveffanın son arzuları Büyük-Drid'lerin çoğunu çok Şaşırttı. Finghin daha yeni drid olmuştu, Konsey tarihinde bu kadar geç bir Büyük-Drid kabul edilmemiŐti. Ama bir Başdrüid'in arzularına da asla itaatsizlik edilmemiŐti.

Nitekim, müteveffanın dilekleri yerine getirildi, aynı akşam Finghin, Otelian ve Kalan'ın rtbece yükseltilmesi kutlandı, Ernan da Başdrüid makamına atandı.

Ernan cenaze töreninin başından sonuna kadar ağladı, ama için için, Başdrüid'in ölmeden önceki gün iŐŐa ettiği Şeylerden tr Moıra'ya Őkrediyordu. Yaşlı adamın yiğitliğini ve sessiz sedasız iyiliğini devam ettirmeye çalıŐacađına ant içti. Yüreğinin derinliklerinde, acaba bunu becerebilir miyim, diye düşünüyordu.

Her gün olduğu gibi Erwan Saı-Mina'nın avlusunda öbür acemi Magistel'lerle birlikte talim yapıyordu, sanki unutmak ister gibi bütün enerjisini yaptığı alıŐtırmalara vermişti. Alea'yı ve yaşamına kızın getirdiği tazeliği unutmak. Geç kızı özlüyordu. Bakışları, kara saçları, glŐlerinin

sadeliği. Rakibine her vuruşunda, bunun Alea'nın hatırasını uzaklaştıracağını düşünüyordu. Ama, genç kızın yüzü, bitmez tükenmez ve silinmez biçimde zihnine gelip duruyordu.

Ya onunla gitmeliydim ya da kaçmasına engel olmalıydım diyordu delikanlı kendi kendine. Her an, acaba nerededir şimdi, diye merak ediyordu. Phelim ve Galiad acaba onu bulmuşlar mıdır, geri mi getirecekler yoksa yanında kalıp koruyacaklar mı? Sonra başka şeyler düşünmek için kendine söz geçiremediğine sinirleniyordu. Konsantre olmayı, dövüşe hazırlanmayı ya da hocalarını pür dikkat dinlemeyi öteden beri çok iyi beceren Erwan, artık şu kızdan başka bir şey düşünemez olmuştu!

Zihni, yalnız kalan âşıkların çektiği acıyla öylesine dağılmıştı ki eskiden zahmetsizce savuşturduğu kılıç darbelerini yiyordu şimdi. Partnerleri onun bu kadar dikkatsiz davranmasına hayret ediyordu.

Talimin tam ortasında, Erwan alıştırma yapmayı bırakıp odasının sessizliğine sığınmaya hazırlanırken Finghin onunla konuşmaya geldi. Zamanından önce Büyük-Drüid rütbesine yükseltelen genç adam hiç kuşkusuz Erwan'ın en iyi dostuydu. Biri drüid olmaya hazırlanırken öbürü de Magistel olmak için talim yapıyordu. Birlikte ders görmüşler, birlikte büyümüşler, birlikte acı çekmişlerdi, yaşlarının acılarını ve sevinçlerini birlikte paylaşmışlardı.

Erwan Finghin'i yeniden gördüğüne çok sevindi. Çıraklığı ilerledikçe ziyaretleri azalmıştı Finghin'in. Bir gün önce dostunun Büyük-Drüid yapıldığı törene Erwan'ın katılmaya hakkı olmamıştı, tıpkı birkaç gün önce drüidliğe kabul törenine katılmadığı gibi bu törene de gelememişti.

Erwan Finghin nasılsa bu durumu anlayışla karşılar diye düşünmüştü. Babası gittiğinden beri kimseye açılmamıştı, hiçbir şey bu sürpriz ziyaretten daha çok sevindiremezdi delikanlıyı.

"Erwan, Magistel'im olur musun demeye geldim sana" dedi Finghin bir solukta.

Galiad'ın oğlunun şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. Bunu beklemiyordu. Kafası öyle meşguldü ki bir önceki gün Finghin Büyük-Drüid olduğunda yanına bir Magistel alması gerekeceğini düşünmemişti.

Erwan kılıcını yere düşürdü. Yüreği sevinçle dolmuştu. Fırsatın hiç bu kadar çabuk karşısına çıkacağını ummamıştı; üstelik, Magistel statüsünü sunan kişinin en iyi arkadaşı olması daha da umulmadık bir durumdu. Çalışarak geçen bunca yılın ödülüydü bu durum, aynı zamanda küçüklüğünden beri istediği tek hedefti. Magistel olmak, yüreğini, bedenini ve ruhunu eskiden beri dolduran tutku buydu işte. Her gün kurduğu hayal, her akşam beslediği umut buydu, gönlünün başlı başına arzuladığı buydu. Ama en iyi dostunun Magistel'i olmak hiç ummadığı bir şeydi! Daha heyecan verici bir gelecek olamazdı.

"Dostum, ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum" diye kekeleydi Erwan Finghin'in elini koca avuçlarının içine alarak. "Öyle büyük bir onur ki bu..."

"Sadece evet de salak!" diye alay etti Finghin, Magistel çırağını omzundan tutarak. "Bu anı kutlamak için gidip iki kadeh bir şeyler içelim..."

İkisi de güldüler ama Finghin dostunun içinin pek rahat olmadığını hemen fark etti.

"Canını sıkan nedir?"

"Babamın burada olmasını çok isterdim. O olmadan Magistel olamam" diye karşılık verdi Erwan. Finghin yavaşça durdu.

"Baban mı? Haberin yok mu olanlardan?"

"Ne oldu?" diye meraklandı Erwan.

"Moïra aşkına, eğer haberin yoksa, olmaması gerekiyordur da ondan. Konsey'in sözüne ihanet ettim öyleyse! Tüh! İşte genç drüid olarak yaptığım ilk hata: Çenemi tutmam gerekirdi. Ama sana

söylemeye mecburum Erwan, sen benim dostumsun... Benim önerim babanın akıbeti konusunda seni avutur diye umarak gelmiştim, ama durumdan haberdar olmayabileceğini bir an bile düşünmedim..."

"Hangi durumdan?" diye sabırsızlandı Erwan. Bakışları daha da kaygıyla doluyordu. "Babama ne oldu?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey olmadı. Ama o artık Magistel değil Erwan'cığım, çünkü efendisi Phelim aforoz edildi."

"Aforoz mu? Şaka mı ediyorsun? Phelim kusursuz biridir!"

"Şşşt! Lütfen, alçak sesle konuş, sana söylememem gerekirdi! Ben de mi aforoz edileyim istiyorsun?"

"Ama bu olanaksız!" diye üzüldü Erwan. Yüreğinin oynadığını hissediyordu. "Ne olacaklar?"

"Phelim yargılanacak, babansa başka bir yol çizmek zorunda. Sanırım bu hikâyeden sonra başka hiçbir drüid onu Magistel olarak almak istemeyecektir. Shehan, Tiernan ve Aengus Magistel'leriyle birlikte Phelim'i tutuklamak üzere yola çıktılar. Phelim'le birlikte kaçan genç kızı da geri getirip Gabha Man'ithi'ne tabi tutacaklar. Konsey onun Samildanach olmadığını kanıtlamak istiyor... Ama yine fazla konuştum Erwan. Bu hikâye hiç de öyle basit değil, ben bile altüst oldum. Phelim'in aforoz edilmesini engellemek için elimden geleni yaptım ama Konsey'de benim oyum yetmedi. Moïra aşkına bütün bu söylediklerimi unut, baban işin içinden çıkmayı çok iyi becerecektir, bundan eminim. En iyi Magistel'lerden biriydi."

"Hâlâ öyle" diye itiraz etti Erwan.

"Hadi dostum. Önerimi kabul et, babanı hiçbir şey bu kadar sevindiremez. Eğer Phelim kendisine atfedilen suçu işlemediyse, hep birlikte bu haksızlığı önlemek için elimizden geleni yaparız."

"Olamaz Finghin, önerin beni son derece duygulandırdı ve bunu hiç unutmayacağım, ama gidip... babama durumu bildirmem gerek" diye bitirdi Erwan sözlerini. Ama aklında babasından çok Aléa vardı.

"Durumu babana bildirmek mi? Deli misin sen! Sen de mi Konseydi karşına alacaksın?"

"Finghin, Phelim'le babamın, suçsuzluklarını kanıtlama şansı olmaksızın üç drüid tarafından tutuklanmasına göz yumamam. Hazırlık yapabilmeleri için onlara haber vermeliyim. Eğer dostumsan gidişimi kabullen ve beni ele verme, benim yokluğumda başka bir Magistel alırsan sana hiç güvenmem. Bekleyemeyeceğini anlarım. Hoşça kal Finghin."

Erwan arkadaşını selamladı ve zaman kaybetmeden dairesine koştu. Finghin'e daha çok vakit ayırmayı isterdi ama Aléa'nın ve babasının tehlikede olduğu düşüncesine katlanamıyordu.

Çarçabuk eşyalarını hazırladı, gitmesini mutlaka engeller diye eskrim ustasına haber vermedi, akşam olur olmaz denize inen uzun merdivenden aşağı indi.

Aşağıya varınca sandalı çözmek için eğildi. Tam o sırada omzuna bir el dokundu. Erwan sıçradı, neredeyse suya düşüyordu. Arkasına döndü ve karanlığa rağmen drüidlerin beyaz cüppesine bürünmüş Finghin'i tanıdı.

"Erwan, yola çıkmadan Magistel'im olmayı kabul etmeni istiyorum."

Erwan bitkin bir tavırla göğüs geçirdi.

"Neden ısrar ediyorsun?"

"Çünkü eğer Magistel'im olursan ve başına bir şey gelirse, ne kadar uzakta olursan ol ben bilirim. Bizi birleştirecek bağın ayrıcalıklarından biri de bu."

"Vaktim kalmadı Finghin. Endişeni anlıyorum ve minnettarım sana. Ama vaktim kalmadı."

Ne var ki genç drüid pes edecek gibi görünmüyordu.

"Kabul etmen ve sana bağlanmama izin vermen yeterli. Töreni unuttum. Konsey kuşkusuz bana kızacaktır ama sana duyduğum dostluk bir uyarı cezasına değer! Yalvarırım kabul et!"

"Bunu burada, Konsey'in onayı olmadan yapamayız. Babam öldürür beni."

"Daha uygun bir zaman yok. Başına bir şey gelirse, seni ikna etmeyi beceremediğim için kendimi hiç affetmem. Kendimi öldürürüm. Ver elini Erwan."

Magistel'in oğlu elini ağır ağır arkadaşına uzattı.

"Benim için bunu neden yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Sen benim tek dostumsun, seçtiğim yaşam başka dost bulmama izin vermeyecek. On yılı aşkın bir süredir ailemi görmedim. Bana kalan bir tek sen varsın Erwan, seni kaybetmek istemiyorum. Gitmek istemeni anlıyorum, kabul de ediyorum, ama yolun tehlikelerle dolu, ihtiyacın olursa sana yardım edebilmeyi istiyorum. Hem sonra, benim Magistel'im olacağından emindim hep. Sadece bir zaman meselesiydi..."

Drüid arkadaşının elini avuçlarına aldı. O anda ne yapmaları gerektiği çıraqlara öğretilmiyordu. İçgüdüsel bir hareketti. Finghin içindeki gücün kılavuzluğuna bıraktı kendini. Gözlerini kapadı ve içini Saîman'a açtı. Enerji dalgası, içine girdi, Finghin denetimi ele alınca, zihinsel olarak enerjiyi Erwan'ın eline yönlendirdi. Teması kurması gerekiyordu. Alıcının ruhundaki kilidi açması gerekiyordu. Onun zihnine girmeliydi. Onu kavramak, kendinden bir parçayı orada bırakmalıydı. Deneyim sarsıcı bir deneyimdi. Şimdiye dek kendini bir başka varlıkla hiç bu kadar iletişim halinde hissetmemişti. Bu varlığın en iyi dostu olması durumu iyice olağanüstü kılıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir saniye boyunca tek vücut oldular. Finghin Erwan'ın ruhuna geçişinin damgasını bıraktı. Bu damga delikanlıyı sonsuza dek onun Magistel'i kılacaktı.

Birdenbire her şey durduğunda, Erwan dostunun önünde, dizüstü düşmüş olduğunu fark etti. Benliğinin derinliklerinde yeni konumunun verdiği yeni bir gücü hissedebiliyordu. Magistel olmuştu artık.

Hep hayalini kurduğu şeydi bu.

"Finghin, çok çabuk hareket edeceğime söz veriyorum. Babamı bulur bulmaz görevimi yapmak üzere senin yanına döneceğim. Canım senindir."

Finghin dostunun ayağa kalkmasına yardım etti.

Göz kırparak "Alea'yı bul" diye fısıldadı. "Onu bul ve yapman gerekeni yap. O senin için dünyada her şeyden daha değerli. Zihninde bunu gördüm. Bul onu Erwan."

"İki üç günde Borcelia'ya ulaşabiliriz" dedi Phelim yol arkadaşlarına. Velian ormanının kıyısında, küçük bir ateşin çevresinde hep birlikte yemek yiyorlardı. "Ama peşimizdeki atlılar bizden daha hızlı, onlardan kurtulmak için hızdan daha değişik bir yol bulmalıyız."

"Dövüşebiliriz" önerisinde bulundu Mjolln.

"Sevgili cücem, ne kadar cesur olduğunuzu ve dövüşmekten hiç korkmadığınızı biliyorum" diye karşılık verdi Phelim. "Sizi dövüşürken izledim, o zaman teknik açıdan biraz eksikliğiniz vardıysa da, Galiad ve oğlunun size öğrettikleriyle bugün iki kat daha fazla gorgûn'u yenmekte hiç zorluk çekmeyeceğinizden eminim. Ama öbür düşmanlar, Herilim'ler çok daha tehlikeli. Galiad bile onları kışkırtmaya çekinir, öyle değil mi Magistel?"

"Elbette. Ben Phelim'i savunmak için yaşıyorum" diye açıkladı Galiad cüceye, "oysa o adamlar sadece öldürmek için yaşıyorlar. Nefret dolu kıyıcılar. Her hareketlerinde ölüm var. Kılıçları da ölümle büyülenmiş. Anlatıldığına göre kılıçlarının bir darbesi, kurbanı yıllarca yaşlandırıyormuş. Hayır, dövüşmek uygun çözüm değil gerçekten."

Faith "İzimizi silip bizi geçmelerini sağlayabiliriz" önerisinde bulundu.

"O kadar da kolay atlatamayız" diye karşılık verdi Phelim. "Bizi buraya kadar izleyebildilerse, başka nerede olursa olsun bulurlar."

"Peki ne yapmalı?" diye sordu sabırsızlanan Mjolln.

Bütün akşam sesini çıkarmadan oturmuş olan Aléa "Başka bir yolla Borcelia ormanına ulaşmalı, bizi izleyemeyecekleri bir yoldan gitmeli" dedi.

Herkes sustu. Aléa'nın müdahaleleri gitgide daha şaşırtıcı oluyordu. Hem akılcı hem de ağırbaşlı olmuştu, yaşına göre bu kadarı biraz fazlaydı. Yeni yazgısının ağırlığı her geçen gün omuzlarına çöküyor ve kızcağızı vaktinden önce yaşlandırıyor adeta. İnanılmaz bir hızla öğrendiği, birdenbire dünyayı anlamasına yardım eden, henüz denetleyemediği ama ilerlemesini sağlayan tuhaf bir bilgiyi miras aldığı izlenimi yaratıyordu Aléa. Yüzünden okunuyordu bunlar. Suskunluklarından okunuyordu. En yakın arkadaşlarına bile konusunu açmaya cesaret edemeyeceği kadar önemli bir şeyi yavaş yavaş kavriyordu.

"Hangi yol?" diye sordu cüce. "Uçarak gidecek değiliz herhalde! Pır pır! Öhöms. Gerçi seninleyken her şey beklenir artık."

"Phelim, oraya ulaşmak için insanların bilmediği bir yol yok mu? Orman perileri biz hiç görmeden ormandan ormana nasıl gidiyorlar? Bir geçit biliyorlardır."

Phelim şaşırmış gibiydi.

"Bilmem..."

"Birçok efsane var" diye araya girdi ozan. "Hepsini bilmiyorum elbette, ama bir efsaneye göre orman perileri bir ormandan öbürüne, görülmeden, büyülü bir yolla geçiyormuş. Deniyor ki bir ağacın gövdesine giriyorlarmış ve çok daha uzakta bir başka ağaçtan çıkıyorlarmış."

Aléa "En iyisi orman perilerine sormak" dedi.

Ozan rahatsız olmuşa benziyordu.

"Bunun için şarkılarımla onları çağırمام gerek, ama bunca insan varken gelirler mi emin değilim."

"Denemesi bedava" dedi Aléa.

Ozan "Şimdi mi?" diye şaşırdı.

"Yapacak daha iyi bir şeyimiz var mı?"

Faith dört yol arkadaşına teker teker baktı. Sonra arpını alıp ayağa kalktı, birkaç metre ileri, ormanın içine gitti, devrik bir kütüğün üstüne oturdu ve şarkı söylemeye koyuldu.

Sesi harikuladeydi ve her seferinde olduğu gibi Aléa ozanın şarkılarının güzelliğine kapıldı. Ozanın ilk gün üstünde bıraktığı etki belleğinde taptazeydi ve genç kızı hâlâ duygulandırıyordu.

Ama üçüncü şarkıdan sonra ozan kalkıp arkadaşlarının yanına geldi.

"Çoktan gelmeleri gerekirdi. Sizin varlığınız onları korkutmuş olmalı. Üzgünüm Aléa."

"Ya da sesiniz hoşlarına gitmemiştir... Bu duruma sevinmeniz gerek, ben olsam domates atardım!" diye alay etti Galiad.

"Belki de sizin kokunuz kaçırmıştır onları" diye karşılık verdi Faith. "Hem zaten neden endişeleniyoruz bilmem, sizde şu koku oldukça Herilim'ler bile yaklaşamaz..."

"Hadi hadi" diye araya girdi Phelim. "Biraz ciddi olalım. Vakit geç oldu, hâlâ biraz önde sayılırız. Yarın sabah yeniden deneriz, işe yaramazsa kaçmanın başka bir yolunu buluruz. Herilim'lerin yaklaşması dikkatli olmanızı ve şu çocukça tavırları bırakmanızı gerektiriyor. Şimdi uyuyalım, hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var."

Birbirlerine iyi geceler dilediler, sessizce yatmaya gidip battaniyelerinin altına girdiler. Hiçbiri, tehlikenin kapıda olduğunu, Maolmòrdha'nın dört Herilim'ini düşünmekten alamadı kendini. Herilim'ler, savaş atlarına binmiş kara gölgeler, bir yaz gecesinin mavi göğünde beliren iri karaltılar. Beş kafadar uykuya dalmakta güçlük çekti.

Gecenin yarısında, bir türlü uykusu gelmediği için battaniyesinin altında bin kez sağa sola dönmekten bitkin düşen Aléa, aniden kalkıp gece melteminde serinlemeye gitti.

Yine düşüncelerine dalıp kayboldu, günlerdir hiç aklından çıkmayan o düşüncelere.

Arkadaşlarım için ben tehlike oluşturuyorum. Atlıların aradığı kişi benim, Mjolln, Faith, Phelim ve Galiad'ın benim için kurban olmasına hiç gerek yok. Moïra aşkına, onları bu işin içine sürüklediğime öyle utanıyorum ki! Serüven isteyen, olağanüstü bir yazgı isteyen ben Saratea'daki yaşamı özledim neredeyse. En azından orada kimse için bir tehlike oluşturmuyordum.

Onları buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım. Bizi kurtarmak Faith'in işi değil, benim işim. Keşke şu içimdeki gücü anlayabilseydim, keşke kullanmayı bilseydim. Belki de o gücü kullanın ak değil onunla bir olmak gerekiyordur. Ama nasıl? O gücü içimde hissettiğim nadir anlar, öfkemin çok şiddetli ya da tehlikenin çok yakın olduğu anlardı, tam anlamıyla ben ben değildim o anlarda. Öyle olmasını nasıl sağlamalı? Almar'a karşı duyduğum kızgınlık, atlının bakışından duyduğum korku, Saî-Mina'dan kaçış... Her şeyi görüyor, her şeyi biliyor, her şeyi anlıyor gibiydim o belli anlarda, dünya önümde açılmıştı adeta. O görüyü tekrar bulabilseydim belki de arkadaşlarımı kurtarabilirdim.

Belki, evet, ama ne pahasına? Yaşamın basit zevklerine bir daha asla kavuşamamak pahasına mı? İnsanları bir daha gördükleri gibi görmemek, her defasında içlerine, geçmişlerine nüfuz etmek ve çok fazla anlam yüklü bir dünyada yaşamak pahasına. Her an kendime görev sorusunu sormak pahasına. Gücümü ne yapmalıyım? Kime yardım etmeli, nasıl? Moïra neden beni seçti? Hiç rahat edemeyeceğim. Hep bir Maolmòrdha olacak.

Bu düşünce Alea'yı ürpertti, genç kız ormanın ortasında dizlerinin üstüne çöktü. Farkında olmadan yaklaşık bir saat yürümüştü.

Arkadaşlarımı kurtarmalıyım. Şu kör olası orman perileri de yardımımıza gelmedi gitti! Efsanede anlatılan o gizemli geçidi tek başıma bulmalıyım. Varolduğundan eminim. Varolduğunu biliyorum.

Ormana dönüşmeliyim ben.

Yapraklarla kaplı nemli toprağa daldırdı ellerini.

Ormanın ruhuyla dolmalıyım. Ağaçlara dönüşmeliyim, her dal, her yaprak ben olmalıyım.

En sonunda alnının ortasında ışığı hissetti. O hafif, ele avuca gelmez, kaygan Saîman. Bu gücü kaybedebileceğini, terbiye etmesi gerektiğini biliyordu, işte Saîman oradaydı, açılmaya hazırdı. Zihninde ışığa yaklaşmaya çalıştı. Saî-Mina'daki kayalığın dibindeki gibi tıpkı. Katettiği zihinsel yolu belli belirsiz hatırlıyordu. Işığı bırakmamalıydı.

Ama birdenbire arkasından gelen bir çığlık Saîman'la bağlantıyı kaybetmesine yol açtı.

"Ho! Kız herkesi uyandıracak!"

Aléa kimin konuştuğunu görmek için aniden arkasına döndü ve kış üstü düştü. Kimseyi

göremiyordu.

"Kim var orada?"

Yaprakların arasından hafif gürültüler duydu, bir gölgenin kıpırdadığını sandı ama kimseyi görmedi. Sonra gülme sesleri duydu, birbirini yankılayan ufak ufak gülüşler.

Sert bir sesle "Neden gülüyorsunuz?" diye sordu.

"Şşşt! Herkesi uyandıracak diyorum! Kibar biri gibi uyusa ya! Gece olduğunu görmüyor mu!"

Aléa çevresinde yeniden tiz gülüşler işitti.

"Kendini göstermek istemeyen biriyle konuşmak çok can sıkıcı! Karanlıktan çıkın lütfen!"

Bir ses, alaycı bir ifadeyle "Buna değer mi?" diye sordu.

Bir başka ses "Küçük bir insan kızı bu!" diye karşılık verdi.

"Burnunun dibinde de olsak bizi göremeyebilir!"

Yeniden gülüşler kapladı ormanı. Sanki sayıları gitgide artıyordu.

Aléa çekinerek "Siz orman perileri misiniz?" diye sordu.

"Orman perileri mi? Ha ha ha! Hiç fena değil doğrusu!"

"Söylediğim çıktı işte! Bizi göremeyecek. Bizi orman perisi sanıyor, müthiş yahu!"

"Madem bu kadar ileri gitti, trol desin bari! Ha ha!"

Aléa aniden ayağa kalktı, bu cılız sesler kızı sinirlendirmeye başlamıştı. Hem neden onunla konuşurken üçüncü kişi zamirini kullanıyorlardı? Aléa delirdiğini sandı.

"Yeter! Karanlıktan çıkın şimdi, yoksa... yoksa... yoksa ormanı yerle bir ederim!"

Bu kez karşılık olarak hiçbir gülüş işitilmedi. Tam bir sessizlik oldu. Aléa kulak kabarttı. Hiç ses çıkmıyordu. Yaprak kımıldamıyordu.

"Ee n'oldu?"

"Bizi göremiyor" dedi birdenbire cılız bir ses, ama bu kez alay etmiyordu. "Olanaksız. Alışması gerekecek. Bu iş böyle."

"Neden?" diye ısrar etti genç kız.

"Çünkü bu iş böyle işte! Kız neden bu kadar uzun? Çünkü öyle. Ağaçlar neden yapraklı? Çünkü öyle. Orman cinleri neden görülmez? Çünkü öyle!"

"Siz orman cini misiniz?"

"Çabuk anlıyor..." diye alay etti yeni bir ses.

Yeniden gülmeler oldu ama bu kez Aléa hiç rahatsız olmamıştı, doğrusunu söylemek gerekirse daha ziyade keyiflenmişti.

"Küçük hanım ormanın içini neden böyle karıştırdı?"

"Ormanın içini karıştırmak mı?" diye şaşırıldı genç kız.

"Evet, her yere girdi, ağaçların, toprağın içine... Bizi uyandırdı!"

Saîman. Saîman'ı hissetmişlerdi.

"Bu ormanda bir şey arıyorum."

"*Bizim* ormanımızda!"

"*Sizin* ormanınızda..."

"Peki ne arıyor küçükhanım?"

Aléa bir an duraksadı. Ormanın orta yerinde ayakta dikilmiş, görünmeyen orman cinleriyle konuşurken kendini aptal gibi hissediyordu. Acaba bu bir rüya mı diye düşündü.

Kendini daha az aptal hissetmek için oturdu.

"Ovadan geçmeden Borcelia'ya gitmek için bir geçit arıyorum."

Bu kez cinler suskun kaldı.

"Bu geçidi biliyor musunuz?" diye ısrar etti Aléa.

"Orman perilerine sorması gerekirdi. Biz Ağaç'a gitmiyoruz."

"Ama orman perileri... ben onları bulamıyorum."

Orman cinleri yeniden gülüştiler.

"Onları bulamıyor muymuş? Demek periler onu görmek istemiyor, kesinlikle öyle! Yaptığı onca gürültü patırtıya bakılacak olursa, orman perileri onun yerini çoktan fark etmiştir!"

"Neden beni görmek istemesinler, ben onlara bir kötülük yapmaya gelmedim ki... Yardım istemeye geldim.."

"Yardım istemeye gelmi..."

Birdenbire cinin sesi kesildi. Kısa bir sessizlik oldu, sonra Aléa cinlerin kaçıştığını duydu. Bir saniye sonra çıt çıkmaz oldu. Hepsi bir anda ortadan yok oldu.

Aléa'nın içi rahat etmedi. Hızla doğruldu. Bir şey cinleri kaçırmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu karanlığa doğru bakınarak, "Biri mi var orada?"

Ama hiç ses yoktu. Genç kız korkmaya başladı. Etraf kapkaranlıktı ve Aléa kamptan çok uzaklaşmıştı. Sanki orman üstüne kapanıyor hissine kapıldı. Bir şeylerin varlığını hissediyordu ama tam olarak ne olduğunu tahmin edemiyordu bir türlü.

Ansızın arkasında bir dal çatırdadı. Hemen döndü ve birkaç metre ötede, elinde kılıcıyla Galiad'ın dikildiğini gördü.

İçini rahatlatan Aléa "Onları kaçıran siz miydiniz?" diye sordu.

"Hayır sanmam. Bir süredir buradaydım ve kıpırdamadım. Herhalde başka şey görmüş ya da işitmişlerdir."

"Burada mıydınız?" diye şaşırdı Aléa.

"Sizi izledim küçükhanım. Öğrencimi karanlık bir ormanda tek başına bırakmak gibi bir alışkanlığım yoktur."

"Uyuyamıyordum ve..."

"Anlıyorum. Şimdi kamp yerine dönelim. Bu kez uyuyabilirsiniz, eminim."

Aléa boyun eğdi ve birlikte yürümeye koyuldular.

Genç kız Magistel'e "Daha önce orman cinlerini duymuş muydunuz?" diye sordu.

"Güldüklerini işitmişim, evet."

"Nasıl?"

"Eskiden katıldığım çeşitli seferlerde yalnız başıma ormana saklanmak zorunda kaldığım zaman. En sonunda hep sesleri duyulur ama hemen hemen hiç görülmezler."

"Ama Phelim'e bakacak olursak siz dünyadaki en iyi iz sürücüsünüz!"

Magistel gülümsedi.

"Abartıyor tabii, hem zaten orman cinlerini avlamam için hiçbir neden yok ortada. Onların da bu ormanda yeri yok mu sizce?"

"Haklısınız, pek kötü birilerine benzemiyorlardı aslında" dedi genç kız gülümseyerek.

"Doğrusu, daha önce hiç böyle bir konuşmaya tanık olmamıştım. Şu ya da bu şekilde onları şaşırttınız. Ama pek temkinli bir davranış sayılmazdı."

"Artık benimle senli benli konuşamaz mısınız Galiad?"

Magistel bir elini genç kızın omzuna koydu.

"Şu son zamanlarda öyle ağırbaşlı, öyle ciddi oldunuz ki, sen diyebilir miyim bilmem..."

Aléa yüzünü buruşturdu.

"Tamam Aléa, sana sen diyeceğim, ama beklenmedik gece gezintilerine son ver, olur mu?"

Genç kız, mutlu mesut, kabul etti.

Kamp yerine vardılar. Aléa bir şey söylemeden yattı. Çabucak uykuya daldı, kafası rahatlamıştı.

Hayat Ağacı

Ailin'in ölümünden birkaç gün sonra, Ernan yeni Başdrüid statüsüne karşın, genç Finghin'le birlikte Saî-Mina'dan ayrıldı. Eski Başdrüid'in dileklerine uygun olarak, halen Filiden'de karargâh kurmuş olan Tuathann reisi Sarkan'a barış teklifi götürmeleri gerekiyordu.

Atlarının hızı sayesinde sadece üç günlük bir yolculuk yaptılar. Yolda Ernan genç Finghin'e çok sıcak ve sevecen davrandı.

"Ailin seni çok seviyordu, biliyor musun?"

"Bana hiç belli etmedi" diye yanıt verdi genç drüid açıklıksözlülükle.

"Doğru. O öyleydi. Gizemli mi gizemli. Birçok kez oyununa geldim. Tasarılarının gerçek yönünden hiç emin olunamazdı. Bazen tavrından, düşündüklerinin tam tersi anlaşılırdı. Nitekim sana çok hayrandı."

"Birçok kararı beni şaşkınlığa uğrattı" dedi Finghin.

"Senin iyi bir Başdrüid olacağını söylerdi. Tuathann'larla görüşmeye giderken yanında senin olman hoşuna giderdi bence. O yüzden benimle gelmeni rica ettim."

"Sağ olun Başdrüid."

Ernan kendisine Başdrüid denmesine henüz alışmamıştı. Genç Finghin hiç kuşkusuz bu unvanı ısrarla söylemişti. Hem bir saygı belirtisi hem de bir mesafe göstergesiydi bu. Genç drüid Ernan'ın çok yakınma sokulmak istemiyordu adeta.

İkinci günün akşamı, Başdrüid bütün yemek boyunca sessiz kaldı, sanki içini okumak istercesine genç drüidi süzdü. Yemekten sonra konuşmaya başladı.

"Görüyorum ki bir Magistel almışsın..."

Finghin'in ağzı bir karış açıldı.

"Ne... nereden biliyorsunuz?"

Başdrüid bir kahkaha attı.

"Saklayabileceğini mi sanıyordun?"

"Hayır" diye kekeledi genç adam. "Dönüşte size söylemeyi düşünüyordum."

"Peki bizim onayımız olmadan neden bir Magistel aldın?"

"Durum onu gerektiriyordu."

"Genç Erwan mı o kişi?"

"Doğru."

Başdrüid çenesini kaşıyarak genç drüidi yeniden süzdü.

"Mesleğine pek iyi bir başlangıç yaptığın söylenemez... Onu korumak için mi böyle yaptın?"

"Onun benim Magistel'im olmasını öteden beri istiyordum. Erwan benim en değerli dostum.

Babasını aramaya gittiğini bana söyleyince, başına herhangi bir şey geldiğinde onu bulabileceğimden emin olmak istedim."

"Yüce gönüllü bir davranış bu. Budalaca ama yüce gönüllü."

"Neden budalaca?" diye bozuldu Finghin.

"Çünkü Erwan âşık, âşık bir Magistel edinmekten daha budalaca bir şey olamaz."

Finghin gülümsemekten alamadı kendini.

"Başdrüid, haklısınız. Onu kendime bağlarken bunun bilincindeydim. İlerideki statümüzü bir an olsun düşünmedim. Sadece bir tek şeyi düşündüm: onu bekleyen tehlikeyi."

"Benim dediğim de bu işte. Budalaca ama yüce gönüllü. Bu açıdan Ailin'den çok Phelim'e benziyorsun! Ama dürüst olmak gerekirse, iyi etmişsin. Yine de cezalandırılacaksın. Seni yola getirmek için değil, bağışlanırsan bazı eski drüidlerin sana yönelteceği kınamalardan seni kurtarmak için."

"Anlıyorum."

"Çok iyi. Ama Erwan sevdiğine kavuşunca sana yeni bir Magistel bulmak gerekecek."

"Gelecek belki de o kadar basit olmayacaktır, Başdrüid."

Ernan genç adamın omzuna vurdu. Yeni bir menzili aşmışlardı. Üç gün sonra, karşılıklı olarak, onları birbirine iyice yaklaştıran samimi bir saygı beslemeye başladılar.

Birkaç gün sonra Filiden kapılarına vardıkları zaman, Tuathann muhafızlarının mızrakları karşıladı onları. Adamlar iki yolcuya Tuathann dilinde sorular sormaya başladılar, Finghin omuz silkererek ihtiyar drüide doğru döndü. Ernan delikanlıyı şaşırtarak, adamlara onların dilinde yanıt verdi.

Kapılar açıldı ve iki drüid tutsak olarak Sarkan'ın konutuna götürüldü.

Kızıllı sarılı kumaşlarla kaplı taştan bir tahta tünemiş Sarkan, çevirmeniyle birlikte yapının giriş salonunda kabul etti gelenleri. Keşif erleri ya da casuslar tarafından çok daha önce haberdar edilmişti kuşkusuz. Bir savaş mantığıydı bu.

Tuathann reisi halkına özgü savaşçı giysileri içindeydi. Belden yukarısı çıplak, mavi boyayla kaplıydı, kafasının iki yanı tıraş edilmiş, tam ortada tepelik gibi bırakılan saçları omuzlarına kadar inmişti. Kabilesinin en büyük savaşçılarının ortasında, tahtına oturmuş haliyle etkileyici bir görüntüsü vardı.

Önce Ernan söz aldı ama bu kez Gaelia dilinde konuşuyordu çünkü söyleyeceklerini etkili biçimde söyleyecek kadar hâkim değildi Tuathann'ların diline.

"Ben Math Malduin'im" dedi Ernan, "Saî-Mina Konseyi'nin Başdrüidi; sana bir barış antlaşması için geldim."

Başdrüid konuştuğu çevirmen geniş bir tahtta oturan kabile reisine çeviriyordu söylenenleri.

"Sarkan sizi dinliyor" dedi çevirmen.

"Gaelia halkıyla barışçı bir çözüm bulmak için Tuathann'lara olanaklarımızı sunmak arzusundayız."

Sarkan çevirmenin söylediğine sert bir sesle yanıt verdi.

"Tuathann'lar barışçı bir çözüm aramıyor."

"Galatie, Terre-Brune, Sarre, Harcourt ve Bisagne'la aynı zamanda savaşacak gücünüz var mı? Pek sanmam. Bir çıkmaza doğru gidiyoruz. Önümüzdeki günlerde bir uzlaşma yolu bulmazsanız, saldırdığımız ve size karşı birlik kuran ulusların ordularına direnç gösteremeyeceksiniz. Konsey'in yardımı olmadan, yarın savaşı kaybedeceksiniz. Bizim yardımımızla, size ait bir toprağa

kavuşabilirsiniz belki de. Başka seçenek yok."

Sarkan tahtının dirsekliklerine vurdu.

"Sizin tavsiyelerinize ihtiyacımız yok!" diye çevirdi çevirmen. "Buna karşılık... asıl sizin, hâlâ bizim elimizde bulunan Man'ith'lere ihtiyacınız var ve burada bulunmanızın tek nedeni bu. Sarkan'ın bütün adayı ele geçirmesine yardım ederseniz, Sarkan sizlere Man'ith'leri vermeye hazır."

Ernan kabanarın öfkesini gizlemeye çalışarak "Bu kabul edilemez" diye karşılık verdi.

"O zaman geldiğiniz yere geri dönün."

Finghin sıra ona gelip de söz almadan önce bir an duraksadı, Başdrüid'e baktı, onun düşüncelere daldığını görünce Ernan'ın tereddüdünü gizlemek için konuşmayı devam ettirmesi gerektiğine karar verdi.

"Konsey olmadan hiçbir şey yapamazsınız. Biz Moïra'nın çocuklarıyız, eğer teklifimizi reddederseniz Moïra'nın iradesine ters düşersiniz. Size kendi seçimimizi dayatmak istemiyoruz, Moïra'nın yolundan yürümenize yardımcı olmak istiyoruz. Ve bu yol Gaelia'yı Galatie'lilerin istilasından önceki haliyle bulmanızı sağlamayacak."

Sarkan, çevirmeni söylenenleri kulağına fısıldadıkça ilgiyle tek kaşını kaldırdı.

"Buna karşılık" diye sözlerine devam etti Finghin, "ülkeyi sizin yararınıza yeniden biçimlendirebiliriz. Saldırılarınıza devam ederseniz en korkunç düşmanınız Galatie değil Harcourt olacak. Galatie ve Bisagne'la bir barış antlaşmasına girerek Harcourt'dan kurtulabilir ve o topraklarla yetinebilirsiniz..."

"Harcourt daha tehlikeli bir düşmansa, Galatie'nin solucanları yerine neden onlarla antlaşma imzalamayalım ki?"

"Çünkü drüidler Galatie'de. Eğer Harcourt'la ittifak kurarsanız drüidlere, dolayısıyla da Moïra'ya savaş açmış olursunuz."

Sarkan uzunca bir süre suskun kaldı. Bu anın geleceğini öngörmüştü kuşkusuz ama bu kadar çabuk değil.

"Harcourt'la savaşırken bize yardım edeceğinizden nasıl emin olabiliriz?" diye sordu çevirmen.

"Galatie, Sarre ve Bisagne'ın tek istediği bu" dedi Ernan, "Terre-Brune tarafsız kalıyor, Harcourt sunduğumuz barış teklifini reddetti. Elinizdeki Man'ith'leri Drüidler Konseyi'ne emanet ederseniz, size zafer güvencesi verebiliriz. Biz olmadan kullanamayacağınız güçlü birer silahtır Man'ith'ler. Bu uzlaşmayı kabul edin, biz de Man'ith'leri hizmetinize sunalım."

Bunun üzerine Sarkan, çevirmeniyle ve yanındaki iki kabile reisiyle uzun uzun tartıştı. Finghin ve Ernan birbirlerine 'nasıl ama' dercesine bir bakış yöneltti, hatta Başdrüid genç drüide gülümsedi.

"Galatie kralı ve Drüidler Konseyi tarafından imzalanmış, fethettiğimiz toprakların tanındığını gösteren bir belgeyi getirdiğinizde, Sarkan teklifinizi düşünecek. O zaman Filiden'e tekrar gelin ve konuyu müzakere edelim."

Ernan kabile reisini selamladı. Şansını elinden kaçırmaması gerektiğini biliyordu.

"Doğru seçimi yaptınız Sarkan, mümkün olur olmaz geri geleceğiz."

Bir saat sonra iki drüid Saî-Mina'ya doğru dörtlü ile ilerliyordu.

Son uyanan Aléa oldu. Dört arkadaşını ateşin başında yan yana otururken buldu ve tuhaf bir

hava lar ını oldu ğunu d ũ ũ nd ũ . Hep si de aynı y ũ ne, orman ın i ğine do ğru ba k ı y o r d u , k ı z a g ũ n a y d ı n b i l e d e m e d i l e r . Al   a d i k k a t l e r i n i b ũ y l e n e y i n   e k t i ğ i n i g ũ r m e k i   i n d ũ n d ũ .

Bir ka   m e t r e ũ t e d e , y e r e o t u r m u ũ m u h t e ũ e m b i r v a r l ı k v a r d ı , r ũ y a s ı n d a g ũ r d ũ ğ ũ g i z e m l i v a r l ı ğ a b e n z i y o r d u . U z u n , i n c e , k a s l ı b i r i y d i , s a   l a r ı u z u n d u , k u l a k l a r ı u z u n v e s i v r i y d i , h e l e d e r i s i s a n k i a h ũ a p t a n y a p ı l m ı ũ g i b i y d i . O b   r o n ' a b e n z i y o r d u a m a A l   a o n u n O b   r o n o l m a d ı ğ ı n ı b i l i y o r d u .

"Bu bir..."

"Orman perisi, evet" dedi Phelim. "Yaklaũık bir saattir orada oturmuũ bizi izliyor, ama aramızdan biri ona yaklaũmak için ayağa kalkarsa kaçıp gidiyor, ancak yeniden ateũin baũına oturduğumuzda geri dũn yor."

"Muhteũem" dedi Al a.

"Evet ama can sıkıcı" diye karũılık verdi Mjolln.

Bu söz Galiad'ı güldürdü ama Al a gözlerini orman perisinden ayırmıyordu. Bir an duraksadı, sonra "Gidip onu yakından göreceğim" dedi.

Orman perisine doğru, ağır ama kendinden emin adımlarla, arkasına dönmeden yürümeye baũladı. Orman yaratığı hemen ayağa kalktı. Ama kaçmak yerine bekledi. Sinirli görünüyor, genç kızın en küçük bir yanlıũ adımımda kaçmaya hazır duruyordu, ama Al a dimdik gözlerinin içine bakıyordu. İçten içe orman perisinin kendisini görmeye geldiğini biliyordu. Peri Al a'yı bulmaya gelmiũti ve ondan ka mayacaktı. Al a bunu biliyordu. Tıpkı rüyasında gördüğü peri gibiydi karũısındaki. Borcelia'ya gidip g rmesi gereken peri gibi. Őuna kuũku yoktu: Bu peri Al a ve arkadaũlarına yol g stermeye gelmiũti.

Al a yaratığın bir ka   m e t r e y a k ı n ı n a y a k l a ũ ı n c a , p e r i o t u r m a s ı n ı i ũ ũ a r e t e t t i . A b a r t ı l ı h a r e k e t l e r y a p ı y o r d u , A l   a ' d a n k e n d i s i n i t a k l i t e t m e s i n i i s t i y o r d u . G e n   k ı z p e r i n i n k a r ũ ı s ı n a o t u r d u , a r a l a r ı n d a k i m e s a f e b i r k ı l ı   b o y u k a d a r d ı . B i r o r m a n p e r i s i i   i n g ũ v e n l i u z a k l ı k b u y d u k u ũ k u s u z . A l   a g ũ l ũ m s e d i .

"D n gece bizi  ağırdınız" dedi peri g çl kle.

Sesi yumuũak ve p r zs zd  ama Gaelia dili konuũmaya alıũkın olmadığı hissediliyordu.

"Sizi aradım diyelim" dedi Al a. "Dilimizi konuũuyor musunuz?"

"Şimdi evet. Aramızdan bir ka   ı k o n u ũ u y o r . N e a r ı y o r s u n u z ? "

"Borcelia'ya gitmek istiyoruz... ovadan geçmeden."

Őaũırmıũa benzemeyen orman perisi sadece "Neden?" diye sordu.

Al a perinin zaten yanıtı bildiği duygusuna kapıldı.

" unk  ben aranıyorum ve gizlice, kimseye görünmeden ka mam gerekiyor."

"Neden?" diye diretti peri.

" unk  çalmak istedikleri bir ũey var elimde."

"Neden?" diye sordu yine peri tekdüze bir sesle, tıpkı bir çocuğun inat ılığıyla.

Al a ne yapacağını bilemiyordu. Bu sorulara bir nokta koymak istiyordu. Orman perisinin aslında ne beklediğini merak ediyordu. Peri bir ũey arıyordu.

" unk  insanlar kötü" dedi kız.

Bu söz periyi güldürdü, Al a o zaman perinin ne kadar güzel olduğunu gördü. Kendisi de omuzlarını silkerek periyle birlikte güldü.

"Peki neden Borcelia?" diye yine sorulara baũladı peri.

"Şey... sizden biri beni orada bekliyor. Ob ron."

Orman perisi sessiz kaldı. Al a, herhalde ũimdi istediği yanıtı aldı ve baũka soru sormayacak,

diye düşündü.

Orman perisi ayağa kalktı, sadece "Siz ve arkadaşlarınız, beni izleyin" dedi.

Aléa'nın bir işaretiyle dört yol arkadaşı yanlarına geldi.

Orman perisi "Atlarınızı bırakmanız gerek" dedi.

Galiad koşumları çözdü, Alragan'a epey bağlanmış olan cücenin üzgün bakışları altında, sağrılarına bir şaplak vurarak atların kaçmasını sağladı. Beş hayvan ovaya doğru dörtnala uzaklaştı.

"Şimdi hep beni izlemeniz gerek."

Orman perisi bir daha tek söz etmedi. Dosdoğru karşıya, ormanın ta içlerine doğru yürüdü, beş kafadar da hiç ses çıkarmadan onu izlediler.

İmala önceki günden beri hiç kıpırdamamıştı. Hâlâ böğrü ağrıyordu, korkusu ve şaşkınlığı bir türlü geçmiyordu. Dikeyler neden birdenbire ona saldırmaya başlamıştı? Davranışlarında tuhaf bir şey vardı. Yemek istemedikleri halde saldırmış gibiydiler, o zaman kendilerini savunmak için böyle davranmamışlardı çünkü İmala saldırganlık göstermemişti. Öyleyse neden vurmuşlardı İmala'ya? İmala'nın doğada hiç görmediği öldürücü bir öfkeydi bu. Hayvanlar yemek için öldürüyordu, ama dikeyler... Dişi kurt anlamıyordu bunu.

Gün ortasında acıkmaya başladı ve ormana dönmek için yerinden kalkmaya karar verdi. İşte o zaman yaklaşan tuhaf topluluğu gördü uzakta.

Ata binmiş yaklaşık on dikey vardı. Sopalar, dirgenler ve yaylarla silahlanmışlardı ve bir şey arayarak bakışlarıyla araziye tarıyorlardı adeta.

İmala içgüdüsel olarak, aradıklarının kendisi olduğunu anladı.

Dikeyler onu öldürmeye gelmişti.

Kurt hemen ormana doğru olanca hızlıyla koşmaya başladı ama çok geçmeden dikeylerin bağırışlarını ve dörtnala koşmaya başlayan atlarının nal seslerini işitti, şaşırtıcı bir süratle yaklaşıyorlardı adeta. İmala'nın yeri bulunmuştu. Av başlıyordu.

Kurt bu kadar hızlı bir koşu temposuna dayanamaz olduğunda onu arka taraftan yakalayabilmek için atlılar sağa ve sola açıldılar. Histerik sözler söylüyor, öldürme arzularını haykırıyorlardı.

İmala dehşete düşmüştü.

Uzun süre böyle hızlı koşamayacağım, acaba ormandaki ağaçların arasında sığınacak bir yer bulabilir miyim, diye düşündü. Ama ormanın sınırı hâlâ uzaktaydı, atlarsa yaklaşıyordu.

Ansızın bir ok kurdu yalayıp geçti ve yanına saplandı. İmala yana sıçradı ve aniden yön değiştirdi. Bir başka ok az kalsın isabet ediyordu. Dişi kurt daha da hızlı koşmaya çalıştı ama zaten gücü tükenmişti ve ayakları yere her vurduğunda böğrü canını yakıyordu.

Atların iki taraftan bastırıldığını gördü. Çok geçmeden çevresini saracaklardı, İmala kaçamayacaktı.

Yavaş yavaş ormanın sınırı yaklaşıyordu.

Kısa sürede oklar yağmaya başladı ama atların dörtnala ilerleyişi avcılarının doğru dürüst nişan almasını engelliyordu. İmala sıyrılmayı başardı. Ok yağmuru altında koşmaya devam etti. Atlar sağdan, soldan ve arkadan tehlikeli biçimde yaklaşıyorlardı.

En sonunda, İmala ormanın ilk ağaçlarının karşısına vardığında, avcılar birkaç metre gerisine

kadar yaklaşmıştı. Kurt ilk çalı öbeğini aşar aşmaz sırtına bir ok yedi. Ok etine battı ve omurgasından sekti. İmala bir kalça hareketiyle oktan kurtuldu ama yara derindi, acı koşmasını yavaşlatıyordu.

Neyse ki orman gitgide sıklaşıyor, atların rahatça ilerlemesini engelliyordu. Dişi kurt peşindekilerden kurtulmak istiyorsa, izini kaybettireceği sık ağaç öbeklerinin arasına dalması gerektiğini biliyordu. Ama çektiği acıya dayanmakta zorlanıyordu. Defalarca, peşindekileri atlatmak için ustalıklı yön değıştirdi ama birdenbire avcılardan biriyle karşı karşıya kalıverdi.

Adam karşısında durmuş, üzengilere basarak dikilmiş, yayını gerip oku kurda yöneltmişti. Kurt yüz geri dönmeyi denedi ama dengesini kaybedip yere yuvarlandı. At yavaş yavaş yaklaşıyordu, çok geçmeden İmala atın sırtındaki avcıyı gördü. Bedenini delip geçmeye hazır okun ucunu, iyice gerilmiş yayı ve avcının gözlerini gördü. Bu gözlerde sadece öldürmenin hazzını okudu. Avcı gülümsüyordu. Kurdu öldürecek.

Kalan son gücüyle, böğrünün son bir hamlesiyle, kurt yan tarafa fırlattı kendini, tam o sırada da avcı yayının telini bıraktı. Ok, bir saniye önce kurdun gırtlığının bulunduğu yere, toprağa sertçe saplandı. Bu arada kurt atın ayaklarına saldırıp var gücüyle ısırıldı. Hayvan şaha kalktı, avcı dengesini kaybetti ve sırtüstü düştü.

At topallayarak kaçarken kurt dikeyi yerde yatar halde gördü. Düşünmedi bile. Ayakta duran bir dikeye saldırmaya asla cesaret edemezdi ama yerdeyken dikey bütün üstünlüğünü kaybediyor, İmala için tehdit oluşturmuyordu. Kurt avcının gırtlığına saldırdı ve bütün gücüyle ısırıldı.

Avcı şiddetli biçimde çırpındı ama düşerken zaten omurgası kırılmıştı, o yüzden gözü dönmüş kurda uzun süre direnemedi.

Peşine düştüğü hayvanın dişleri arasında can verdi.

İmala en sonunda çenesini açtı ve öbür avcılarının yaklaştığını gördü. Arkadaşlarının çığlıklarını duymuşlardı, sonra da yerde yatan cansız bedenini, kanlar içindeki boğazını gördüler. Kimileri bağıra çağıra atından indi, kimileri de yeniden hızla koşmaya başlayan kurdu ok yağmuruna tuttu. İmala'nın dudaklarındaki kan tadı hayvanı coşturmuştu, bu avcıyı öldürerek İmala yeni bir enerji bulmuştu. Hızını kesmeden yere olabildiğince yakın koşarak, karşıdan gelen iki atın arasından geçti. Geçerken, dengesini yitirmesine yol açan bir sopa darbesi yedi ama hemen kalkıp bir koruluğun yüksek otları arasına daldı.

Ayaklarının üstünde duramayacak hale gelene kadar koştu. Uzaktan avcılarının seslerini işitiyordu, onları atlatmayı başardım, dedi kendi kendine. Gücü tükenmişti, yere yığıldı. Soluğunu toparlayınca, içi oyuk ölü bir kütüğe kadar sürünerek gitti ve oyuğuna büzüldü.

Aléa ormanda ne kadar zaman yürüdüklerini bilemiyordu, birden içinde buldukları çevrenin göz kamaştırıcı güzelliğini fark etti.

Ağaçlar çok daha büyüktü burada. Olağandışı ölçüde kalın ve yüksekler, kalın kabukları sanki özsuyula şişmiş, patlayacak gibi görünüyordu. Gövdelerin çevresinden yeşilli kahverengili sarmaşıklar sarkıyordu. Yer, adımlarının battığı, yosunlu bir turbayla kaplıydı. Ve her taraftan suyla dolu bitkiler fişkırmıştı.

Çıt çıkmıyordu, kuş cıvıltısı bile yoktu. Apayrı bir düzlüktü burası, sanki ormanın ortasında bir başka âlem.

Beş kafadar orman perisini sessizce izlemeye devam ediyordu. Çevrenin görünümündeki bu ani değişiklikten büyülenmişlerdi. Dip kısmı devasa büyüklükte bir ağaca yöneldiler. Ağaç o kadar genişti ki bir ev kadar büyük denebilirdi. Köklerin altındaki loş oyuklar öyle yüksekti ki insanlar rahatça girebilirdi içeri. Orman perisi de onları bu oyuklara götürdü zaten.

Ağacın dibine, yerin altına giden karanlık bir tünelin başına geldiler.

Orman perisi "İşte Borcelia'ya giden girişlerden biri" dedi.

"Burası mı? Bu muymuş?" diye şaşırdı Aléa. "Ama şu ormanda kim arama yapsa bu girişi bulabilir!"

"Hayır" diye keyiflendi orman perisi. "Herkes bulamaz. Biz artık ormanda değiliz."

Aléa şaşırdı. Ne demek istiyordu acaba peri? Ormanın bu tuhaf bölgesine bir orman perisinin yardımını olmaksızın insanlar ulaşamıyor muydu? Oysa dümdüz yürüyerek buraya geldikleri izlenimine kapılmıştı genç kız.

"Peh peh peh! Şuradan içeri mi ineceğiz?" diye sordu Mjolln ağaç kökleri arasındaki karanlık, dipsiz kuyuyu göstererek.

"Siz ineceksiniz, ben değil" dedi peri. "Ben burada kalıyorum."

"Borcelia'ya ulaşmak ne kadar zaman alır peki? Kaybolmayacağımızdan emin misiniz?"

"Gizli bir yol istemiyor muydunuz? Bu en iyisi. Eğer yüreğiniz mert ve yiğitse, çıkışı bulursunuz. Orman perileri hep canlı çıkar. Hemen hemen her zaman."

"Durun!" diye bağırdı Mjolln ama iş işten geçmişti, orman perisi gülerek ortadan kaybolmuştu.

Galiad köklerin altındaki kuyunun içine doğru birkaç adım attı, kılıcı elindeydi.

"Şu deliğe girecek değiliz herhalde!" diye bağırdı Mjolln, endişeliydi. "İçinde ne olduğunu bilmiyoruz. Olmaz. Delik delilik!"

"Orman perilerine güvenmeliyiz Mjolln, hem Herilim'ler kuşkusuz iz üstündedir."

Girişi sessizce kontrol eden drüid en sonunda söz aldı.

"Aléa'nın hakkı var, muhterem cüce, bize sunulan en iyi çözüm bu. Neden korkuyorsunuz ki? Ülkenin en iyi savaşçılarından biri, bir drüid ve gözü pek bir genç kız size eşlik ediyor, öyle değil mi?"

Magistel ağır heybesini yere koydu.

"İçeri girmeden yeterince erzağımız var mı yok mu bir bakalım."

Heybesinden biraz yiyecek çıkarıp eşit oranda dağıttı, sonra da birkaç meşale çıkardı.

"İşte meşaleler. Battaniyelerinizin altında rutubetten korursanız iyi edersiniz."

Galiad daha sonra Mjolln'la Aléa'nın heybelerini hazırlamalarına yardımcı oldu, en üste yeraltında en çok gerekli görünen şeyleri koydurttu, sonra herkesin silahlarını kontrol etti.

Magistel en sonunda durumdan hoşnut görününce Aléa elini cüceye uzattı ve Mjolln'u peşinden sürükleyerek köklerin altına daldı. Cüce şaşkına dönmüştü, direnç gösteremedi. Öbür üç kişi de, tünelin karanlığında teker teker Aléa'yı izlediler.

"Pis peri" diye homurdandı cüce ağzının içinden. "Bu mağara da neyin nesi! Ah taşçı kız, bir cücenin senin peşinden buraya girmek için deli olması gerek! Öhöms. Hem de zırdeli!"

Birkaç metre ilerleyince, Galiad öne geçti ve arkalarından sızan gün ışığı tümenden yok olunca bir meşale yaktı.

Yürürken Aléa, Saîman'la temas kurmayı deniyordu. Cüceyi peşinden sürüklese de kendi içi pek rahat değildi.

Tünel yerin dibine doğru devam ediyor, hava gitgide daha nemli oluyordu. Kafilenin ucundaki

Mjolln tünel boyunca koşuşan fareleri fark edince bir çığlık attı.

"Pis hayvanlar! Ayy! Defolun!"

Bir saatlik yürüyüşten sonra, tünelin eğimi bitti ve zemin düzleşti. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Atmosfer öyle ağırdı ki Phelim ve Galiad dahil herkes gergin görünüyordu. Faith de bir meşale yaktı, arkadaşlarının yüreklendirilmeye ihtiyacı olduğunu tahmin ederek şarkı söylemeye koyuldu.

Önde Aléa soğukkanlılıkla yürümeye devam ediyordu. En sonunda alnının ortasındaki ışığı buldu, konsantre olduğu küçük, rahatlatıcı bir alevdi bu. Genç kız ötekilerin sesini duymaz oldu, sadece kendi yürek atışlarını işitiyordu. Arkadaşlarını donduran soğuğu da hissetmiyordu.

Birdenbire karşılarına bir duvar çıktı, tünel burada üç ağır taş kapıyla son buluyordu.

"Dertler başlıyor" diye homurdandı cüce.

Galiad ortadaki kapıyı itmeyi denedi, başaramadı.

Faith "Kapı kolu ya da kilit yok mu?" diye sordu.

Galiad öbür kapıyı bütün gücüyle iterken "Hiçbir şey yok" diye yanıt verdi.

"Herhangi bir kol ya da mekanizma da mı yok?" diye sordu Mjolln.

"Hayır."

"Duvarlarda bize yardımcı olabilecek hiçbir yazı yok mu?" diye sordu Phelim. "Bir harita ya da bir işaret..."

Faith ve Galiad meşalelerini duvarlara tuttular.

Magistel "Hiçbir şey görmüyorum" diye göğüs geçirdi.

"Durun!" diye bağırdı Faith. "Durun! Bakın, şuraya, toprak katmanının altına..."

Meşalesinin titrek ışığıyla aydınlanan, duvarın yüzünü kaplayan toprağı hafifçe kazıdı. Yavaş yavaş duvara gömülü parlak bir taş meydana çıktı. Üstüne bir şey kazının ıştı.

"Okuyamıyorum... Gaelia dili değil bu."

Ozanın arkasından Phelim yaklaştı.

"Orman perilerinin dili de değil" diye şaşırdı. "Tuathann dilinde yazılmış. Ne ilginç!"

Aléa "Ne anlama geliyor?" diye drüidi sıkıştırdı.

"Bu tünel çok uzun zaman önce Tuathann'lar tarafından yapılmıştır, anlamına geliyordur belki."

"Tuathann'lar mı?" diye şaşırdı Aléa. "Garip!"

"O kadar da garip değil" diye karşılık verdi ozan.

"Neden?"

"Çünkü efsaneye göre Tuathann'lar yerin altında yaşar."

"Peki yazılar ne anlama geliyor?" diye sabırsızlandı cüce. "Siz Tuathann'ca okumayı biliyorsunuz Phelim, değil mi?"

"Evet ama harfler silinmiş. Daha çok ışık gerekiyor."

Galiad'la Faith meşalelerini yaklaştırdılar. Tam o sırada arkalarında duran Mjolln bir çığlık attı.

"Bakın!" diye bağırdı, herkesi olduğu yerde hoplattı.

"Ne?"

"Yazılar! Her kapının yanında, bakın, kazınmış bir şeyler var!"

Drüid yazıları çözdü. Bunlar rakamlardı.

"Birincinin önünde 0, İkincinin önünde 4, üçüncünün önünde de 8."

"Tuhaf" diye mırıldandı Aléa.

"Bir bilmece" dedi Phelim.

"Ah, hayır, rüya mı görüyorum yoksa! Öhöms. Kapıların önüne bilmece koyma fikri de nereden çıkmış? Pöh. Şu Tuathann'lar herkes gibi kilit koysa olmaz mıydı sanki?"

"048" dedi drüid. "Bu birinize bir şey hatırlatıyor mu?"

"Evet kardeşimin yaşı!" dedi Mjolln gülerek.

"Phelim, taşın üstündeki yazının şifresini çözdünüz mü?" diye sordu Magistel.

"Durun, emin değilim. Tuathann'canın eski bir biçimi bu. Ben bunu okumaya alışık değilim. Uzun zaman oldu... Bilirsiniz, bir drüid okumayı bilmek zorundadır ama yazıdan pek az yararlanır; hele iş Tuathann'caya gelince, zorlandığımı tahmin edersiniz... *Kar...* Ah göremiyorum hiç! *Kar ando ja...* sonra şurası, galiba *min to ram'atab*. Evet öyle. *Kar ando ja min to ram'atab*. *Anahtar, öbür ikisinin bölündüğü yerde* anlamına geliyor sanırım, ya da ona benzer bir şey."

Faith "Evet bu bir bilmece" dedi.

Aléa "Bulmakta güçlük çekmezsiniz Phelim, bilmece gibi konuşmayı bu kadar sevdiğinize göre!" diye alay etti.

Phelim gerileyip çenesini kaşdı. Galiad hâlâ kapıları inceliyordu. Onun arkasında, cüce sabırsızlanıyordu.

"Hiçbir şey demek değil bu! Tuathann'ların şakası işte! Ben derim ki ortadaki kapıyı kiralım ve salakça bilmecelerle zaman yitirmeyelim."

Aléa düşünceli düşünceli "*Öbür ikisinin bölündüğü yerde*" diye tekrarladı. "Kapıların belli bir yerinde bir yarık falan yok mu? Açıklaması bu olabilir mi?"

"Hayır" dedi Faith. "Anahtar bulmak gerektiğine göre bir de kilit bulmak gerekiyordur, ne dersiniz?"

Galiad "Kilide benzer hiçbir şey göremiyorum" dedi.

"Belki de bakmayı bilmiyorsunuzdur..."

Birdenbire Phelim arkalarında el çırpı. Kararlı adımlarla üç kapıya doğru yürüdü.

"Sözcüğün düz anlamıyla bir anahtar değil söz konusu olan, çözüm kastediliyor. Bilmede bir *anahtar* ve *öbür ikisi* olduğuna göre, demek problemi çözmek için üç öge var. Sanırım üç kapı ve üstlerindeki üç rakam kastediliyor. *Öbür ikisinin bölündüğü yerde* denince, belki de bu rakamlardan ikisini birbirine bölmek gerekiyordur, bölme işleminin sonucunda üçüncü rakam elde ediliyorsa, ona denk düşen kapı doğru kapı olur... Çocuk oyuncuğu!" diye haykırdı ihtiyar adam gururla.

"Hiçbir şey anlamadım" diye pofladı cüce.

"Bu iyi bir açıklama olabilir ama çözümü göremiyorum" dedi ozan. "Dört bölü sekiz sıfır etmez, sekiz bölü dört sıfır etmez, sıfır bölü sekiz dört etmez, bu böyle gider. İşe yarar hiçbir yol yok..."

"Evet ama..."

Phelim ağır ağır 8 rakamının bulunduğu kapıya yaklaştı. Sembole daha yakından baktı, sonra sol eliyle yavaşça döndürdü. Küçük taş yatay duruma gelinceye kadar döndü.

"... dört bölü sıfır eşittir sonsuz. Tuathann cebirinde sonsuz işareti yatık sekizdir!"

Ağır taş kapı gürültüyle yavaş yavaş kalktı. Yer sarsılıyordu. Hepsi de bir adım geri çekildi.

"Phelim, siz bir dâhisiniz!" diye bağırdı ozan.

Mjolln hayranlıkla "Şu Tuathann'lar da yaman inşaatçılarmış!" diye ekledi.

"Ve zeki matematikçiler!" diye noktayı koydu Phelim.

Kapının altından gelen cereyan iki meşalenin alevini titretti. Öbür tarafta hava daha da soğuktu. Koca taş blok tavanda tümünden kaybolunca, Galiad kılıcını yeniden kınından çıkardı.

"Hadi, şu tünelden bir an önce çıkalım."

Meşalesini elinden geldiğince öne uzatarak daha fazla beklemeden yürüyüşü yeniden başlattı. Ötekiler soru sormadan peşinden gittiler. İlerlemek gerekiyordu.

Beş arkadaş böyle bir saat yürüdükten sonra, tünel yavaş yavaş yeraltı ırmağına dönüşmeye başladı. İlerledikçe, giysilerine, çizmelerine nüfuz eden, yapış yapış, siyah bir suyun içine batıyorlardı. Bata çıka yürürken adımlarının çıkardığı ses koridorun nemli çeperlerinde yankılanıyordu.

"Söylesene taşçı kız, geri mi dönmeliyiz acaba?" dedi cüce. Su beline kadar geliyordu.

Tüneldeki yankı cücenin sesine tuhaf, madenî bir tını veriyordu. Galiad durdu, Aléa'yla Faith'in önüne geçmelerine izin verdi. Cüceyi omzuna almak istiyordu.

Ama Magistel'in cüceyi almak için kollarını uzattığı sırada, Mjolln hızla suyun içine çekildi.

Aléa dehşet dolu bir çığlık attı. Yeşilimsi kabuklan olan uzun bir yaratık cüceyi bacaklarından yakalamış suyun altına sürüklüyordu. Galiad bir an bile duraksamadan canavarın peşine düştü.

Tam o sırada ikinci bir yaratık ortaya çıktı, başını suyun dışına çıkarıp tam Aléa'nın karşısında kıpırdamadan durdu. Ağzı dev bir yılanın ağzına benziyordu, sivri dişlerinin arasından salyaları akıyordu ve sarı gözlerinde Faith'in meşalesinin alevi yansıyor.

Aléa belindeki kılıcı eline almaya ancak zaman bulabildi, sürüngen tıslayarak kızın üstüne saldırıya geçmişti bile. Aléa geriye sıçradı, canavarın, yüzünün çok yakınında kapanan ağzından kıl payı kurtuldu ve suya, Faith'in ayaklarının dibine düştü. Ozan bir eliyle genç kıızı tuttu, öbür eliyle de daire çizerek bir hançer darbesi savurdu. Canavar geri çekildi, sonra yeniden dikildi, ağzını kocaman açmıştı. Gırtlığının dibinden tiz bir tıslama çıktı.

Öbür tarafta Galiad ilk canavarı yakalamakta zorlanıyordu. Cüce başını suyun dışına çıkarmak için mücadele veriyordu, becerince de haykırıyordu. Yaratığın iri dişleri bacaklarına geçmişti, kasları birer birer yırtarak daha da derine gömülüyordu.

Galiad yeterince yaklaştığına karar verince canavara doğru suya daldı, cücenin bacaklarına gelmesin diye kılıcını olabildiğince uzağa sapladı, sol elini de meşaleyi yanık tutmak için suyun dışında tutuyordu. Kılıç canavarın kabuklarına doğru dürüst saplanmadan yaratık kolayca kurtuldu, Mjolln'u bırakmadan hızla geri çekildi.

Galiad sıırıslıklam ayağa kalktı. Çamurlu su hareketlerini yavaşlatıyordu. Yeniden canavarın peşinden gitmek istedi ama yaratık aniden suya daldı, Mjolln'la birlikte gözden kayboldu.

Magistel yavaşça yaklaştı. Koca bir su kabarcığı yüzeye çıktı. Galiad bir adım geri çekildi. Bekledi, meşalesini suyun üstünde dolaştırdı. Ama çıt çıkmıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Boş yere "Mjolln!" diye bağırdı.

Cüce ve canavar yok olmuştu.

Galiad arkadaşlarının ne durumda olduğuna bakmak için geri döndü. Tam o sırada Phelim'in kılıcı mavimsi ışıklarla alevlendi, ama Galiad Faith'le Aléa'yı göremedi. Yardım etmek için ters yönde koşmaya başladı.

Magistel yanlarına vardığında Phelim ellerini başının yukarısına, havaya kaldırmıştı. Phelim bir çığlık attı, sanki acıdan bağırılmış sanılabilirdi, birdenbire çok parlak mavi bir küre ellerinden fırlayıp canavara doğru ok gibi gitti. Akkor halindeki küre canavarın başına çarpıp patladı, kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu. Magistel kendini korumak için başını çevirdi. Yeniden tünel yönünde baktığı zaman, hayvanın ölüsü gevşek gevşek suyun üstünde yüzüyordu. Aléa ve Faith duvara yaslanmışlardı. Genç kız titriyordu.

Ozan "Neydi o korkunç yaratıklar öyle?" diye sordu.

"Galiba ejderhaydılar" dedi Phelim.

Aléa Magistel'in yalnız döndüğünü fark edince "Mjolln nerede?" diye bağırdı.

Galiad soluk soluğaydı.

"İlk... ilk çıkan ejderhayla birlikte suyun altında kayboldu. Onları izliyordum, birdenbire yok oldular. Canavar onu inine götürdü herhalde. Suyun altında bir geçit olsa gerek."

Genç kız panik içinde "Gidip Mjolln'u bulmalıyız!" dedi.

Phelim elini Aléa'nın omzuna koyarak "Yok olduğu yere dönelim" önerisinde bulundu.

Galiad yeni bir meşale yakıp Phelim'e uzattı. Peş peşe tünelde ilerlediler. Aléa dehşet içindeydi.

Ayaklarının altında suyun çıkardığı sese katlanamaz olmuştu. Dışarı çıkmak, güneşi görmek, rüzgârın

soluğunu hissetmek istiyordu. Ama Mjolln'u mutlaka kurtarmalıydılar. Aléa canavarın cüceyi

öldürmemiş olmasını umut ediyordu. Hayır, olanaksızdı bu. Burada olamazdı. Böyle olamazdı.

Faith'in elini tuttu, hıçkırıklarına engel olamadı. Ağladığını Phelim'in duymasını istemiyordu.

Galiad sudaki bir noktayı işaret ederek "Burada ortadan kayboldular" dedi.

"Yüzeyin altında küçük bir tünel vardır herhalde" dedi Phelim. "Şu duvarları araştırmak gerek."

Galiad drüidin bir dediğini iki etmedi. Gözyaşlarını giysisinin koluna kurulayan Aléa'ya meşaleyi

verdi, sonra eğildi ve sol duvarı boydan boya yokladı. El yordamıyla, kayalık yüzeyin altına kaydırdı

avucunu. Neredeyse bütün vücudu tünelin soğuk suyuna gömülmüştü ama Magistel titremiyordu. Ağır

ağır zemini ve yan çeperleri araştırıyordu. Hiçbir şey bulamadı. Ayağa kalktı ve öbür duvarda aynı

işlemi yapmaya başladı. Birdenbire eli yere çok yakın bir yerde durdu.

"Burada! Burada bir geçit var!"

Aléa dehşet içinde "Ayy, asla oraya giremem ben!" diye bağırdı.

Galiad "Ben giderim. Başka çıkar yol yok" dedi.

Phelim "Ben de sizinle geliyorum" dedi.

"Hayır, burada Aléa ve Faith'in yanında kalın. Size daha çok ihtiyaçları var. Zaten çok uzağa gidebilecek miyim, bilmiyorum."

Drüid kabul etti.

Magistel "Faith, bana hançerinizi ödünç verir misiniz?" dedi. "Suyun altında dövüşmem gerekirse kılıcımın pek işe yarayacağını sanmıyorum."

Ozan "Elbette" diye karşılık vererek silahını uzattı. "Dikkatli olun."

"Endişelenmeyin, hançerinizi yıpratmam..."

"Ben hançerden değil sizden söz ediyorum, sersem!" Magistel gülümsedi.

Zırhını ve bacaklarını koruyan madenî levhaları çıkardı, derin bir soluk alıp suya daldı.

İmala ağaç kütüğünde uyuyakalmıştı. Atların gürültüsüyle sıçrayarak uyandı.

Avcılar yine kurdun izini sürüyordu.

İmala adamların seslerini ve yaklaşan atların soluğunu işitti. Dikeyler ağaççıkları karıştırıyor, sopalarıyla ormanı arayıp tarıyordu. İmala kütüğün dibine büzüldü. Artık kaçamazdı. Çok bitkindi ve

iki yarısı çok canını yakıyordu.

Birdenbire avcılardan birinin sesini tam tepesinde duydu. Adam ayağıyla kütüğü kıpırdattı. Kurt

dengesini yitirmemek için pençelerini kütüğe geçirdi.

Ağaç kıpırdamaz oldu. Kurt saklandığı yerin girişindeki açıklıkta dikeyin başının belirmediğini gördü.

"İçinde bir şey görünmüyor!"

İmala avcının kendisini görüp görmediğini bilemedi. Kütüğün dibine daha da sokuldu. Avcı kayboldu, sonra uzun bir sopayla geri geldi, sopayı yavaş yavaş kütüğün içine soktu.

"Moira aşkına, kurdun burada saklanıp saklanmadığını görürüz şimdi!"

İmala, dikeyin kütüğün içini araştırarak sağa sola salladığı sopanın yavaş yavaş yaklaştığını gördü. Çok geçmeden dal ona degecekti, avcı da kurdun burada olduğunu öğrenecekti.

"Buldun mu şu kurdu?" diye bağıırıyordu dışarıdan bir ses.

"Daha değil..."

Sopa İmala'ya doğru gelmeye devam etti, sonra avcı daha da ileri uzatabilmek için kolunu kütüğün oyuğuna soktu. Dal kurdun burnuna birkaç santim kala durdu. İmala suratını olabildiğince geri çekti. Kurt mahvolduğunu sandığı anda, dikey sopayı bıraktı, aramaktan vazgeçti.

"Kurt burada yok, daha ileriye bakalım."

İmala atların uzaklaşan nal seslerini işitti ama ertesi sabaha kadar dışarı çıkmaya cesaret edemedi.

Galiad daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. En küçük bir ışık yoktu. Magistel bir rüyada süzülüyor duygusuna kapıldı. Çok hızlı yüzmek istemiyordu, yoksa olası bir çıkışı kaçırdı. Ama hâlâ suyun altında, daracık tünelde kısılıp kalmıştı. Dört bir tarafındaki kaygan çeperleri hissedebiliyordu. Karanlık bunaltıcı olmaya başlamıştı, hava yetmiyordu artık. Çok geç olmadan geri dönmeye ne zaman karar vermeliydi?

Paniğe kapılmamalıydı. Kafasının içinde Saîman'ın belli belirsiz varlığına konsantre olmaya çalıştı. Phelim'le aralarındaki bağa. İç rahatlatıcı küçük bir alev. Hep vardı o alev.

Tünel bitmek bilmiyordu. Artık durmalıydı, iş çok tehlikeli bir hal almıştı. Ama Mjolln'u bırakamazdı. Buna hakkı yoktu. Kafasının içinde süzülen Saîman'a konsantre oldu ve yüzmeye devam etti.

Şakakları canını acıtıyordu şimdi. Dikkati dağılmaya başlamıştı ki başını yan tarafa çarptı. Acı sardı benliğini. Bağırarak istedi. İçindeki panik çoğalıyordu. Soluk almak zorundaydı. Havaya ihtiyacı vardı. Artık dayanamıyordu. Ruhunun titrediğini hissetti.

Bayılacağını sandığı sırada biraz ileride bir ışık fark etti. Son bir çaba. Var gücüyle kollarına ve bacaklarına yüklendi. Sonunda, hamlesi onu yüzeye taşıdı.

Suyun dışına fırladı, eksikliğini çektiği havayı bir seferde içine çekebilmek için gürültüyle derin bir soluk aldı. Öyle şiddetle soluk aldı ki neredeyse boğuluyordu. Döndü, soluk alıp verişini düzenlemeye çalışırken sırtüstü yüzdü. O zaman, ulaştığı yeraltı gölünün dev bir mağaranın ortasında olduğunu ve duvarların çok değişik bir parıltı yaydığını gördü.

Kendine gelince gölün kıyısına kadar yüzdü. O zaman şaşırtıcı bir manzaraya tanık oldu.

Orada parlak nesnelere, çeşitli boylarda altın parçalarından, kırmızı, mavi, yeşil taşlarla süslü kakmalı kılıçlardan, mücevherlerden, değerli taşlardan, eski oymalı zırhlardan, miğferlerden, gümüş

takımlardan, altın yaldızlı kupalardan oluşan dev bir yığın vardı, kocaman ve değerli, göz kamaştırıcı bir yığın. Galiad, rüya mı görüyorum acaba, dedi.

Kıyıda güçlkle ayağa kalktı, her tarafından sular akıyordu. Başından, taşa vurduğu yerden kan sızıyordu. Hâlâ soluk soluğaydı ama bununla meşgul olamayacak kadar şaşırılmıştı.

Birdenbire tepenin öbür tarafından gelen bir hırıltı işitti. Yavaşça ilerledi ve yerde Mjolln'un kıpırtısız bedenini gördü. Arkadaşının yanına koştu, cüceyi sarstı.

"Mjolln! Uyanın!" diye bağırdı.

Cücenin sağ bacağı lime lime olmuştu. Kaya zemine kan sızıyordu. Magistel cüceye hafif bir tokat attı, Mjolln ağır ağır kendine geldi.

"Öhöms!" diye kekeledi ve bir ağız dolusu siyahımsı su tükürdü.

Magistel rahatlayarak "Mjolln!" diye fısıldadı. "Yaşıyorsunuz!"

"Mmm" diye homurdandı cüce. "Neredeyiz?"

Galiad arkadaşının ensesini kaldırdı, bir elini omzuna koydu. Çevrelerine bakındı. Etrafa saçılmış kemikler vardı.

"Emin değilim ama çabucak gitmemiz gerek buradan. Galiba o yaratık daha sonra gelip almak üzere sizi buraya bırakmış."

"Yürüyemem artık. Bacaklarım ağrıyor. Sağ kalçamı hissetmiyorum. Berbat halde, baksanıza..."

"Ben sizi taşıyım. Her halükârda, tekrar suyun altına dönmemiz gerekebilir diye korkuyorum. Tüneli bulmakta zorlanırım. Birçok tünel olsa gerek. Yoksa..."

Gölün öbür tarafında bir açıklık görür gibi oldu. Ayağa kalktı, cüceyi de omuzlarına aldı.

"Alragan!" diye bağırdı Magistel sırtındaki cücenin elini sıkarak.

Henüz gücünü toplamamıştı ama kaybedecek zaman olmadığını biliyordu. Çok geçmeden bir ejderha gelebilirdi. Mjolln'u ensesine sağlamca oturttu ve öbür kıyıya doğru koşmaya başladı.

"Bütün şu zenginlikler!" diye yakındı cüce. "Burada bırakmayız herhalde! Öhöms. Çok sersemlik olur. Bütün ülkeyi satın alacak kadar servet var burada! Galiad, ne götürebilsek götürelim!"

Magistel sadece "Vakit yok" diye karşılık verdi.

"Kâbus bu! Off! Dünyanın bütün cüceleri günün birinde böyle bir hazine bulmanın hayalini kurmuştur, bense bir parça bile götüremeyecek miyim?"

Galiad yanıt vermedi. Soluğu tükensin istemiyordu. Cüce omuzlarına iyice ağırlık yapıyordu. Kıyıdan giderek gölün çevresini dolaştı. Mağaranın ağzına gelince bunun yeni bir tünelin başlangıcı olduğunu gördü. Bu dar tünel kayanın içinden yukarı doğru çıkıyordu. Tam o sırada gölün ortasından gelen sesler duydu. Ejderha inine dönüyordu.

Galiad cüce başını vurmasın diye eğildi ve elinden geldiğince hızla ilerledi tünelde. Su oraya kadar ulaşmıyordu. Magistel, ejderha bu kadar uzaklara pek gelmez herhalde, diye umuyordu. Ama yavaşlaması için bir neden değildi bu. Kafasında tek bir düşünce vardı: bu kâbustan çıkmak.

Böyle dakikalarca yürüdü. Her adımda cüce biraz daha ağırlaşıyordu. Ama Galiad arkadaşını sağ bulduğu için o kadar mutluydu ki cesaretini kaybetmedi. Korkmanın sırası değildi.

Gitgide mağaradan gelen ışık azalıyordu, çok geçmeden ikisi de zifirî karanlığın içinde kaldılar.

"Meşaleniz kaldı mı?" diye sordu cüce.

"Evet ama onca ıslandıktan sonra yanarlarsa şaşarım."

Magistel adımlarını yavaşlattı ama durmadı. Duvarlar boyunca ilerliyordu. Bu karanlığa artık katlanamaz olmuştu. Sabrının taşıdığını hissetti.

Birdenbire Galiad uzaktan uğultular işitti. Durup cüceyi omuzlarından indirdi. Mjolln ayakta

duramıyordu. Çektiği acı yüzünden gürültülü soluk alıp veriyordu.

Magistel fisiltıyla "Duyuyor musunuz?" diye sordu, soluğu kesilmişti.

Cüce soluğunu tutmaya çalıştı. Birçok sesin uzaklardan gelen yankısı anlaşılmas bir uğultuya dönüşüyordu.

"Evet. Duyuyorum. Öhöms. Sizce onlar mı?"

Galiad düzgün soluk alıp vermeye başlayınca bağırdı:

"Aléa?"

Sesler hemen kesildi. Kısa bir an sessizlik oldu. Sonra tiz bir ses yankılanarak yanıt verdi:

"Galiad?"

Cüce sevinçten haykırdı.

"Buradayız!" diye bağıırıyordu. "Buradayız! Hu huu! Taşçı kız, beni duyuyor musun?"

"Bu tarafa gelin!"

Galiad Mjolln'u tekrar omuzlarına aldı ve yola koyuldu. Birkaç adım attıktan sonra aşağıda iki meşalenin aydınlığını fark etti. Dikkatli bir şekilde ilerledi, tünelin ağzına gelince durdu. Üç arkadaşının yaslandığı duvarın tepesindeydi.

Diz çöküp onlara işaret etmek için sarktı.

"Biz yukarıdayız!"

Phelim, Aléa ve Faith aynı anda başlarını kaldırdılar, içlerinin rahatladığını gösteren bir çığlık attılar.

"Moıra aşkına! Burada bir tünel olduğunu görmemiştim bile!" diye bağırdı Phelim. "Ne kadar yüksektesiniz!"

"Mjolln nasıl?" diye sordu Aléa boğuk bir sesle.

"Daha iyi olabilirdim.." diye yanıt verdi cüce. "Ama yaşıyorum! Bacağımdan yaralandım ama Phelim'in beni iyileştirebileceğinden eminim!"

Galiad heybesinin dibinden bir ip, kalın bir çivi ve bir çekiç çıkardı. Metal parçasını sağlamca kayaya tutturdu ve ipi çiviye taktı. İpin öbür ucunu boşluğa sarkıttı.

"Mjolln tek başınıza inebilecek kadar kuvvet var mı kollarınızda?"

"Elbette dostum."

Cüce bacaklarını boşluğa kaydırđı ve ipe sıkıca tutundu. İnmeden önce Magistel'e gülümsedi.

"Sağ ol Galiad, size borçlandım."

"Hadi bakalım Mjolln, inin aşağı, taşçı kızınız sizi bekliyor!"

Cüce yavaş yavaş kayarak yere kadar indi, toprağa ayağını basar basmaz Aléa kollarına atladı.

Cüce gördüklerini anlatmaya can atıyordu: "Yukarıda inanılmaz bir hazine var. Hiç o kadar güzel bir şey görmemiştim! Öhöms. Evet ya, müthiş bir hazine. Oraya geri dönmeliyiz Aléa, mümkün olur olmaz!"

Galiad da aşağı indi. Ödünç aldığı hançeri Faith'e uzattı:

"Çizik bile yok" dedi.

Ayn' Sulthor ve üç atlısı, Velian ormanının kuzeyinde Aléa ve arkadaşlarının yaktığı ateşten geride kalan küllere yaklaştılar.

Herilim'ler Prensi atından indi. Her hareketinde uzun siyah pelerini hışırdıyordu. Korların ortasına kılıcını sapladı. Kılıcın ağzında kıvılcımlar dolaştı.

"Bu ormana ne yapmaya gelmişler?" diye homurdandı karanlık sesiyle.

Üç Herilim atlarının üstünde kıpırdamadan duruyordu. Efendilerinin buyruklarını sessizce bekliyorlardı. Orman hayvanları Herilim'ler Prensi ayağını yere basar basmaz susmuşlardı. Rüzgârda sallanan dalların hafif çıtırtısından başka ses çıkmıyordu.

Güneş bile kalın bulutların arkasına saklanmak ister gibiydi. Gün ışığı hızla azalıyordu.

"Hassim!" diye bağırdı prens üç Herilim'den birine dönerek. "Şu lanet orman cinlerinden birini bul bana! Cinler her şeyi görür, her şeyi işitir, onların nereye gittiğini bilirler. Birini bul ve bana getir!"

Atlı dizginleri çekip iri, siyah atını geri döndürdü ve ormanın karanlığına daldı. Kısa bir süre sonra bir orman cinini ayaklarından sürükleyerek geri geldi.

Minik yaratık bağırp çağırıyor, çırpınıyordu. Küçük, narin bir yaratıktı, bir çocuktan bile daha ufak tefekti, renkli, kırmızılı yeşilli kumaştan bir giysi giymişti, kıvrıkcık beyaz saçları, belli belirsiz bir sakalı vardı. Atlı atından indi, cini yere, Sulthor'un ayaklarının dibine fırlattı. Herilim'ler Prensi kılıcının ucunu cinin gırtlığına dayadı. Gözleri siyah birer çakmaktaşı gibi parlıyordu.

"Genç kız ve arkadaşları nereye gittiler?"

Cin yanıt verecek cesareti bile bulamadı. Baştan aşağı tir tir titriyordu. Sulthor kılıcını kaldırdı ve bu kez hızla yere, minik orman yaratığının başının tam yanına sapladı.

"Yanıt ver yoksa seni parça parça doğrarım!"

"Borcelia'ya!" diye kekeledi cin. "Borcelia'ya gittiler!"

Herilim'ler Prensi'nin kukuletasının altından memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi.

Prens kılıcını orman cininin üstünde yavaşça havaya kaldırarak "Orada ne yapacaklarını biliyor musun?" dedi.

Dehşete düşen yaratık hiç beklemeden "Hayat Ağacı'nı arıyorlar!" diye bağırdı.

Bunun üzerine kılıç geniş bir daire çizerek yere indi, geçerken de cinin kellesini uçurdu. Küçük yaratığın kafası açık renk kanlar fişkırtarak birkaç metre yuvarlandı.

Herilim'ler Prensi kılıcını usulca havaya kaldırıp çevirdi. Ağaçlarda olup bitenleri izlediğini sandığı cinlere sinsi, alaycı bir tavırla kılıcını gösterdi böylece. Sonra bir kahkaha atarak atına bindi.

Tek bir işaretiyle öbür üç atlıya dörtnala ilerlemelerini emretti. Yola çıkarken, prensin atı, kıpkırmızı bir kan gölünde yatan kafayı ezdi.

Phelim heybesinde sakladığı birkaç meyve kurusunu arkadaşlarına ikram etti.

"Güç toplamanıza yardımcı olur" dedi.

Mjolln'u iyileştirmişti. Cüce hâlâ yürümekte zorlansa da pek acı çekiyor gibi görünmüyordu. Galiad'a gelince, o, alnındaki yarasının pansumanını kendisi yapmıştı.

Aléa yine kucaklamak için cücenin yanına geldi. O kadar korkuyordu ki sesine hâkim olamıyordu. Ama tam cüceyi öpecekken donakaldı.

"Mjolln!" diye bağırdı. "Saçların! Sakalın!"

"E n'olmuş?" diye sordu cüce, panik içinde.

"Beyazlamışlar! Bembeyaz!"

Öbür üçü de cüceye yaklaştı ve tünelin loşluğuna rağmen, Aléa'nın sözünü ettiği şeyi görmeye çalıştılar. Faith'in gözleri faltaşı gibi oldu, ağzı bir karış açıldı. Cücenin bütün tüyleri ve saçları bembeyaz olmuştu.

"Ne oluyor?" diye ısrarla sordu Mjolln.

"İıı..." diye duraksadı ozan. "Gerçekten de, Moïra aşkına, Aléa doğru söylüyor."

Cüce başını eğip sakalının ucunu çekti.

"Abbac sülalesi aşkına!" diye bağırdı, dehşete düşmüştü. "Bu nasıl olabilir?"

Drüid gülümseyerek yaklaştı.

"Çok önemli olduğunu sanmıyorum" diye cüceyi yatıştırdı. "Yaşadığınız travmanın etkisi kuşkusuz."

"Nasıl önemli değil? Kızıl rengime tekrar kavuşacağımı mı söylüyorsunuz?"

Drüid yüzünü buruşturdu.

"Şey... Hayır, sanmam. Bu kalıcı bence! Ama önemli değil, sadece bir renk değişikliği, bir bakıma!"

Ozan alaylı alaylı gülmeden edemedi.

"Hiç komik değil!" diye bozuldu cüce.

"Kusura bakmayın. Üzuldüm gerçekten. Ama ne olursa olsun bu yeni renk size bayağı yakışıyor."

"Doğru" diye söze karıştı Aléa, o da gülmeye başlamıştı. "Daha çok cazibe katıyor sana. Bilgeliliğin cazibesi..."

"İhtiyarlığın cazibesi, evet ya!" diye yakındı Mjolln.

Galiad da yatıştırdı cüceyi: "Hayır, gerçekten çok yakışıyor size."

"Öyle mi diyorsunuz?" diye homurdandı cüce, "iyi, bana öyle bakıp durmayı kesin artık! Ee, n'apıyoruz şimdi?"

Faith ve Aléa kahağayı bastılar. Cüce için üzölmüşlerdi elbette ama onları dehşet içinde bırakan olaylardan sonra biraz rahatlamak iyi geliyordu...

Magistel "Bunca yol katettikten sonra vazgeçecek değiliz" dedi. "Şu ırmağı geçmemiz gerek. Ama bu kez tetikte olalım."

Kimse pek hevesli değildi ama hepsi de Magistel'in haklı olduğunu biliyordu. İşin sonuna kadar gitmeliydiler.

Aléa birden "Phelim, bana gücümü kullanmayı öğretmeniz gerek" dedi.

Bu çıkış herkesi şaşırttı. Aléa dakikalardır susuyordu, şimdi yaptığı biraz yersiz kaçmıştı.

"Nasıl yapabilirim?" diye kestirip attı Phelim. "Ben... Samildanach değilim."

"Hayır ama en azından kendi gücünüzü nasıl denetleyip kullandığınızı öğretebilirsiniz sanıyorum, belki ben de kendiminkini anlarım böylece."

"Yani, belki ama sen... kızsın, nasıl yapacağımı bilemem..."

"Bu çok saçma Phelim, Moïra size bir kızın Samildanach gücünü devralabileceğini kanıtladı, şimdi bir kız sizin öğrettiğinizi öğrenemez mi sanıyorsunuz? Yoksa korkuyor musunuz bundan?"

"Göreceğiz. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum Aléa. Ama önce şu berbat yerden bir çıkalım."

Aléa sessizce durumu kabullendi ama aldığı yanıtın tatmin olmuş görünmüyordu. Drüidin ona daha çok güvenmesini isterdi. Ama bir tartışma başlatmanın sırası değildi.

"Bu kez kafilenin önünden ben gideceğim" dedi drüid.

"Galiad, siz geriden gelin. Ve çok dikkatli olun, ilk ejderha bize arkadan saldırmıştı.

Faith cücenin omzuna hafifçe vurdu.

"Hadi bakalım Aksakal!" diye bağırdı gülümseyerek.

Çabucak yola koyuldular. Aléa Phelim'in hemen arkasından yürüyordu. Dikkatle ihtiyar adama bakıyordu. Drüidin kafası meşgul gibiydi. Birdenbire genç kız ihtiyar adamın bedenine nüfuz eden enerji dalgalarını gördü. Bunlar görülmeyecek kadar hafif, kızılımsı tabakalardı ama Aléa rahatça görebiliyordu. Saîman'dı bu. Phelim'in çevresinde süzülüyor sonra birkaç metre ötede sulara gömülüyordu.

Aléa durumu kavramaya çalıştı. Phelim Saîman'ı ileriye fırlatıyordu. Sanki ayakları dibindeki zemini taramak ister gibi ya da çevreyi kontrol etmek ister gibi. Pek zor görünmüyordu bu iş. Aléa Saî-Mina'daki sandal meselesinde enerjisini denetim altına almayı becermişti, bugün de yeniden yapabiliyordu. Denemek yeterliydi.

Yürümeye devam ederken alınının ortasındaki ışığı aradı. Neredeyse hemen buldu. Daha kolaylaşmıştı bulmak. Işığı bir anda nasıl yakacağını biliyordu. Daha doğrusu nasıl canlandıracağını. Çünkü alev hep oradaydı, büyümeye hazır bekliyordu.

Aléa zihninde ışığı büyüttü ve Saîman'ın içini kaplamasını sağladı. Aynı zamanda da Phelim'i sarmalayan enerji dalgalarını kendi bedeninde algılamaya çalıştı. Dikkatini çevresine yoğunlaştırmakta güçlük çekti. Saîman'la fazlasıyla meşguldü. Bir an kaybedecek gibi oldu ama konsantrasyonunu artırdı, alev de yeniden güçlendi. Aléa bakışlarını bir kez daha ışıktan ayırmayı denedi. Yavaş yavaş Saîman'ı zihninde tutmayı ve çevresini açıkça görmeyi başardı. İşte o zaman, içine nüfuz eden enerjinin Phelim'inkiyle aynı renkte olmadığını fark etti. Eril enerji kızıl, dişil enerjiyse mavi anlamına mı geliyordu bu? Bu kadar basit miydi ve bunun herhangi bir önemi var mıydı?

Phelim'i taklit etmesi gerekiyordu. Gücünü denetim altına alması ve önüne, yere akıtması gerekiyordu. Derin bir soluk aldı ve bütün enerjisini topladı. Nasıl yaptığını pek bilemiyordu ama az çok beceriyordu. Saîman işte orada, göğsüne büzülmüştü. Aléa bir hamlede Saîman'ı önüne itti. Düşünce gücüyle ileri gitmesini buyurdu enerjiye. Saî-Mina kayalıklarında, içgüdüsel olarak Saîman'ı sandalı bulup getirmesi için yolladığı zamanki duyguların aynılarını hissediyordu.

Birdenbire Phelim bir çığlık attı. Aléa sıçradı ve Saîman'ın denetimini kaybediverdi. Zihnindeki alev bir anda söndü.

"Bunu sen mi yaptın?" diye bağırdı Phelim genç kızı omuzlarından tutarak.

Aléa ne yanıt vereceğini bilemedi. Phelim çok öfkeli görünüyordu.

Galiad endişeyle "Neler oluyor?" diye sordu.

Phelim Aléa'nın gözlerinin içine baktı, sessizce kızı baştan aşağı süzdü, sonra da göğüs geçirerek bıraktı.

"Beni korkuttun Aléa. Sandım ki... Neyse... Haber verebilirdin denemeye kalkışınca..."

"Neden söz ediyorsunuz yahu?" diye sabırsızlandı Faith.

Phelim "Hiçbir şey yok, kusura bakmayın" diye karşılık verdi. "Benim hatam... Hadi, neredeyse vardık, tünelin ucunu görüyorum galiba."

Drüid yeniden yürümeye koyuldu, Aléa onu yakından takip ediyordu. Öbür üç arkadaş şaşkın bir ifadeyle bakakaldılar ama Mjolln omuz silkerek yola devam etmelerini işaret etti.

"Büyücü meseleleri, unutulmuş gitsin" diye fısıldadı ve topallayarak yürümeye koyuldu.

Önde, Aléa Phelim'in yanında birkaç adım gitti, tereddütler içindeydi, en sonunda konuşmaya

karar verdi.

"Saîman'ımı hissettiniz mi?" diye sordu alçak sesle.

Phelim kıza bakmadan "Hiçbir şey hissetmedim, hayal gördüm, hepsi bu" diye yanıt verdi.

"Hayır! Saîman'ımı hissettiniz. Sizi taklit etmek istedim. Sizin yaptığının aynısını yapmak istedim. Saîman'ı önüme, ileriye göndermek istedim."

Phelim tek kaşını kaldırarak başını çevirdi.

"Benim ne yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Saîman'ı görüyorum. Kullandığınız zaman onu çevrenizde görüyorum..."

"Denetleyemediğin güçlerle oynuyorsun!"

Aléa iç çekti.

"Dünyadaki en kötü öğretmen sizsiniz Phelim!"

"Sen benim öğrencim değilsin! Bütün bunları unutman gerek..."

"Az önce demiştiniz ki..."

"O az önceydi. Şimdi şuradan çıkalım, işte o kadar."

Aléa yavaşlayıp drüidin arkasına geçti. İhtiyar adamı anlayamıyordu bir türlü. Bazen Phelim ona yardıma hazır görünüyordu, sonra birdenbire tersliyordu. Herhalde korkuyordu, ama Aléa'yı anlamaya çalışsa bu durum genç kıızı sevindirirdi. Aléa'nın hiç bilemediği bu güç, Phelim'den çok genç kıızı korkutuyordu kuşkusuz.

Epey bir süre daha yürüdüler, sonunda yukarıda tünelin ucunu gördüler. Ayın donuk ışığı hafiften tünele sızıyordu. Beş arkadaş da adımlarını hızlandırdı, sonunda dışarının havasını soluyabileceklerini düşünerek rahatlamışlardı.

Hepsi birden çıkışa saldırdı, tepelerindeki gökyüzünün rengine kavuşunca duygulandılar. Ormanın ortasında, yerin altına girdikleri yere benzer bir düzlüğe çıkmışlardı. Gözleri ayın ışığına alışınca çevrelerinin orman perileriyle sarılı olduğunu gördüler.

Şaşkın şaşkın bakiştılar.

Mjolln "Uu... umarım onları rahatsız etmiyoruzdur" diye mırıldandı.

Orman perileri kıpırdamıyordu. Derilerinin rengi ağaçlarınkine karışıyordu. Elli kadar periyi seçebildiler ama kuşkusuz daha kalabalıktılar, dalların arasında belli olmuyorlardı.

"Faith, burası Borcelia ormanı mı?"

Ozan perilere kocaman gülümseyerek "Hiç kuşku yok" dedi.

Aléa birkaç adım atıp kendinden en emin sesiyle bağırdı:

"Obéron'u görmeye geldik."

Bir orman perisi genç kızla konuşmak için yaklaştı. Ötekiler kımıldamadan arkasında duruyordu.

"Geçidi bulmuşsunuz. Mmm. Garip."

Aléa "Sizlerden biri bize yolu gösterdi" dedi.

"Ve çıkışı da bulmuşsunuz. Mmm. Cesursunuz."

Birdenbire ağaçların arasından bir peri belirdi. Öbürleri yana çekilip ona yol verdiler. Aléa Obéron'u görür görmez tanıdı. Bütün orman perileri güzel ve zarifti ama Obéron daha üstündü. Yürüyüşünde görkemli bir hava vardı. Arkadaşlarına peri dilinde bir şeyler söyleyerek Aléa'ya doğru ilerledi.

"*Eth a yan eln Aléa. Shan wal emmana an bor alian.*"

Genç kızın karşısında durup selam verdi. Bunun üzerine ormanın bütün perileri bir dizlerini yere koyup fısıldayarak, Aléa'nın işitemediği ama saygı belirtisi olduğunu anladığı bir söz söylediler.

Genç kız yanaklarının kızardığını hissetti. Bunca bakışa hedef olmaya alışık değildi.

"Sizi bekliyorduk Kailiana."

Faith bir elini genç kızın omzuna koydu ve kulağına "Onların kendi şeylerine verdiği ad... Şöyle söyleyeyim, Samildanach'ın orman perileri arasındaki eşdeğerine verdikleri ad bu" diye fısıldadı.

"Peki ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum, kendilerine sormak gerek" diye mırıldandı ozan.

Aléa da, olabildiğince alçakgönüllü bir tavırla, periye selam verdi.

"Merhaba Obéron. Bunlar benim dostlarım."

Peri dört kafadara gülümsedi.

"Çok acıkmışsınızdır. Size bir şeyler hazırlayacağız."

Obéron arkasını dönüp kollarını kaldırdı. Bütün öbür periler ayağa kalktı. O zaman beş kafadar olağanüstü bir olaya tanık oldular. Birdenbire, orman perilerinin ortasında, ağaçların arasındaki açıklık alanda bir hareketlilik başladı. Sarmaşıklar, ağaçlar, yapraklar, her şey kaymaya, dikilmeye, iç içe geçmeye başladı, yavaş yavaş, ormanın göbeğinde bir bahçe kuruluyordu. Yirmi metre uzunluğunda bir şölen masası, sıralar, ağır ağır yükselen sonra da kemer gibi uzanıp sofranın üstünde yeşil bir çatı oluşturan sütunlar... Zarafetle kendini kuran canlı bir saraydı sanki bu, dalların ve sarmaşıkların balesiydi, kıvrak ve akışkan.

"Moïra aşkına!" diye bağırdı Mjolln, gözlerine inanamıyordu.

Sonra başka periler geldi düzenlenmesi bitmek üzere olan alana. Taşıdıkları meyvelerle dolu koca kâseleri sofraya bırakıyorlardı. Afallamış beş insanın şaşkın bakışları altında, yaklaşık kırk peri on dakikadan kısa sürede bir şölen sofrası hazırladı.

Obéron "Şimdi yemeğe oturabilirsiniz" diye onları masaya davet etti.

Beş kafadar uzun masanın başına geçtiler. Perilerin arasına oturdular. Perilerin çoğu Gaelia dilini bilmiyordu ama nazik hareketlerle kendilerini ifade edebiliyorlardı.

Obéron genç kıza yanına oturmasını işaret etti.

Hâlâ gördüklerinin etkisinden kurtulamayan Aléa "Bu ormanda kaç kişisiniz?" diye sordu.

"Biriz biz."

Genç kız şaşırmışa benziyordu ama ısrar etmedi. Orman perilerinin kendi dili, kendi konuşma biçimi vardı ve onları öyle kabul etmek gerekiyordu. Büyük sofranın dört köşesine dağılmış oturan yol arkadaşlarına baktı Aléa. Neşeyle, hazırlanan yemeği yemeye başlamışlardı.

Tıka basa karınlarını doyurdular, aralarında kendilerini güvende hissettikleri orman perilerinin keyiflerini paylaştılar. Son günlerde çektikleri bunaltı ve tünelden geçerken hissettikleri korkunun ardından, gerçek bir mutluluktu bu.

Mjolln yiyecekleri hapur hapur yalayıp yutuyordu, bu duruma keyiflenen periler de daha çok yiyecek getiriyorlardı cüceye. Faith çok geçmeden şarkı söylemesi için istek yağmuruna tutuldu. Ozan memnuniyetle kabul edip en güzel şarkılarını söylemeye başladı.

Phelim ve Galiad yan yana kaldılar ve perilerle ahbaplık ettiler, onlara grubun başından geçen serüveni ve neden burada bulduklarını anlattılar. Phelim ara sıra orman perisi dili konuşuyordu. Onunla orman sakinleri arasında özel bir yakınlık seziliyordu.

Yavaş yavaş periler Gaelia dili konuşmakta pek o kadar zorlanmamaya başladılar, görünen o ki sohbetler sürdüğüce dili hızla öğreniyorlardı.

Aléa'ya gelince, bütün akşam ağızını bıçak açmadı ama konuşmalara elinden geldiğince kulak verdi. Periler genç kıza sıcak, sevecen gülümsemeler yolluyor, suskunluğuna saygı gösteriyorlardı.

Aléa Obéron'un "Biriz biz" derken ne demek istediğini yavaş yavaş anlıyordu. Periler birbirlerinin düşüncelerini, bilgilerini paylaşıyor gibiydiler, hiç kuşkusuz bu sayede Gaelia dilini bu kadar çabuk öğrenebiliyorlardı. Aynı anda bunca sözcüğü, bunca cümleyi hepsi birlikte öğreniyordu ve elli kişinin biriktireceği ilerlemeyi aynı anda kaydediyorlardı. Aléa son derece şanslı olduklarını düşündü.

Gecenin geç saatlerinde sohbetler birer birer son bulmaya başladı, çok geçmeden konuşan kimse kalmadı. Gecenin sessizliğini dolduran, sadece Faith'in müziği idi.

Birkaç şarkının ardından Obéron en sonunda Aléa'yla konuşmaya başladı.

"Aradığın şeyi sana gösterebiliriz."

"Ne aradığımı biliyor musunuz?"

"Rüyan bize söyledi."

"İyi ama, ben bile bildiğimden emin değilim!"

"Aradığın şey, siz insanların Hayat Ağacı dediği şey. O yüzden seni çağırdık çünkü öyle olması gerekiyordu. Ama karşılığında bize bir şey vermelisin insan kızı."

Masanın öbür tarafında Faith arp çalmayı bıraktı. Bütün bakışlar Obéron'la Aléa'ya doğru dönmüştü.

Genç kız "Seni dinliyorum" dedi.

Sen diyerek bütün perilere seslenmiş oluyordu. Öyle bir tarzda konuştu ki bütün periler Aléa'nın kendilerine seslenerek saygılarını sunduğunu anladılar. Kız onları anladığını, onlara hayranlık duyduğunu göstermek istiyordu.

"Bize hayat vermelisin."

Phelim aniden başını Obéron'a çevirdi. Aléa ihtiyarın gözlerindeki endişeyi gördü, içini rahatlatmak için drüide gülümsedi. Sonra yeniden periye döndü:

"Nasıl yani?"

"Aradığımı bulduğun zaman hiç kuşkusuz anlayacaksın. Ve günün birinde, uzun zaman sonra, yeniden görüşeceğiz, o gün bize... hayat verme fırsatın olacak. Yapacağına söz ver, biz de sana aradığın şeyi gösterelim."

"Anlamadığım bir şey konusunda söz vermek zor benim için, sevgili peri, ama sana güveniyorum, bana aradığım Ağaç'ı ister göster ister gösterme, sana bir gün hayat verebilirim eğer, vereceğim."

Bütün periler fısıldamaya başladı, Aléa bunun bir memnuniyet ifadesi olduğunu anladı.

"Şimdi arkadaşlarının gidip yatması gerek. Gece için onlara bir ev hazırladık."

Galiad ayağa kalkarak "Ben Aléa'ya eşlik etmeyi yeğlerim" dedi.

"Endişelenmeyin Galiad, burada güvendeyiz" diye fısıldadı Aléa.

Magistel Phelim'in bakışlarında bir yanıt aradı. Drüid gözlerini kapayarak durumu kabul ettiğini gösterdi. Bunun yazılı olduğunu biliyordu. Moïra'ya ters gidilmediğini biliyordu. Aléa'ya gülümsedi, bu gülümseyişin ardında dostça bir endişe okunuyordu.

Aléa ayağa kalktı, perilerle birlikte biraz öteye, ağaçlardan ve sarmaşıklardan yapılmış dev bir kulübeye giden arkadaşlarını selamladı. Yüreğinde hafif bir burkulmayla, kulübenin içine girip gözden kayboluşlarını izledi. İçin için, Hayat Ağacı'nı tek başına bulacak olduğuna üzülmüyordu ama başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Çevresinde, şölen yeri haline getirilen düzlük eski halini almaya başladı, masa sökülüyor, çatı geri çekiliyor, bütün dallar ve sarmaşıklar başlangıçtaki, harekete geçmeden önceki hallerine geri dönüyordu.

Obéron Aléa'ya yaklaştı, elinden tuttu, düzluğun ortasına getirip oturmasını işaret etti. Genç kız

söyleneni yaptı. Biraz korkuyordu ama güven duyuyordu.

"Ağaç burada mı?" diye sordu.

"Şşşş... Artık sus Kailiana."

"Obéron, dur. Son bir şey soracağım. Bana Kailiana diyorsunuz... Ne demek bu?"

"Kailiana, orman perilerinin dilinde 'Toprağın Kızı' demektir."

Aléa'nın ağız bir karışık açık kaldı. Bu deyiş kumlarda yüzüğü bulmasından çok önce aklımın bir köşesindeydi... Ne anlama geliyordu bütün bunlar?

Orman perileri birer birer gelip Aléa'nın çevresine oturdular. Yemekteki elli peri geldi, durmaksızın başka periler de gelip oturuyordu. Çok geçmeden Aléa kaç kişi olduklarını bilemez oldu çünkü çok kalabalık görünüyorlardı. Sessiz sedasız, genç kızın etrafına oturuyorlardı, kısa sürede bütün düzlüğü dolduran dev bir çember oluşturdular. Aléa gitgide daha çok korkuyordu ama birden içinde Saîman'ın yükseldiğini fark etti. Her zamankinden daha şiddetliydi. Orman perilerinin varlığı zihnindeki alevi canlandırıyor adeta. Genç kız istemediği halde alev içini büsbütün kaplıyordu. Tam olarak ele geçiriyordu benliğini.

Aléa işte o zaman ağaç rengindeki orman perilerinin birbirine kaynaşıp eridiğini gördü. Önce kolları, bacakları, sonra bütün vücutları tuhaf bir biçimde birbirine dolaşarak birleşiyordu. Yavaş yavaş periler meclisi, tıpkı az önce olağanüstü bir yapıya dönüşen orman gibi, tek ve dev bir biçime dönüştü. Dev biçim ayağa kalktı, çok etkileyiciydi, Aléa çevresinde dev bir ağacın meydana geldiğini gördü. Orman perilerinden yapılma, göğe doğru yükselen ve yükseldikçe kızın üstüne kapanan bir ağaç.

Aléa'nın içi Saîman'la dolmuş, genç kız artık korku duymaz olmuştu, ağacın onu sarmalamasına boyun eğdi, kendisiyse ağacın yüreğine dönüştü.

Birdenbire orman perilerinin belleğine düştü.

Bilincini yitiriyormuş, zihni tarihte, orman perilerinin geçmişinde, geleceğinde, binlerce efsanede süzülüyormuş izlenimine kapıldı. Ve anladı.

Saîman, Samildanach, orman perileri, Hayat Ağacı, bütün bunlar birdi, toprağın yüreği, dünyanın ruhuydu, yaşamın öz suyuydu. Birleşip bir olan orman perilerini gördü. Hayat Ağacı'nın onlar olduğunu gördü. Ağacın yaprakları, dalları, gövdesi, kökleri. İlbaharda doğan, sonra kışın ölen orman perisini gördü, hep yeni baştan başlayan üç mevsimlik bir ömür. Hep aynı yaşam, aynı peri, aynı bellek, dünyanın belleği. Toprağın belleği. Ağacın yapraklarının sonsuzluğunu gördü. Ömürlerine bir yıl daha katmak için krallara sunulan yapraklar. Konsey Salonu'nda Maolmòrdha'yı gördü. Bir de ortadan kaybolan bir başka drüidi, Samael'i. Kendisine karşı birlik kuracak iki karanlık gücün onlar olduğunu gördü. Bütün bunları gördü ve insanların anlattığı efsaneyi anladı. Bir efsane değildi anlatılan, yaşamdı düpedüz. Ve bu yaşamın, bu efsanenin en sonunda, kendini gördü. Kendi görüntüsünü çabucak kavrayamadı. Sonra kucağında bir çocuk tuttuğunu gördü. Anneydi. Bir an sonra yaşlıydı.

Ansızın, kendisiyle birlikte ağacın, orman perilerinin, drüidlerin öldüğünü gördü. Korkunç bir görüydü bu. Eksiksiz. Her şey bir anda sönüp gitmişti. Baştanbaşa hiçlik örtmüştü üstünü. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bir yüreğin atışı bile.

İşte bunu anlayamadı Aléa.

Tam o sırada, bütün orman perilerinin ortasında, sıçrayarak uyandı.

Onlar uyuyor gibiydi çevresinde.

Aléa rüya mı görmüştü?

Periler teker teker uyanıp ormanda gözden kayboldular. Sadece biri kaldı. Obéron.

Aléa allak bullak olmuştu. Kafası karışmıştı. Dağılmıştı. Yapayalnız kalmıştı. Boğazı düğüm düğüm, ayağa kalktı ve periye doğru yürüdü.

"Ben... sizin ölümünüz müyüm?" diye sordu.

"Kailiana, sen bize ve daha başka birçok şeye hayat verebileceksin. Bunu hiç unutma, yapman gerekenleri yapmadıkça sakın ölme" diye yanıt verdi peri, elini genç kızın yanağına koyarak. "Söz verdin."

"Ama... Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ki! Nasıl öğreneceğim? Bana kim kılavuzluk edecek?"

Peri gülümsedi ama yanıt vermedi. Genç kızın yanağına bir öpücük kondurdu ve düzlüğün ortasında onu tek başına bıraktı. Ormanın içine gömüldüğü karanlığın kıyısına varınca son kez arkasına döndü, gözden kaybolmadan önce şöyle dedi:

"Şimdi uyu, yarın yapman gerekeni yap. Üç kehaneti gerçekleştirmek zorundasın."

Alragan

Beş kafadar aynı anda uyandılar ve orman perilerinin inşa ettiği kulübeden çıkınca artık ormanın ortasındaki o düzlükte olmadıklarını gördüler.

Mjolln, son basamağı inerken şaşkın şaşkın "Öhöms. Tam bir rüya görmüşüm, yoksa siz de mi dün bambaşka bir ortam gördünüz?" diye sordu.

Orman perileri gittikten sonra kulübeye gelen Aléa cüceye gülümseyerek şefkatle yatıştırdı onu. "Hayır benim iyi yürekli Mjolln'um. Rüya görmedin. Orman perileri gittiler, işte o kadar. Ama biz hâlâ Borcelia'nın tam ortasındayız."

Mjolln sakalının ucunu çekiştirdi, kaşlarını kaldırdı.

"Ah, ama sakalım hâlâ bembeyaz!"

Aléa cücenin koluna girdi. Orman perileri, çevresinde üç kütük bulunan yuvarlak bir taşın üstüne biraz meyve, ekmek, süt ve bal bırakmıştı. Beş arkadaş taşın etrafına oturdular, kimi geriniyor, kimi gözlerini ovuşturuyordu. Uzun zamandır hiç bu kadar güzel bir uyku çekmemişlerdi.

"Bu işin anlaşılır tarafı yok!" diye bağırdı cüce. "Ama seni hiç şaşırtmamış gibi. Sen beni endişelendirmeye başladın kızım yahu! Öhöms. Peki Hayat Ağacı'nı gördün mü?"

"Size bunu daha sonra anlatacağım, önce şu kahvaltımızı edelim" dedi Aléa.

Ama birdenbire, hiçbiri perilerin bıraktığı yiyeceklerin daha tadına bile bakacak fırsat bulamadan, Galiad bir sıçrayışta ayağa dikildi.

Düzlüğün öbür tarafında, dört Herilim iri siyah atlarının sırtında belirdiler. Ağır ağır kılıçlarını çektiler. Pelerinlerinin kalın kukuletasının altından karanlık gözleri pek görülemiyordu. Ama hiç kuşku yoktu: Aléa'ya bakıyorlardı.

"Korkarım şu kahvaltıyı biraz ertelememiz gerekecek" dedi Galiad kılıcını kınından çıkartırken.

Sonra, tok ve etkili bir sesle, basit emirler verdi:

"Aléa, sen saklan, Faith, siz de. Mjolln, kılıcını al."

Ama ne Faith dinledi Magistel'in sözünü, ne de Aléa.

Dört atlı çok geçmeden kulübenin önüne geldiler. Galiad onlara daha fazla yaklaşacak fırsatı vermedi ve koca kılıcını savurarak üstlerine yürüdü. Mjolln da hemen Magistel'in yaptığını yaptı, onun yanında göreve koştu. İki birlikte, cücenin atalarının savaş narasını attılar.

"Alragan!"

Faith oklarını ve yayını çıkardı, Phelim Aléa'nın elini tuttu.

"Kendini savun ufaklık, bizi düşünme."

Drüid Aléa'nın gözlerinin içine baktı ve "Sadece senin yaşamın önemli, Aléa" diye mırıldandı.

Bir saniye sonra vücudu, tıpkı daha önce gorgûn'ların karşısındayken Aléa'nın tanık olduğu gibi,

aleve dönüşmüştü. Genç kız geriledi, korkmuştu, sonra kendisinin de bir şeyler yapması gerektiğini düşündü.

Saîman'ı bulmaya çalışarak dizüstü çöktü. Toprakla temas etmeye ve gücünü ele almak için denge bulmaya ihtiyacı vardı. Keşke Phelim ona daha çok şey öğretmiş olsaydı!

Dört Herilim atlarından indi ve ilk üçü Galiad ve Mjolln'u kılıçlarıyla karşıladılar. En iri yarılı olan Sulthor geride duruyordu. Üç kara adamın kılıçlarında küçük mavi kıvılcımlar dolaşıyordu, Mjolln bunu görünce önce geriledi.

Galiad kılıcının önce ucuyla sonra keskin kenarıyla bir darbe savurdu. Atlılar bir adım geri çekildiler. Faith'in fırlattığı bir ok arkalarındaki bir ağaca saplandı. Dövüş bir karmaşayla başladı. Vuruşan kılıçların gürültüsü bağırış çağırışlara karışıyordu. Ama Sulthor kıpırdamıyordu. Bekliyordu.

Phelim bir an bile kaybetmedi ve üstüne saldırdı ama Sulthor bu hamleden sıyrılarak dev bir aleve dönüştü.

Phelim, *Maolmòrdha ona çok fazla güç vermiş*, diye düşünerek yeni bir saldırıya hazırlandı. Yine Sulthor'un üstüne atladı ama iri yarı adam yine saldırıyı savuşturdu. Üçüncü defa da öyle oldu. Her yeni saldırıda Sulthor Aléa'ya biraz daha yaklaşıyordu, genç kız ise hâlâ kulübenin önünde diz çökmüş vaziyetteydi.

Aléa yumruklarını sıkarak, *Saîman'ı bulmam gerekiyor*, diye düşündü. *O burada, toprakta. Ben Kailiana'yım. Toprağın Kızıyım ben.*

Aléa'nın yanında, Faith bir ok daha fırlattı, ok bu kez atlılardan birinin tam kalbine isabet etti. Herilim yere yığıldı, öbür ikisi Galiad'la dövüşüyordu. Magistel indirdiği her darbeye bütün gücünü veriyordu. Rakiplerinin güçlü bir silahtan yararlandığını ve onları yenmek için kendini aşmak zorunda olduğunu biliyordu. Mjolln, kalbine oku yiyen Herilim'in yerde işini bitirip dövüşe katılmayı başarana kadar, Magistel'in aynı anda iki düşmana birden saldırıp onları savuşturması gerekti. Cüce kılıç darbelerini isabet ettirmekte zorlanıyordu çünkü iki atlının kılıçları yanında kendi kılıcı kısacık kalıyordu. Çok geçmeden iş çığırından çıktı, Erwan'ın verdiği derslere rağmen Mjolln boynuna sert bir darbe aldı ve baygın bir halde yere yığıldı.

Bunun üzerine Aléa çılgınca bir öfkeye kapıldı ve Saîman'la temasını tümüyle yitirdi. Kalktı, Erwan'ın nasıl sallayacağını öğrettiği kılıcı aldı ve naralar atarak iki atlının üstüne yürüdü. Galiad kızın gelişini fırsat bilerek gücünü atlılardan biri üstünde yoğunlaştırdı ve Herilim'i geriletmeyi başardı. Aléa artık öfkenin güdümüne girmişti ve ikinci atlıya karşı kıyasıya mücadele ediyordu. Erwan'ın şaşırtmacalarını hatırladı ve rakibi gafil avlamak için saldırılarını çeşitlendirmeye girişti. Düz, ters, önden, yandan hamleler yaptı. Belleği ve öfkesi yön veriyordu kılıcına, kollarına ve bacaklarına. Ama atlı daha güçlüydü ve gitgide üstünlük sağlıyordu. Eğer genç kız adamı püskürtmeyi başaramazsa, sonunda kötü bir darbe alacaktı. İki hamle arasında derin bir soluk alıp Erwan'ın gizli vuruşunu denemek üzere yan tarafa atıldı. Delikanlının sözlerini hatırlıyordu. *İki bilekten en kıvrak ve en güçlü olanı kazanır, Aléa. Bileği bükmek ama sağlam durmak gerek.* Aléa'nın kılıcı Herilim'in siyah meşin eldiveni boyunca kaydı ve genç kız, ani bir bilek hareketiyle atlının kılıcını düşürmesine yol açtı.

Kılıç birkaç metre geriye fırlayıp düştü. Aléa'nın bundan yararlanıp düşmanını ikiye biçmesi gerekirdi ama kızcağız o kadar şaşırmıştı ki bir an fazla durakladı. Herilim geriye sıçramak ve yere sapanan kılıcını tekrar eline almak için kızın duraklamasını fırsat bildi. Kin dolu ürpertici bir çığlık atarak genç kızın üstüne koştu. Aléa yere sıkıca basıp bekledi, son anda yana sıvışmaya çalışırken

rakibinin kılıcı kalçasına isabet etti. Genç kız acıyla haykırdı ve yere yığıldı.

Biraz ileride, Phelim Sulthor'u olduğu yerde tutmaya devam ediyordu, ikisinin alevleri ışık patlamalarıyla çarpışıyor ve çevrelerinde yanıyordu. Phelim Aléa'nın yere düştüğünü görmedi çünkü bütün dikkatini Sulthor'la dövüşmeye vermişti.

Kara atlı, kılıcını havaya kaldırarak Aléa'ya yaklaştı ama tam o sırada biraz ötede Faith'in nişan aldığını gördü. Bunun üzerine, Aléa'yı yerde bırakarak ozanın üstüne atıldı, Faith'in okundan sakınarak kılıcını ozana indirdi. Faith kaçacak zaman bulamadı ve kılıcı omzuna yedi. Yere yığıldı, bilincini yitirdi. Atlı ağır ağır Aléa'ya doğru döndü. Aldığı buyruk kesindi: küçük baş belasını öldürmek.

Ama tam kılıcını genç kıza indirmeye hazırlanırken, ensesine şiddetli bir kılıç darbesi yedi, kesilen başı havalara uçtu. Atlının gövdesi hantalca yere yıkıldı ve arkasında Galiad'ın oğlu Erwan belirdi. Delikanlı öfke dolu bir nara attı.

Aléa gözlerine inanamaz bir halde zar zor doğrulurken, Erwan üçüncü atıyla mücadele eden babasının yanına koştu.

Galiad bağırarak "Burada ne yapıyorsun oğlum?" diye sormadan edemedi ve tam o sırada bir hamleyi savuşturdu.

Erwan yanıt olarak, atının saldırısına babasının yerine karşılık verdi ve kılıcını Herilim'in karnına batırdı. Herilim kendi kılıcını düşürdü, diz üstü çöktü, son bir çırpınışla, canını alan kılıca sarıldı.

Galiad'la Erwan tam arkalarını dönmüşlerdi ki arkalarındaki patlamayla yere düştüler.

Ayağa kalkınca, ne olduğunu anlamaları biraz zaman aldı. Dumandan göz gözü görmüyordu. Birdenbire duman bulutunun arasından, Herilim'ler Prensi'nin uzun siyah pelerininin ortaya çıktığını gördüler. Kukuletası omuzlarına düşmüştü; canlı et ve kömür karası maden karışımı suratı görülebiliyordu. Gözlerinin siyahlığında küstah bir gülümseme okunuyordu.

Ayaklarının dibinde kıpırtısız, karanlık bir şekil belirdi yavaş yavaş. Galiad yumruklarını sıktı. Yanılmış olmayı umut ediyordu. Olanaksızdı bu.

Duman iyice ortadan kalkınca hiç kuşku kalmadı: Yere uzanmış yatan, Phelim'in cansız bedeniydi.

Galiad'ın zihnindeki alev, tıpkı rüzgârın söndürdüğü bir mum gibi söndü. Birdenbire hiçbir şey kalmamıştı geriye. Aradaki bağ silinmişti. Phelim ölmüştü.

Herilim'ler Prensi tarafından öldürülmüştü.

İmala bütün sabah ormanın ortasında dolaştı, yorgun, yaralı ve açtı. Ama dikeylerden kurtulmuştu ya, önemli olan buydu. Doğa yasalarından aldığı yeni bir dersti bu. Sürüsünden kovulduktan sonra dikeyler arasından da kovulmuştu. Her iki tarafa da güvenmiş ama yanılmıştı. Şimdi yalnız olduğunu biliyordu. Umudu kırılmıştı ama bu umutsuzluktan yepyeni bir güç çıkarıyordu. Bilmenin gücü. İmala öğreniyordu.

Gün batarken birden bir sürünün bölgesine girdiğini hissetti. Bir an duraksadı, kendi etrafında döndü, sonra belleğinin derinliklerine kazınmış kokuyu tanıdı. Başlangıçtaki sürüsünün bölgesine geri dönmüştü. Ahéna'nın kokusunu duyuyordu.

Dişi kurtlara özgü içgüdüsu onu kamçılıdı. Sürüyü bulacağını bildiği yere doğru koşmaya

başladı. Karanlıkta, başı dik, hedefine ulaşmadan dinmeyecek bir içtepinin verdiği güçle, olanca hızıyla koştu.

En sonunda kurtların ininin önüne vardı. Erkekler geldiğini hissettiler ve karşısına dikildiler. Dişlerini göstererek hırladılar.

Ama İmala artık korkmuyordu.

Bir dikeyi yenmişti.

Kurtların arasında hiç gözünü kırpmadan ilerledi. Türdeşleri, dişi kurdun yürüyüşünden ve kokusundan ona yol vermelerinin daha iyi olacağını anladılar. Kuşkusuz tanıdıkları İmala'yı, diş göstermeyi bırakıp açılarak geçmesine izin verdiler.

İmala nereye gittiğini biliyordu. Bir homurtu çıkardı, Ahéna hemen ayağa kalktı, İmala'yı tanıdı.

İki dişi kurt karşılıklı duruyor, birbirlerine bakışlarıyla meydan okuyorlardı.

Mjolln yavaş yavaş kendine geldi, ayılınca gördükleri kavrayışını aşıyordu.

Zaman durmuş gibi oldu. Sesler ve hareketler yavaşladı, gitgide silindi. Mjolln başlangıçta, yeniden bayıldığını sandı. Ama önünde, Galiad, Erwan ve Aléa'nın adeta bir büyü sonucunda durdurulmuş olduğunu gördü. Herilim'e doğru atılırken bedenleri donakalmıştı. Mjolln da kıpırdayamıyordu.

Yavaş yavaş, üç arkadaşının silüetlerinin atlıninkiyle birlikte ortadan kaybolduğunu gördü.

Sonunda zaman yeniden akmaya başlayınca, cüce bir sıçrayışta ayağa kalktı. Boynundan kanlar akıyordu, boynundaki derin kesik korkunç bir acı veriyordu. Bacakları titriyordu. Ama halüsinasyon görmediğinden emin olmak istiyordu.

Öne doğru birkaç adım attı, gözlerini ovuşturdu, sonra gerçeği kabullenmek zorunda kaldı. Aléa, Galiad ve Erwan Sulthor'la birlikte gerçekten ortadan kaybolmuştu.

Gitgide daha çok akan kanı durdurmak için elini boynuna bastırdı. Topallayarak ilerledi, kafası bulanıktı. Faith birkaç metre ötede yerde yatıyordu, derin bir komadaydı. Cüce ozana kadar yürüyüp elini tuttu. Nabzının attığını duydu ve rahat bir soluk aldı. Biraz daha ileride, Phelim'in cansız bedenini gördü. Gözleri yaşlarla doldu.

Hiçliğin içindeler.

Sulthor, Djar Man'ith'ini kullanarak, güç kaybedeceklerini bildiği yere götürdü onları. Korku, bilinmezlik ve çevrelerini saran Djar hiçliğin ağırlığı yüzünden güçsüz düşecekler. Bu yeri tanımıyorlar. Kurallarını bilmiyorlar. Üçünü de öldürecek Herilim. Magistel'i, oğlunu ve genç kızı. Kızı ölü teslim edecek efendisine.

Aléa birdenbire durdu. Çevresinde Galiad, Erwan ve atlıdan başka hiçbir şey görmüyor. Sulthor. Onları buraya getiren Sulthor. Aléa bunu biliyor. Ama neresi burası? Hiçbir şey yok burada, madde yok, ışık yok, mesafe yok, güç yok. Yine de bu mekânı tanıdığından emin. Tek fark çevrenin görünümü. Evet ya, nerede olduğunu biliyor: Obéron'un kendisini çağırdığı rüyalar

âleminde. Şimdi anlıyor.

Sulthor yaklaşıyor.

Aléa'nın onu engellemesi gerek.

İçindeki Saîman yine söndü. Sulthor yaklaşıyor. Şurada. Onların ölümünü düşünecek. Evet burada öldürmek böyle oluyor. Düşünceyle. Edim yok. Sadece düşünceler var. Aléa onu engellemeli. Ama Galiad ve Erwan anlamıyorlar. Aléa gibi değil. Hayat Ağacı deneyimini yaşamadılar, o rüyaları da görmediler.

Çırpınmaya çalışıyorlar ama bedenleri yanıt vermiyor. Haykırmaya çalışıyorlar ama sesler çıkmıyor. Benliklerinin derinliklerinde bu mekânın gerçekliğini reddediyorlar ve onları buraya hapseden de bu. Aléa onlara yardım etmeli. Dikkatlerini kendi üstüne toplamalı.

Seni seviyorum.

Erwan Aléa'nın düşüncesini işitti. Ona bakıyor, hayretten donakalmış. İşitti, ama anlamıyor.

Seni seviyorum Erwan. Geldiğin için sağ ol. Şimdi artık kıpırdama ve düşün. Çevrendeki dünyayı düşün. Babanı düşün. Seninle birlikte olduğunu düşün.

Erwan gözlerini kapatıyor. Anlamaya çalışıyor.

Kurallar aynı değil. Artık söz yok. Düşünceler birbirine karışıyor.

Seninle birlikteyim Aléa.

O zaman babanı düşün. Seninle birlikte olduğunu düşün. Buradan uzaklara gidin. Ben atıyla uğraşıyorum.

Erwan konsantre oluyor. Galiad da anlamaya başlıyor.

Gerçekten burada mıyız?

Aléa onu yatıştırıyor. Ama vakit daralıyor. Sulthor düşüncesiyle onların uzamını kaplamaya başlıyor.

Oğlunuzla birlikte kaçmanız gerek Galiad. Burada elinizden hiçbir şey gelmez. Bir şey yapabilecek tek kişi benim. Lütfen, oğlunuza duyduğum aşk adına, Moïra adına, buradan uzakları düşünün, düşünceyle kaçın. Ben sizi bulacağım.

Aléa seni uyarmaya geldim. Konsey Phelim'i aforoz etti ve peşinize Magistel'leriyle birlikte üç drüid taktı. Ben onlardan önce geldim ama onlar da yetiştiler. Ben bunun için gelmiştim Aléa. Seni korumaya...

Elveda Erwan, sağ ol. Sizi bulacağım, kaçın!

Sulthor Aléa'nın üstüne çullanıyor. İçine karışıyor.

Geber! diye haykırıyor.

Ama Aléa Saîman'ın yolunu buldu. Burada bile. Ve saldırganın ölümcül düşüncesini geri püskürtüyor.

Sulthor şaşırmaşa benziyor. Görünüşe bakılırsa ufaklık Djar'ı anlıyor. Sulthor'un hiçliği biçimlendirmesi gerek. Aléa'ya karşı. Nasıl yapacağını biliyor.

Kızın çevresinde duvarlar yükseltiyor. Duvarların üstünde ince uzun kılıçlar düşünüyor. Sonra bu öldürücü hapisaneyi kızın üstüne kapatıyor. Yavaş yavaş. Altında ateş yakıyor.

Aléa kapanan duvarları görüyor.

Sulthor hiçliği düşünmeyi biliyor. Uzamımı dönüştürüyor. Burada karşı saldırıya geçemem. Başka türlü saldırmam gerek. Düşünce yoluyla saldırısını yadsımalıyım. Hayır. Tıpkı bir eldiven

gibi ters çevireceğim o saldırıyı. Çevremde yeni baştan hiçlik yaratacağım.

Sulthor uzamın ters çevrildiğini görüyor. Saldırısı başarısızlığa uğradı. Kendisini öldürmeden, yarıda kesiyor düşüncesini.

Aléa yeniden zihnini açıyor. Saîman orada. Aléa bedeninden çıkıyor. Kendine bakıyor. Arkasında Sulthor'un olduğunu biliyor ama kendine bakıyor. İçinde yanan Saîman'ı anlamaya çalışıyor. Saîman'ı denetim altına alınan bir şey olarak düşünmekten vazgeçmeliyim. Ben Saîman'ım. O ben. Böyle kullanmalıyım onu, tıpkı kendimi kullanır gibi. O bende değil, ben.

Sulthor genç kızın öldüğünü görüyor. Ruhu bedenini terk etti. Ne yapıyor? Budala! Bir lokmada yutacağım onu. Sulthor Aléa'nın üstüne atılıyor.

Ben Saîman'ım. Aléa Saîman. Tek yapmam gereken şey gözlerimi açmak. Şeylere bakmak. İşte. Dünyayı biliyorum. Burada, hiçliği biliyorum. Atlının kim olduğunu biliyorum. Ayn' Sulthor o, Herilim'lerin prensi, ruh hırsızlarının prensi, Gölge Atıcısı. Beni Maolmòrdha'ya götürmek için öldürmeye geldi.

Benim için bir hiç o. Sadece bir engel. Onu kendi eliyle öldüreceğim. Maolmòrdha'nın düşüncelerine kadar atacağım hizmetkârının acı dolu çığlığını ki benden çekinmeyi öğreysin. Sulthor'dan sonra onu öldürmeye geleceğimi bilsin.

Ben Sulthor'um.

Aléa üstüne saldıran Sulthor'un bedeninde eriyor.

Her bir damarına giriyor. Zihnine. Beynine. Karnına. Düşüncelerine. Sulthor'la besleniyor. O Sulthor. Demin nasıl düşüncesini ters çevirdiyse, bütün ruhuyla yükleniyor Sulthor'un içinden geçmek için. Her bir damarı, üstüne giydiği düşmanın etinin her parçasını patlatmak için.

Sulthor haykırıyor. Başı çatlayacak. Küçük baş belası onun içinde.

Aléa haykırıyor. Bütün nefretini serbest bırakıyor. Saîman damarlarında patlıyor. Aléa Sulthor'un dışına fırlıyor ve bir anda yırtıyor onu.

Önce Ahéna sıçradı. Ağzını ardına kadar açarak İmala'ya doğru yükseldi. İmala da dikildi. İki dişi kurt kafa kafaya gelip çarpıştılar, ön ayaklarıyla birbirlerinin omuzlarına basmaya çalışıyorlardı. Kızgınlık ve korkutma hırlamaları çıkıyordu ikisinden de. Çeneler, ısırmaya hazır, takırdıyordu.

Ahéna ayaklarıyla vurarak İmala'nın dengesini kaybetmesine yol açtı, İmala bir ön ayağını yere dayadı. Dominant dişi rakibesini gırtlığından ısırarak için bu fırsatı kullanmaya kalkıştı. Ama İmala direnç göstermek yerine bedenini düşüş yönünde büktü ve Ahéna'nın dişlerinden kurtuldu. Ahéna İmala'nın üstüne çullanarak öbür taraftan saldırmayı denedi.

Klanın öbür üyeleri araya girmeye cesaret edemiyordu. Dominant erkek Ehan bile. Dövüşü endişeyle izliyorlardı. İki dişi, bir kum ve toz bulutunun içinde, kıyasıya, gürültüyle mücadele veriyordu.

İmala, arka ayaklarıyla, Ahéna'nın saldırısını geri püskürtmeyi başardı ve bir sıçrayışta kalktı. İki kurt yeniden yüz yüze, burun buruna geldi, arka ayakları üstünde dikilmişlerdi, her kafa hareketinde yıkılacakmış gibi duran zarif bir kemer oluşturmuşlardı.

İmala'nın hâlâ taze olan yaraları çok canını yakıyordu. Kurt, rakibesinin gücüne daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Bir an kavgayı kaybedeceğini, Ahéna'nın onu yine sürüden uzaklaştıracağını, hatta kendi üstünlüğünü daha da sağlama almak için öbür kurtların önünde İmala'nın işini bitireceğini sandı.

Sonra birdenbire, sürüden ayrıldığından beri yaşadıkları teker teker gözünün önüne geldi. Yendiği hayvanlar, ona kucak açan dikeyler, onu kovalayan dikeyler ve dişlerinin arasında can veren dikey. Hatıraların bu ani dalgası sağ kalma içgüdüsünü biletti. Ölemezdi İmala. Artık boyun eğmek istemiyordu. Egemen olmak istiyordu, en azından kendi yaşamına egemen olmak.

Bir kalça darbesiyle Ahéna'yı yere devirdi, öfkeli homurtularla kurdun gırtlığına dişlerini adamakıllı geçirdi. Dominant dişi uluyacak zaman bile bulamadı, İmala kanlı ağzını ısırıldığı yere kilitledi. Ahéna ölene kadar İmala böyle kalabilirdi ama birden dominant dişinin kaslarının gevşediğini ve itaat belirtisi olarak ayaklarının havaya kalktığını hissetti. İmala son kez ısırıp bıraktı, güçlkle soluk alıp veren ve çok kan kaybeden Ahéna'nın tepesinde dikildi.

İmala uzunca bir süre böyle kaldı, çevresindeki sürüye baktı, sonra geri çekilip ormanda gözden kayboldu. Kurtların ortasında Ahéna'nın yerini, dominant dişinin yerini alabilirdi ama orman onu çağırıyordu. İmala sürüye dönemeyecek kadar farklı hissediyordu kendisini. Sürüden ayrıldığı günden beri bir daha asla onlarla birlikte yaşayamayacağını biliyordu.

Akşamın havasıyla sarhoş olarak ağaçların arasında hızla koştu. Sonra, geceyi geçirmek üzere, bir dere kenarında durdu. Yatmadan önce, muhteşem bir uluma tutturdu, sürünün ulumaları yankıladı dişi kurdu. Ona son bir veda yolluyorlardı. İmala huzurla yattı.

Yalnızdı, ama en azından özgürdü.

Aléa ormandaki düzlüğün ortasında yere yığıldı. Vücudu bitmiş tükenmişti ama içinde Saîman hâlâ yanıyordu. Bir anda Saîman'ın bir daha hiç sönmeyeceğini anladı.

Gözlerini açıp etrafına bakındı.

Mjolln oradaydı, ozanın hareketsiz bedeninin başında ağlıyordu.

Faith ölmemiş.

Az ötede, üç atlı ölmüştü.

Kulübenin önünde ise, Phelim.

Genç kız güçlkle kalkıp Mjolln'a doğru yürüdü. Cüce başını kaldırdı, kızı görünce sıçradı. Neredeyse sırtüstü düşüyordu. Sonra gömleğinin koluyla gözlerini kuruladı.

"Sen... sen yaşıyor musun?" diye haykırdı, gözlerine inanamıyordu.

Aléa sadece "Evet" dedi. "Phelim'in bedenine dokunan oldu mu?"

Mjolln şaşırılmış gibiydi, bir şey anlamadı ama hayır anlamında başını salladı. Aléa kalktı, drüidin hareketsiz bedenine doğru yürüdü. Diz çöktü. Bir elini Phelim'in bedenine koydu. Gözlerinin yaşardığını hissediyordu.

Kimse yerinizi almayacak Phelim. Kimse sizin yerinize geçemez.

İçgüdüsel olarak, Saîman gücünü serbest bıraktı. Phelim'in bedeni yay gibi gerildi sonra gürültüsüzce geri düştü. Enerji dalgaları çevresine dağıldı.

Elveda, teşekkürler.

Cüce anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Aléa onu korkutuyordu. Mjolln anlamak istemiyordu. K1ç üstü düştü ve ağır ağır geri çekildi.

"Ya... ya atlı?" diye sordu gözlerini faltaşı gibi açarak, "Si... sizi öldürme...?"

"O öldü."

"Ya Galiad'la Erwan?"

"Bilmiyorum. Onlar... Ah Mjolln, ne yaptım ben?"

Genç kız cücenin önünde diz üstü çöktü ve kollarında göz yaşlarına boğuldu.

Toprağın Kızı

Orman perilerinin kulübesinde iki gün geçirdiler. İlk akşam, Faith en sonunda kendine geldi. Aléa ile Mjolln sevinçten ağladılar, sonra ozanı gece dinlenmeye zorladılar.

Ertesi gün bir gün önceki mücadeleyi anlattılar. Aléa, gözyaşları içinde, Phelim'in öldüğünü söyledi. Galiad'la Erwan'ın ortadan kayboluşunu anlattı. Akşamleyin ozan, genç kızın gözyaşlarını birkaç şarkıyla dindirecek kadar güç toplamıştı.

Üçüncü günün sabahı Mjolln, ormandaki keşif yürüyüşünden koşarak döndü.

"Üç drüid ve Magistel'leri bizim izimizi bulmuşlar!" diye bağırarak kulübeye daldı. "Ne yapmalıyız Aléa? Teslim mi olalım?"

"Galiad'la Erwan'ı bulmadan olmaz. Sonra düşünürüz. Yola çıkalım, uzun bir yol bekliyor bizi."

"Peki ama nereye gidiyoruz?"

"Maolmòrdha'nın saklandığı yere."

Cüce gözlerini faltaşısı gibi açtı.

"Deli misin sen?"

"Benimle gelmek zorunda değilsin, ama oraya gideceğim çünkü Erwan'la babasını bulmak için bu benim son şansım. Ömrümü kaçarak geçiremem."

"Ama drüidlerden kaçıyoruz."

Aléa eşyalarını toplarken sadece "Onlarla daha sonra ilgileneceğim" dedi. "Faith, yürüyebilecek misin?"

"Daha Tara'yla Kerry'nin öcünü almadım. Seninle geliyorum."

"Mjolln?"

"Geliyorum taşçı kız. Tası tarağı toplayıp cüceler ülkesine gideceğimi sanmıyorsun herhalde!"

Üçü birden, drüidler onları bulmadan önce, arkalarında bıraktıkları Phelim'in mezarı başında son kez gözyaşı döktüler ve ellerinden geldiğince hızla yola koyuldular. Aléa drüidin armağan ettiği ve kendisinin hep üstünde taşıdığı broşu okşadı. Phelim'in öldürülmesinin intikamını alacağına ant içti.

Bütün günü ve akşamın bir kısmını yürüyerek geçirdiler, kamp kurduklarında ormanın sınırından pek uzakta değildiler.

Aléa iki arkadaşıyla uyurken bırakıp Borcelia'nın derinliklerine daldı, bir gece gezintisiyle ruhunu huzura kavuşturmayı umuyordu. İçin için, orman perilerini görüp onlarla son kez vedalaşma umudu taşıyordu kuşkusuz. Ama hiçbir peri gelmedi. Genç kız ağaçların arasında dolaştı, düşüncelerinin ormanın ortasında yitip gitmesine göz yumdu. İçinde yeni bir şey vardı. Bir bağ. Saîman bir bağ oluşturmuştu. Onunla dünya arasında bir bağ. Takma adına bir anlam kazandırmıştı. Toprağın Kızı.

Birdenbire, birkaç metre ilerisinde bir kurt gördü. Görür görmez anladı. Rüyasındaki kurttu bu.

Aynı beyaz kürk, aynı gözler.

Hayvan da onun kadar şaşırmişti, ayakta durdu, gözleri kızın gözlerine çakılıydı. Bir süre kıpırdamadan birbirlerini süzdüler.

Aléa bakışlarını dişi kurttan ayırmadan eğildi. Saîman içindeydi; o, Saîman'dı. Aléa çevresindeki dünyaydı, ağaçlardı, kurttu. Elini hayvana doğru uzattı.

Gözlerinde kurdun bütün öyküsünü gördü.

"Gel" dedi kurda, "ben de senin gibiyim."

Kurt hafif bir inilti çıkardı. Geriye doğru bir adım attı, başını yana eğdi. Sonra yavaşça genç kıza doğru yürüdü, her adımda duruyordu.

Aléa kurda gülümsedi.

"Ben senin kardeşinim İmala."

Dişi kurt kızın eline degecek kadar ilerledi. Bir an duraksadı, sonra genç kızın avucunu yaladı.

En sonunda, yalnız hissetmiyorlardı artık kendilerini.

Galatie'li Eoghan Mor, Yüce-Kral, Conor Mac Nessa'nın oğlu, birleştirici: (arması elmaslardan oluşan bir taç) Gaelia'nın Yüce-Kral'ı. Bazı kontların saldırılarına direnmekte ve krallığın dengesini korumakta zorlanıyor. Genç Amine'le evleniyor.

Amine Salia: Saratea'lı bir demircinin kızı, Aléa'nın çocukluk arkadaşı. Babası ölünce halası onu Galatie'nin başkenti Providence'a götürüyor. Orada bir drüidin yanında öğrenim görüyor ve kâhin oluyor. Sonra Galatie'li Eoghan'la evlenecek.

Feren Al'Roeg, Harcourt kontu: (arması alev) Thomas Aeditus tarafından Hıristiyanlığa döndürülünce Yüce-Kral'la aralarındaki çatışma daha da şiddetlenmiş. Piskopos Thomas'nın koruyucusu. Ordusuyla (Alev Askerleri) ona destek veriyor.

Yakışıklı Meriande Mor, Terre-Brune kontu: (arması başı ve göğsü aslan, karnı keçi, kuyruğu ejderha olan, ağzından alevler püskürten bir yaratık) Yüce-Kral Eoghan'ın kardeşi ve aynı zamanda en büyük düşmanı. Yüce-Kral'ı son derece kıskanıyor. Düşündüğü tek şey var, onun yerine geçmek...

Alvaro Bisagni, Bisagne kontu: (arması altın salyangoz) Yurttaşlarının çoğu gibi son derece zengin, *decenza*'ya çok bağlı, yapmacıklı bir hovarda.

Albath Ruad, Sarre kontu: (arması kırlangıç) Albath güçsüz, silik bir kont, neredeyse hiç görmüyoruz onu, şatosuna kapanmış.

Thomas Aeditus: Gaelia'yı Hıristiyanlaştırmaya kararlı bir piskopos. Gaelia'lıları Hıristiyan yapmak için Brittia'dan geliyor. Onun manastırları aracılığıyla adada yazı geliyor.

Genç Sarkan: Tuathann'ların, özellikle Mahat'angor kabilesinin reisi, Tuathann'ları Sid'den o çıkardı.

Elder Yaban-domuzu-Morgavv, Sundain'in oğlu, drüid Ailin deniyor: Saî-Mina'daki Konsey'in Başdrüidi.

Saïdit Vengorn, drüid Ernan deniyor: Saî-Mina'daki Drüidler Konseyi'nin arşivcisi, yazma yetkisi olan tek kişi.

Maolmòrdha, gorgûn'ların beyi, Herilim'lerin efendisi, Karanlıklar Alevi'nin Taşıyıcısı, Dönme deniyor: Saî-Mina'daki Konsey'de yer almayan, iki asi Büyük-Drüid'den biri. Samildanach'ın gücünü ele geçirmeyi arzulayarak Alea'yı arıyor. Shankha sarayında oturuyor. Gorgûn'ları ve Herilim'leri kendine kul etmiş.

Samael Haskatan, Suçlayıcı, Rüya Yapıcı: Saî-Mina Konseyi'nde eksik olan ikinci Büyük-Drüid. İnsanların rüyalarına müdahale etme gücü var.

Teşekkür

Moïra'daki drüidlerin Kelt dünyasının gerçek drüidleriyle pek ilgisi yok elbette, aynı zamanda kurtların doğası ve davranışları konusunda da biraz hile yaptım. Düşsellikle oynamak amacıyla bunca serbest davrandığım için araştırmacılardan, tarihçilerden ve zoologlardan beni bağışlamalarını rica ederim.

Gévaudan Kurt Parkı'nın sorumlusu Anne Ménatory'ye yardımı, desteği ve cömertliği için tekrar teşekkürlerimi bildirmek isterim. Eğer okurların yolu Lozère'e düşerse, gidip orada İmala'nın akrabalarını görmeyi unutmasınlar!

İlk yayıncım Stéphane Marsan'a benzersiz becerikliliğinden ötürü, ikinci yayıncım Marion Mazaucic'e karar anında beni desteklediği için, her tavsiyesi hayırlı çıktığı ve örnek bir disiplin sergilediği için rehberim Bernard Werber'e, bana sarsılmaz bir güven duyan dostlarım Emmanuel Baldenberger, Alain Névant, David Oghia, Sophie ve Jean-Christophe Delpierre'e, anne-babam Christine ve Jean-Pierre Lœvenbruck'e kocaman bir teşekkür sunuyorum.

Moïra'nın bu ilk cildini Ocak 1999 ile Kasım 2000 arasında, Wharmby ailesinin Normandiya'daki harasında kaleme aldım. Oradaki sükûnet ve manzara yazarın en iyi dostları... Wharmby ailesine teşekkür ediyor, sonraki ciltlerin yazılmasında beni yine destekleyeceklerini umuyorum...

Son olarak en büyük teşekkürüm, karım Delphine'e; cesaret ve esinimi ona borçluyum... ve dünyanın en güzel armağanını!

1.Druid ya da Kelt rahibi: Druid Kelt toplumunun her şeyi bilen ve yapabilen kişisidir. Hem rahip, hem filozoftur, Bilginin ve Bilgelğin bekçisi, tarihçi, hukukçu, kralın ve savaşçılar sınıfının askerî danışmanı sıfatlarını taşır. Öncelikle, tanrılar ve insanlar arasında aracılık eder. Kutsal törenlerin yapılmasından ve kurbandan o sorumludur. Druidler yazılı sözü ölü kabul ederek sözelliğe ağırlık vermişlerdir. Druid sözcüğünün kökeni, Keltçe "dru-wid-es" yani "çok bilgili" deyişine dayanmaktadır, (ç.n.)

2.Kelt ozanı: Kelt toplumundaki rahipler sınıfına mensup ozanlar, sözlü geleneği sürdüren toplumda ağırlıklı yer tutan şair ve şarkıcılarıdır. Hükümdarların ve soylu ailelerin soyağaçları, şiir (mitoloji ve destanlar), övgü, yergi ve eleştiri ile uğraşırlardı (Galya dilinde bardos, İrlandaca bard, Galce bardd). (ç.n.)

3.Kelt kâhini: Latince vatis, Galce gwawd, İrlandaca faith olarak adlandırılan Kelt kâhinleri, ibadet, kehanet ve tababetle uğraşırđı, (ç.n.)